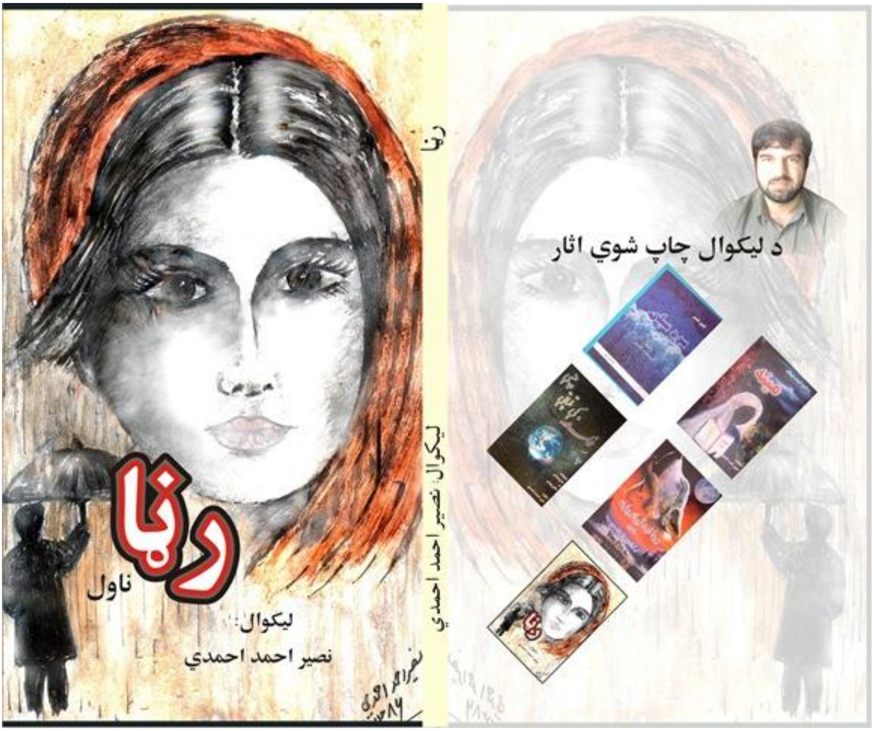

Download from:aghalibrary.com

رڼا

ناول

لیکوال:
نصیراحمد احمدي

کال: ۱۳۸۷ ل

Download from:aghalibrary.com

بسم الله الرحمٰن الرحيم

کتاب پېژندنه:

نوم	:	رڼا
ليکوال	:	نصير احمد احمدي
برېښناليک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبايل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د پښتۍ انځور	:	ن.ا. احمدي
د پاڼو ډيزاين	:	نصرت الله الهام
کمپوز	:	ن.ا. احمدي
د پښتۍ ډيزاين	:	نورعلي تسل
چاپ کال	:	۱۳۸۷ل
چاپ چارې	:	دانش خپرندويه

د چاپ ټول حقوق محفوظ دي

Download from:aghalibrary.com

ډالۍ

خپل ګران ورور، انجینر بشیر احمد احمدي ته !
ځوک چې زما د زړه سکون دی.

Download from:aghalibrary.com

رڼا

☆

بوړبوکۍ له ځان سره خاورې او خځلې راټولولې ...کله چې په دښته کې ولاړې ونې ته ورنږدې شوه، یوه هلک منډه کړه او له خولې څخه یې یوه چیغه راووته :

ـ هله پیریان ![1]

یوې نجلۍ په بیړه بوړبوکۍ ته وکتل، رنګ یې ژیړ شو، څو ګامه یې واخستل، ولوېده او په تاوېدونکو خاورو کې پټه شوه. بوړبوکۍ څو دورې وخوړې. بیا د ډنګرو مېږو او اوزو په منځ کې تاو راتاو شوه او خپله مخه یې ونیوله.

نجلۍ ودرېده، له خپلو سترګو څخه یې خړ او سپېره ویښته لرې کړل او په بوړبوکۍ پسې یې په وېره وکتل. هلک په بیړه ورنږدې شو او په حیرانۍ یې وویل:

ـتهخو یې حلاله نه کړې !

---

[1] ځینې کلیوال باور لري چې په بوړبوکیو کې پیریان وي او په چا چې ورغله حلالوي یې.

Download from:aghalibrary.com

نجلۍ مېږو او اوزو ته سترګې ورواړولې، کله چې روغې ورته وايسېدلې، په ښېره کې يې خوښي راټوله شوه، بېرته يې دونې تنې ته خپل خوار ولي ولګول، سر يې وځړېد او فکر په مخه کړه.

هلک په غُشکه (غوسه) وويل !

ـ ته پمنه يې ! هيڅ بلا دې نه وهي !

نجلۍ غلې وه.

هلک زياته کړه:

ـ ما د بوړبوکۍ په مينځ کې د پيريانو خبرې واورېدې، ويل يې چې دا کرغېړنه په حلالېدو نه ارزي.

د نجلۍ سر ځوړند و.

هلک له خپلې غاړې ځخه لينده خلاصه کړه، يوه ګيټۍ يې پکې کېښوده، د نجلۍ خواته يې ونيوله او و يې وويل !

ـ ودي ولم !

نجلۍ سترګو ته لاس ونيو. هلک لينده يوې ځرمښکۍ ته ورواړوله. پر هغې يې وار وکړ، خو ځرمښکۍ په يوه ګڼه سپانده کې ننوته. شېبه وروسته يې په لوړ غږ وويل !

ـ اې چينجنې ! مالونه را وګرځوه !

نجلۍ سر هسک کړ، په بيړه ولاړه شوه، منډه يې کړه، خو يودم ځای پر ځای کېناسته. خپلې لوځې ښۍ پښې ته يې لاس ونيو.

د هلک سپږمې وپړسېدې او په کاوړ (غوسه) يې چيغه کړه !

ـ ژر کوه ! ای د سپي لورې !

نجلۍ په ربړېدلي غږ وویل:
ـ پلار ته مې مه تېرېږه !
له دې سره یې د غوږ تر څنګ د ګیټۍ د تېرېدو نرۍ شنها واورېده.
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې، پخپلو تېرو نوکانو یې له پوندې ازغی ویست او د یوه سیرلي خواته ګړندۍ روانه شوه.
څو ځله د سیرلي مخې ته ودرېده، خو سیرلي ټوپونه وهل، نه یې نیوی ورکاوه او نه هم نورو مېږو او اوزو ته ورګرځېده. نجلۍ بې حوصلې شوه، ځمکې ته یې لاس کړ، یوه کوچنۍ ډبره په ګوتو ورغله او ورسره د سیرلي پښو ته نږدې مړه دوړه پورته شوه.
نجلۍ ستړې وه، بې سېکه وجود یې لړزېده، بېرته توت ته ورنږدې شوه او سیوري ته کېناسته، خو دې لا دمه نه وه جوړه کړې چې څنګو ته یې ګوتې ورولوېدې.
نجلۍ کوکه کړه، په تشو کې یې څو درانه دردونه تېر شول، بیا یې په ژامه یو سوک وخوړ او پر خاورو پړمخې پرېوته.
هلک چیغه کړه:
ـ تا زما پر سیرلي وار وکړ ! هغه یې په اتلس سوه غوښت، خرې، لغړې، پمنې ! ته ودرې ! مور به مې څنې دروشکوي !
نجلۍ سر هسک کړ، له پزې نه را وتلې وینه یې د لمر رڼا ته وځلېده، منډه یې کړه، په یوه لویه ډبره کېناسته او په چیغو چیغو یې وژړل....ښه شېبه یې اوښکې تویې کړې، بیا یې په نهېلۍ دښتې ته وکتل، لرې په یوه موټر پسې سپېره دوړه روانه وه ...وروسته یې

مخامخ پرتو غونډيو ته سترګې وروا ړولې. په يوه هسکه شنې، زرغونې جنډې رپېدلې ...هغې تر ډېره هديرې ته وکتل، بيا يې يو سوړ اسويلي ويست، بېرته يې د ښتې خواته ورمېږ کوږ شو، دوه_ درې شله ګامه لرې يوه موټر ته درې تنه ولاړ وو، وروسته دوه کسه د دوی خواته ور روان شول او دريم يې د موټر بانټ ودراوه.

هلک له ځان سره و ډونګېد:

_راغلل !

له دې سره يې د مېږو خواته ګړندي ګامونه واخستل...خو شېبه وروسته يوه ښځينه غږ ځای پرځای ودراوه:

_دلته راشه ګرانه !

هلک په حيرانۍ سره شا ته وکتل. د توت سيوري ته يوه سرتور سر ښځه او يو په ونه لوړ نارينه ولاړ وو.

هلک په بيړه وويل:

_زموږ ژبه مو زده ده؟

دنګ ځوان ښځې ته وکتل، دواړه موسک شول، سړي وويل:

_زه جمال يم او دا هم ګلالۍ نوميږي. ، ستا نوم؟

د هلک پتري نيولې خړې شونډې وخوځېدې:

_بازو !

وروسته يې خپله خبره پسي وغزوله:

ـتاسو د امریکانیانو (امریکایانو) غوندې ښکارئ، خو دوی بل رنګه خبرې کوي، له ټوپکو سره راځي، لمنې نه لري، نور مو فرق نه سره کیږي.
سړي په خندا وویل:
ـد چا زوی یې؟
ـ د جانداد.
ـکوم جانداد؟
ـد ملک عبدالکریم د کلي.
د سړي خندا زور ونیو:
ـای زوروره ! ته خو کلیوال وختې !
هلک په حیرانۍ سره هغه ته وکتل، سړي خپله خړبیلي زنه وګروله او ویې پوښتل:
ـخو پلار مې دې پر ځای را نه وور؟
هلک په غرور وویل:
ـپلار مې ټول خلک پېژني، د سرونو په جوړولو کې یې نوم وړی، سلامت درې کلي اولس لري.
سړي په خندا غبړ ترې تاوه کړه. د هلک تور تندی یې ښکل کړ او په مینه یې وویل:
ـښه نو ! ته باز محمد یې !
وروسته یې ښځې ته مخ ور واړاوه:

ـ دی په شپږ اویایم کې پیدا شو ، ښه مې په زړه دي، پلار یې په خوشالۍ کې سینځلې وویشلې، وروسته مو په زور ډول پرې راوویست، خو طالبان خبر شول، دی یې و ډباوه او ډول ته یې برچې ورواچولې، زه په هماغه کال له کوره ووتم.
ښځې په خپلو ژېړو او لنډو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، په خواشینۍ یې وویل !
ـخو دده عمر تر لسو کلونو کم ښکاري !
د سړي پرنریو شونډو یوه ترخه موسکا تېره شوه:
ـددې وطن ماشومان همدا سې دي.
هلک ښځې ته وکتل او بیا یې سړي ته مخ ور واړاوه !
ـدا دې څه ده؟
ـنامزاده؟
ـڅه؟
ـ کوژدنه !
ـ نو بیا یې ځنګه درسره ګرځوې؟
دا ځل ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
ـ ولې؟
ـتاسو خو واده نه دی کړی؟
د ښځې نرۍ وروځې سره ورغلې، اوږو ته یې ټکان ورکړ او په حیرانۍ یې سړي ته وکتل.
سړي وخندل:

ـڅلور میاشتې وخت لري، په هر څه به پوه شې.
ښځې ته خندا ورغله، د غاړې بکس ته یې لاس کړ او یو بوتل یې را وویست.
هلک په بیړه وویل:
ـشراب دي؟
ښځه موسکۍ شوه:
ـنه ! اوبه دي، دې ته معدني اوبه وايي.
له دې سره یې بوتل هلک ته ونیو او په مینه یې وویل:
ـتږی یې؟
هلک یو ـ دوه ګامه شاته شو.
ښځې دوه ـ درې غوړپه اوبه وڅښلې، بېرته یې پر بوتل سرپوښ تاو کړ او په بکس کې یې کېښود. بیا یې په رمې پسې وکتل، خو وروسته یې نجلۍ ته پام شو او له هلک نه یې وپوښتل:
ـهاغه دې خور ده؟
هلک تندی تریو کړ:
ـنه ! زموږ مزدوره ده.
ـ څه نو میږي؟
ـ زه یې پمنه بولم، زموږ یوه او زه هم پمنه ده. کټ مټ لکه دا.
ښځې د هلک په ګوړي (خرېیلي) سر لاس تیر کړ، ورو یې وویل:
ـولې یې په دې نوم بولې؟
د هلک د تندي ګونځې لاپسې ژورې شوې.

ښځه ورو د نجلۍ خواته روانه شوه. هلک پسې وکتل، هغې د نارینه وو غوندې لنډ واسکټ اغوستی و او لمن یې هم څلور کونجه سکښل شوې وه.
سړي وویل:
ـګرانه! ته د ښه سړي زوی یې، هر څوک پخپل نامه بوله! ښه!
هلک په لینده کې یوه ګیټۍ کېښوده. په غرور یې وویل:
ـهاغه غوباړی (ګونګټه) در ته وولم؟
سړي وویل:
ـڅه یې کوې! بې ازاره دی او...
دا وخت ښځې ناره کړه!
ـجماله! وه جماله!
سړی په ګړندیو ګامونو ورننږدې شو.
ښځې په بیړه وویل:
ـدسمال لرې؟
ـپه دسمال څه کوې؟
ـد نجلۍ پزه وینې ده.
سړي له جېبه یو کاغذي دسمال را وویست.
ښځې د نجلۍ پزې ته دسمال ونیو. ورو یې وویل:
ـسر دې یو څه پورته ونیسه!
نجلۍ پورته وکتل. ناڅاپه د سړي په زړه سستي راغله. د یوې اوه ـ اته کلنې نجلۍ په اوږده مخ کې تر غټو خړو سترګو، تور او اوږده

بانه را تاو وو. ده دا ډول ستر ګې پخوا لیدلې وې او په دې خړو ستر ګو کې یې بې شمېره یادونه پراته وو. په بیړه یې د نجلۍ نوره څېره تر ستر ګو تېره کړه، خو دا ډول وچ، ژېړ او ټاپي، ټاپي مخ یې د لومړي ځل لپاره لیده. نجلۍ لمر سوځولی، تور او سپېره مخ درلود او په نرۍ غاړه پورې یې یوه درې کونجه خیرن تاویذ ټال خوړ. د دې ګرین شکېدلی و او جامې یې سوالګرو ته ورته وې.

ښځې وویل:

ـ یو بل کاغذ !

سړي نجلۍ ته کتل...

ښځې خپله خبره تکرار کړه:

ـ یو بل کاغذ !

بیا یې هم ځواب وا نه ورېد.

دا ځل یې په لوړ غږ وویل:

ـ جماله !

سړي یوه جټکه وخوړه.

ښځې ورو وویل:

ـ ته ښه یې؟

سړی تلولی غوندې شو:

ـ ها ! څه دي ویل؟

ـ ته ښه یې؟

ـ هو، ښه یم.

ښځې نجلۍ ته مخ ور واړاوه:
ـلوېدلې یې؟
مخکې تر دې چې نجلۍ څه ووايي، سړي په بېړه وپوښتل:
ـد چا لور یې؟
ښځې په حيرانۍ سره سړي ته وکتل.
نجلۍ ورو وویل:
ـد ابۍ !
سړی په خبره کې ور ولوید:
ـاصلي نوم یې څه دی؟
ـا بۍ !
سړي ښځې ته وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، دی وارخطا شو، بیا یې په تندي کې ګونځې پیدا شوې او په خواشینۍ یې وویل:
ـما وبخښه ! د جیمز لور را په زړه شوه.
ښځې په حيرانۍ وپوښتل:
ـکوم جیمز؟
ـته یې نه پېژنې. لور یې کرستینا نومېده. د دې نجلۍ غوندې وچه کلکه وه، په هغې مې ډېره خواري وکښله، خو کرستینا سرطان درلود، مړه شوه.
ښځې په خوابدي غږ وویل:

ـ جماله ! ته ډاکټر یې ، د دې نجلۍ تر مخ باید داسې خبرې ونه کړې !
سړي وخندل:
ـ دا خو جکه جوړه ده او بل دا ماشومان لا په دې نه پوهیږي چې سرطان لا څه بلا ته وایي؟
ښځې تندی تریو کړ، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه او ویې ویل:
ـ ښه زړګیه ! ژاولې دې خوښېږي؟
نجلۍ په بیړه وپوښتل:
ـ کومې دي؟
ښځې هغې ته یو درجن ژاولې ونیولې.
نجلۍ وویل:
ـ ټولې یې زما ؟
ـ هو ! ټولې یې ستا !
نجلۍ په یوې ژاولې خپل چینجن غاښونه ټینګ کړل او نورې یې په خپله لمن کې واچولې.
ښځې ورو وویل:
ـ پلار دې څه کار کوي؟
نجلۍ ټوخي واخیسته، ښه شېبه یې وټوخل او بیا یې شنو ـ زرغونو جنډو ته وکتل:
ـ هغه مړ دی.
ـ اوف ! ما وبخښه !

ـولې؟

دښځې په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې:

ـهېڅ !

دا وخت څو تېره غړونه پورته شول.

ښځې ورو وويل:

ـلکه چې موټر جوړ شو.

سړي نجلۍ ته کتل...

ښځې خپل غږ په زوټه (زوره) کړ !

ـتا ته وایم !

سړی وارخطا شو:

ـڅه دې ویل؟

ـموټروان هارنونه وهي.

ـنو بیا؟

ښځې په حیرانۍ هغه ته وکتل.

سړي په بیړه وپوښتل:

ـچادري، چادري دې څه کړه؟

ښځې خپل سر وخوځاوه !

ـتا ویل چې په موټر کې یې پرېږده ! ګرمي ده.

ـهو رښتیا ! ځه چې ځو !

☆

په يوه وړه او نمجنه تياره کوټه کې يو سړی پروت و. يوه ښځه راغله، د سړي تر څنګ کيناسته، ښه شېبه يې د هغه د سپين مخ او پټو سترګو ننداره وکړه، بيا يې خپل ګونځې ګونځې لاس د سړي پر پراخ تندي کېښود ، خپلې نرۍ او زيږې ګوتې يې د هغه په تورو ويښتو کې تېرې کړې، ورو يې وويل:

_جماله ! ناوخته دی !

سړي خپلې سترګې پرانيستې. يوه شېبه يې ښځې ته وکتل. پر اړخ را واوښت او سر يې د ناستې ښځې پر زنګانه کېښود. سترګې يې پټې کړې او په خوبولي غږ يې وويل:

_اه ! مورې !ترا وسه دې لا په زړه دي !

ښځې خام د يوال ته ډډه ولګوله، موسکه شوه او خړې شونډې يې وخوځېدې:

_هغه ورځې څنګه له زړه ايستلی شم چې ته به ويده وې او ما به ستا په ويښتو کې سپږې لټولې.

دا وخت له خندا سره ګډ، يو غږ واورېدل شو:

_ښه نو ! ته په ورکتوب کې سپږن وې ! هه !

زړې ښځې وره ته وکتل او په خندا يې وويل:

ـ او هو ! ګلالۍ ! راځه لورې ! راځه !
ګلالۍ د جمال خواته ور روانه شوه، خوسرې نيغ کيناست او په بيره يې وويل:
ـ دلته نه ! هلته ! په هغه توشکه !
ګلالۍ تندی تریو کړ !
ـ ولې؟
جمال زړې ښځې ته وکتل:
ـ مورې ! دې ته يو څه عقل ور زده کړه ! دا د قره باغ په رواجونو نه پوهيږي !
نجلۍ پر سړي د بالښت وار وکړ.
زړې ښځې وخندل. جمال وويل:
ـ سمه ـ دمه لېونۍ ده !
زړې ښځې ګلالۍ ته وکتل:
ـ خو خوږه ده.
ګلالۍ د زړې ښځې په ټټر سر ولګاوه، جمال ته يې سترګې ور واړولې او په خندا يې وويل:
ـ له مور څخه دې، د خبرو چل زده که !
جمال موسک شو:
ـ مورې ! د هغې په چاپلوسۍ و نه غولېږې ! ته ورته وګوره ! ټکری يې په غاړه کې پروت دی !

زړې ښځې د نجلۍ په سپينه تندۍ خپلې خړې شونډې کېښودې.
هغه يې ښکل کړه، جمال ته يې وکتل او په خندا يې وويل:
ـ دې خوارکۍ دا وطن څه ليدلی دی، زده به يې کړي، په هر څه به پوه شي.
جمال خپل تندي ته ځپېږه ورکړه:
ـ ای خواره قسمته! مور مې يې هم ور واړوله.
له دې سره ټولو وخندل.
دا وخت د پيالو د رېږدېدو غږ شو... يوې نجلۍ يو پتنوس په غولي کېښود، بېرته ولاړه شوه، پرده يې کش کړه، د جمال سترګې وبرېښېدې، په بېړه يې ګړۍ ته وکتل او په حيرانۍ يې وويل!
ـ نهه بجې دي!
وروسته يې خپلې مور ته مخ ورواړاوه:
ـ پلار خو مې خشکه (غوسه) نه کوله؟
زړه ښځه موسکۍ شوه:
ـ سهار جومات ته تلو، خو په تا يې زړه ونه شو، ويل يې چې ستړی دی، اوږد مزل يې وهلی، پرېږده چې ويده وي.
جمال وخندل:
ـ اه مورې! ستا په زړه دي! پلار جان به هر سپېده چاود، لمانځه ته را ويښولم. يو سهار دی جومات ته ولاړ چې زه بېرته خوب وړی وم او...
زړې ښځې وخندل او په خبره کې ور ولوېده:

ـ او کله چې ببرته راغی، نو زه ستا مخې ته ودرېدم او لښته زما مټ ته سیخه شوه.
جمال د خپلې مور لاس په خپل موټ کې ټینګ کړ. تازه راغلې نجلۍ ته یې وکتل، هغه په غوښه پټه وه، منځنۍ ونه یې درلوده او ویښته یې دومره تک تور وو چې د هغې پر سر، له ټکري سره یې توپیر نه کېده.
جمال ورو وویل:
ـ مورې ! لس کاله څومره ژر تېر شول، زه چې له کوره تلم ، په هغه کال لا ګل غوټۍ سر تور سر د باندې ګرځېده، خو اوس چټه پېغله ده.
زرې ښځې وخندل:
ـ هغه وخت خو لا ته هم سره خوله ژړکی (هلک) وې.
جمال وویل:
ـ زه به مخ ته یو ـ دوه لپې اوبه ور واچوم.
له دې سره ولاړ شو او له کوټې ووت.
ګلالۍ وپوښتل:
ـ تره مې چېرته دی؟
زرې ښځې وویل:
ـ سهار وختي پټیو ته ولاړ. دهقان احوال را لېږلی و چې درمند اخلي.
ـ درمند ؟

زړې ښځې وخندل:
ـ هو زويه! درمند ! دلته چې کله غنم پاک شي، نو دهقان يوه کوټه (ډېرۍ) ور نه جوړوي. بيا دا کوټه د غوړو په ټيمانو پيمانه کيږي، وروسته بادار، دهقان، ملا او ډم، هر يو خپله برخه غنم خپلو کورونو ته وړي.
دا وخت جمال کوټې ته راغی او اورسۍ ته نيږدې پر يوه خړه توشکه کېناست. خپلې خور ته يې مخ ور واړاوه او ويې ويل:
ـ که دا بوره يو څه کمه کړې.
ګل غوټۍ په بيړه وويل:
ـ ښه ده، لالا.
جمال خپلې مور ته مخ ور واړاوه او په خندا يې وو يل:
ـ د خورکۍ واده ته څو ورځې پاته دي؟
د ګل غوټۍ غمبوري سره شول، سر يې وځړېد او په بيړه له کوټې ووته.
جمال او زړې ښځې وخندل، خو ګلالۍ په حيرانتيا وپوښتل:
ـ ګل غوټۍ ولې داسې په منډه ولاړه؟
جمال وويل:
ـ هغه وشرمېده.
د ګلالۍ حيرانتيا ډېره شوه.
ـ ولې؟
ـ څو ورځې وروسته يې واده دی.

ـنو څه !
جمال موسک شو:
ـدا لندن نه دی، غزنی دی غزنی. دلته بېل رواجونه دي.
زړې ښځې وویل:
ـګـل غـوټۍ ځکـه شـرمېدلې ولاړه شـوه چـې د خپـل واده نـوم یـې واورېد.
ګلالۍ په بېړه وپوښتل:
ـپه دې کې نو د شرم څه خبره ده؟
زړې ښځې وخندل:
ـبس نو، دا وطن همداسې دی. له پخوانیو را پاته دي.
ګلالۍ یوه شیبه فکر په مخه کړه، بیا یې په بېړه وویل:
ـنو زه هم باید وشرمېږم؟
جمال وخندل:
ـهو نو ! ولې ! ته بېشرمه یې که څنګه؟
بوډۍ له خپل زوی څخه د خبرو وار واخیست:
ـنه لورې ! تـه بـه ولـې شرمېږې. دا خـو سـتا د تـره کـور دی. پـه خپـل کور کې چا شرم کړی او بل تـه خو دانګریـز پـه وطن کـې پیـدا شـوې یې، همالـته دې عمر تېر کړی او...
دا وخت یو دروند ټوخی واورېدل شو. بـوډۍ ژر پـر خپلو سـپینو و ېښتو ټکری ورکش کړ. جمـال ورو ولاړ شـو او ګلالـۍ پـه حیرانـۍ سره وره ته وکتل.

په وره کې يو ګردی سړی ودرېد. دی له ونې ټيټ و، را وتلې ګېډه يې درلوده او پاسنۍ شونډه يې په ګڼو سپينو ويښتو کې پټه وه. ده وار له واره ګلالۍ ته وکتل او په خندا يې وويل:

ـ وربره ګله خو به خپه شوې نه يې؟

ګلالۍ موسکه شوه، تورې غټې سترګې يې وځلېدې، خو څه يې ونه ويل.

نوي راغلي سړي ديوال ته ډډه ولګوله، جمال په بيړه بالښت ور ببرته کړ. سړي خپل پټکی په غولي کېښود، د ککرۍ تار، تار سپين ويښته يې په خولو لانده وو. بيا يې په خپله ګڼه ږيره کې د ښي لاس لنډې ګوتې تېرې کړې، ګلالۍ ته يې وکتل او په مينه يې وويل:

ـ څنګه! هوا خو به بده نه يې درباندې لګېدلې؟

ګلالۍ وخندل:

ـ نه کاکا! ښه يم.

سړي هماغسې په خندا کې وويل:

ـ زموږ کلی دومره بد نه دی. ښکلی کاريز لري. ګودر هر وخت له نجونو ډک وي او بل ستا له بخته سږ کال په کلي کې ودونه هم ډېر دي. سات به دې تېر شي.

سړی غلی شو، څو اوږدې ساوې يې واخيستې او بيا يې خپلې لور ته چې هماغه شېبه کوټې ته راغلې وه مخ ور واړاوه:

ـګل غوټۍ ! ګوره چې ګلالۍ در نه خپه نه شي ! وايم دا نن يې لا په يو ـ دوو کورونو وګرځوه، پام به يې غلط شي.
زړې ښځې په عاجزۍ وويل:
ـ سړيه ! نن يې دوهمه ده، يو څه وخت دې ساه سمه کي. ترهغو به کالي هم ورته وګنډم، خلک به ورپورې وخاندي.
د سړي په لنډه تندي کې ګونځې پيدا شوې او په خشکه يې وويل:
ـ کوم د نرزوی به د ملک عبدالکريم په وربرې پسې وخاندي؟ هه !
ګل غو ټۍ وارخطا شوه:
ـ ښه ده پلاره ! څه چې ته غواړې، هماغسې به وکم.
ګلالۍ خپل تره ته وکتل، شونډې يې خندنۍ شوې:
ـ کاکا ! مور څلور مياشتې دلته يو، په کراره به وګرځو.
د ملک تندی ورين شو ، په زوره يې وخندل او ويې ويل:
ـ ښه ده وربرې ! ښه ده ! خپلې خوښې ته ګوره ! وايم پاچاهي چلوه ! پاچاهي.
ملک يوه شيبه غلی شو ، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل او ورو يې وويل:
ـ په رواجونو پسې دومره سر مه ګرځوه ! ټول پوهيږي چې ته له لندنه راغلې يې، نه دې دلته ژوند کړی او نه هم د قره باغ رواجونه در مالوم دي. تا هيڅوک نه ګرموي، وايم سرې سترګې ګرځه، سرې سترګې.

☆

ګلالۍ د راتګ په دریم سهار له خپلې اندرور (ګل غوټۍ) سره له کوره ووتـه. دوی نیغـې ګودر تـه ولاړې. د کـاریز تـر دنـې (د کـاریز خوله) څو نجونې را تاوې وې. چا منګي ډکول، چا جامې وینځلې او ځینو نـورو راوړي غـوړ لوښـي پـه اوبـو کـې ایښـي وو ، دې تـه د نجونو هر کلی په زړه پورې و. په پیل کې یوې ، یوې لاس ورکړ، خو شیبه وروسته مجلس دومره تود شو ، لکه له پخوا راهیسې چې سره پېژني، ګلالۍ ته هر څه نوي وو ، د نجونو ګڼ کمیسونه، د غوړو لوښـو پـر سر تاوېدونکي کبـان، د نیـږدې ولاړو هسـکو سـپېداړو سپینې، لړځانده پاڼې او له خړ پوټي څخه راوتلې سپېرې تیږې، دا هر څه دې په لومړي ځل لیدل، ګلالـۍ تـر ډېره هلتـه ناسـته وه ، دې پرله پسې پوښتنې کولې، یوې پېغلې د خپـل کمـیس د ټټر کیسـه راواخیسته چې لس کلاوې زرتـار او شـپږ شله ګردې شیشـې پکـې کار شوې دي. بلې بیا د خپلې چوڼداري لمنـې پـه ښکاره کولـو سره خپل کمال وښود او یوې پېغلې چې ډېره ټوخېده د تنـاره لـه لوګي څخه یې ښه خوله نه وهله.

له ګلالۍ څخه هم پوښتنې وشوې، ځينو د هغې بياتي کړو ويښتو ته اشاره وکړه، يوې يې د سپينو غاښونو او روښانه پوټکي راز وپوښت او يوې بلې پېغلې يې هم د ژوند په اړه د معلوماتو غوښتنه وکړه.

ګلالۍ د خپل ژوند په باره کې لنډه وغږېده. ويل يې چې د کورنۍ د هجرت په لومړي کال په لندن کې پيدا شوې او همالته لويه شوې ده. د پلار يوازينۍ لور ده ، تېر کال يې دولسم خلاص کړ او له پلار او مور سره يو ځای اوسي.

ګلالۍ تر ډېره د کلي له نجونو سره کېناسته. له هغوی سره يې خبرې وکړې او کله چې بېرته له خپلې اندرور سره د کلا په دروازه ننوته، جمال يې له خپل تره سره د کور په چوتره کې وليد ، دوی سيوري ته ناست وو او ملک د کلي د مکتب د سوځولو کيسه ورته تيروله.

ګلالۍ د خپل تره تر څنګ کېناسته او ويې ويل چې د نجونو له مينه ناکو خبرو څخه يې خوند واخيست، دوی يوه شېبه خبرې وکړې، بيا يې يوه تور سيرلي ته پام شو چې د کلاه په دروازه کې ولاړ و. سيرلی رامخته شو ، منډه يې کړه او د چرګو د ګوډلې پر بام ودريد ، چرګو وارخطا يوې او بلې خوا ته منډې کړې ، د ملک تندی تريو شو ، خو مخکې تر دې چې څه وواييي، په وره کې يوه کوچنۍ نجلۍ ښکاره شوه.

د جمال رنګ سور شو ، د ملک د تندي ګونځې هم ژورې شوې، خو ګلالۍ په خوشالۍ وويل:
_دا هماغه نجلۍ ده چې مور د راتګ په لومړۍ ورځ دغونډيو په لمنو کې وليده.
وروسته يې ملک ته وکتل:
_کاکا !دا څوک ده؟
ملک چيغه کړه !
_وباسه ! سيرلي وباسه !
د ګلالۍ غومبري سره شول، دې په لومړي ځل د خپل تره خشکه ليده. نجلۍ ته يې وکتل، هغې پخوانۍ زړې جامې اغوستې وې، په لاس کې يې يوه نرۍ لښته ښکارېدله او وارخطا وه، وروسته په لړزانده ګامونو د سيرلي خواته ورنيږدې شوه، سيرلي اخور ته ورټوپ کړل، يوې غوا خپل ځنځير وشکاوه، په سطل کې وختله او چوترې ته نږدې يې لمر ته هوار شوي پياز سره تيت کړل.
ملک په کاوړ(غوسه) ولاړ شو ، خو مخکې تر هغه جمال منډه کړه او د سيرلي مخې ته ودرېد ، سيرلي لنډه دوره وخوړه او ښوی له دروازې ووت.
جمال نجلۍ ته وکتل، د هغې تر خړو سترګو را ګرځېدلو تورو ښو يې زړه ولړزاوه، د چوترې خواته يې ورمېږ کوږ کړ، ملک په راوتلو رډو سترګو ورته کتل، بېرته يې نجلۍ ته سترګې ورواړولې، هغه

وارخطا وه، ټول بدن يې پرک (لړزې) اخيستی و او بانه يې نه رپېدل.
جمال ورو وويل:
ـ درځه!
نجلۍ په رېږدېدلو ګامونو روانه شوه، جمال هم حرکت وکړ.
ملک چيغه کړه!
ـ پرېږده يې!
جمال مخ ورواړاوه:
ـ دروازه پورې کوم.
بېرته يې نجلۍ ته وکتل، هغه د ده تر څنګ روانه وه.
جمال ورو وويل:
ـ د چا لور يې.
ـ د ابۍ.
د جمال تندی تريو شو، نجلۍ له دروازې ووته، جمال پسې وکتل، په ډېران کې څو مېږو او اوزو خولې وهلې.
جمال دروازه پورې کړه، شا ته يې وکتل، پلار يې د غوا څنځير ته تېره نيولې وه او ګلالۍ په چوتره کې د ده له خور سره خبرې کولې،
جمال ور نږدې شو، ګل غوټۍ ته يې وکتل او ويې ويل:
ـ دا نجلۍ څوک وه؟
خور يې په بيړه وپوښتل:
ـ کومه نجلۍ؟

ـدا اوس چې په سيرلي پسې راغلې وه.
ګل غوټۍ وارخطا شوه:
ـلالا ! ما ونه ليده.
ګلالۍ په حيرانۍ وپوښتل:
ـد هغې پېژندل ولې درته مهم دي؟
جمال څه ونه ويل، سر يې وخوځېد او د کلاه د لويديځ کونج لور ته روان شو، د کلاه په څلورو کونجونو کې هسک برجونه ولاړ وو، جمال په خړو زينو وخوت، يوه برج ته ور ننوت، هلته يوه وړه کوټه وه چې د کلي خواته يې يوه اورسۍ درلوده، د کوټې ختيځ لور ته يو مات کټ پروت و، لويديځ ديوال ته يې يو زوړ بايسکل ولاړ و او د کوټې په منځ کې څو زاړه ټيمان، د خرې يوه کته او خيرنې پلاستيکي کڅوړې ښکارېدلې.
جمال يوه شېبه د کوټې په منځ کې ودرېد، ده ته تېر يادونه ورپه زړه شول، يو وخت به په دې برج کې د ژمي لپاره منې ساتل کېدې، په چت کې به دانګورو کتارونه ځوړند وو او جمال به ډېر وخت په برج کې ناست او له خپل پلاره په پټه به يې ميوه خوړه.
جمال ورو د ورسۍ خواته ورنيږدې شو. له پاسه يې کلي ته وکتل، په لس کاله کې کوم د پام وړ بدلون نه و پکې راغلی، يوازې خړ کورونه ډېر شوي وو، د جوماتر مخ د توت د پخوانيو لويو ونو پر ځای اره شوي موندان ښکارېدل او کلي هغه پخوانۍ شينوالی نه درلود.

ناڅاپه یو څه ور په زړه شول، له ورسۍ څخه یې سر ویست، کین لور ته یې وکتل، له کلي وتلی په دښته کې یو زوړ چمبر[۲] ښکارېده، جمال ښه شېبه د چمبر ولاړو دېوالونو ته ځیر و، سرونه یې خوړل شوي وو او په ظاهره د ژوند کومه نښه نه پکې ښکاریده، بیا یې یو درب واورېد، په بیړه یې شا ته وکتل، ګلالۍ د کوټې په منځ کې ولاړه وه، جمال په وارخطايئ وویل:

_ته دلته څنګه راغلې!

ګلالۍ وخندل:

_په خپلو پښو.

جمال تندی تریو کړ:

_دلته ستا راتګ ښه نه دی.

د ګلالۍ شونډې وځړېدې، مخ یې واړاوه، غوښتل یې چې په زینو ښکته شي چې جمال تر مټ ونیوله، ورو یې وویل:

_چا ولیدې؟

_نه

_خو ته باید پام وکړې..

ګلالۍ چیغه کړه!

_زه ستا نامزده یم!

[۲] چمبر تر کلا یو څه ټیټه چاردیوالي ده چې برجونه نه لري.

جمال په بیړه د هغې پر خوله لاس کېښود ، یو ګام یې واخیست، له پورته یې لاندې وکتل، په انګړ کې هیڅوک نه و ، ورو یې وویل:
_هلته کومه خبره نه وه ، غاړه په غاړه به سره ګرځېدو ، خو دلته باید یو څه احتیاط وکړو.
د ګلالۍ سر وځړېد ، ورو یې وویل:
_ته ډېر خفه پورته راوختې.
جمال د هغې په ژېړو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، اوږدې غاړې ته یې خوله ورنیږدې کړه ، خو ګلالۍ یې ټتر ته لاس ونیو ، شاته شوه او په شرمېدلي غږ یې وویل:
_تر اوسه خو دې ماته نصیحت کاوه.
جمال وخندل.
ګلالۍ وویل:
_لاړم.
له دې سره یې ګام واخیست، خو بېرته ځای په ځای ودرېده.
جمال موسک شو:
_پښېمانه شوې؟
ګلالۍ وویل:
_په چوتره کې دې خور پیالې ټولوي.
جمال خپله غړۍ اوږده کړه ، بېرته په خپل ځای ودرېد ، ورو یې وویل:
_ښه ! نو یوه شېبه ماتله شه !

ګلالۍ د ورسۍ خوا ته ورتېره شوه، کلي ته يې وکتل، د ځينو بامونو پر سرونو د ځوځو ګبندې (بارونه) ايښې وې او څو ديوالونه په تپل شويو خوشايو ژېړ وو.
ورو يې وويل:
ـ ايا کوم بل داسې هيواد شته چې او سېدونکي يې په خوشايو اور بل کړي؟
جمال هغې ته ورنيږدې شو، تر څنګ يې ودرېد او شونډې يې وخوځېدې:
ـ نه پوهېږم.
ګلالۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته يې پام څو هلکانو ته ور واوښت چې سره لمر ته يې مردکۍ کولې، ورو يې وويل:
ـ پلار دې ويل چې دلته ښوونځی نشته.
ـ هو ! تېر کال چا وسوځاوه.
ګلالۍ يوه شېبه غلې وه، بيا يې يو ناڅاپه وويل:
ـ نه شي کېدای چې د کلي ماشومانو ته درس ووايو ؟
جمال په حيرانۍ سره هغې ته وکتل.
ګلالۍ خپله خبره پسې وغزوله:
ـ مونږ څلور مياشتې وخت لرو، ډېره موده ده، يو څه خو به زده کړي.
د جمال شونډې وخوځېدې:
ـ خو زه نه شم کولای.
ـ ولې؟

دلته ناروغۍ ډیرې دي، همدا نن دوه کلیوال راغلي وو، یوه یې ژېړی درلود او بل هم په وچکۍ اخته و، ښه به دا وي چې د دوی درملنه وکړم.

ګلالۍ وخندل:

_دا هم ښه کار دی، ته دې خپله ډاکټري کوه او زه به هم له کاکا څخه وغواړم چې د لیک لوست لپاره یوه کوټه په واک کې راکړي.

☆

ملک د ګلالۍ غوښتنې ته نه ونه ویل، د کلا لویې دروازې ته نیږدې ، د کوریوه کوټه یې د کوچنیو نجونو او هلکانو لپاره خلاصه کړه، په لومړیو کې دلیک لوست لپاره لږ شمېر ماشومان ورتلل، خو اونۍ وروسته یې شمېره پنځلسو ته ورسېده، ګلالۍ به هر سهار درې ساعته درس ورکاوه، دې له خپل کاره خوند ا خیست، په پیل کې یې تر سلو پورې حساب ور زده کړ، بیا د الفبا دتورو وخت راورسېد او وروسته به یې د دوو ـ درېو تورو له جنګولو یو ساده نوم جوړاوه.

ماشومانو هم په لنډ وخت کې له درسونو سره زړه وتاړه، ان بازمحمد هم خپله لینده لرې کړې وه، ده به قلم او کتابچه ورسره ګرځول.

جمال ته به هم ډله ډله ناروغان ورتلل. د ده نسخه ډېرو ښه لګیده، په لنډ وخت کې تر لیرو کلیو دا اوازه وغزېده چې سړی له لندنه راغلی دی، هلته یې ډاکټري زده کړې ده او د ډېر وخت ناروغان یې په پښو درولي دي.

ملک هم خوشاله و، زوی یې خپلې زده کړې بشپړې کړې وې او وریره یې لا پسې خپله کړې وه. خو په جمال یې ډېر پام و، دی به یې نه پرېښود چې له کوم کلیوال سره یو ائې کینې او یا هم ډېر وخت د باندې تېر کړي، بانه یې دا وه چې حالات خراب دي او احتیاط ښه دی.

جمال هم د خپل پلار خبره منل، ده به ډېر ناروغان د میلمنو په کوټه کې کتل او یوائې د کلي هغو ناروغانو ته به د هغوی کورونو ته ورته چې له پښو به لویدلي وو. جمال یوائې یوه تفریح درلوده، دی به هر مازدیګر کلي ته نیږدې هسکې غونډۍ ته خوت، هلته به پر یوه هواره ډبره کېناسته او د سره غروب ننداره به یې کوله.

په کلي کې یې له چا سره نه لګېده، د زلمیتوب دوه ـ درې همزولي یې په ایران کې وو او ده ته له پخوانیو ملګرو څخه یوائې د کلي نایي جانداد ورپاتې و، جانداد له عمره پوخ سړی و، وچ کلک وجود یې درلود او پخوا یې له جمال سره راز یو و، خو اوس ډېر نه ښکارېده، یوائې یو ځل د جمال لیدو ته ورغلی و او دوهم وار په کلي کې سره مخامخ شوي وو. بانه یې دا وه چې درې کلي اولس ور تر غاړه دي او دورځې تر لسو پورې سرونه جوړوي.

یو مازدیګر جمال غونډۍ ته خوت چې له لیرې یې په یوه سړي سترګې ولګېدې، دی یوه شېبه ودرېد، سړی پر بایسکل سپور د کلي خواته راته او کله چې یو څه نږدې شو د جمال په زړه کې خوشالي ورټوله شوه، شېبه وروسته یې جانداد ته کلکه غېږ

ورکړه، بیا دواړه یو بل ته مخامخ پر لویو ډبرو کېناستل، د یو بل د ژوند په اړه یې خبرې وکړې، د رباب او د مېلو په باره کې وغږېدل، له باغونو څخه یې دانګورو او نورو مېوو د غلا کیسې راواخیستې او تېر یادونه یې تازه کړل، جانداد له خپل ژوند څخه راضي و، ویل یې چې ګذاره یې ښه ده، پر نایتوب سربېره څو مېږې او اوزې هم لري او د دریو ماشومانو پلار دی.

د دوی خبرې اوږدې شوې او جمال د لومړي ځل لپاره تر ماښامه پاتې شو.

جانداد خبرې کولې، خو جمال د مخامخ غونډۍ په لمنه کې دوو ماشومانو او څو مېږو او اوزو ته کتل چې د دوی خواته را روان وو، د ماښام له اذان سره سم جانداد غلی شو، شېبه وروسته یې خپل څادر هوار کړ، دواړو نیت وتاړه، فرض لمونځ یې په ارامۍ سره ادا کړ، خو په سنتو کې د زنګولو ګړنجې اورېدل کېده.

کله چې جمال ښي لور ته سلام وګرځاوه، بدن یې زیږ شو، ده ته مخامخ د څو مېږو او اوزو په مینځ کې یوه خیرنه نجلۍ ولاړه وه، د هغې تر غټو خړو سترګو تور اوږده باڼه را تاو وو او ګرین (ګرېوان) یې شکېدلی ښکارېده.

جمال یوه شېبه هغې ته وکتل، بیا یې کیڼ لور ته سلام وګرځاوه او وروسته یې پر خپله خرېیلې زنه لا س تېر کړ.

جانداد هم سلام وګرځاوه، ولاړ شو او د بایسکل له کنجوغې څخه یې یوه کڅوړه را خلاصه کړه، بیا نجلۍ ته ورنږدې شو، هغه د

سوالګرې غوندې عاجزه ولاړه وه، جانداد په جګو پښو کېناست، غوټه يې خلاصه کړه او ځلور ـ پنځه روغ او سوځېدلي پاستي يې نجلۍ ته ونيول.
ورو يې وويل:
ـ هه! دا واخله او خپل کور ته لاړه شه!
نجلۍ مېړو او اوزو ته وکتل.
جانداد په بيړه وويل:
ـ مالونه به بازمحمد په مخه کړي.
د نجلۍ نرې او چاودې چاودې لاسونه ور وغځېدل، ډوډۍ يې سره وچرموړله، په تخرګ کې يې ونيوله او د کلي خوا ته ګړندۍ روانه شوه، باز محمد هم خپله رمه په مخه کړه.
جانداد جمال ته وکتل، موسک شو او ويې ويل:
ـناوخته نه دی؟
جمال د هو په نښه سر وخوځاوه، ولاړ شو او ځادر يې ټکواهه.
جانداد خپل زوړ بايسکل تر ښکرو ونيو، دواړو د کلي خوا ته مخه کړه، يوه شېبه يوه هم څه نه ويل، يوازې د بايسکل د ټيم ټکاه او تر بوټونو لاندې د وړو تيږو د ښوېدو غږونه اورېدل کېدل، دواړو ځمکې ته کتل او غلي روان و، خوشېبه وروسته جمال ورو وويل:
ـدا نجلۍ څوک ده؟
جانداد هغه ته وکتل، يوه ترخه موسکا يې وکړه او پلنې شونډې يې وخوځېدې:

ـ د رڼا لور.
د جمال زړه ولړزېد ، شک يې په يقين بدل شو ، خو څه يې ونه ويل.
جانداد وويل:
ـ مور يې ډېره ناروغه ده، يونيم کال وشو چې ولاړېدای نه شي.
جانداد غلی شو ، د کيڼې سترګې له کونجه يې جمال ته وکتل، هغه هماغسې څوړند سر روان و ، ورو يې خپله خبره پسې وغزوله:
ـ يو ځل د ولسوالۍ ډاکټر ته ورغلي وه، خو هغه ورياده کړې وه چې علاج يې دده له وسه وتلی کار دی، کابل ته دې لاړه شي، خو رڼا ډېره بېوسه ده، د بېګاه نه لري، علاج ته يې پيسې په کار وې، ځکه نو دې هم په درملنې پسې دومره سر ونه ګرځاوه، بس ! ټوله ګذاره يې د لور په مزدورۍ ده، لور يې پانه نومېږي، له تېر يوه کاله راهيسې زما رمه پيايي، خو زه پخپله بېوسه يم، ډېره مرسته نشم ورسره کولای، د ماښام له راټولو کړو پاستو څخه پنځه ـ شپږ ورکوم، درې وخته وچه ډوډۍ يې کېږي، دوی دوه نفره دي، لور او مور، يو څه لاس کليوال هم ور ته نيسي، ذکات، مکات ورکوي او ژوندي يې ساتلي دي.
جانداد غلی شو ، جمال هم نور څه ونه ويل، بېرته چوپه چوپتيا شوه، خو دا ځل د بايسکل د ټيم له ټکاه سره د يوه ـ نيم شغال تېره کوکه هم اورېدل کېده.
شېبه وروسته په عمر پوخ سړی يوې زړې دروازې ته چې د غوړو څو زنګن ټيمان پرې ټکوهل شوي وو ورو ګرځېد او ځوان هم د يوې

کلا خوا ته ګرندی روان شو، دا کلا د کلي په منځ کې ولاړه وه، دیوالونه یې تر ټولو کورونو هسک وو او پنډ برجونه یې د ماښام په تته رڼا کې وېرونکي ښکارېدل.

☆

د ټولګي په توره دړه ليکل شوي و.
زموږ هېواد افغانستان دی.
موږ له خپل هېواد سره مينه لرو.
موږ سوله غواړو.
په غولي څو ماشومانو پلتۍ وهلې وې، کله کله به يې سرونه پورته کړل، دړې ته به يې وکتل او لاندې د کتابچو په سپينو پاڼو به يې څه وليکل.
ګلالۍ د ټولګي د لويې ورسۍ تر څنګ ولاړه وه، دې تر شيشې ورهاخوا د تيز باران ننداره کوله، باران د کلا په منځ کې لوی لوی ډنډونه جوړ کړي وو، څاڅکي به پر خړو اوبو لګېدل، ډومبکي (پوکڼۍ) به يې جوړول او بيا به دا ډومبکي نورو څاڅکو له منځه وړل...
ګلالۍ ته دا خړ ډنډونه او د لرګي ناوې په زړه پورې وې، دې ته د لندن بارانونه ورپه زړه شول، هلته به ډېر بارانونه ورېدل، خو

ځاځکو به دا ډول چکرې او خړ ډنډونه، نه جوړول، هلته یوائې شنه
واښه او پاخه سړکونه وو، بوټونه به په ورځو، ورځو نه ککړېدل او
له لندو خاورو څخه بوی نه پورته کېده.
ګلالۍ یوه شېبه د کړکۍ تر څنګ ولاړه وه، بیا بېرته دړې ته
ورنیږدې شوه او په لوړ غږ یې وویل:
_ښه ! ومو لیکل؟
ماشومانو سرونه پورته کړل، یوه سرتور هلک په خپله بهېدلې پوزه
لستوڼی تېر کړ او په زوټه یې وویل:
_خان محمد لا نه دي لیکلي.
د هغه تر څنګ د ناست هلک سترګې رډې راوختې:
_درواغ وایي ! هه ! دا نو څه دي؟ پخپله یې تر اوسه ټوپکونه
رسمول.
سرتور هلک په خبره کې ورولوېد:
_جېب دې له مردکیو ډک دی.
د هلک رنګ سور شو.
ګلالۍ په لوړ غږ وویل:
_ما درته ویلي و چې ښه هلکان جنګ نه کوي !
ماشومان غلي شول.
ګلالۍ تخته پاکه کړه، وروسته یې په دړه څو د جمعې سوالونه
ولیکل، خو کله چې یې ماشومانو ته مخ وراړاوه، ټولو د وره
خواته کتل.

په وره کې یوه کوچنۍ نجلۍ ولاړه وه، د هغې تر غتهو خړو سترګو تور بانهه را تاو وو او له شکېدلي لمنې څخه یې اوبه څڅېدلې، ګلالۍ په بیړه هغې ته ورنیږدې شوه، تر څنګ یې ودرېده، خو مخکې تر دې چې څه ووایي، د ماشومانو له منځه یوه غږ کړ:
_معلم صاحب! دا پانهه نومیږي، پلار یې په زړه کلا کې پوډرو مړ کړ.
ټولو ماشومانو وخندل.
ګلالۍ په بیړه هغوی ته وکتل، د هغې توري سترګې له غوسې ډکې وې او په پراخ تندي کې یې نرۍ ګونځې ښکارېدلې، په خشکه یې وپوښتل:
_دا کوم بې ادبه و؟
د ماشومانو سرونه وځړېدل.
ګلالۍ نجلۍ ته وکتل او په حیرانۍ یې وویل:
_او هو! ته ژاړې؟
نجلۍ ورو ورو سونګېدله..ګلالۍ د هغې په لندو ویښتو لاس کېښود، ورو یې وویل:
_څه خبره ده؟
د نجلۍ سر وځړېد، څو پرله پسې سلګۍ یې له خولې را ووتې او ورې شونډې یې وخوځېدې:
_مور مې...
ګلالۍ په خبره کې ور ولوېده:

ـ ولې ! په مور دې څه شوي دي؟
ـ مور مې يو دم ړنګه شوه، سترګې يې رغړي، خو غړېدای نه شي.
ګلالۍ د هغې سر په خپل ټټر پورې ونيو، ورو يې وويل:
ـ ته په ډاکټر پسې راغلې يې؟
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
ګلالۍ د هغې تر مخ په جګو پښو کېناسته، اوس نو دواړه په ونه سره برابر وو، يوه شېبه يې د نجلۍ وچ کلک او ټاپې، ټاپي مخ ته وکتل، بيا يې شونډې وخوځېدې:
ـ خوا مه بدوه، مور به دې خدای جوړه کي، ښه !
نجلۍ په حيرانۍ سره هغې ته کتل...
ګلالۍ ناستو ماشومانو ته مخ وروااړوه، له يوه نه يې وغوښتل چې جمال را وبولي، ماشوم هم په منډه له کوټې ووت، وروسته يې نجلۍ تر مټ ونيوله ،دواړه دړې ته نيږدې شول، کله چې يې نجلۍ د زده کونکو تر مخ پر پلاستيکي څوکۍ کېنوله، پښې يې په هوا کې ځړېدلې پاتې شوې، ګلالۍ له ماشومانو وغوښتل چې په دړه ليکل شوي سوالونه وليکي، وروسته نجلۍ ته مخامخ پر غولي کېناسته، هغې ته يې وکتل او ويې ويل:
ـ سبق دې خوښېږي؟
نجلۍ حيرانه وه.
ګلالۍ وخندل:
ـ ته ولې سبق ته نه راځې؟

د نجلۍ ورې شونډې وخوځېدې:
ـ رمه پیایم.
ـ خو سبق ته هم راځه !
د نجلۍ سر وخوځېد ، یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په ورو ژبه وویل:
ـ ډوډۍ به له کومه کوو ؟
د ګلالۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې:
ـ ورور ، تره ، خپل، پردی، څوک نه لرې؟
نجلۍ هماغسې په ځړېدلي سر وویل:
ـ مور لرم، مور مې هر وخت ښکلوي، وروسته بیا ژاړي.
دا وخت د جمال له خندا ډک غږ را اورېدل شو:
ـ غلام امر ته تیار دی.
خو د هغه خندا یو دم غلې شوه، ګلالۍ په بیړه وره ته وکتل، جمال پښه نیولې و، څېره یې خواشینې ښکارېده او په ځیر ، ځیر یې نجلۍ ته کتل...
ګلالۍ ورو وویل:
ـ دا پا ته نومیږي، مور یې ناروغه ده او ته باید ورسره لاړ شې.
د جمال زړه ولړزېد ، پښې یې بې سېکه شوې او لاس یې په وره پورې ونیو. یوه شېبه غلی و ، بیا یې یو دم وویل:
ـ زه نه شم کولای.
د ګلالۍ په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـ ولې؟

جمال نجلۍ ته کتل...

ګلالۍ وخندل:

_که له بارانه وېرېږې، چترۍ درسره واخله، ښځه ناروغه ده.

جمال وویل:

_ما وبخښه ! نه شم کولای.

ګلالۍ په حیرانۍ سره هغه ته کتل.

جمال یوه شېبه غلی و، وروسته یې ناڅاپه سترګې سره ورغلې او په جدیت یې وویل:

_نه شم کولای.

ګلالۍ ته د جمال غوسه حیرانونکې وه، یوه شېبه یې څه ونه ویل، خو وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_تا خو تر اوسه په دومره سخته کې څوک نه و پرېښي، د دې نجلۍ مور ناروغه ده، غرېدای نه شي او دا ستا وظیفه ده چې هغه وګورې، ته پخپله هم ښه پوهېږې.

جمال یوه شېبه غلی و، وروسته پرته له دې چې څه ووایي له کوټې ووت، خو لنډ وخت لا نه و وتلی چې بېرته په وره کې ښکاره شو، د هغه په ښي لاس کې چترۍ او په کیڼ لاس کې یو کوچنی تور بکس ښکارېده، ده نجلۍ ته وکتل او په خشکه یې وویل:

_راځه !

ګلالۍ ته د جمال دې غوسې خوند ور نه کړ، خو بیا هم خوشاله وه چې نامزد یې د ناروغې لیدو ته تیار شوی و، نجلۍ هم په لړزېدلو ګامونو له ټولګي ووته.
د باندې باران په شدت سره اورېده، جمال چترۍ خلاصه کړه او د باران ځاځکو د پراشوټ له ټوټې څخه ټکا ویستله...خو نجلۍ وړاندې ځړېدلی سر چټکه روانه وه، د باران ځاځکي یې په لوڅه او نرۍ غاړه لګېدل او پلاستیکي چوټو (چپلکو) یې په ځان پسې چکړې پورته کولې...
د کلي په تنګو کوڅو کې هیڅوک نه ښکارېدل، له لرګینو ناوو څخه خړې اوبه تو بېدلې، دا اوبه به د تشنابونو له تورو او بویناکه اوبو سره ګډېدلې او د کوڅو د منځ ډنډونه به یې لا پسې پراخول...
دوی چوپه خوله روان وو، جمال به هڅه کوله چې په کلک ځای ګام کېږدي، کله کله به اړ شو چې دیوالونو ته نیږدې پښه ولګوي او یا له ځینو کوچنیو ډنډونو څخه ټوپ کړي.
دی خواشینی و، احساس ور ولوېد چې په ژوند کې تر ټولو ستړی مزل کوي، د ده همېشنۍ هیله دا وه چې ناروغانو ته ژوند ور وبخښي، خو دا ځل یې تمه درلوده چې خپله ناروغه پټې سترګې ووینې، خو وروستي فکر یې ډېر ژر وجدان ملامت کړ، له ځانه یې ورټ وشو، هڅه یې کوله چې تېر یادونه هېر کړي او د ناروغې درملنه خپله دنده وګڼي، خو تېرو یادونو د غڼې د تارونو غوندې کلک نیولی و.

ده هماغسې ځوړند سر مزل کاوه، خو کله چې یې سر پورته کړ، زړه یې ولړزېد. دوی له کلي وتلي وو او نجلۍ په دښته کې د ګوښې ولاړ زاړه چمبر خوا ته چټکه روانه وه.
جمال یوه شېبه ودرېد، ده فکر کاوه چې په دې زړه ویرانه کې به اوس څوک نه اوسي، هلته به یوازې سپي بچي زېږوي او د دښتې مږو به غارونه پکې جوړ کړي وي، خو اوس هلته چا ژوند کاوه او دی باید یو ځل بیا دې کنډوالې ته ورغلی وای، ځکه یې بېرته ګام پورته کړ، خو دا ځل یې پښې تر پخوا درنې ورته واېسېدې، احساس وروله‌بد لکه په پوندو پسې چې یې وزنونه تړلي وي او یا هم په اوسپنیزو بوټونو کې روان وي، ده په ستونزه ساه اخیسته، خو هر رنګه چې و، دی باید په نجلۍ پسې تللی وای.
نجلۍ په یوه وړه دروازه ننوته، جمال هم هغه تعقیب کړه او کله چې یې ځان د چمبر په منځ کې ولید، په زړه یې وبره ننوته، ده په ځینو انګرېزي وحشتناکو فلمونو کې دا ډول زړې ویرانې لیدلې وې، په داسې ځایونو کې به یوازې ارواوې اوسېدلې، دوی اوږدې داړې درلودې، انسانان به یې تښتول، بیا به یې دا ډول زړو کنډوالو ته وړل او هلته به یې د هغوی وینې څښلې.
جمال یوه شېبه په انګړ کې ودرېد، د ړنګو دېوالونو سرونه لانده وو، د پخوانیو کوټو پرځای د خاورو ډېرۍ ولاړې وې، دروازې ته نیږدې کادانه ړنګه وه، رالوېدلې پخڅې یې لوګي وهلې وې او

غټې تورې لوټې يې دا سې ښکارېدې، لکه يوه لويه اورلګېدنه چې پکې تېره شوې وې.
جمال فکر په مخه کړ، خو وروسته يې په ښي غوږ د باران څاڅکي ولګېدل، په بيړه يې پورته وکتل، چترۍ کيڼ لور ته کږه شوې وه، بېرته يې سر کښته کړ، په وره کې يوه نجلۍ ولاړه وه او ده ته يې د مرستې په تمه کتل، دنجلۍ شا ته تپه تياره وه، هيڅ هم نه ښکارېدل، دا خلاص ور او دا تياره ، هغو سمڅو ته ورته وو، لکه پخوانيو انسانانو چې ژوند پکې کاوه.
نجلۍ يوه شېبه ولاړه وه او بيا په تياره کې ورکه شوه، جمال هم حرکت وکړ، چترۍ يې خړ او لانده ديوال ته ودروله او کله چې په وره ننوت، اړ شو چې سر ټيټ کړي.
هلته توره شپه وه، له ديوالونو څخه سوړ او نمجن بوی لټېده ، د موږکانو بچونې ورو ورو چونګېدل، جمال نه پوهېده چې پر کومه لاړ شي، يوه شېبه ودرېد ، سترګې يې له تيارې سره اشنا شوې، د تنګ دهليز دواړو خواوو ته دوه لرګينې زړې دروازې ولاړې وې، دی حيران و چې کومې يوې ته لاس ور وغځوي، خو دا وخت يې د نجلۍ ژړغونی غږ په غوږ ور ننوت:
ـ مورې، مورې، سترګې رڼې که، ما ډاکټر درته را ووست.
د جمال زړه ولړزېد ، خو د نجلۍ په خبرو يو څه خوشاله شو ، د هغې په وينا د ښځې سترګې پټې وې.

ورو يې دروازې ته لاس ور وغزاوه، د دروازې غنجا يې په زړه کې نرۍ څړيکه تېره کړه، جمال يوه شېبه ودرېد، د کوټې په خړه درۍ يوه ښځه پرته وه، د هغې سر ته د لرګي يو زوړ صندوق ايښی و، څنګ ته يې څو خيرنې برېستنې ښکارېدلې او له ديوالونو څخه څو ځايه کاګل را لوېدلی و، نجلۍ ژړل او په ورو لاسونو يې د ښځې ډنګرو اوږو ته ټکانونه ورکول...

ــمورې! مورې! سترګې رڼې که! ما ډاکتر درته راووست... مورې...

جمال يوه شېبه دوی ته وکتل، نجلۍ د خپلې مور پر ټټر ورټيټه وه، هغې ژړل او کوچني وجود يې د ښځې څېره له ديده پټوله.

جمال ورو ورنږدې شو، څو کله چې يې سترګې د ښځې پر مخ ولګېدې، يوه شېبه يې په زړه رحم غلبه وکړه او په سترګو کې يې بې اختياره اوښکې ډنډ شوې، زړه ته يې نه لوېده چې دا دې رڼا وي، د ښځې سترګې پټې وې، په څېره يې يوا ځې خړ پوستکی پروت و او د غومبرو هډوکي يې راوتلي ښکارېدل.

جمال د هغې تر څنګ کېناست، کوچنۍ هماغسې ژړل..جمال د نجلۍ پر اوږه لاس کېښود، ګوتو يې يوا ځې راوتلي هډوکي لمس کړل، نجلۍ څنګ ته شوه، جمال د پرتې ښځې نبض وکوت، د لاس رګونه يې ورو ورو غورځېدل..بيا يې د کوچني بکس څنځير کش کړ، د فشار د آلې چسپ يې د ښځې تر ډنګر مټ را وګرځاوه، شېبه وروسته يې نجلۍ ته وکتل او ويې ويل:

ــمه ژاړه! فشار يې ټيټ دی، ښه به شي.

له دې سره د پرتې ښځې ځګېروی شو ، د هغې ښي لاس حرکت وکړ، نری او بې سیکه ګوتې یې په داسې بڼه وخوځولې لکه ځوک چې په تیاره کې څه لټوي ، خو وروسته یې لاس له حرکته ولوېد ، د جمال په زړه کې یو ځل بیا تېر یادونه ور تازه شول، د رڼا غږ یې په غوږو کې انګازې پورته کړې:

((ستا غږ زما غوږونو نه، زما زړه ته ننوځي.))

جمال د نجلۍ په ژړغوني غږ ټکان وخوړ:

ـ دا یې عکس دی، د ولسوالۍ ډاکټر ورکړی و.

جمال په بېړه هغې ته وکتل، ولاړ شو ، تور پلاستیک یې د کوټې د یوازینۍ دریڅې رڼا ته پرانیست، په ځیر یې عکس ته وکتل، په تور پلاستیک کې د پښنوسپین او نري هډوکي ښکارېدل، سر یې دوه درې ځله وخوځاوه او بېرته د پرتې ښځې تر څنګ کېناست، خو کله چې یې د ښځې مخ ته وکتل، رنګ یې ژېړ شو او په زړه یې سستي راغله، د ښځې غټې خړې سترګې چې اوږده بانه تري تاو وو رڼې وې، هغې په ځیر ځیر جمال ته کتل...د ښځې په سترګو کې کوم بدلون نه و راغلی، یوازې له غمه ډکې وې ، او ښکې پکې رغړېدلې، او په څېره کې یې له دغو ځلېدونکو سترګو پرته، د ژوند کومه بله نښه نه ښکارېدله.

د ښځې شونډې څو ځله ولړځېدې، وروسته یې په سختۍ وویل:

ـ ته لا هما غسې ښکلی یې.

جمال په بیړه ولاړې نجلۍ ته مخ ورواړاوه، داسې ورته وایسېده لکه هغه چې د دې خبرې په مانا نه وي پوهېدلې، نجلۍ ورو، ورو ژړل...

ببرته یې پرتې ښځې ته وکتل، تندی یې تریو کړ او په خُشکه یې وویل:

ــته خو خبره یې، ما کوژده کړې!

ښځې سترګې پټې کړې، د هغې د سترګو له کونجانو څخه څو رڼو څاڅکو منډه واخیسته او د غوږ له پاسه یې په ګڼو تورو ویښتو کې پټ شول، پرته له دې چې سترګې رڼې کړي په سترې غږ یې وویل:

ــخو پر ما لا تر اوسه ګران یې.

د سړي رنګ سور شو، نجلۍ ته یې وکتل او ویې ویل:

ــمور دې تبه لري، په داسې وخت کې هر ناروغ چټیات وایي.

وروسته یې ببرته پرتې ښځې ته مخ ورواړاه، د هغې پر خړو شونډو یوه ترخه موسکا پرته وه.

جمال ورو وویل:

ــزه دومره وخت نه لرم چې ستا چټیات واورم.

له دې سره یې بکس ته لاس کړ او مېخ ته ورته یوه تېره ستن یې را وویسته، بیا یې ستن د ښځې په خیرنو پوندو څو ځله ووهله، د هغې څېرې ته یې وکتل، ښځې د چت تورو دود وهلو لرګیو ته وچې سترګې نیولې وې او په څېره کې یې د درد کومه نښه نه ښکارېده، وروسته یې پر ستن د ښځې ځنګنونه ووهل او ورو یې وویل:

ـد کوم درد احساس کوې؟
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـنه.
بیا یې له هغې څخه وغوښتل چې پر اړخ واوړي، ښځې په زحمت ځنګ بدل کړ، وړې نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل.
جمال د هغې د ملا په لاندنۍ برخه څو پرله پسې ستنې ولګولې، بیا یې وپوښتل:
ـاوس څنګه؟
د ښځې ځواب منفي و.
جمال له هغې څخه وغوښتل چې بېرته ستوني ستغ پریوځي، وروسته یې له بکس نه یو امپول (پیچکاري) راوویست، پلاستیکي ستن یې له رنځو اوبو ډکه کړه او کله چې یې تېره ستنه د هغې د لاس په راوتلي شنه رګ کې ننه ایستله، ورو یې وویل:
ـدا دې د راتلونکو دردونو لپاره ښه ده.
ښځې هماغسې چت ته کتل.
جمال پر یوه کوچني کاغذ څه ولیکل، کاغذ یې نجلۍ ته ونیو، شونډې یې وخوځېدې:
ـدا دوا به یې دردونه ونیسي.
د ښځې خواشینی غږ واورېدل شو:
ـ ګرانه ده؟

جمال مخ وروا ړاوه، ښځې د پخوا غوندې چت ته کتل او خړې سترګې يې او ښکو ځلولې...وروسته يې په داسې غږ لکه له ځان سره چې خبرې کوي وويل:
ـدا دواوې ما نه شي جوړولی، زه لس کاله مخکې لا مړه شوې يم، لس کاله مخکې، زه سترې يم، ډېره سترې، غواړم چې ويده شم، د تل لپاره.
ښځه غلې شوه، د هغې له سترګو اوښکې وڅڅېدې، وروسته يې ولاړې نجلۍ ته وکتل، يوه شېبه غلې وه، بيا يې ورو وويل:
ـتا به خدای ته وسپارم.
نجلۍ ژړل...
دا وخت د بکس د ځنځير د کشېدو غږ واورېدل شو، ښځې ورو ورمېږ کوږ کړ او په زحمت يې وويل:
ـبيا به دې ووينم؟
سړي لنډ ځواب ورکړ:
ـنه
له دې سره ولاړ شو، ګام يې واخيست، خو يو دم ودرېد، پرته له دې چې ښځې ته وګوري، ورو يې وويل:
ـيوه خبره واوره! ما کوژده کړې او بيا څوک راپسې را ونه لېږې!
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـخو په يوه شرط.

جمال تر ځنګ ورته وکتل، ښځه یوه شېبه غلې وه، د هغې په خړو سترګو کې اوښکې ډنډ وې، بیا یې په مړاوي غږ وویل:
ـ یوائې یو ځل راته ووایه چې درباندې ګرانه یم.
جمال غلی و.
ښځې وویل:
ـ یوائې یو ځل، یو ځل را ته ووایه چې درباندې ګرانه یم، یو ځل.
د جمال شونډې وخوځېدې:
ـ نه! زه له تا نه ورته (کرکه) لرم.
ـ ولې؟
جمال نجلۍ ته وکتل، بېرته یې ښځې ته مخ ورواړاوه:
ـ په دې ته هم ښه پوهېږې!
ښځې غوښتل چې څه ووايي، خو سر ی له کوټې وتلی و.
د باندې تېز باران اورېده...خو دا ځل د جمال په لاس کې چترۍ تړلې پاتې وه، د ده له تورو ویښتو رنې اوبه څڅېدلې، پرته له دې چې پر کلک ځای ګام کېږدي او یا هم له خړو اوبو ټوپ کړي، ځوړند سر روان و، د هغه په سترګو کې اوښکې رغړېدلې او په سپینو پایڅو پورې یې توره او بویناکه خټه سرېښ وه.

☆

د ډول له غرږ سره سم، ګلالۍ په منډه د کلاه برج ته وختله، لاندې يې وکتل، د ېوال ته نيږدې رنګارنګ موټر ولاړ وو. د موټرو له دروازو څخه خلک کښته کېدل، په دوی کې ډېری پخې ښځې پېغلې او وړې نجونې وې، د هغوی په لمنو پورې ټومبلي رنګي ځلېدل، په لاسونو کې يې شنه رومیالونه نیولي وو او له رنګه خوشاله ښکارېدلې.

د کلاه دروازې ته مخامخ څو ځوانانو څنې غورځولې، داتڼ دا دايره به یو ځل پر شا ولاړه، پراخه به شوه او بیا به اتڼ کونکي بېرته له څلورو خواوو پر ډول سره راټول شول، په دوی کې د ډېرو پښې لوڅې وې، نه يې د ډېران لمنې ته کتل او نه يې هم په خاورو کې پرتو کوکيو (شیشو) ، تېرو هډوکو او اغزيو ته، دوی ګړندي حرکات درلودل او کله، کله به يې له خولو څخه يوه ګډه ناره را وته، ګلالۍ يوه شېبه کړکۍ ته نيږدې ودرېدله، هغې ته دې ننداري خوند ورکړ، زړه يې له هغه ځايه نه ته، خو شېبه وروسته د ناچارۍ له مخې له برجه کښته شوه.

د کلا منځ هم له ښځو ډک و، زړې په چوتره کې ناستې وې، پېغلې د چمبې (دريا) غږ ته څرخېدلې او ځو ماشومانو هم هڅه کوله چې يوه بې سيکه پيشو او يو خوار سپی په جنګ سره واچوي.
ګلالۍ په ورا ځو راغلو ښځو ته لاس ورکړ، بيا دالان ته ننوته، هلته د کلي ځو نجونې سره راټولې وې، چا تناره ته ډوډۍ وهله، ځينو پر لوښو اوبه تېرولې او يوې بلې هم تر تور چايجوش لاندې سره انګار ته پوکي ورکول.
ګلالۍ له پيالو ډک پتنوس او يو تور چايجوش ورواخيستل، له دالانه ووته او په چوتره کې يې ځو ناستو ښځو ته له چايو ډکې پيالې کېښودلې، وروسته يوې بلې کوټې ته ورننوته، هلته تر ګل غوټۍ د کلي ځو نجونې راټولې وې، د هغوی په لاسونو کې رنګارنګ کميسونه ځلېدل او د ټوټو د ارزښت په اړه يې خبرې سره کولې.
ګلالۍ د نجونو تر څنګ کېناسته جامو ته يې وکتل او په حيرانۍ يې وويل:
ـدا د چا دي؟
يوې پېغلې وخندل:
ـدا د دې ځای رواج دی، ورا بايد د ناوې جامې هم ورسره راوړي،
يوې بلې د ګلالۍ سترګو ته يو کميس ونيو او ويې ويل:

ـ دې ته جولۍ وايي، سوچه وربښم پکې کار شويدي، هه ! دا بل کينخاب دی، هندوستانی کينخاپ، بيه يې لوړه ده، هر څوک يې نه شي اخستلای.
ګلالۍ کميسونه سره واړول، ورو يې وويل:
ـ ښکلي دي.
يوې نجلۍ وخندل:
ـ ستا وار به هم را ورسيږي.
يوې بلې وويل:
ـ ګلالۍ ! ستا واده به چېرته وي؟ دلته ! که د انګريز په وطن کې؟
ګلالۍ يو اځې وخندل، ولاړه شوه او له کوټې ووته، د کلاه په لويديځ کونج کې جمال، جانداد او دوه نور کليوال د څو لويو ديګونو تر څنګ ولاړ وو، تر ديګونو سرې لمبې را تاوې وې او يوه کونج ته د پيازو او کچالو پوټکي پراته وو.
ګلالۍ يوه شېبه د پيغلو د اتڼ ننداره وکړه، دوی په پيل کې ورو ورو څرخېدلې، خو وروسته به يې څرخېدا دومره تېزه شوه چې ان لمنې به يې د چترۍ غوندې سره خلاصې شوې او په پای کې به يوې يوې ميدان پرېښود.
ګلالۍ په ورا راغلې له يوې ښځې څخه د دې اتڼ په اړه معلومات وغوښتل، هغې وويل چې ((دلته درې ډوله اتڼ دود دی، لومړي ته يې لوی اتڼ وايي، دا اتڼ اسانه دی، څرخ نه لري، يواځې اتڼ کونکي يوه او بل لور ته مخونه اړوي او پر ډول او يا هم پر دريا

وهونکي راڅرخي، دوهم ډول يې د څرخ د اتڼ په نوم يادېږي او يوائې ښی لور ته يو څرخ لري، خو دريم يې چې تر ټولو سخت دی، الاپی نومیږي، الاپی لومړی ښي لور ته پرله پسې درې او وروسته کيڼې خواته يو څرخ لري، د دې اتڼ له اودې يوائې هغه کسان وتی شي چې ساه يې ښه پخه وي.))
ګلالۍ تر ډېره د اتڼ ننداره وکړه، وروسته يې د اودسونو لپاره دوه له اوبو ډک سطلونه اوڅو بدنۍ په سرای کې کېښودلې، له لمر پرېوتو سره سم په وروا راغلي نارينه خپل کلي ته لاړل او يوائې دوه سپين ږيري يې پرېښودل.
د ماخستن له ډوډۍ وروسته بېرته اتڼ تود شو ، ګلالۍ د کلي له څو نجونو سره يو ځای د ناوې تر څنګ ناسته وه، وروسته ډمه او څو په ورا راغلي نجونې کوټې ته ورننوتې، دوی په نکريزو کې شمع ودروله، بيا يې اورلګيت ورته ورته کړ، او د شمعې له بلېدو سره سم يې په سندرو پيل وکړ، بيا يې هماغه نکريزې دګل غوټۍ پر لاسونو کېښودلې او کله چې شپه پخه شوه، ډمې د ناوې تور ويښته د شاړشمو په تېلو غوړ او وروسته يې دوه اوږدې کوڅۍ ترې جوړې کړې.
سهار له چايو وروسته بېرته اتڼ تود شو او تر غرمې يې دوام درلود ، ماسپښين د نارينه وو ورا راغله، يو ځل بيا د ډول غږ د کلاه د ديوالونو پر سرونو ناستې مرغۍ والوزولې او په ورا راغلو ځوانانو پښې لوڅې کړې.

ماسپښین یې جمال د ناوې کوټې ته وروغوښت، دی یې لا پخوا په رواجونو پوهولی و او ورته ویل شوي وو چې ناوې به د هغې ورور ولاړوي، جمال خپلې خور ته زرینې کپۍ ور په پښو کړې، ګل غوټۍ ژړل او له دې سره یې د ورور سترګې هم له اوښکو ډکې وې، خو ګلالۍ د کوټې په یوه کونج کې غلې ولاړه وه او په حیرانۍ سره یې دوی ته کتل.

بیا د ناوې د ولاړېدو وخت راورسېد، خو کله چې جمال خپله خور تر لاس ونیوله، نو د کلي نجونې پرې ورټولې شوې، دوی د ناوې د تلو مخنیوی وکړ او ویل یې چې تر اوسه لا د تامبو پیسې نه دي ورکړل شوې.

د جمال مور ډمې ته اشاره وکړه او هغه هم په منډه له کوټې ووته، ګلالۍ د تامبو په اړه له یوې کلیوالې معلومات وغوښتل، هغې وریاده کړه چې تامبو هغو پیسو ته وایي چې خسرګنۍ یې باید د ناوې کلیوالو نجونو ته ورکړي، ځکه هغوی په واده کې زیار ایستلی وي او دا خپل حق ګڼي، دوی بیا په دغو پیسو میله جوړوي، د بېګ باروي او یوه ورځ خوشاله تېروي.

د پیسو له راوړلو وروسته جمال خپله خور تر مټ ونیوله، هغې ژړل...جمال هم ژړل...او مور یې هم اوښکې تویولې... کله چې ټوله ډله له کوټې ووته، په ورا راغلې زړې ـ وړې پرې راټولې شوې. ډله ورو ورو د کلاه د لوېې دروازې خواته نږدې کېدله، نجونو سندرې ویلې او له ټپو سره د ناوې د ژړا غږ هم ګډ و.

شــېبه وروســته پــه کــلاه کــې چوپــه چوپتيــا شــوه، هيڅــوک نــه ښکارېدل، يـو اځې د لويـو دېګونـو تـر څنګ څو کارغـان، يـو خـوار سپی او يوه وړه خيرنه نجلۍ ليدل کېدله. سپي په چيچلو هډوکو بوی کېښ، کارغانو له ځمکې څخه وريجې پورتـه کولې او نجلۍ هم لـه يـوه دېګـه د ښـوروا پاتـه شـوې لنـده ډوډۍ پـه يـوه کاسـه کـې اچولـه، هغې غټې خړې سترګې درلودې او تـر سترګو يې تـور او اوږده باڼه را تاو وو.

☆

ورځې تېرې شوې، هوا سړه شوه او بزګرانو د منې کښت ته تیاری ونیو.
د جمال په ناروغانو کې هم زیاتوالی راغی، اوس به له نږدې ولسوالیو څخه هم خلک ورتلل، ګلالۍ هم د کلي ماشومانو ته د پښتو غونډې زده کړه ورکوله، په دوی کې د ډېرو املا ښه شوې وه او د ریاضي په څلورو عملیو ښه پوهېدل، ګلالۍ خوشاله وه، د ماشومانو له پوهولو څخه یې خوند اخیست، په تره یې منلې وه چې دا کوچنی کور به نور پر یوه دسترخوان سره راټول وي، وریجې به پر کاشوغو خوري او د خوشایو د تیپلو لپاره به خپلې ښځې ته دستکش راوړي، دې ته هره ورځ نوې وه، له کلیوالي ژوند سره ورو ورو بلدېدله، په خوی او جامو کې یې بدلون راغلی و او ان د ارغلي(دېګدان) لوګی به هم دومره بد نه ورباندې لګېده، دې غم نه پېژانده، خوله به یې تل له خندا ډکه وه، ژوند ته یې په مینه کتل او فکر یې کاوه چې د دنیا تر ټولو نجونو نېکمرغه ده، خو یوه ورځ هرڅه بدل شول، خوشالۍ کډه وکړه او د ګلالۍ له سترګو په لومړي ځل اوښکې تویې شوې.

په هغه ورځ جمال د جانداد د ناروغې مېرمنې ليدو ته ورغلی و، ده په چوتره کې نسخه ليکله چې تر ځنګ يې يو ستړی ستمی واوربد، مخ يې وروارړاوه، سترګې يې پر لوڅو او خيرنو پښو ولګېدې، په بيړه يې پورته وکتل، زړه يې ولړزيد، خو بېرته په ليکلو بوخت شو.
جانداد وويل:
ـد پانې مور ناروغه ده.
جمال غلی و، شېبه وروسته يې نسخه جانداد ته ونيوله، بکس ته يې لاس کړ او ورو ولاړ شو.
جانداد په بيړه وويل:
ـچای دې سور که! سړېږي!
د جمال شونډې وخوځېدې:
ـد اخوندزاده په کور کې څوک ناروغه دی، ځم چې ناوخته کيږي.
جانداد په حيرانۍ هغه ته وکتل، وروسته يې د خواست په ژبه وويل:
ـکه لومړی له دې نجلۍ سره لاړ شې، ثواب به دې وي، د هغې د مور وضع ښه نه ده، پانه وايي چې له سهاره راهيسې يې سترګې پټې دي.
جمال نجلۍ ته وکتل، هغه وارخطا وه، غټې خړې سترګې يې له اوښکو ډکې وې او له لاندنۍ چاودلې شونډې څخه يې ډومبک وينه راوتلې وه.

جمال ورو وویل:
ـ کومه دوا چې ما ورته لیکلې وه، هغه ورکړه !
د نجلۍ په سترګو او خوبولې څېره کې ګونځې پیدا شوې، ستونی یې ډک شو او یو دم یې په ژړا پیل وکړ.
جانداد وویل:
ـ وبال لري، ورسره لاړ شه !
جمال لنډ ځواب ورکړ:
ـ وخت نه لرم.
نجلۍ په ژړا کې وویل:
ـ د مور په خوله کې مې ګولۍ ور واچوله، خو تېره یې نه کړه، او س یې هم د ژبې پر سر پرته ده.
جمال ګام واخیست، خو جانداد یې تر مخ ودرېد او په خواره خوله یې وویل:
ـ ورسره لاړ شه !
د جمال په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـ نشم کولای.
جانداد د پخوا غوندې د جمال مخې ته ولاړ و.
جمال یوه شېبه غلی و، وروسته یې په ارام غږ وویل:
ـ ګوره جانداده ! ته زما پخوانی ملګری یې، لار مې پرېږده ! نه غواړم چې را نه خپه شې.
جانداد د هغه پر اوږه لاس کېښود ، ورو یې وویل:

ـخو...

جمال يې په شدت لاس پورې واهه او په چيغه يې د جانداد خبره په خوله کې ور وچه کړه:

ـته ولې نه پوهيږې ! زه نه شم کولای چې مړی را ژوندی کړم، هغه د هډوکو سل لري، تر ملا پورې يې هډوکي تور شوي دي، کـه نـن وي که سبا ، مري.

د نجلۍ ژړا يو دم غلې شوه، جانداد په بيړه هغې ته وکتل، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، خوله يې وازه وه، وجود يې پړک (لړزې) اخيستی و او په حيرانۍ يې جمال ته کتل، وروسته يې ناڅاپه منډه کړه او په بيړه له انګړه ووته.

جانداد ، جمال ته وکتل او په خشکه يې وويل:

ـ ډېر بې رحمه يې؟

جمال ځمکې ته کتل.

د جانداد شونډې وخوځېدې:

ـتا د رڼا ژوند تباه کړ؟

جمال پـه کـاوړ هغـه تـه وکتـل، خـو وروسـتـه يـې ناځاپـه تندی وريـن شو ، يو دم يې وخندل او خندا يې زور ونيو...

د جانداد لړمون اور واخيست، يو ګام څنګ تـه شـو او شـونډې يـې وخوځېدې:

ـووځه !

د جمال خندا بنده شوه، جاندا ته یې وکتل او په خواشینۍ یې وویل:
ـ ته د یوې بدکارې ښځې لپاره ، د ورور غونډې ملګری خپه کوې !
یو کړس شو، د جمال مخ په چټکۍ کیڼ لور ته وګرځېد ، له خولې یې لاړې تویې شوې او په بیړه یې خپل ښي غومبري ته لاس ونیو.
دا څپېړه دومره ناڅاپي او زوروره وه چې د جانداد ګوتو درد وکړ.
چوپه چوپتیا شوه، یوه هم څه نه ویل، د جانداد پر خړو غومبرو اوښکې روانې وې او په راوتلو رډو سترګو یې جمال ته کتل، وروسته یې په مړاوي غږ وویل:
ـ ځنګه ګونګی نه شوې !
جمال چیغه کړه !
ـ دا کومه پټه خبره نه ده، ته هم په دې پوهېږې چې هغه یې له چرسي خیرو سره په کا دانه کې ونیوله.
د جانداد د تندي ګونځې ژورې شوې، غاښونه یې وچیچل او خپل ټول قوت یې د یوې چیغې لپاره سره راټول کړ !
ـ بس !
دا چیغه دومره زوروره وه چې د جانداد ښځه سرتور سر انګړ ته را ووته، هغې په وارخطایۍ دواړو ته وکتل او په حیرانۍ یې وویل:
ـ څه ټکه را پرېوته !
جانداد غریو واخیست:

ـ خان صيب د رڼا ژوند ور تباه کړ، اوس يې په عزت هم لوبې کوي، وايي چې هغه په پوست پاکه نه ده.
د ښځې بدن ولړزېد او په خواره خوله يې وويل:
ـ وی وروره ! هر څه به درسره ومنم، خو د خدای روی ومنه ! داسې مه وايه، که زموږ په خبرو کې څه شک درلوېږي، له کليوالو وپوښته، رڼا خو ملايکه ده، ملايکه !
د جمال پښو پړک واخيست، احساس ور ولوېد لکه زړه چې يې غاښونه پيدا کړي وي او خپل ځان پخپله خوري، بکس يې له لاسه ولوېد، په سترګو کې يې اوښکې را ټولې شوې، يوه شېبه زړېدلی سر بې حرکته ولاړ و، خو وروسته يې يو دم د انګړ په تړلې دروازه ور منډه کړه، له ډېرې وارخطايۍ د دواړو پلو تر منځ ونښت، ديوه را وتلې تېيم تېره ژۍ يې مټ ته سيخه شوه، خو دی يې په درد ونه پوهېد، له انګړه ووت او منډه يې کړه.
جمال په ټول قدرت منډې وهلې... خولۍ يې له سره لوېدلې وه او د مټ په برخه کې يې سپين لستونی په وينو سور و.
دی د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، څو حيرانو کليوالو لار ورکړه او کله چې تر کلي ووت، تر يوې وړې نجلۍ مخکې شو، نجلۍ خړه پړه وه او ځوان هم له رنګه سور او سپين، خو په دوی کې يوه نښه ګډه وه، د دواړو سترګې له اوښکو ډکې وې او زړونه يې د يوه تن لپاره درېدل.

جمال ګرځندی و ، ډېر ګرځندی، خو کله چې تیاره دهلیز ته ور ورسېد ، یو دم ودرېد ، چوپه چوپتیا وه، هیڅ هم نه اورېدل کېدل، ان داځل د موږکانو بچونې هم غلي ول.

د جمال لړزانده ګوتې د وره خواته ورنيږدې شوې، د وره غنجاه یې پر زړه کې د چړې غوندې ور تېره شوه، یوه شېبه ودرید ، پښې یې مړې وې، هيڅ حرکت يې نه درلود او احساس ور ولوېد لکه له رګونو څخه چې يې وينه تښتېدلې وي.

جمال د وره په لیخک کې ودرېد ، په راوتلو رډو سترګو یې پرتې ښځې ته وکتل، شونډې یې ولړزېدې او په زحمت یې وویل:

ـ رڼا !

ښځې کوم حرکت ونه کړ.

جمال ورو ورنیږدې شو ، د ښځې سرته ودرېد ، د هغې سترګې پټې وې، ښی لاس یې پر ټټر پروت و او په وازه خوله کې یې یوه سپینه ګولۍ ښکارېدله.

د جمال ځنګنونه پر غولي ولګېدل، ښځې ته یې په ځير، ځير وکتل او په رېږدېدلي غږ یې وویل:

ـ زه یم ! جمال.

ښځې کوم حرکت ونه کړ.

جمال یوه شېبه غلی و ، پرته له دې چې سترګې پټې کړي، پر غومبرو یې رڼې اوښکې بهېدلې، بیا یې په زحمت وویل:

ـ زه راغلم !سترګې رڼې کړه ! ستا جمال راغی !

د ښځې سترګې پټې وې.
د جمال شونډې ولړزېدې:
ـ ته راباندې ګرانه يې.
ښځې د پخوا غوندې کوم حرکت ونه کړ.
جمال په غريو کې وويل:
ـ سترګې رڼې کړه !
له دې سره يې يو دم د ښځې ډنګرو اوږو ته څنډه ورکړ، خو د هغې مخ ښي لور ته کوږ شو او ګولۍ يې له خولې ولوېده.
جمال چيغه کړه !
ـ يو ځل ! يو ځل راته وګوره ! يو ځل !
خو په ښځې کې کوم حرکت نه و.
وروسته يې د ښځې تر راوتليو وليو لاس لاندې کړ، د هغې غاړه د شاه خواته کږه شوه، سر يې وځړېد ، خو جمال خپل کيڼ لاس د هغې تر سر لاندې کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينګ ونيو او په چيغو چيغو يې وژړل.
ده په ژړا کې چيغې وهلې !
ـ ته راباندې ګرانه يې... ته راباندې ګرانه يې...ته...
خو دا ځل د هغه خبرې د رڼا زړه ته نه رسېدلې، د هغې زړه له حرکته لوېدلی و او د ښۍ سترګې پر اوږدو بڼو يې يوه خړه اوښکه ولاړه وه.

جمال ژړل.. په چيغو ، چيغو يې ژړل او شـېبه وروسته دده لـه ژړا سره يوه بله ژړا هم ملګرې شوه.

پانه د خپلې مور پښو ته ولاړه وه، پر خيرنو غومبرو يې د اوښکو دوه خړې ليکې ښکاريدلې، ټول بدن يې لړزيده او وارخطا وه.

دوی دواړو ښه شېبه وژړل، بيا جمال د ښځې پر خړ تندي شونډې کېښودې، د هغې تندی يې ښکل کړ او کله چې يې ښځه بېرته پرې يستله، د هغې له ټټر څخه يو عکس ولوېد ، ده په بيړه عکس ور وروا خيست، په تور او سپين عکس کې د يوه ځوان جذابه څېره ښکاريدله، لونګی يې تړلې وه، خندل يې او د شونډو له پاسه يې يوه توره نری ليکه ښکاريدله.

جمال يوه شېبه عکس ته وکتل، بيا يې ناڅاپه کاغذ خولې ته واچاوه، د ژاولو غوندې يې وژدويه او يوې خوا ته يې تو کړ، وروسته يې يو ځل بيا پرتې ښځې ته وکتل، د هغې د غومبرو پر راوتليو هډوکو خړ پوستکی پروت و ، سترګې يې پټې وې، خو اوږده او ولاړ بانه يې لا ژوندي ښکاريدل.

جمال يودم ولاړ شو ، نجلۍ يې تر مټ ونيوله او له کوټې ووت.

☆

د کلاه په خړو دیوالونو کې د ملک دخندا غږ اوریدل کېده...
ملک، د هغه میرمن او ګلالۍ پر یوه تغر، پیتاوي ته ناست و، د هر یوه تر مخ له شنو چایو ډکې پیالې ایښې وې او په یوه قاب کې وچ توت ښکارېدل، ډېرې خبرې ملک کولې، زړې ښځې یوا ځې غوږ ورته نیولی و، دې په اوکلۍ (اونګ) کې څه شی ټکول...خو کله چې به یې خاوند وخندل، دا به هم موسکۍ شوه او د هغه له خندا به یې خوند اخیست.
ملک د خپلې ځوانۍ کیسې کولې، د ښکار کیسې، د حاصلاتو د اخستلو او برکت کیسې او دا چې لا اوس هم د شپې له خوا د بلاوو له وېرې د باندې نه شي راوتلای، وروسته د خپلو هیلو په اړه وغږېده، د جمال او ګلالۍ پر نامزادۍ یې خوښي څرګنده کړه او وروستۍ تمه یې داوه چې زوی او نږور به یې لندن پرېږدي او په قره باغ کې به له دوی سره ګډ ژوند کوي.
دا خبره په ګلالۍ بده ونه لګېده، په خندا یې وویل چې قره باغ یې خوښېږي، د دې ځای او سېدونکي له زړه پاک دي، دوی مصنوعي مینه نه پېژني، ساده خلک دي، سپین غږیږي او اخلاص یې د زړونو له تله وي.

بیا یې له خپل تره سره ژمنه وکړه چې تر واده وروسته به دلته ژوند کوي. ماشومانو ته به زده کړه ورکوي او په کال کې به یوائې یو ځل د خپل پلار او مور لیدو ته ورځي.
دا خبره د هغې په خوابښې هم ښه ولګېده، سترګې یې وځلېدې او ګلالۍ یې پر تندي ښکل کړه.
ملک خوشاله و، د ده هیلې پوره شوې وې او خوله یې له خندا نه سره نه ټولېده، ده خندل... خو ناڅاپه یې خندا بنده شوه، پیاله یې له لاسه ولوېده، د قاب پر ژۍ ولګېده او د توتو دانې باد باد شوې.
ګلالۍ خپل تره ته وکتل، سرې یو دم پر پښو ودرېد، د هغه سترګې رډې را ختلې وې او برېتونه یې ځړېدلي ښکارېدل.
ګلالۍ په بیړه د کلا د لویې دروازې خوا ته سترګې ور واړولې، جمال یوه کوچنۍ تر لاس نیولې وه او د دوی خوا ته ورو ورو را نیږدې کېدل...
ګلالۍ ور منډه کړه، جمال ته یې وکتل، د هغه سترګې له سرو رګونو ډکې وې، ویښته یې جړـپړ وو او په څېره کې یې د قهر او غضب نښې له ورایه ښکارېدلې.
ګلالۍ وارخطا شوه او په بیړه یې وپوښتل:
ـ څه خبره ده؟
جمال کوم ځواب ور نه کړ، ان سترګې یې هم ور وا نه ړولې، ده یوائې خپل پلار ته کتل او هماغسې پر مخ روان و.
شېبه وروسته د ملک مخې ته ودرېد او په غریو کې یې وویل:

ـرڼا مړه شوه.
ملک غلی و، د هغه ټول بدن لړځېده او د جمال سترګو ته يې نه شو کتلای.
ګلالۍ حيرانه وه او د زړې ښځې شونډې ځړېدلې ښکارېدلې.
ناڅاپه د زوی لاسونه د پلار ټټر ته ورنيږدې شول او ګوتې يې د هغه تر ګرېوان تاوې شوې.
د ګلالۍ خوله وازه شوه، هغه څوک چې د خپل پلار تر مخ يې ان پښې هم نه غځولې، اوس يې د هغه ګرېوان ته لاس وراچولی و، دا نه پوهېده چې خبره څه ده؟ سترګې يې څو ځله ورپولې، حقيقت و، جمال د خپل پلار تر ګرېوان ګوتې تاو کړې وې او هغه هم هيڅ عکس العمل نه ښوده، څه يې نه ويل او ځړېدلی سر ولاړ و.
جمال چيغه کړه!
ـته قاتل يې!
د ګلالۍ رنګ والوت.
جمال يوه شېبه خپل پلار ته وکتل، بيا يې يودم شونډې وځړېدې او د ماشومانو غوندې يې وژړل...
ګلالۍ دا هر څه ليدل، خو څه يې نه شو ويلای، شونډې يې څو ځله سره ټولې کړې، خو له خولې څخه يې غږ نه را ووت.
جمال هماغسې د خپل پلار ګرېوان ټينګ نيولی و. بيا يې پښې بې سيکه شوې، ګونډې يې ووهلې، د ملک ګرېوان څيرې شو او د سينې سپين وېښته يې ښکاره شول.

جمال په غریو کې وویل:

_تا ما ته دوکه راکړه ! تا د دوو تنو ژوند تباه کړ، تا زما رڼا راڅخه واخیسته !

ناڅا په د ګلالۍ له سترګو اوښکې روانې شوې..په ژړا شوه او د کوټې خوا ته یې منډه کړه.

جمال چیغه کړه !

_زما خبره واوره !

له دې سره و درېد ، د کوټې د دروازې درب شو ، منډه یې کړه، په د هلیز کې لنډ را تاو شو، دروازې ته یې غبرګ لاسونه ټمبه کړل، خو دروازه تړل شوې وه او له کوټې څخه د ګلالۍ چیغې اورېدل کېدې...

جمال په زوټه وویل !

_دروازه خلاصه کړه !

ګلالۍ ژړل...

جمال دروازې ته اوږه ورکړه، د چارمغزو له لرګي جوړې دړې ته یې لغتې ونیولې، خو نه دړه ماته شوه او نه هم ځنځیر وشکېد ، ده په سختۍ ساه اخیسته او چیغې یې وهلې !

_دروازه خلاصه کړه ! ماتوم یې ! دروازه خلاصه کړه !

شېبه وروسته ستړی شو او د خواست ژبه یې را واخیسته:

_دروازه خلاصه کړه ! هیله کوم، غواړم خبرې درسره وکړم، هر څه درته ووایم، هیله کوم !

خو دروازه د پخوا غوندې تړلې وه، ګلالۍ ژړل...وروسته يې په ژړا کې وويل:

ـنه غواړم چې ستا څېره ووينم.

جمال د هغې له خولې څخه په لومړي ځل دا ډول خبره اورېده، په زړه يې اور بل شو، دروازې ته يې يوه لغته ورکړه او انګړ ته ووت، هلته يې نجلۍ ترمټ ونيوله، روان شو، خو مور يې ترمخ ودرېده، ملک چيغه کړه!

ـپرېږده يې!

د ښځې بدن ولړځېد، څنګ ته شوه او جمال له کوچنۍ سره يو ځای له کلاه ووت.

☆

د رڼا د جنازې مراسم، د هغې د ژوند غوندې ساده و، په ملا پسې یو اځې یو څو هغه کلیوال ودرېدل، چې له ملک سره یې ورانه وه.
قبر جمال، جانداد او دوو نورو کلیوالو وکینده، رڼا یې په هماغه ورځ خاورو ته وسپارله او شپه وروسته د غونډۍ پر سر یو اځې دوه تنه پاتې شول، یو ځوان او بله هم وړه نجلۍ، دوی ژړل...تر سر یې سرې، زرغونې جنډې رپېدلې او تر هسکو سپاندو، ترخو او اغزیو د قبرونو تېرې تیږې را وتلې وې.

☆

د کوټې دروازه وټکېده.
جمال ورو وو يل:
ـ راځه !
دروازه خلاصه شوه او جانداد کوټې ته ور ننوت، په تاخچه کې يې يوه غوټه کېښوده، پاڼې ته يې وکتل او د جمال پښو ته نيږدې کېناست.
ورو يې وويل:
ـ يو څه ښوروا مې درته راوړه.
کوم ځواب يې وا نه ورېد.
جانداد لمپې ته وکتل، لوګي وهلې وه، ښيښه يې ور واخيسته، د خپل څادر په پيڅکه يې پاکه کړه او کله چې يې بېرته د لمپې پر سر کېښوده، تر پخوا يې ډېره رڼا کوله، وروسته يې جمال ته وکتل، هغه خيرنې بسترې ته ولي لګولي و او چت ته يې کتل، بيا يې پاڼې ته مخ ور واړاوه، نجلۍ ديوال ته ناسته وه، سترګې يې سرې وې او څېره يې سترې ښکارېده.
جانداد ورو ولاړ شو، غوټه يې ور واخيسته، پر ديګ يې لاس کېښود، ګوتې يې تودې شوې، غوټه يې پرانيسته، د ديګ پر سر

څو روغ او سوځېدلي پاستي ایښي و، بیا یې شاوخوا وکتل، د وچې ډوډۍ د ایښودلو لپاره یې څه ونه موندل، خپل څادر یې هوار کړ او ډوډۍ یې پرې کېښوده، وروسته یې څلورو خوا وو ته سترګې وغړولې، وره ته نیږدې، له یوه څیرې کارتن څخه د پیالې لاستی را وتلی و، ولاړ شو، په کارتن کې یې دوه پیالې، یو تور چایجوش او یوه کاسه وموندله، کاسه یې ور واخیسته، له کوټې ووت او کله چې بېرته په وره را ننوت، له کاسې څخه اوبه څڅېدلې.

ده په کاسه کې ډوډۍ وړه کړه، ښوروا یې پرې واچوله، ورو یې وویل:

ـ ډوډۍ تیاره ده.

جمال د پخوا غوندې چت ته کتل.

جانداد یوه شېبه غلی و، وروسته یې خپله خبره تکرار کړه:

ـ ډوډۍ تیاره ده.

جمال یوه جټکه وخوړه، جانداد ته یې وکتل او ویې ویل:

ـ زړه ته مې نه کیږي.

د جانداد شونډې وخوځېدې:

ـ خو تا له سهاره راهیسې څه نه دي خوړلي.

کوم ځواب یې وا نهورېد.

وروسته یې نجلۍ ته مخ ور واړاوه:

ـ لورکۍ! ډوډۍ سړیږي.

نجلۍ ولاړه شوه، جانداد ته مخامخ کښناسته او ښی خیرن لاس یې کاسې ته ور ټیټ شو، دوه ـ درې ګولې یې ور پورته کړې او بېرته پخپل ځای کښناسته.
جانداد لنده ډوډۍ په تش د یګ کې واچوله، کاسه یې څنګ ته کېښوده او پاته شوې وچه ډوډۍ او د یګ یې په ټوټه کې وتړل، ولاړ شو، څادر یې هوار کړ او د ماخستن د لمانځه نیت یې وتاړه.
له دعا وروسته چې یې نجلۍ ته وکتل، کینې لور ته ړنګه وه او سترګې یې پټې ښکارېدلې، جانداد یوه خیرنه بړستن پر هغې وغوړوله او بېرته د جمال پښو ته نیږدې کښناست.
جمال د پخوا غوندې چت ته وچې سترګې نیولې وې.
چوپه چوپتیا وه، جانداد غولې ته کتل او په ښي لاس یې دواسکټ په جېب کې د نصوارو ډبلی سره اړاوه.
شېبه وروسته یې د جمال غریو نیولی غږ واورېد:
ـ خبرې وکه!
جانداد مخ وروا ړاوه، جمال چت ته کتل، یو سوړ اسوېلی یې ویست او شونډې یې وخوځېدې:
ـ څه ووایم!
ـ د رڼا په اړه یو څه را ته ووایه!
جانداد غلی و.
جمال په غریو کې وویل:
ـ د هغې د ژوند په اړه خبرې وکه، څه یې ویل؟ زه یې یادولم؟

د جاندا په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې، یوه شېبه غلی و ، بیا یې شونډې وخوځېدې:
ـ ته پر هغې ګران وې، ډېر ګران، رڼا هیڅکله له تا څخه بده خوله نه وهله، تل یې په ښو یادولې، ما به کله، کله وچه ډوډۍ ور ته راوړله، زه یو اځنی کس وم چې دې به خپل زړه ور ته تشاوه، کله چې ستا له کوژدې خبره شوه، بیا یې هم کومه ګیله نه لرله، ته یې ملامت نه کړې، ویل یې چې ښه شو، یوه مکتبۍ یې وکړه، له ما پمنې به یې څه لیدلي وای، بیا یې یودم را ته وکتل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، خو پر شونډو یې یوه ترخه موسکاه پرته وه، په خپل خیرن، تور پوړوني یې پزه پاکه کړه او ویې ویل:
"کاکا ! جمال به اوس خوشاله وي ! نه ! "
زه غلی وم، څه به مې ور ته ویل، بیا مې د هغې ژړغونی غږ واورېد:
" خدای دې یې غم نه را ویني. "
رڼا چې به کله ولیدم، یو اځې ستا خبرې به یې را ته کولې، خو په وروستیو کې یې اعصابو سم کار نه کاوه، کله به له خندا شنه شوه او کله به یې هم ژړل، له ځان سره به ګډه وه، ځان او جامو ته یې هم دومره پام نه کاوه، ویښته به یې جړ وو، تخرګ به یې شکېدلی و او ټکړی به ور پسې کښېده، بیا یې بدلو ته مخه کړه، په لوړ غږ به یې ټپې ویلې، ډېرې دردونکې ټپې، زما نورې نه دي په زړه، خو یوه ټپه به یې تل په خوله وه.
نصیبه خاورې شې، ایرې شې

تندیه مات شي پر تا څه لیکلي دینه
وروسته خپلي لور ته اندېښمنه شوه، پانه ور باندي ګرانه وه او د هغې د راتلونکي په اړه به یې فکرونه کول.
دا وېره یې هغه وخت لا ډېره شوه چې ناروغۍ پرې یسته‌له، یوه ورځ یې په ژړا کې را ته وویل:
" کاکا ! تر اوسه خو ښه وم، ګرېوانونه به مې ګنډل، خرڅول به مې او یوه ګوله به پیدا کېدله، خو اوس له پښو لوېدلې یم، هیڅ هم نه شم کولای، زه به له لوږې سره یوه ګوزاره وکم، بلا به مې نه وهي، خو پانه ډېر وخت وږې وي، ورځ په ورځ زېړېږي، که مړه شمه، پانه به څه کوي؟ "
ما ډاډ ورکړ چې خدای مهربانه دی، زړه مه خوره، جوړه به شې، خو دې یوه سړه ساه وویسته او ویې ویل:
" نه کاکا ! زه نه جوړېږم، زما هډونه خبر دي، مرم، له مرګه دومره ویره نه لرم، لا ښه ده، له غمه به خلاصه شم، خو پانه به څه کوي؟ هغه له ما پرته هیڅوک هم نه لري، هیڅوک "
ما یو اځې ور ته ژړل ،یوه نایي نوره څه مرسته ورسره کولای شوای، بس ! دومره مې له وسه پوره و چې د هغې لور مې په مزدورۍ نیولې وه، نور مې هېڅ نه شو کولای، هېڅ !
جانداد غلی شو، جمال ته یې وکتل، هغه ورو ورو ژړل، وروسته یې په ژړا کې وویل:
_له خیرو سره یې ژوند څنګه و؟

ـ هغه نشه ای سړی و، په لومړیو کې یې یوائې چرس او تریاک څکول، خو وروسته یې پوډرو ته مخه کړه، کورني ژوند ته یې دومره اهمیت نه ورکاوه، په کوم سات چې به نشه ور ونه رسېده، هماغه ګړۍ به د رڼا ژوند تریخ و، په لومړیو کې یې د کور لوښي ـ کودي خرڅ کړل، بیا یې د کوټو لرګي واړول، دا پخواني لرګي وو، ګلان پکې کیندل شوي وو، ځکه یې په ښه بیه وپلورل، خو وروسته به یې له رڼا څخه د پوډرو لپاره پیسې غوښتې، هغې به چې د ستنې له کاره څه موندلي وو، مېړه به یې ورنه وړلې او که به یې پیسې نه درلودې، په هماغه ورځ به تر لغتو لاندې وه.
خپله لور یې هم بده ایسېده او کله، کله به یې په مازې خبره څپېړې ور ته نیولې وې، رڼا به ډېر وخت ما ته ژړل، ویل به یې چې له وهلو ټکولو سره یې اوس روږدې یم، دردونه تېرولی شم، خو دهغه ځینې خبرې مې سوځوي، وایي چې ته ناپاکه یې، د ملک...
جانداد یودم غلی شو.
جمال په غریو کې وویل:
ـ وایه! وایه، هر څه را ته ووایه! هرڅه!
جانداد ځمکې ته وکتل او خپله خبره یې پسې وغځوله:
ـ د ملک له زوی سره جوړه وې، خدایزده چې پاڼه به لا د چا له ذاته وي.
جمال په چیغو، چیغو وژړل او د جانداد خبرې پرې شوې.

پاڼې ستر ګې رڼې کړې، کېناسته او جمال ته يې په حيرانۍ وکتل، هغه په زوته ژړل او د نجلۍ په څېره کې وېره ښکارېدله.
جانداد ورو ولاړ شو، غوټه يې ور واخيسته او له کوټې ووت.
نيم سات تېر شو، د جمال ژړا په سلګيو بدله شوې وه او د نجلۍ له اوښکو ډکې ستر ګې د لمپې رڼا ته ځلېدلې.
شېبه وروسته جمال څنګ بدل کړ، نجلۍ ته يې پام شو، د هغې تر خړو سترګو تور بانه را تاو وو او ده ته يې په حيرانۍ کتل.
جمال ولاړ شو، بستره يې خلاصه کړه، يوه خيرنه بړستن يې تر کونج ونيوله، بالښت يې د نجلۍ تر څنګ کېښود، لمپې ته يې ور پو کړل او اوږد وغځېد.
يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، خو وروسته په تپه تياره کې د نجلۍ خوبولی غږ واورېدل شو:
ـ ته خپل کور ته نه ځې؟
جمال په غريو کې وويل:
ـ نه !
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ـتا زما د ابۍ بړستنه درباندې واچوله.
جمال بړستنه په غبږه کې ټينګه کړه، يوه شېبه غلی و، بيا يې په غريو کې وويل:
ـدا به له دې ايسته زه را باندي اچوم.

کوم ځواب يې وا نهورېد ، د نجلۍ سترګې سره ورغلې وې ، خو شېبه وروسته يې د جمال پر ټټر کوچنی لاس کېښود او په خوب کې يې وويل.

ـ ابۍ ! را بېرته شه !

جمال د هغې پر کوچني لاس خپل لوی لاس کېښود او فکر يې وو ړ ، نجلۍ ويده وه ، هغې په منظمه توګه ساه ايسته ، خو کله ، کله به يې له خولې څخه د ابۍ ټکی را ووت.

☆

د دروازې له کړپ سره، جمال برېستن له سره لیرې کړه، وره ته یې وکتل، په خیرنې دړې پورې یو زنګ وهلې ځنځیر ټال خوړ...ښې لور ته یې مخ واړاوه، نجلۍ نه وه، په بیړه ولاړ شو او له کوټې ووت، هوا سړه وه، لمر لا نه و را ختلی او په اسمان کې لا یو یو ستوري ښکارېده.
وروسته یې انګړ تر نظر تېر کړ، هیڅوک نه و، بیا په ګړندیو ګامونو له چمبره ووت، پاڼه د کلي خوا ته چټکه روانه وه، منډه یې کړه او د هغې تر مخ ودرېد، نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل، جمال په خوبولي غږ وویل:
ـ چېرته؟
د نجلۍ شونډې وخوځېدې!
ـ رمه پیایم.
جمال یوه شېبه غلی و، وروسته یې د هغې په راوتلې ښۍ اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:
ـ خو اوس یخني ده، وروسته به لاړه شې!

نجلۍ په خواشینۍ ځواب ورکړ:
ـ زه هر سهار همدا وخت، رمه له کلي باسم.
جمال په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو له دې هیسته به دا کار نه کوې !
د نجلۍ خوله وازه شوه.
جمال وویل:
ـ ځان ته دې وګوره ! تا یواځې یو کمیس اغوستی دی، درځه ! ناروغه به شې !
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې را ټولې شوې، په خواره خوله یې وویل:
ـ نو ډوډۍ به له کومه کوو ؟
جمال په ځیر ځیر ورته وکتل، پر غومبرو یې د بیګانیو اوښکو لیکې ښکارېدلې، د هغې لاس یې پرېښود ، نجلۍ روانه شوه، جمال پسې وکتل، هغې ګړندي ګامونه اخیستل، سر ته یې د کلي د کورونو له دودکشو څخه تور دودونه پورته کېدل او له نري باد سره د سوځېدلو ترخو بوی ملګری و.
کله چې لمر راوخوت، هوا توده شوه، مرغۍ وچونېدې او کلیوالو خپل مالونه لمر ته وتړل، جمال هم له زاړه چمبره ووت، تر غرمې ورک و او کله چې بېرته په انګړ کې ودرېد ، یوه ډکه کڅوړه ورسره وه، ده په لوړ غږ د پاڼې نوم واخیست، نجلۍ په بیړه له کوټې را ووته، سړي ته یې وکتل او په چوتره کې حیرانه ودرېده.

جمال کڅوړه پر ځمکه کېښوده، پاڼې ته یې مخ وراړاوه، د هغې په لاس کې وچه ډوډۍ ښکارېدله او ژامه یې ورو ورو خوځوله، جمال کڅوړې ته لاس کړ، کېک، کلچې، چاکلېټ ،څو قوطۍ او داسې نورخوراکي مواد یې پر خپل څادر کېښودل، چې نجلۍ تر دې دمه نه وو لیدلي، وروسته یې پاڼې ته وکتل او ویې ویل:
_دامې تا ته راوړي دي.
نجلۍ د پلاستیک په رڼو خلطو کې بندو کلچو ته وچې سترګې نیولې وې، جمال یوه غوټه خلاصه کړه، څو کلچې یې هغې ته ونیولې، نجلۍ په بیړه وچه ډوډۍ پر څادر کېښوده، کلچې یې ور واخیستې او د هغو په خوړلو لګیا شوه، وروسته یې په ډکه خوله وپوښتل:
_هاغه څه شی دی؟
جمال وویل:
_د دې قوطیو په منځ کې پخه لوبیا ده او دا نور د ماهیانو له غوښو ډک دي، یواځې تودول غواړي او بس!
دا وخت یو زنګ واورېدل شو، جمال جیب ته لاس کړ، مبایل یې راویست او غوږ ته یې ونیو، ده خبرې کولې...پوره یو پاو وغږېد، خو پاڼه یې په خبرو نه پوهېده، دې ته دا ژبه نوې وه، یواځې یې د جمال خبرې ته کتل، په لومړیو کې د هغه تندي ګونځې درلودې، خو وروسته یې پر نریو شونډو یوه لنډه موسکا تېره شوه، مبایل یې په جیب کې واچاوه، پاڼې ته یې وکتل او کلچو ته یې اشاره وکړه:

ـ نوري غواړې؟

نجلۍ غلې وه.

جمال پلاستيک ور ببرته کړ، نجلۍ لاس ور وغځاوه، دوه کلچې يې ور واخيستې، جمال ته يې وکتل او ويې پوښتل:

ـ دا بازمامد ته ورکم؟

جمال د هو په نښه سر وخوځاوه، نجلۍ کلچې په خپله لمن کې واچولې، روانه شوه او ديوال ته ولاړه نرۍ لښته يې ور واخيسته.

جمال وويل:

ـ اوس خو دا دی خواړه لرې، بيا ولې رمه پيايې؟

نجلۍ د دروازې خواته حرکت وکړ.

جمال پسې ناره کړه!

ـ زه به له جانداد سره خبرې وکم.

پاڼه له چمبره ووته، جمال هم کوټې ته لاړ، اوږد وغځېد او شېبه وروسته خوب يوړ، کله چې يې سترګې رڼې کړې تياره وه، ورو يې د نجلۍ نوم واخيست:

ـ پاڼې!

کوم ځواب يې وا نهورېد، ولاړ شو، له کوټې ووت او بام ته وخوت، کلي ته يې وکتل، د سپوږمۍ په رڼا کې کورونه سپېره ښکارېدل او په خړ ډاګ کې هيڅوک نه و.

يوه نرۍ غږ يې پر زړه لړزه راوسته:

ـ ته ولې بام ته ختلی يې!

په بیړه یې لاندې وکتل، پاڼه د ېوال ته نیږدې ولاړه وه، جمال یو سوړ اسویلی وویست، نجلۍ روانه شوه، دروازې ته یې لاس ور وغځاوه او انګړ ته ننوته، جمال یوه شېبه ولاړ و او بیا له بامه کښته شو، کله چې یې د کوټې دروازه خلاصه کړه، لمپه لګېدلې وه او نجلۍ هم د زاړه صندوق پر سر وچه ډوډۍ ایښودله، جمال ورو وویل:

ـ ولې ناوخته شوې؟

نجلۍ مخ ور واړاوه، خړې غټې سترګې یې ژیړې رڼا ته وځلېدې او په خواره خوله یې وویل:

ـ یوه مېږه لنګه شوه.

ـ نو تا څه کول؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:

ـ د بازمامد پلار او مور دواړه په ګوډله (غوجله) کې وو، کله چې وری پیدا شو، بیا یې وچه ډوډۍ راکړه.

جمال څه ونه ویل، د یوه قوطي سر یې خلاص کړ، پخه لوبیا یې په کاسه کې واچوله او کاسه یې پر خپل څادر کېښودله، وروسته یې وچې ډوډۍ ته لاس ور وغځاوه، نجلۍ ته یې وکتل او ویې ویل:

ـ لاس دې پاک دی؟

نجلۍ ولاړه شوه، له کوټې ووته او شېبه وروسته یې د سړې تر مخ پلتۍ ووهلې.

جمال په ډکه خوله وویل:

ـخوند يې بد نه دی، يواځې سړه ده.
نجلۍ کاسې ته لاس ور ټيټ کړ، چوپه چوپتيا وه، د دوا ړو ژامې خوځېدلې، خو شېبه وروسته د جمال غږ وا ورېدل شو:
ـ ډېره زړوره يې؟
نجلۍ هغه ته وکتل، بېرته يې سر وخوځېد.
جمال وويل:
ـ په دښته کې ونه وېرېدې، تياره وه.
نجلۍ په وړه ژبه وويل:
ـله څه شي؟
جمال وخندل:
ـله بلاوو
نجلۍ له پاستي يوه کوچنۍ ټوټه ور بېله کړه، پرته له دې چې سر ي ته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:
ـما ډېرې شپې ابۍ ته دوا ورکوله، هغه د ولاړېدو نه وه، د شپې به مې اوبه ور ته راوړلې، دباندې به وتم، خو ما څه ونه ليدل.
نجلۍ يوه شېبه غلې شوه، ګوله يې تر ستوني تېره کړه او پرته له دې چې له کاسې څخه سترګې واړوي ورو يې وويل:
ـيواځې يو وار يوه سپي و ډاره کړم، هغه د هليز ته راغلی و، توره شپه وه، لکه چې يې پر لکۍ ور وختم، سپي کوڼج وهل او ما هم ناره کړه، بيا مې څه نه دي ليدلي، خو باز مامد ډارېږي، له ماښامه هيسته يې مور بولو ته بيايې.

جمال وخندل:

ـته له کومه وپوهېدې؟

نجلۍ په غرور وویل:

ـما په خپله واورېدل، له خپلې مور سره یې جنګ و، رمه یې نه بیایله، مور یې ورته ډونګېده چې پاڼې ته وګوره! تر تا وړه ده، خو بیا هم د کور ټول کارونه ور په غاړه دي، خو ته زاولن (لټ او ډارن) لا بولو ته ګوښې نه شې وتلای، زه درته ولاړه یم.

جمال وخندل.

نجلۍ سر پورته نه کړ.

د جمال شونډې وخوځېدې:

ـډوډۍ نه خورې؟

نجلۍ د سر په ښورولو سره منفي ځواب ورکړ.

جمال کاسه څنګ ته کېښوده.

پاڼې په حیرانۍ وویل:

ـتا دعا ونه کړه!

جمال هغې ته وکتل.

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:

ـابۍ ویل چې دعا ثواب لري.

جمال بالښت ته لاس ور وغځاوه، ستوني ستغ پرېووت او چت ته یې وکتل.

وروسته یې ورو وویل:

ـابۍ دربانديږ ګرانه وه؟
نجلۍ غولي ته وکتل، خو شېبه وروسته چې يې سر پورته کړ، په خړو سترګو کې يې اوښکې رغړېدلې، بيا يې په وړه ژبه وويل:
ـزه به له ابۍ سره ګډه ويدېدم، هغې به ښکلولم، ويل يې چې راباندې ګرانه يې، ژړل به يې،خو کله، کله به يې نکل هم را ته وايه، د ابۍ مې يو اځې يو نکل زده و.
جمال په بيړه وپوښتل:
ـد مومن خان او شيرينو نکل؟
نجلۍ په حيرانۍ وپوښتل:
ـتا ته چا ويل؟
جمال يوه ترخه خندا وکړه، يوه شېبه غلی و او بيا يې شونډې وخوځېدې:
ـپيريانو.
نجلۍ څه ونه ويل.
جمال وپوښتل:
ـنور؟
ـڅه؟
ـنو ابۍ دې درباندې ګرانه وه ! هه !
نجلۍ لنډ ځواب ورکړ:
ـهو !

له دې سره ولاړه شوه، خیرنه توشکه یې وغوړوله او زړه بړستن یې ورباندې واچوله.
جمال وویل:
ـ خوب درځي؟
نجلۍ غلې وه.
جمال څنګ بدل کړ، لاس یې له لمپې سره ولګېد او لمپه ړنګه شوه.
هیڅ هم نه ښکارېدل، جمال پر غولي ګوتې وتپولې، لمپه یې ودروله او کله چې یې اورلګیت ورته ورته کړ، پر خړو دېوالونو ژېړه رڼا ولګېده، نجلۍ ته یې وکتل، هغه ناسته وه، جمال ورو وویل:
ـ لاس مې ورسره ولګېد.
نجلۍ بېرته پر خپل ځای پرېوته، شېبه وروسته یې خړې شونډې وخوځېدې:
ـ ښه شو چې کور و نه سوځېد.
جمال وویل:
ـ داسې ژر؟
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ـ همدې لمپې زموږ ټوله کاډانه را وسوځوله.
جمال هغې ته وکتل، نجلۍ تر غاړې پورې په بړستن کې پټه وه، اوږده بانه یې نېغ ولاړ وو او د چت تورو لرګو ته یې کتل، وروسته یې په مړاوي غږ وویل:

ـ زما پلار به هر مازدیګر کا دانې ته تلو ، همدا لمپه به يې هم ورسره وړله، ما یوـ دوه واري لیدلی و ، له لمپې نه به يې شیشه لرې کړې وه، اور ته به يې یو کاغذ نیولی و ، د کاغذ له سره به سپین لوګی پورته کېده ، پلار به مې همدا لوګی د قلم په نلکې کشاوه او کله، کله به يې ټوخل.

یو ماخستن کا دانې اور واخیست، موږ غوا نه درلوده، په کا دانه کې مو د پروړې او وچې رشقې پر ځای ځوځ ایښودل، همدې ځوځو اور واخیست، ابۍ مې ژړل، له څاه نه يې ژرژر اوبه را ایستلې او پر اور راګرځېده، خو اور مړ نه شو ، تر څو چې کلیوال راتلل، کادانه پاکه وسوځېده، هېڅ هم پاتې نه شو ، سهار مې د لوټو او ایرو په منځ کې همدا لمپه پیدا کړه، شیشه يې نه وه، لمپه هم تکه توره ښکارېدله، خو ابۍ مې خپل ټکری پرې تیر کړ او ویې ویل چې کار ترې اخیستی شو.

ابۍ مې را زده کړل چې د کېناستو او ولاړېدو په وخت کې څنګه خپله لمن را ټوله کړم، ځکه لمپې شیشه نه درلوده، د ټکري په باد به هم مړه کېده او موږ ډېر پام ورسره کاوه.

بیا مې پلار مړ شو ، هغه ډېر ډنګر و ، یوه شپه کور ته نه راغی، ابۍ مې ژړل، زه يې ماخستن د ملاصیب کره ورولېږلم، هغه د جومات په لاسپیکر کې څه وویل، بیا کلیوال راغلل، له ډېرو سره لاټینونه وو ، دوی له جوماته ووتل او زما پلار يې په زړه کلا کې پیدا کړ.

سړو سره ویل چې مړ دی، بیا یې په څادر کې کورته راووړ، ابۍ چیغې وهلې او خپل تور ویښته یې شکول.
په هغه شپه زموږ کور ته څو ښځې راغلې، لمپه به ژړ، ژړ مړه کېدله او په سبا یې د بازخان مور همدا شیشه را ته راوړه.
نجلۍ غلې شوه.
جمال وپوښتل:
ـ پلار دې درباندې ګران و؟
د نجلۍ تندی تریو شو:
ـ ابۍ یې ډېره وهله، په مازي خبره به یې تر ویښتو نیولې وه، ما ته به یې هم څپېړې را کولې، ما به ژړل، خو ابۍ به راته ویل چې خیر دی. خوا مه بدوه، هغه دې پلار دی، په زړه کې یې څه نشته.
نجلۍ وټوخل، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:
ـ پلار مې خشکې را ته کولې، ویل یې چې له تا مې ورټ کیږي، زه نه پوهېږم ! خدازده ! خو ابۍ به را ته ویل چې ته درباندې ګرانه یې.
بیا به یې مخ را نه واړاوه، خو زه پوهېدم چې هغه ژاړي.
ابۍ به مې ډېر وخت د ماخستن لخوا ژړل، ما به د بړستنې له چولو ورته کتل، دې به یو کوچنی عکس سترګو ته نیولی و ، له عکس سره به یې خبرې کولې، بیا به یې عکس پر خپل ټټر پورې ونیو او له سترګو نه به یې اوښکې توېدلې، ما دا هر څه لیدل، تر ناوخته به ویښه وم، خو بړستن مې له سره نه پورته کوله، پر ابۍ مې دا عکس

ډېر ګران و، د ورځې به يې په صندوق کې ايښودو او د شپې به يې ورته ژړل، خبرې به يې ورته کولې او کله، کله به يې ښکل کړ.
نجلۍ غلې شوه، بيا يې جمال ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:
_تا ولې هغه عکس وخوړ؟
جمال پر خپل مخ بړستن وركش کړه.
نجلۍ په بيړه وويل:
_ته ولې ژاړې!
کوم ځواب يې وا نه ورېد.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
_ما وليدې، تا ژړل.
سړي څه ونه ويل.
نجلۍ هم په بړستن کې خپل مخ پټ کړ، خو شېبه وروسته چې يې له يوې وړې چولې جمال ته وکتل، د هغه مخ لوڅ و، سترګې يې د لمپې رڼا ته ځلېدلې او له ځان سره ورو، ورو سونګېده.

☆

دوه ورځې وروسته جمال او پاڼه له کلي ووتل، څوک و نه پوهېدل چې دوی چېرته لاړل. یواځې یوه موټروان څو کلیوالو ته ویلي و چې ډاکټر او د خیرو چرسي لور یې د غزني په ښار کې د کابل تر اډې پورې ورسول، بیا یې موټر را تاو کړ او نور و نه پوهېد چې پر کومه روان شول.

خو یوه اونۍ وروسته چې کله کلیوال د سهار په خړه کې له جوماته را ووتل، د ګوښي ولاړ زاړه چمبر له یوه کونجه لوګی پورته کېده.

د هوا له تودېدو سره سم جاندا او با زمحمد زاړه چمبر ته ورغلل. جمال شکېدلي بړستني لمر ته هوارولی او پاڼې هم یوې ښایسته نانځکې ته کوچني بوټونه ور په پښو کول.

نجلۍ پاکه وه، جامې یې نوې وې، پر غومبرو یې سرخي پیدا شوې وه او ویښته یې لمر ته برېښېدل.

جمال خپل پخواني ملګري ته غېږ ورکړه، بازمحمد یې هم پر تندي ښکل کړ او درې سره پریوه هواره شوې تو شکه کېناستل.

لویانو خبرې کولې، خو د بازمحمد تندی تریو و او په خشکه یې د نجلۍ په لاس کې نیولې لوبې او ښایسته نانځکې ته کتل.

دوی تر ډېرو کېناستل، بیا جمال پر یوه کوچني کاغذ و لیکل.
" غواړم چې خبرې درسره وکړم، هیله کوم، په برج کې به د ښراغ رڼا ، ستا د رضایت نښه وي. "
وروسته یې کاغذ باز محمد ته و نیو او ویې ویل چې ګلالۍ ته یې ورو سپاره.
جمال ماخستن ناوخته خپل څادر تر ځان تاو کړ، له انګړه ووت، خو کله چې یې له لیرې د کلا لوید یځ کونج ته وکتل، په برج کې یې کومه رڼا ونه لیده.
یوه اونۍ وروسته یې یو بل کاغذ بازمحمد ته ونیو، خو داځل یو اځې دوه ټکي پکې لیکل شوي وو.
" زه سبا ځم، غواړم چې درسره ووینم. "
ماخستن ناوخته په برج کې خپه رڼا ښکارېدله، جمال پینځه دقیقې وروسته د کلاه لویې دروازې ته ولاړ و، ده ورو دروازه خلاصه کړه، د کلا شمال دېوال ته ولاړې کوټې وېروونکې ښکارېدلې.
جمال د برج پر زینو وخوت، دره یې ورو پورې وهله، ګلالۍ د غوړو پر یوه ټیم ناسته وه، پر اوږو یې یو پنډ کوټ پروت و، د کوټ لستوڼي ځړېدل او د ښراغ تر څنګ یو پاسپورت ایښی و.
ګلالۍ هیڅ حرکت ونه کړ، ځمکې ته یې کتل او په تندي کې یې ګونځې ښکارېدلې.

جمال هغې ته مخامخ، د خرې پر زړه کته کېناست، ګلالۍ ته يې وکتل، د ځراغ رڼا يې پر نيمايي مخ لګېدله او پر سپينه زنه پورې يې يوه رڼه او ښکه ځوړنده وه.
جمال پاسپورټ ور واخيست، پاڼې يې سره واړولې، پاسپورټ يې په جېب کې واچاوه، ورو يې وويل:
ـنو ته نه ځې !
ګلالۍ غلې وه.
جمال ولاړ شو، د دريڅې تر څنګ ودرېد، په اسمان کې راڼه ستوري ځلېدل او د دوو ـ دريوو کورونو څراغونه لا بل وو، پرته له دې چې ګلالۍ ته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:
ـښه مې نه ګڼله چې تا ته د خپل تېرژوند کيسه وو ايم، ما پر خپلو تېرو يادونو خاورې اړولې وې، خو اوس چې را برسېره شوې، مجبوره يم چې سپين درته وغږېږم، وروسته ستا خوښه، ته پرېکړه وکړه، هر څه چې ته غواړې، زه يې منم، خو لومړی بايد زما خبرې واورې !
ګلالۍ غلې وه.
جمال يو سوړ اسوېلی ويست، ورو يې وويل:
ـزه کوچنی وم چې زما دوه ورونه مړه شول، دوی تر ما مشران وو، يو دوه کاله او بل هم درې نيم کاله، دهغوی خبرې مې سمې نه دي په زړه، هر څومره چې فکر وکړم، د هېر شوي خوب غوندې يې په

یاد نه شم راوړلای، مور مې را ته ویل چې تاسو درې سره، په یوه وخت شري ونیولئ، دوی مړه شول او ته خدای ژوندی پاتې کړې.
زه ورو، ورو لوېدم، بیا داسې وخت هم را ورسېد چې د لمبېدو په وخت به مې پرتوګ اغوست، په پنځه کلنۍ کې مې پلار جومات ته ولېږلم او په شپږ کلنۍ کې یې د مکتب کتابونه را ته ونیول.
پلار مې جدي سړی و، ډېر یې نه خندل او زما نه په زړه کېږي چې کله دې یې زه ښکل کړی یم، خو په زړه کې ورباندې ګران وم، په دې خبره هغه وخت وپوهېدم چې یوه شپه ناروغه شوم، ښه مې په زړه دي، پلار او مور مې تر سهاره را ته ناست وو او ما په لومړي ځل د پلار په سترګو کې اوښکې ولیدې.
پلار مې نالوستی و، مکتب یې نه و ویلی، خو په حساب کتاب ښه پوهېده، د خواړونو حاصلاتو ذکات به یې د خپلو ګوتو په شمېرلو را ایست او د پیسو په ګڼلو (شمیرلو) کې تکړه و.
زمونږ ځمکې ډېرې وې، ځانته کاریز مو درلود او د ځمکو کرل، ریبل او اړول د یوه دهقان له وسه وتلې خبره وه، په ځمکو کې به درې جوړې غوایې ګرځېدل.
پلار مې په ځوانۍ کې ښکلې څېره درلوده، هډور سړی و، چنګک برېتونه یې لرل او ځان یې ښه ساته، ده یو سپین اس درلود چې خالو یې باله، دا اس پر پلار ګران و او کله، کله به ښکار ته پر اس سپور تلو، خو وروسته جګړې زور ونیو، پلار مې ټوپک وتاړه او له څو نورو کلیوالو سره غره ته وخوت.

دی به ډېر کم کور ته راته، کله کله به د شپې را ښکاره شو او سهار په خړه به له کلاه ووت، کور ما ته را پاتې و او د حاصلاتو د اخستلو په وخت به د دهقانانو زه پټې ته ورغوښتم، هغه وخت د نهو کالو وم، په دې کارونو دومره نه پوهېدم او دا رنګه حسابونو خوند نه راکاوه، ډېر وخت به مې په لوبو تېراوه، خو کله کله به مې د پلار له وېرې د مکتب کتابونه هم را اخیستل، مور به د جومات ترونو لاندې سبق وایه. معلمان مو د نړدې کلیو او سپدونکي وو او پلار به مې له هغوی څخه زما د سبقونو په اړه پوښتنې کولې.

یوه ورځ مې په پټیو کې یو سړی ولید او وروسته وپوهېدم چې هغه زموږ نوی دهقان دی، دی ملنګ نومېده، په عمر پوخ، جګ او هډور سړی و، لمر سوځولې څېره یې درلوده او د متهو غوښې یې سره تاو شوې وې.

څه موده وروسته نوي دهقان خپله کډه راوسته او په دښته کې یې زموږ په زاړه چمبر کې واړول.

په هغه ورځ مې مور له څو پاستو سره، یوه کټوه مستې راکړی، را یاده یې کړه چې دا د نوي دهقان کور ته یوسه، د دوی کډه نوې راغلې ده او غرمې ته به یې څه نه وي پاخه کړي.

دروازه یوې کوچنۍ نجلۍ راته خلاصه کړه، شپږ کلنه به وه، هغې غټې خړې سترګې درلودې او تر سترګو یې تور او اوږده باڼه را تاو وو.

ما په لومړي ځل رڼا ولیده.

جمال غلی شو ، ستورو ته یې وکتل، سترګې یې څو ځله ورپـولې او خپلې خبرې یې پسې وغځولې:
رڼا به کله، کله له خپلې مور سره زموږ کره راتلله، مور یې ګردۍ ښځه وه، پراخ تندی یې درلود او خوله یې له خندا نه سره ور تله، دې به زما له مور سره خبرې کولې، هغـه دینداره ښـځه وه، د لرګي تسبې به یې اړولې او د پیغمبرانو ځینې کیسې یې زده وې، ویل یې چې د ملا لور ده او د دین ځینې خبرې ور مالومې دي.
مور به مې غوږ ورته نیولی و او له هغې سره یې سات تېر و، خو رڼا به له ما سره ناسته وه، هغه مې نه خوښېده، شوخه وه، خبرې یې ډېرې کولې او زه به یې لوبو او درسونو ته نه پرېښودلم.
خو وروسته به یې راتلو ته خوشاله وم، دا نه چې رابانـدې ګرانه وه، په زړه کې مې د پخوا غوندې نه وه ورسره جوړه، خو نجلۍ ډېره منونکې وه، هره خبره یې منله، کله به مې بیزو ورنه جوړه کړه، کله پیشو او کله هم خره، خپل کتابونه به مې پرې بارول، دې بـه هیڅ نه ویل، خندل به یې او ژر نه مروربده، ما بـه ځورولـه، څپېړې بـه مې ورکولې، خو رڼا به خپلې مور ته څه نه ویل.
خو وروسته چې به زموږ کور ته را نه غله، له زړه به ورپسې خپه وم، بیا زه هم ور روږدی شوم، د هغوی کور ته به ورتلم، پلار یې مهربانه سړی و، د هغه تر مخ به مو منډې وهلې، ساتیري به مو کوله، یو دوه ځله مو ډ کې پیالې واړولې، خو ده هیڅ خشکه نه کوله،لویه حوصله یې درلوده او کله، کله به یې زما پر سر لاس تېراوه.

دا یوه کوچنۍ کورنۍ وه، مور، پلار او یوه لور، دوی نېستمن خلک وو، پردۍ ځمکې یې کرلې، خو بیا به یې هم خندل او له وچې ډوډۍ او چایو به یې خوند اخیست، ما خپل کور هیڅوخت دا سې خوشاله نه و لیدلی.

رڼا ورباندې ګرانه وه، هغه یې غم ته نه ورکوله، پاکه یې ساتله او ان د خولې ګوله به یې هم ورباندې لوروله.

زه او رڼا به کله، کله په کا دانه کې د وچې رشقې سر ته ختلو، لاندې به پروړه اواره وه او د ټوپ وهلو پر وخت به نه ژوبلېدلو، ویښته او جامې به مو له خلو ډک شول، خو د هغې مور به هیڅکله خشکه نه ور ته کوله، په ناز به یې د رڼا پر سر لاس کېښود او په لنډه شېبه کې به یې جامې ور بدلې کړې.

دوی یوه اوزه درلوده، رڼا به کله، کله پټیو ته بېوله، زه به هم ورسره وم او مور به ډېر وخت په لوبو تېراوه.

یو اځې یوه اوزه وه، دومره سر به مو نه پسې ګرځاوه او که به د چا پټیو ته ورګډه شوه، بیا یې هم باک نه و، خوا یې نه بدوله.

مور خوشاله وو، غم مو نه پېژانده او کله، کله به مو په جنت کو کیو (سپینو پتنګانو) پسې منډې وهلې، د لوبو سامان ته مو هم کوم ضرورت نه درلود، ان هڼوکي به مو هم په درد خوړل کېدل او له ځمکې څخه یې د چنجیو د را ایستلو لپاره ښه کار ورکاوه.

لوړه مو نه پېژندله، منډې به مو وهلې، پوندې به مو د وښو له لاسه تکې شنې وې او د شوتلو له خوړلو به مو خوند اخیست.

موږ زړور وو ، بمبري (غومبسې) به مو بوټولې (کرولې) ، بيا به د ونو تر شا غلي شوو او په هغو لاروېو پسې به مو پټ پټ خندل چې له غومبسو څخه به يې منډه اخيسته.

موږ ورو ورو لوېدلو ، د پخوا غونډې به مکتب ته تلم او له رڼا سره به مې لوبې کولې، بيا يو وخت د مکتب له درسونو سره ، زموږ کور ته يو معلم هم را ته، دی په انګريزي ښه پوهېده ، ماشومان يې هم د کلي تر نورو هلکانو پاک وو او هر چا ته به يې سلام وايه، دی مامور غفور نومېده او خلکو ويل چې د کابل له جګړو څخه را تښتېدلی دی.

زه نه پوهېدم چې د پلار مې ولې يودم انګريزي ته پام شو ، ده به هڅولم چې انګريزي زده کړم، د دې ژبې مختلف کتابونه يې را ته راوړل او څه موده وروسته يې له پاکستان څخه د انګليسي فيتې (کستې) هم را ته راوغوښتې.

ما به ډېر وخت خپل درسونه ويل، خو بيا به مې هم لوبو ته وخت درلود ، رڼا به مې ليده او تر خبرو مو خندا ډېره وه.

زه به د پخوا غونډې د دوی کور ته ورتلم، پر ملنګ او د هغې پر مېرمنې ګران وم او کله، کله به يې د اوزې يو يو ګيلاس شېدې هم را باندې څښلې.

ملنګ تکړه سړی و ، ټوله ورځ به يې کار کاوه، زحمت يې ايست او ستړی به و ، خو هيڅکله يې له ژونده ترخه خوله نه وهله، کومه برخه ځمکه چې به ده کرله، حاصلات به يې تر نورو دهقانانو ښه و ، زموږ

بېګار به يې هم وو، بامونه به يې را ګلول، ژرنده به يې را کوله او په ژمي کې به يې زموږ د کوټو له سرونو څخه واوره اچوله.

دی زما پر پلار هم ګران و، په کمه بيه يې خپل زوړ چمبر ورکړ او ژمنه يې ورسره وکړه چې له دهقانۍ څخه به يې نه باسي.

جمال غلی شو، بېرته ګلالۍ ته مخامخ د خرې پر کټه کېناست، هغې ته يې وکتل، د پخوا غوندې ځوړند سر ناسته و، جمال ورو وويل:

ـ رڼا لس کلنه وه چې د هغې پلار مړ شو، هغه وخت زه په اوم صنف کې وم، تر ونو لاندې مو سبق وايه چې يودم چيغې شوې، شېبه وروسته مو معلم رخصتي اعلان کړه، زه هم په لويانو پسې له کلي ووتم، نه پوهېدم چې څه خبره ده، خو له زاړه چمبره د رڼا د مور چيغې را تللې، کله چې هلته ورسېدم، په انګړ کې يو ځوک پروت و، پښې يې له څادره راوتلې وې او ما له خيرنو پايڅو څخه وپېژاند چې د رڼا پلار دی.

ملنګ له ونې را لوېدلی و، ده اوږې ته پانې را تويولې چې ښاخ مات شوی و او د دوو ولېو منځ يې يوه تيره مونډه ته برابر شوی و.

په هغه ورځ مې په لومړي ځل د رڼا چيغې واورېدلې، هغې ژړل، خړې سترګې يې سرې وې او ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت.

له هغه وروسته د دوی کور ته غم لاره وموندله، خندا ورکه شوه او د رڼا د مور تندی به تل له ګونځو ډک و.

زه به د پخوا غوندې د هغوی کور ته ور تلم، خو نه د لوبو لپاره، په دې خاطر چې د رڼا پام غلط شي او د یو څو شېبو لپاره خپل غم هېر کړي، ما به هغې ته د کیسو کتابونه ویل او په ټولو کې یې د مومن خان او شیرینو نکل خوښ و.

د رڼا مور به څه نه راته ویل، خپلو غمونو په سر اخیستې وه او ډېر وخت به چورتي ښکارېده، هغه په دریو کلونو کې بوډۍ شوه، سر یې سپین شو او تر سترګو یې یوه توره حلقه را وګرځېدله.

رڼا به نور د باندې نه را وته، دا به ډېر وخت له خپلې مور سره ناسته وه، ګرېوانونه به یې ګنډل او له دې لارې به یې یوه ګوله وچه_ لنده پیدا کوله.

وروسته یې د مور په خوی کې یو دم بدلون راغی، زما ورتګ به دومره ښه نه ورباندې لګېده او کله چې به ما او رڼا خبرې سره کولې، تندی به یې تریو و.

بیا یې یوه ورځ سپین را ته وویل چې اوس ژنی یې، رڼا هم لویه ده او دلته ستا راتګ ښه نه بولم.

هغه نه وه ګرمه، په کلیوالي ژوند کې که یو شپاړس کلن زلمی له یوې دیارلس کلنې نجلۍ سره ناسته ولاړه ولري، د نجلۍ نوم بدېدی شي.

زه یوه اونۍ د هغوی کور ته نه ورغلم، دا زما لپاره ډېر وخت و، نه پوهېږم چې ولې مې د خوابدون احساس کاوه، زما زړه په رڼا پورې تړلی و او د هغې له لیدو پرته پر سره انګار ناست وم.

ما یوه کلکه بانه پسې غوښته، په لومړي ځل مې له کوره غلا وکړه، ځلور ـ پنځه منه غنم مې په جوال کې واچول او یو زبېږ مازدیګر زاړه چمبر ته ورغلم، رڼا له څا ځخه اوبه را ایستلې، کله چې یې را ته وکتل، غټې خړې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په خوله یې څه را نه وړل، خو په سترګو کې یې یو کتاب خبرې وې، د هغې مور ته مې جوال ونیو او په خواره خوله مې وویل چې دا غنم مې مور در ته را ولېږل، هغې جوال ورواخیست، خو څه یې ونه ویل.

بیا روان شوم، له دروازې لا نه وم وتلی چې بې اختیاره مې ورمېږ کوږ شو، رڼا هماغسې ولاړه وه، ما ته یې کتل او په سترګو کې یې پوهولم چې دا هم را پسې خپه ده.

یوه اونۍ نوره هم ووته، زړه مې نیولی و، ټیکه نه راتله، رڼا به مې تل په زړه کې ناسته وه، بیا مې لمونځونو ته زور ورکړ، خو کله چې به خدای ته ودرېدم، په مسله (جاینماز) کې به مې د رڼا خړې غټې سترګې لیدلې.

زه ورو ، ورو زهیرېدم، خندا مې هېره شوه، له کاسې ځخه به ژر ولاړ شوم او ډېر وخت به د شپې تر ناوخته ویښ وم.

وروسته مې مور ته اندېښنه ور ولوېده، پلار مې ډاکټر ته بوتلم، دوا یې راکړه، خو په ځان کې مې کوم بدلون ونه لید ، ان د انګریزي معلم مې هم پلار ته شکایت وکړ چې هلک د پخوا غوندې درسونه نه وایي، ده رښتیا ویل، خو زه هم نه وم ګرم، ما چې به په ذهن کې

د انګليسي کوم لغت سره واړاوه، رڼا به تري جوړېده، ر، ڼ ، ا (رڼا).

پوره اتلس ورځې مې رڼا ونه ليده، ما په دې موده کې جامې نه کړې بدلې، تر اوبو ونه وتم، وېښته مې ببر وو او له تخرګونو څخه به مې سوړ بوی پورته کېده.

بيا يوه غرمه ناڅاپه له کلاه ووتم، په رڼا ورځ زاړه چمبر ته ورغلم، دروازه خلاصه وه او رڼا له خپلې مور سره په چوتره کې بړستن ګنډله.

د دوی را ته پام نه و، خپل کار يې کاوه، رڼا ته مې وکتل، تر پخوا ډېره را ته وايسېدله، رنګ يې ژېړ و او خيرنه ښکارېدله، بيا يې په يوه چرګه پسې لوټه وويشته، چرګې له بړستنې منډه واخيسته او رڼا ما ته وکتل.

دا وارخطا شوه، ژر يې ځای بدل کړ، د خپلې مور تر مخې کېناستله، د رڼا را ته شا وه او زه يې د خپلې مور له ديده پټ ساتلم.

يو ګام څټ ته شوم، بېرته مې د کلي خوا ته مخه کړه ، خو شېبه وروسته چې مې زاړه چمبر ته مخ وروا ړاوه، رڼا د بام پر سر ولاړه وه، ما ته يې کتل، ټکری يې په غاړه کې پروت و او تور ويښته يې باد يوې او بلې خوا ته سره اړول.

دا ځل مې څه موده نورهم صبر وکړ، خو يو تريخ صبر.

ما دومره خبرې نه کولې، غلی وم او هر چا به مې د صحت پوښتنه کوله.
کليوالو خواخوږي راسره ښودله، يوې بوډۍ سپېلني را ته ولوګول، جانداد د يوناني دوا سپارښتنه را ته وکړه او د کلي د ملاصاحب نظر دا و چې په درنو ځايونو ختلی يې، د پيريانو تاثير دی او يوائې د تور سيرلي تاويذ دې ښه کولای شي.
بيا به مې پر غاړه يو درې کونجه غټ تاويذ ځړېده، خو زما درد بېل و، چا مرسته نه شوای راسره کولای او خپل زړه مې په خپله خوړ.
خو دا خبره تر ډېره پټه پاته نه شوه، کليوال و پوهېدل او ځينو ان لاړې را تو کړې.
جمال ته ټوخی ورغی او خبرې يې پرې شوې، بيا پرته له دې چې ګلالۍ ته وګوري، خپلې خبرې يې پسې وغځولې:
ـد زاړه چمبر دروازې ته مخامخ، شل، د برش ګامه لرې يو کوچنی خوړ و، په دې ژوره کې به د بارانونو اوبه راتلې او که به څوک پکې ودرېد، تر نامه لاندې به نه ښکارېدل، يو مازديګر همدغه خوړ ته ورغلم، تمه مې درلوده چې رڼا به د تناره ايرې راوباسي، ما ته د هغې يو ځل ليدل هم ښه و او بيا مې يو څه وخت ګذاره کولای شوای.
زه تر ماښامه هلته ناست وم، کله کله به مې غړۍ اوږده کړه، خو د چمبر دروازه خلاصه نه شوه او په پای کې نا اميده کلاه ته راغلم.
سهار په خړه مې يوې ژړا سترګې رڼې کړې، غوږ مې ونيو، د ژړا غږ اشنا غوندې و او کله چې مې پردې ته کونج ورکړ، زړه مې ولړځېد.

د رڼا مور د کلاه په منځ کې ولاړه وه، هغې ژړل او د مور او پلار خیرې مې هم له غوسې ډکې وې.
ما د رڼا د مور خبرې اورېدې، ویل یې چې جمال مې له لور څخه نه کراریږي او تېر ماښام زموږ د کور تر مخ په خوړ کې چا لیدلی و.
هغې ژړل...خپله بېکسي یې یادوله او کله ،کله به یې له خولې څخه یوه ـ نیمه ښیرا هم را ووته.
نه پوهېدم چې زه به چا لیدلی وم، خو دا یو حقیقت و، زه تېر ماښام د رڼا د لیدو په هیله پوره یو ساعت په خوړ کې ناست وم.
شېبه وروسته بوډۍ په ژړا له کلاه ووته او پلار مې هم د کوټو خواته را روان شو.
زړه مې سستي راکوله، بې واره درېبده او هغه ګړۍ مې له خدایه مرګ غوښت.
بله چاره نه وه، بړستن مې پر سر راکش کړه او داسې مې وښودله چې ما هیڅ هم نه دي اورېدلي.
شېبه وروسته د دروازې کړپ شو، بړستن په شدت را څخه لیرې شوه، پلار ته مې وکتل، سترګې یې رډې راختلې وې، د خولې په کونجانو کې یې ځګونه ښکارېدل او په لاس کې یې یوه نرۍ لښته نیولې وه.
ده چیغه کړه !
ـدا رښتیا ده چې تېر ماښام د ملنګ د کور مخې ته په خوړ کې ناست وې؟

ما دروغ نه شو ويلای، پلار مې له دوو شيانوبد ورتل، سوچ کوپړ ورته ښکاربده، دروغ او ناحقه قسم.
يو وخت زموږ يو درمند وسوځيد، لوی درمند و او خرواړونه غنم تري راوتل، پلار مې په غوسه و، دهقان يې راوغوښت، هغه لړځېده، خو خبره يې سپينه وه، ويې ويل چې چيلم يې څکاوه، شايد کوم سوه کی ورباد شوی وي.
پلار مې دهقان ته هيڅ هم ونه ويل، يواځې په دې خاطر چې خبره يې سپينه وه او دروغ نه و پکې ګډ.
ناحقه قسم يې هم نه شو ذغملای، ده له قسم څخه وېره درلوده، قسمونه يې نه خوړل، خو چې په کومه خبره کې به يې قسم له خولې را ووت، بيا يې تاوان ته نه کتل، هر رنګه چې و، قسم يې پر ځای کاوه.
ځکه نو زما سر وخوږېد. پر مټ مې نری درد احساس کړ او ورسره مې ځنګ ته د لښتې ماته ټوټه ولوېده، دوهم وار يې را باندې وکړ، لښته مې غاړې ته سيخه شوه، خو کله چې يې دريم ځل لاس پورته شو، مور مې راباندې پرېوته.
پلار مې چيغې وهلې، بد رد يې راته ويل او له خولې څخه يې لاړې بادېدلې.
ما هيڅکله هم پلار دومره په غوسه نه و ليدلی، يواځې څو کاله مخکې يې يوه لښته راکړې وه، هغه هم د لمانځه په سر، خو دومره سپکې سپورې مې په لومړي ځل ورڅخه اورېدې.

پلار مې یوه شېبه ودرېد ، څه چې په خوله ورتلل، هغه یې وویل او بیا له کوټې ووت.
ما ټوله ورځ له کوره دباندې تېره کړه، په فصله کې تر یوې ونې لاندې ناست وم او پر خاورو مې لیکې ایستلې.
ماخستن مې هم پلار ونه لید ، مور مې کوټې ته ډوډۍ راوړه او وروسته له هغه مې تر نیمې شپې سترګې رڼې وې.
سهار مې په نه زړه د مکتب کتابونه را واخستل، کله چې تر ونو لاندې کېناستم، یو همزولی مې راته موسک شو او بیا یې په ټیټ غږ راته وویل چې مزې دې وکړې، مزې. رڼا....
د رڼا د نوم اخستلو ته مې نه پرېښود ، له سوک سره د هغه له پزې وینو داره وکړه او خبره نوره هم خرابه شوه، هلک هم لاس را واچاوه او څه چې په خوله ورتلل هغه یې وویل، ده وهلم، خو زما لاس او پښې د هغه په خبرو بې سیکه شوي وو.
"ما ولیدې، ته په خوړ کې غلی وې،هلته نور څه و؟ هه! ته د کونډې له لور سره تار لرې، زما له ډېره وخته درباندې پام دی... "
زه بېرته کور ته راغلم، ښۍ ژامې مې درد کاوه او له لاړو سره مې وینه لیدل کېدله.
برج ته وختم، هغه وخت دلته یو زوړ کټ پروت و ، اوږد وغځېدم او فکرونو په مخه کړم، ما د رڼا په اړه فکر کاوه، هغه بدنامه شوې وه او ددې بدنامۍ مسول زه وم.

زه تر ډېره پروت وم، فکر مې کاوه او په پای کې دې نتیجې ته ورسېدم چې رڼا به نور غم ته نه ورکوم.
ماخستن مې مور ته وویل چې له رڼا پرته ژوند نه شم کولای.
سهار وختي مې پلار خپلې کوټې ته ور وبللم، دهغه په سترګو کې د کاوړ کومه نښه نه ښکارېده او په مهربانۍ یې له چایو ډکه پیاله رابېرته کړه، دی یوه شېبه غلی و، بیا یې په خوابدي غږ وویل چې زما عزت ته وګوره، شمله مې مه را ټیټوه !
ما یوائې ورته کتل.
ده پخوانۍ خبرې راواخیستې، دخپلو مړو زامنو یاد یې تازه کړ او په ژړغوني غږ یې وویل چې ټوله تمه یې ما ته ده.
بیا یې یوه داسې خبره له خولې را ووته چې ما تر هغه وخته نه وه اورېدلې، ویل یې چې تا به د دولسم صنف له خلاصېدو وروسته لندن ته لېږم، زه له پخوا راهیسې له خپل ورور سره د لیکونو له لارې تماس لرم، مور دې خو کاله مخکې لا فیصله سره کړې وه، تا ته به خپله وربره کوم.
پلار مې خبرې کولې، د هغه شونډې خوځېدلې، خو ما هیڅ هم نه اورېدل او شېبه وروسته پخپله کوټه کې پروت وم.
جمال ولاړ شو، د خپل ځېدلي څادر پیڅکه یې ورټوله کړه، تر ځان یې تاو کړ، وروسته د کړکۍ ترڅنګ ودرېد، سپوږمۍ نوې راختلې وه او په کلي کې لا د یوه څراغ تته رڼا ښکارېدله.

بيا يې غږۍ اوږه کړه، وتلې چمبر ګوښې ولاړ و او پر ختيځ د پوال يې د سپوږمۍ سپينه ښا لګېدله، وروسته بېرته په خپل ځای کېناست، يو سوړ اسوېلی يې ويست او ورو يې وويل:

ـزه تر هغه وخته په دې نه پوهېدم چې د پلار مې څنګه له انګليسي سره جوړه وه، خو د هغه خبرو په هرڅه پوه کړم، ده لا پخوا زما د راتلونکي په اړه فکر کړی و.

زه هغه وخت په يولسم صنف کې وم، د منځني دوهمه مياشت وه او کلنيو امتحانونو ته لنډ وخت پاتې و، خو ما پرېکړه وکړه چې هيڅکله به دولسم صنف ته ونه رسېږم، بيا مې د کتاب مخ هم ونه کوت، خو د پلار له وېرې به مکتب ته ورتلم.

زه به ډېر وخت يواځې وم، خو کله کله به مې خپل دوه ـ درې د راز همزولي او جانداد ليدل، له دوی سره به کېناستم، هغوی زما په درد خبر و او ملنډې يې نه راباندې وهلې.

بيا مې امتحان ورکړ او نتيجه يې دا وه چې په دريو مضمونونو کې پاتې وم، يوځل مې بيا پلار ته غوسه ورغله، داځل يې لښتې ته لاس نه کړ، خو په ټينګه يې را ته وويل چې د ژمي په رخصتيو کې به د مشروطۍ امتحانونو ته تياری نيسې !

ژمی راغی، واورې اوورېدې، خو ما د کتاب پاڼه هم وانه ړوله، ډېر وخت به پر توده تاوخانه پروت وم، مور به مې نصيحت را ته کاوه، په غير مستقيمه توګه به يې د خپل خاوند طرفداري کوله،

زما راتلونکي ژوند ته به هیله منه وه او ټول ارمانونه يې په ما پورې تړلي ښکارېدل.
خو زما فکر بل لوري ته و، د ژوند لپاره مې یوه بله لاره ټاکلې وه، داسې یوه لاره چې د پلار او مور مې نه وه خوښه.
د مشروطۍ امتحانونه واخستل شول، ما سپینې پاڼې ورکړې، خو کله چې درسونه پیل شول، نوم مې د دولسم صنف په حاضرۍ کې لیکل شوی و.
حیران شوم، معلمانو ته مې وویل چې ما یوه سوال ته هم ځواب نه و لیکلی، خو دوی ویل چې ته تکړه یې او باید په دولسم صنف کې کېنې.
ما به څه ویل؟ پوهېدم چې دا مې د پلار کار دی او د هغه په خبرو کې معلمانو هیڅ هم نه شو ویلای.
ورځې تېرېدې، پوره پینځه میاشتې مې رڼا نه وه لیدلې، خو د جانداد له خولې به خبرېدم چې تر پخوا زهیره شوې ده، تل ژاړي او مور یې په تریو تندي خبرې ورسره کوي.
یوه ورځ مې د جانداد په خوله هغې ته یو پیغام ور ولېږه:
یا مرګ یا رڼا !
له هغه وروسته به جانداد راته ویل چې د نجلۍ تمه پیدا شوې ده او رنګ یې ورځ په ورځ ښه کیږي.
خو زه ورو، ورو کمزوری کېدم، په نه خبره به غوسه راتله او تر خپله وسه به مې د پلار له دیده ځان پټ ساته.

ځلورنیم میاشتنې امتحانونه هم را ورسېدل، خو کله چې نتایج اعلان شول، خوله مې له حیرانۍ نه سره ټولېده، زه په یوه مضمون کې هم پاتې نه وم.
څه موده نوره هم تېره شوه او بیا یوه ورځ چا راته وویل چې زموږ څو تنه کلیوال ایران ته روان دي، بله چاره نه وه، پوهېدم چې پلار مې ضرور د دولسم صنف سند را ته اخلي، خو ما نه غوښتل چې د هغه پلان عملي شي، ځکه مې ایران ته د تګ نیت وکړ او یو خړ سپېده چاود په پټه له کوره ووتم.
له کلیوالو سره د ولسوالۍ په بازار کې ملګری شوم، زموږ موټر ډېر وځنډېد، لمر را وخوت، خو مسافر لا نه وو پوره.
کله چې موټر حرکت وکړ، یوه ټیوټا لنډه راوګرځېده او زموږ لاره یې بنده کړه، په ما پسې مې پلار څو کلیوال را لېږلي وو، خدای خبر چې دی به چا خبر کړی و، خو کلیوالو زما د سفر ملګرو ته وویل چې که مو جمال درسره بوت، نو د ملک عبدالکریم بدي مو مبارک شه.
کله چې کور ته راغلم، پلار مې په چوتره کې ولاړ ولید، تندی یې له ګونځو ډک و او په خشکه یې را ته وویل چې څه غواړې؟
ما هم لنډ ځواب ورکړ:
ـ رڼا !
پلار مې په هماغه شېبه هیڅ ونه ویل، خو د غرمې د ډوډۍ پر مهال یې په کلکه را یاده کړه چې رڼا دې له زړه وباسه ! نه زموږ کور کومه

یتیم خانه ده او نه هم دیوې خوارې کونډې لور د ملک عبدالکریم خان کلاه ته را ودېدی شي.

ما یوائې ورته وژړل، خو ماخستن مې مور ته وویل چې ډېر ژر به دا کور پرېږدم.

له هغه وروسته به مې پلار هره ګړۍ پوښتنه را پسې کوله، په ما پسې یې جاسوسان واچول او ان له ډېرې وړې خبرې به هم خبرېده، دی پوهېدلی و چې نه انګریزي وایم او نه مې هم د مکتب له کتابونو سره جوړه ده، په دې خبره ډېر ځورېده، کله کله به یې خشکه را ته کوله او چې خشکې به کار ونه کړ، بیا به یې په پسته ژبه راته ویل چې زما خیر غواړې.

یوه ورځ مې پلار له کوره ووت، یوه اونۍ ورک و، مور مې راته ویل چې پاکستان ته تللی دی، خو زه یې د تګ په علت و نه پوهېدم، د هغه په غیاب کې د کور پرېښودل هم را ته ګران و، خو کله چې بېرته راغی، په هماغه ګړۍ یې خپلې کوټې ته وروغوښتم، را یاده یې کړه چې له قاچاقبر سره غږېدلی یم، اته لکه کلدارې مې پېشکي ورکړي دي او ته باید له امتحانه وروسته لندن ته لاړ شې!

پلار مې ډېرې خبرې وکړې، خو کله چې یې خوله سترې شوه، زما نظر منفي و.

یو ځل بیا کاوږ ورغی، سپکې سپورې یې راته وویلې او له خولې ځخه یې ځګونه باد شول.

څو ورځې وروسته يې بيا ور وغوښتم، دا ځل يې تندی غوړېدلی و او په پسته ژبه يې راته وويل چې سمه ده، رڼا به دې کور ته راشي، خو په يوه شرط !

دا چې ما هغه ګړۍ څنګه احساس درلود، نه شم ويلای، خو پوهېدم چې په ژوند کې مې دومره خوشالي نه وه ليدلې، زه د هغه هر شرط ته تيار وم.

پلار مې را ياده کړه چې لندن ته به ځې، دليل يې دا وچې له يوې خوا يې تاوان شوی او له بل لورې يې په بهر کې د زوی لورې زده کړې لويه هيله ده، دا يې هم وويل چې تر اوسه لا دواده نه يې، رڼا هم کوچنۍ ده او دوه کاله وروسته به دې کوژده او واده يو ځای وي.

ما هم شرط ورته کېښود، دا چې کوژده به اوس وي، خو واده ته کلونه صبر کولای شم.

پلار مې په خندا راته وويل چې زما ژبه، ژبه ده، هيڅوخت له خپلې خبرې نه اوړم.

زه په دې پوهېدم، خو د لا ډېر ټينګار لپاره مې د قسم د خوړلو ورته وويل.

د هغه په ټنډه کې ګونځې پيدا شوې، يوه شېبه غلی و، ځمکې ته يې کتل، خو بيا يې سر پورته کړ او په خشکه يې راته وويل چې سمه ده ! دغزني په اولياوو لو (قسم) درته کوم.

د پلار په قسم کې مې نور څه نه شو ویلای، د هغه لاسونه مې ښکل کړل او په منډه له کلاه ووتم، جانداد مې خبر کړ، دی هم بې له ځنډه زاړه چمبر ته روان شو.
له هغه وروسته مې یو ځل بیا ژوند ته تمه پیدا شوه، له درسونو سره مې زړه وتاړه، تل به مې کتاب مخې ته نیولی و او د مور او پلار منونکی زوی وم.
کلني امتحانونه مې ورکړل او بیا داسې ورځ هم را ورسېده چې په سبا یې باید ما کلی پرېښښی وای.
په هغه ورځ ډېر خواشینی وم، د رڼا لرې والی مې نه شو زغملای، خو کله چې به د پلار قسم را یاد شو، ځان ته به مې تسلي ورکوله او راتلونکي ته به په تمه وم.
ماسپښین مې د جانداد په واسطه رڼا خبره کړه چې غواړم درسره ووینم.
ماخستن ناوخته له کلاه ووتم، د چمبر دروازه خلاصه وه او د رڼا له راليږل شوي پیغام سره سم، باید کا دانې ته ورغلی وای، همداسې مې وکړل، تپه تیاره وه، هیڅ هم نه ښکارېدل، زړه مې لړځېده، پر پرووړه کېناستم او د رڼا د راتلو په تمه پاتې شوم.
ښه شېبه ووته، بیا مې د پښو ښکالو تر غوږ شو او شېبه وروسته مې یو وارخطا غږ واورېد:
_جماله !

ورو مې وتښتول، دروازه خلاصه شوه او ورسره مې سلګۍ واوربدې، ولاړ شوم، په توره شپه کې مې لاسونه وغځول، ګوتې مې له يو چا سره ولګېدې، ورو ژړا مې واورېده او شېبه وروسته مې د رڼا سر پر ټټر پورې ولګيد.

ما په لومړي ځل رڼا په غېږ کې ونيوله، دواړو ورو، ورو ژړل، بيا زه غلی شوم، خو رڼا لا اوښکې تويولې او شېبه وروسته مې ټټر د هغې په اوښکو لوند شو.

وروسته مې د رڼا سر ورو له خپل ټټره بېل کړ، دواړه پر پروړه کېناستو، خو د رڼا سلګۍ نه درېدلې، ښه شېبه نوره هم ووته، رڼا ورو، ورو ژړل او بيا يې په غريو کې وويل چې کاشکې تل وړکتوب وای.

زړه مې درد وکړ، يو ځل مې بيا د رڼا سر خپل ټټر ته رانيږدې کړ او له دې سره د نجلۍ ژړا زور ونيو، ژړا يې نه تم کېده، زما هم سترګې ډکې وې او په دې ژړا کې ډېر وخت ووت.

وروسته رڼا ولاړه شوه، اورلګيت يې ولګاوه او په کونج کې مخکې ايښودل شوې لمپه يې بله کړه.

په بيړه مې وره ته وکتل، د دړې له چولو څخه رڼا وتله، ولاړ شوم او خپل ټادر مې په وره پورې را وځړاوه.

بېرته پخپل ځای کېناستم، نجلۍ ته مې وکتل، ډنګره شوې وه، خو ښکلې ښکارېده او تر غټو خړو سترګو يې تور او اوږده بانه را تاو وو.

زه تر ډېرو هلته کېناستم، له رڼا سره مې خبرې وکړې، په وار، وار مې د خپل پلار قول وریاداوه او ډاډ مې ورکاوه چې یواځې دوه کاله نور هم صبر وکړه.
ما رڼا ته ترهغو خبرې وکړې چې سلګۍ یې په موسکا بدلې شوې، له کا دا نې د راوتو پر مهال مې هغې ته خپل یو عکس ورکړ، دا د لستونې د کمرې په واسطه اخستل شوی تور او سپین عکس و، هغې عکس پر ټتر پورې ونیو او کله چې یې دوروستي ځل لپاره راته وکتل، غټې خړې سترګې یې له اوښکو ډکې وې.
سهار په خړه مې کلاه پرېښوده، له کلي ووتم، ښه شېبه مې مزل وکړ، بیا مې شا ته وکتل، له کلي د راوتلي ګوښې ولاړ چمبر د بام پر سر یو څوک ولاړ و.
جمال غلی شو، څراغ ته یې وکتل، پلته سوځېدلې وه، څراغ یې ورپورته کړ، له تېلو تش و، ببرته یې پر خپل ځای کېښود، پلته یې پورته کړه او ویې ویل:
ـ موږ څلور تنه وو، په سترو لارو مو مزل وکړ، له پاکستانه ایران ته واوښتو، هلته مو د پولیسو لخوا وهل وخوړل، د ترکیې په غرونو کې مو لار غلته کړه، له یونانه وروسته سمندر توپاني شو او په پای کې له یوې میاشتې سترې او خطرناک سفر وروسته لندن ته ورسېدو.

هغه مهال په افغانستان کې د طالبانو واکمني وه، جګړې زور نیولی و او په غربي هیوادونو کې به افغانانو ته دومره ستونزې نه پیدا کېدلې.
ستا پلار هم مرسته را سره وکړه، مکتب ته یې بوتلم، انګلیسي مې یوڅه ښه وه، امتحان یې رانه واخیست او په لسم صنف کې یې ونیولم.
هلته ما یو واقعي ښار ولید، هوایي سړکونه، تر ځمکې لاندې روان اورګاډي، ښکلي تعمیرونه، دا هرڅه عصري جوړ شوي وو، خو ما دومره خوند نه ورڅخه اخیست، زما په زړه کې به تر کلي وتلی زوړ چمبر ولاړ و او ډېر وخت به مې د رڼا په اړه فکرونه وهل.
زه به غلی وم، خپل درسونه به مې ویل او زړه ته به مې ډاډ ورکاوه چې دوه کاله دومره وخت نه دی، له رڼا سره به واده وکړم او هڅه به مې دا وي چې هغه هم لندن ته راولم.
یو کال ووت او زه یولسم ته کامیاب شوم، تر دې دمه مې انګلیسي ښه شوې وه او په درسونو کې هم بد نه وم.
هغه وخت په ټول غزني کې ټلیفون نه و، مساپرو ته به لیکونه یا فیتې (کستې) ورلیږل کیدې او که به خبره ډېره بیړنۍ وه، نو د یوه ټیلفون لپاره به خلک پاکستان ته تلل، په یوه کال کې مې یو اځې یوځل پلار له کویټې تیلفون را ته وکړ، دی ډېر وغږېد، د کور ټول احوال یې راکړ، خو کله چې مې د رڼا پوښتنه ورنه وکړه، اړیکه پرې شوه.

اته میاشتې نورې هم ووتې، دوه درې لیکونه مې د پېښور له لارې د خپلو خپلوانو په پته، کور ته ولېږل، خو ځواب یې را نه غی، زه خواشینی وم، زړه مې له اندېښنو ډک و، خو بیا به مې هم ځان ته ډاډ ور کاوه چې پلار مې ژبه را سره کړې او دی به له خپلې خبرې نه اوړي !

یوه بله میاشت هم ووته، ما دولسم نوی خلاص کړی و او پوهنتون ته مې تیاری نیوه ،چې یو مازدیګر ستا پلار یو پاکټ را ته و نیو، پر پاکټ د پاکستان او لندن د پوسټ ټاپې لګېدلې وې، خپلې کوټې ته لاړم، په بیړه مې پاکټ خلاص کړ، یوازې یوه فیته پکې پرته وه، فیته مې ټیپ ته ور واچوله، ښه مې په زړه دي، د عبدالله مقري یوه سندره وه:

هرڅه به هېر شي نه هېرېږي وطن

د مساپرو به یادېږي وطن

بیا یودم ساز قطع شو، پلار مې د السلام علیکم په ویلو سره خبرې پیل کړې، غږ یې خواشینی و او د کور د حال احوال په اړه لنډ وغږېد، وروسته یې په غریو کې یوه خبره له خولې را ووته:

" زویه ! رڼا ناپاکه وختنه، هغه یې له خیرو چرسي سره په کا دانه کې ونیوله. "

ما به څه حال درلود ! په دې زه هم نه پوهېدم، لېوني وم، په سد وم که نشه؟ خدای خبر، دومره پوهېدم چې هیڅ هم نه وینم، په زړه کې بیداره وم، خو لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې وې، وخت هم نه

راته مالومېده، سهار و، غرمه وه، که ماخستن ! هرڅه تک تور بربنډل، زړه مې راته ویل چې چیغه کړه ! خو له خولې څخه مې غږ نه راووت، پر مټ مې خوله ولګوله، خو د درد احساس راته پیدا نه شو، نه پوهېدم چې څومره وخت به وتلی و، خو یو وخت مې یو تت ساز غوږو ته راته او چې کله مې سترګې رڼې کړې، پر کینه خوا رڼک پروت وم.

په زړه کې را تېره شوه ، ایا خوب مې لید ؟ ژر مې د ټایپ پر بټنه ګوته کېښوده، فیته مې مخکې تېره کړه او کله چې مې د سر لخوا پر دوهمه بټنه فشار راوور، د پلار غږ مې واورېد:

" هغه یې له چرسي خیرو سره په کا دانه کې ونیوله، د غزني په اولیاوو لو(قسم) درته خورم، که زما په ویلو کې کوم شک درلوېږي، د خپلې مور خبره خو به منې ! "

په فیته کې یوه لنډه وقفه راغله، بیا مې مور یو اځې یوه خبره وکړه !

"رښتیا وایي ! " وروسته یې یودم وژړل.

بیا ټیپ بند شو، یو لنډ ساز راغی او وروسته له هغه د ریکارډ سویچ وهل شوی و، لومړی مې د غوا رمباړه واورېده، بیا د ماشومانو د لوبو شورماشور، ورپسې د چیلم د ګکولو غږ، ټوخی او دا جملې:

" زه خیرمحمد یم، د کونډې لور چا نه کوله، هیله یې ختلې وه، زه ورباندې مهربانه شوم، رڼا اوس زما ښځه ده. "

له دې وروسته هيڅوک هم نه و غږېدلي، د فيتې دواړه خواوې د مقري له سندرو ډکې وې.

ما ماته خوړلې وه، له ځانه، له رڼا او له وطنه مې ورتېروشو، په خيال کې مې رڼا څو ځله تر غاړې ونيوله، هغې به لاس او پښې وهلې،له حرکته به ولوېده، خو ما به بېرته راژوندۍ کړه او بيا به مې د هغې غټې خړې سترګې په ګوتو را وويستې.

ماته ژړا راتله، خو ژړلی مې نه شوای او دا تر ټولو تريخ درد و.

جمال يوه سړه ساه واخيسته او خپلې خبرې يې پسې وغزولې:

_له هغه وروسته مې په زړه کې د رڼا په ځای تياره خوره شوه، ان د قره باغ نوم هم بد راباندې لګېده او فکر مې وکړ چې خدای زما لپاره کومه خوشالي نه ده ليکلې.

جمال خپل تندي ته لاس ونيو، يوه شېبه غلی و، خو بيا يې يودم وژړل، ګلالۍ په بيړه هغه ته وکتل، جمال په ژړا کې چيغه کړه !

_خو دا هرڅه دروغ وو، پلار مې دوکه راکړه، ده خپل قسم مات کړ، رڼا پاکه وه، پاکه وه، پاکه...

جمال د يوه ماشوم غوندې ژړل... او د ګلالۍ سترګې هم له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته او بيا جمال په غريو کې وويل:

_دا زما د پلار لخوا يوه جوړه شوې ډرامه وه، بله چاره يې نه ليده، چرسي خيرو ته يې دوه لکه روپۍ ورکړې وې، يوازې په دې خاطر چې له رڼا سره واده وکړي، کونډې هم څه نه و ويلي، دا يې خپله پرده ګڼله، هغه پوهېده چې يوه بدنامه نجلۍ له چرسي خيرو پرته

بل څوک نه کوي، بوډۍ د غمونو له لاسه دومره بې سېکه شوې وه چې د خپلې لور د واده په دوهمه یې ساه ورکړه.
اه رڼا ! ته به ما وبښې !
جمال په زوره وژړل او خبرې یې پرې شوې، ده تر ډېره ژړل..وروسته یې د څادر پیڅکه پخپلو سترګو تېره کړه، پرته له دې چې ګلالۍ ته وګوري، ورو یې وویل:
ـ په دې خبره ټول کلیوال پوهېدل، خو زما د پلار له وېرې چا څه نه راته ویل، ځان ته یې جنجال نه پیدا کاوه، خبره هم تېره وه او زه وروسته پوه شوم چې پلار مې ولې له کلیوالو سره ګوښې نه پرېښودم، حالات نه و خراب، دی وېرېده چې څوک به د رڼا نوم منځته را واچوي او دده دروغ به سپین شي، ان کله چې په لندن کې وم، لا قره باغ ته زما په راتګ نه و خوشاله. بانه به یې دا وه چې حالات ښه نه دي، خو کله چې مې له تا سره کوژده وکړه، بیا هیڅ خبره نه وه.
جمال ولاړ شو، ګلالۍ ته یې وکتل، د سوځېدلې پلتې سره او تته رڼا یې پر مخ لګېدله، ورو یې وویل:
ـ کومه بله پټه خبره نشته، په څه چې زه پوهېدم اوس ته هم پوهېږې، ستا خپله خوښه، ترسهاره وخت لرې، فکر وکړه، تصمیم دې خپل دی، زه به تر اتو بجو درته ماتله یم.
جمال ګام واخیست، وره ته یې لاس وروغزاوه، خو یودم ودرېد او ویې ویل:

ـهو رښتیا ! یوه خبره مې هېره شوه، پاڼه هم را سره بیا یم.
ګلالۍ په حیرانۍ ورته وکتل.
جمال زیاته کړه:
ـما لندن ته څو ځله ټیلفون وکړ، ملګري دې خدای ژوندي لري، دوه اونۍ مخکې مې رڼا ته پاسپورټ جوړ کړ، اوس شپږ میاشتنۍ ویزه ورته راغلې ده، بیا به یې یوه دایمي چاره وکړم، غواړم چې پاڼه د خپل اولاد غوندې وروزم، خدای مهربانه دی، ګوندې رڼا به مې د هغې په خاطر وبخښي.
جمال دا وویل، مخ یې واړاوه او پر زینو کښته شو.

☆

سهار په اته بجې يو کوچنی موټر له کلي ووت، شېبه وروسته د يوې ټېټې غونډۍ خوا ته ور تاو شو، له موټره درې تنه کښته شول، جمال، ګلالۍ او پاڼه.

ګلالۍ د موټر ترڅنګ ودرېده، خو وړه نجلۍ او ځوان د غونډۍ سر ته ور وختل.

دوی لنډه شېبه ديوه قبر ترڅنګ کېناستل، د قبر پر سر ترلې سپينه ريتاړه (ريښکۍ) لا پاکه وه او پر خړه خاوره يې د نورو قبرونو غوندې بوټي نه وو را شنه شوي.

جمال او پاڼې يوه شېبه اوښکې تويې کړې او بيا مخ پر ځوړ د موټر خوا ته ګړندي روان شول، خو نجلۍ به کله، کله شا ته مخ واړاوه او شنو زرغونو جنډو ته به يې وکتل.

په برج کې دوه تنه ولاړ وو، يو په عمر پوخ، چاغ او ګردی سړی او بله هم يوه سپين سرې ښځه، د دوی سترګې له اوښکو ډکې وې، ورو، ورو يې ژړل او په موټر پسې يې تر هغو کتل چې تر يوې غونډۍ پنا شو.

پای

د ۱۳۸۲ المريز کال د حوت اتلسمه_ کابل_ خبرخانه

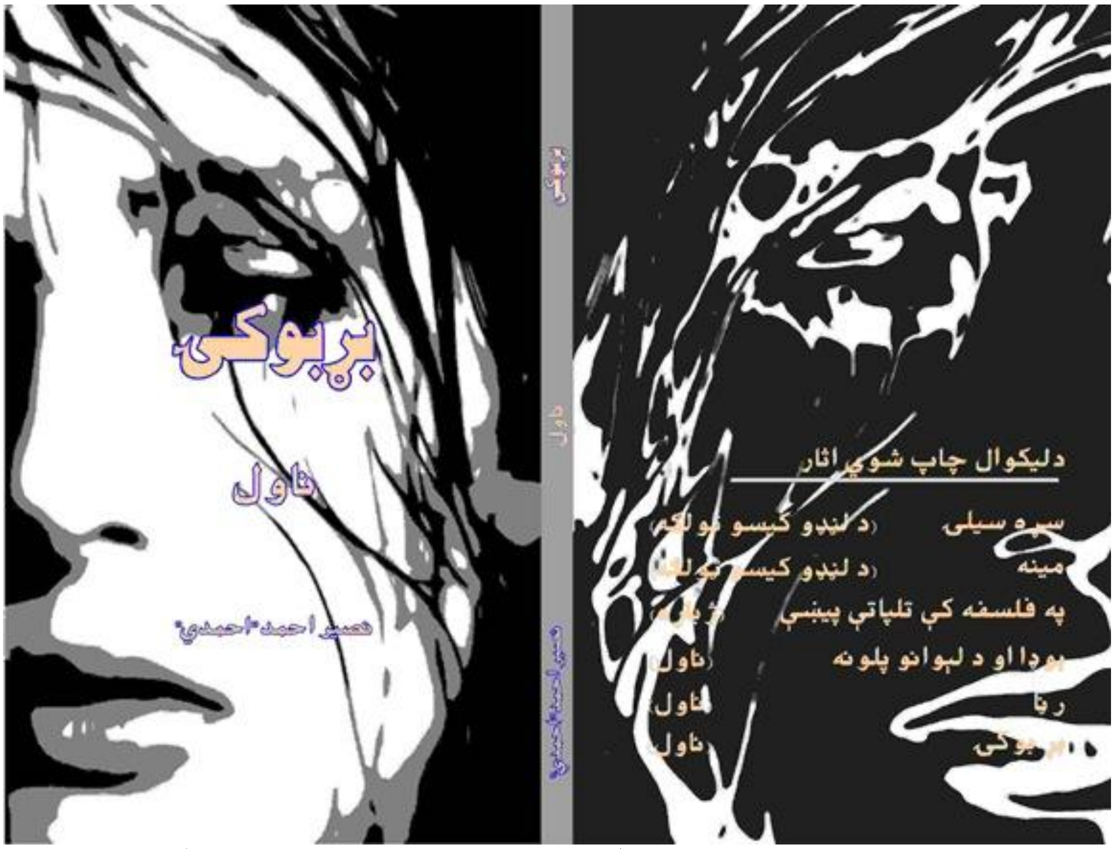

په یوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو، پنډ او په دوړو لړلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټي پرېووت...
ناڅاپه د ورو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصي شوې ، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونیو او لاندي وېرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...
عسکرو د غټو تیږو شا ته مورچې ونیولې، له ډېرو سپین سوکي بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته یوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.
جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندي مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اورونه بادېدل.
ناڅاپه د هلیکوپټرو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لویې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چرو نرۍ شنهارۍ واورېدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې پسې پوري شوې، ټایرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له شور ماشوره تشه شوه..
تر ډېره چوپه چوپتیا وه، وروسته یوه کارغه ناره کړه ، کاغ ...کاغ .. کاغ... بیا د ورو تیږو دښوېدو غږ پورته شو، لس دولس تنه یو په بل پسې لیکه روان وو، ټولو اوږدې ږیرې درلودې، پټکي یې تړلي وو او د ماشینګنو خولې یې لاندې د سړک خواته اړولې وې.
دوی په کوزېدو کې احتیاط کاوه، کله کله به یې په لویو تیږو پسې لاسونه نیول، هر یوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.
وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو، شاوخوا یې کتل، یو ټیټ شو، له خاورو یې توپانچه ورپورته کړه، بل یوه مشینګنه وموندله، دریم هم یوې اوسپنیزې خولۍ ته لاس کړ.
دا وخت یوه چیغه کړه!
_وینه ، وینه شته؟
ټولو ورته وکتل، څېرې یې نهیلې وې.
سړي لاړې تو کړې:
_تو، لعنت دي وي په دې سرکوزو ، بچ شول.
د یوه بل شونډې وخوځېدې:

_دلته پاتې کيدل خطرناک ده، بايد لاړ شو.
يودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تيږو پټ شول، د ماشينګنو خولې يې پورته ونيولې، لوړ ولاړ ملګري يې يوې خوا ته ډزې کولې، وروسته يې چيغه کړه!
_کاپر دی، ويې ولئ!
ناره شوه!
_چيرته؟!
_لمر خاته ته، د هغې تيرې پرښې ترشا.
د ماشينګنو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تيږه لسګونو مرمۍ ولګېدې. يو دم چوپه چوپتيا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه!
_تر اوسه لا هلته دی!
له لاندې يوه چيغه پورته شوه!
_نو څه ته ګورې ! ويې وله ! مردار يې کړه!
سړي په لوړ غږ وويل:
_له دې ځايه نه ښکارې.
درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته يې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لورې کوم غبرګون ونه ښود.
يو ځل بيا چوپه چوپتيا شوه، يوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر اوږه لاس ورکېښود، ورو يې وويل:
_ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي

داوخت د ولاړې ډبرې له يوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته يوه اوسپنيزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بيا اوږې، تېراو ځنګنونه ښکاره شول، د پرښې تر څنګ يو عسکر ودرېد.
هغه په بيړه خپل لاسونه پورته ونيول، يو دم چيغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، يوه د کلاشينکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وينو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل يې پر ملا ګونډې کېښودې، لاسونه يې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخيسته، ديوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشينګنو پر ماشو ګوتې ايښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کيده، يو دروند سوک د عسکر ژامې ته سيخ شو، خولۍ يې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې څڼې پريوتې.
يوه چيغه کړه!
_نجلۍ ده.
* * *
نجلۍ سترګې رڼې کړې، تته رڼا وه، لږ وخوځيده، په اوږه کې يې نرۍ درد تير شو، بېرته پرېوته، چت ته يې وکتل، تيرې ډبرې راوتلې وې، مغزی (ورمېږ) يې کوږ کړ، په يوه نمجنه سمڅه کې پرته وه.
د پښو دربې يې واورېد، بانه يې سره وروستل، لنده شېبه ووته، پر مخ يې سړي اوبه تويې شوې، سترګې يې رڼې کړې، دوه تنه يې سر ته ولاړ ول، يوه مشينګنه ورته نيولې وه، د بل په لاس کې يو پلاستيکي خيرن سطل ښکارېده.
يوه چيغه کړه!
_پورته شه!
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.
بل وويل:
_زموږ په ژبه نه پوهيږي.
د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:
_په زور يې ولاړه که!
سطل په لاس سړي وويل:
_نشم کولای، نجلۍ ده!
ټوپکوال د ټوپک په ميل ووهله!
نجلۍ کېناسته.
سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅې ووځي.
نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځاې پر ځای کينوله، بيا يې پر پښو زور راووست، دوه درې ګامه يې واخيستل، سر يې وګرځيد، په تيږه پورې يې لاس ونيو.
سطل په لاس سړي وويل:

_نه شي تلای.

ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه!

_ اوس به يې لارې ته راولم.

يودم يې د مشينګنې ګيټ کش کړ، چيغه يې کړه!

_ځې که دې غلبېل کم!

نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته

سترګې يې د لمر رڼا ته وبربښېدې، شاوخوا يې وکتل، سپيره غر و، پڼځه شپږ وسله وال يو ځای پر يوه هواره تيږه ناست وو، کله چې يې نجلۍ ته وکتل، سرونه يې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، ډګرېوان پاسنۍ درې تنۍ يې شلېدلې وې او تور لانده ويښته يې پر تټر پراته وو، ورو يې ډګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه يې څه ولګېدل، يوه سپينه ټوټه يې پر سترګو پرېوته، اوږې ته يې لاس کړ، يو نرۍ څادر و، شاته يې وکتل، تر څنګ يې يو په عمر پوخ سړی ولاړ و، له سپينې لونګۍ يې په نکريزو رنګ کړې سرې څڼې راوتلې وې، په کيڼ لاس کې يې مشينګنه ښکارېدله.

نجلۍ په څادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره و کړه، په ډډ نارينه غږ يې وويل:

_څه واياست؟ د کوم وطن درته ښکاري!

دوه تنه له تيږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، يوه يې وويل:

_ما وليده، پر مټ يې د امريکايانو ټاپه ده.

بل په خبره کې ورولويد:

_نه يې منم، امريکايان د بيزو ګانو غونډې سره دي، خو دا له رنګه موږوالو ته ورته ده.

د تيږې پر سر يوه ناست ځوان ناره کړه!

_په کاپرانو کې هر ذات پيدا کيږي، يوه ګولۍ يې وولئ او سپيو ته يې واچوئ!

يوه بل وويل:

_رښتيا وايي، تر څو به يې راسره ګرځوو

د سرو څڼو لرونکي سړي وويل:

_موږ بايد خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که يې وژله ، که يې له نورو بنديانو ورونوسره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کوپارو ته خپل کسان ډير ارزښت لري.

د يوه شونډې وخوځيدې:

_هر رنګه چې وي ، خو له دې ځايه يې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځې موجوديت ښه نه دی..

د نګ سړی په خبره کې ورولوېد:

_ابادی ته يې نه شو وروستی، خطر لري.

يوه شېبه غلی شو، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل::

_يوه چاره به يې وکم!

* * *

سپي وغپل...

يوه ځوان برستن له سره لري کړه، غوږ يې ونيو، ورو يې وويل:

_چغه!

بېرته يې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډيره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...

يوې ښځې په خوبولي غږ وويل:

_څوک نا رې وهي؟

ماشوم وژړل...

ځوان سر ته ايښی شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خيمې ووت، د باندي سوړ باد چلېده...

شاوخوا يې وکتل، سپي مخامخ منډه واخيسته، ځوان د ټوپک ګيټ کش کړ، يوه چيغه کړه!

_خپل يو.

ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...

ځوان په زوټه (لوړ غږ) وويل:

_څه غواړئ؟!

ډډ نارينه غږ يې واوريد:

_يو امانت راسره دی.

_د چا؟

_د پلار دې.

ځوان ورو وويل:

_ راځئ!
دریو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل یې...
ځوان خیمې ته ننوت، ورو یې وویل:
_ څراغ بل کړئ!
اورلګیت ولګېد، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځایونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل.
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_ میلمانه لرو.
ښځو په خپلو ببرو ویښتو څونۍ (ټکري) ورکش کړې.
ځوان په زوټه (زوره) وویل!
_ راځئ!
کېږدۍ ته درې تنه ور ننوتل.
بوډۍ په ویره وویل:
_ عسکر!
ځوان په بیړه میلمنو ته وکتل، دوو یې ټوپکونه تړلي وو، تر دریم یې یو سپین څادر تاو و، پښې یې په لویو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه یې شاته تړلي ښکارېدل.
یوه وسلوال وویل:
_ په جګړه کې مو ونیوله.
په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حیرانۍ ورته کتل...
بوډۍ وویل:
ښځه ده؟
هو!
_ دلته مو ولې راوسته؟!
_ زوی دې راولیږله.
ځوان میلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.
یوه یې وویل:
_ نه شو ماتل کېدای، امر دی! باید په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.
ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت..
سپي غپل...
ځوان وویل:
_ دا بلا به ترڅه وخته دلته یې؟
د یوه شونډې وخوځېدې:
_ نپوهیږو! خو احتیاط کوئ! څوک باید کوم بوی یونه سي!
سړو حرکت وکړ...
سپي منډه پسې واخیسته...
ځوان بېرته کېږدۍ ته وړننوت، ښځې تر نابللې میلمنې راګرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې رڼا ته یې غټې سترګې ځلېدلې، پړ لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.
بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:
_ شېرګله! دا خو خبرې نه کوي!
ځوان موسک شو، شونډې یې وخوځیدې:
_ زموږ په ژبه نه پوهیږي، پرنګۍ ده.
ښځو په یوه خوله وویل!
_ څه؟!
ځوان وخندل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانۍ وویل:
_ لالا! د خرې پړۍ دې ولې راووړ؟!
ځوان د پړي یو سر د نابللې میلمنې تر تړلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې یې ورواچولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل په ټایر پورې وتاړه.
ښځو په حیرانۍ ورته کتل.
ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو یې وویل:

_شپه پخه ده، سبا به سره غږېږو.
ماشوم ژړل.....
*   *   *
د نجلۍ پر مخ یوه توده ساولګېده، بیا یې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بېړه یې سترګې رنې کړې، تور وربوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کوړنج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړی کش شو، موټرسایکل ړنګ شو، ځوان په منډه کېږدۍ ته ورننوت، یو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کوړنجیدا د باندې ووت..
بوډۍ غږ کړ!
_ څه خبره ده؟
ځوان وویل:
_سپي وډاره کړه!
بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو یې وویل:
_سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که! ته ورته وګوره! سمه دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل...
شېرګل وویل:
_وړانګه چیرته ده، وربندار هم نه شته؟
بوډۍ سوړ اسویلی ویست:
_اوبه نه وې، یوه ګړۍ مخکې دواړه چینې ته ولاړې.

له دې سره له کېږدۍ ووته.
شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.
نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لویه وه، یوه څنګ ته څو خیرنې بړستنې پرتې وې، بل لورته ناولې لوښي ایښي وو او مخامخ د یوه ماشوم نرۍ پښې تر لانده اوړنې راوتلې وې.
وروسته ټوخي واخیسته، سپین لوګی یې تر سترګو تیر شو، د کېږدۍ له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ یې یوه توره کتوه ایښې وه، لږ لرې څو خرو په وړو تیږو کې خولې وهلې، پښو ته یې لنډ پړي ور لوېدلي وو، لوی ګامونه یې نه شوای اخیستلای.
بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، ګړندی تګ یې کاوه، ګڼې ګردی لمنې یې خوځېدلې، شېبه وروسته یې کېږدۍ ته نږدې، له یوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.
وروسته یوه سیرلي منډه واخیسته، تر نغري یې ټوپ کړل، بوډۍ تیږه پسې وویشته.
څو ګامه هاخوا، شېرګل د یوې اوښې ورانه ته جارو نیولې وه، وچ خوشایي یې ترې لیرې کول، دی هډور ځوان و، لمر سوځولې څیره یې درلوده او په زنه پورې یې تار تار مږه ویښته نښتي وو.
ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژیړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټيټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې یې ګڼې سپاندې ولاړې وې، یواځینې زاړه توت ته نږدې یوه رمه پنډه وه.
وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسایکل له ټایره یې پړی خلاص کړ.
نارینه غږ یې واورېد:
_په دې پرنګیانو دومره زړه سوی مه کوه!
کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله یې وویل:
_وبال لري.
شېرګل وخندل:
_موږ هم اوبو نه یو راوړي.
بېرته یې پړی په ټایر پورې وتاړه.
وړانګې څه ونه ویل.
نابللې میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...
بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمڅي کېښوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...

شيېرګل وپوښتل:
_انا! ډوډۍ پخه ده؟
بوډۍ وويل:
_سره ډوډۍ ډېره وه.
شيېرګل پر سپيره ليمڅي پلټۍ ووهله، خور يې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه
هډوکي پراته وو..
_بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسی او نږور يې هم پلټۍ ووهلې.
نابللې ميلمنې په حيرانی ورته کتل...
د بوډۍ سپين ويښته له ټکري راوتلي وو، نږور يې هم خيرنه او ډنګره وه، خو نجلی په غوښه پټه ښکارېدله،
په غنم رنګه زنه يې درې شنه خالونه وهل شوي وو، توري ډبلې وروځې يې لرلې او تر خړې پاسنی شونډی
يې واړه، نري تور ويښته راتاو وو.
وروسته يې په څلورو خيرنوګيلاسونو کې بوره واچوله، چايجوشه يې ور پورته کړه، ګيلاسونه د شيدو له
خړو چايو ډک شول.
شيېرګل په ډکه خوله وويل:
_ميلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
_خاورې دې وخوري.
شيېرګل د پاستي يوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د ميلمنې پښو ته نږدې ولوېده.
وړانګې وويل:
_وبال لري، رزق ده.
ميلمنې په حيرانی ورته کتل..
شيېبه وروسته کيږدۍ ته نږدې يو موټرسايکل ودرېد
سپي وغپل...
شيېرګل ولاړ شو، څو ګامه ليري دوه تنه ولاړ وو، سپی ترې راګرځيده، شيېرګل په سپي پسې تيږه وويشته،
سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.
ښځو ورته کتل...
شيېرګل يوه شيېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کيږدۍ ته راغی، په کونج کې ايښی زوړ ګيلن يې ورپورته
کړ.
بوډۍ وپوښتل:
_څوک دي؟
د شيېرګل شونډې وخوځيدې:
_راځم.
د باندې ووت، څوګامه يې واخيستل، ګيلن يې د موټرسايکل پر ټانکی ورپورته کړ، يوه شيېبه له سړو سره
ودرېد، وروسته موټرسايکل حرکت وکړ، شيېرګل کيږدۍ ته راغی، ګيلاس يې ورپورته کړ، ويې ويل:
_بې خوبه وو.
بوډۍ وپوښتل:
_نو څه يې کول؟
_نيمه شپه سړک ته تللی ول، ويل يې چې ځمکه کلکه وه، د ماين ښخولو ډېر وخت ونيو.
خور يې په خبره کې ورولوېده:
_چيرته؟
شيېرګل ګوله تيره کړه، ويې ويل:
_د پاخه سړک پر غاړه،زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته يې ميلمنې ته مخ وروااړاوه ، په خوند يې وويل:
_دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درز به يې واورې!
ميلمنې په حيرانی ورته کتل..
_ښه شيېبه ووته، په دسترخوان کې پواځې هډوکي پاتې شول.
بيا کيږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچيو ناولې
جامې پر يوه شاتوره خره بار کړې وې او چينې ته يې د تګ تياری نيوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې يې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په يوه ژېړه تيکه يې کځوره کې شرومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر يې درد کاوه، پښو ته نږدې يې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته يې يوه لوی غونډل ته پام شو، غونډل ګرندی روان و، بيا د ماشوم په بوغبند کې ور ننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بيړه ولاړه شوه، پړی کش شو، بېرته کېناسته، تړلې لاسونه يې تاير ته ور وغځول، هڅه يې وکړه چې پړی خلاص کړي، پاتې راغله، پرېوته، په خيرن پړي يې غاښونه ټينګ کړل، ځيکه يې ورکړه، يودم يې وينيته د شا خواته کش شول، بوډۍ چيغه کړه!
_چېرته تښتې!
پر مخ يې يوکلک شی ولګېد، سر يې وګرځېد، بوډۍ ته يې وکتل، په لاس کې يې توره چايجوشه نيولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې يې سره سرېښ شوې:
_ام م م م م م م م م م م م ....
بوډۍ ناره کړه!
_بلا بلا، څه رمباړې وهې؟!!
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسايکل ټانکۍ ته يې تړلې سوکان ونيول، بوډۍ ګام واخيست. نجلۍ چيغه کړه!
_غونډل، د ماشوم بسترې ته غونډل وررننوت.
بوډۍ منډه واخيسته، ماشوم يې پورته کړ، پر سينه يې لوی غونډل روان و.
غونډل يې په لاس وواهه، ماشوم چيغه کړه، غونډل پر ليمڅې ولوېد. بوډۍ اوکلې پرې کېښوده.
لاس تړلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سړه ساه يې واخيسته، ورپسې يې يو سوړ اسويلی ويست.
بوډۍ په بيړه د ماشوم کميس لرې کړ، د هغه لوڅ ځان ته يې وکتل، په زوته يې وويل:
_يا پيره دستګيره ! رارسيږه!
داوخت زنګولې وشرنګېدې، ډېر کوچيانی غږ پورته شو:
_اررري، اررري....
بوډۍ ماشوم ورواخيست، په منډه له کېږدۍ ووته.
نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې يو ښکرور سيرلی روان و.
بوډۍ چيغه کړه!
_شېرګله، وه شېرګله!
ځوان ناره کړه!
_څه خبره ده؟!
بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ يې وويل:
_د بنګل په بوغبند کې غونډل و.
ماشوم ژړل...
ځوان په بيړه ماشوم ور واخيست، ورته ځير شو، يوې او بلې خواته يې سره واړاوه، په خندا يې وويل:
_انا! زړه مه خوره، د نيش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی!
له دې سره يې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته يې ونيو، په رمې پسې روان شو.
بوډۍ په يوه لويه ډبره کېناسته،ماشوم ژړل...
لاس تړلې نجلۍ وچې سترګې ورته نيولې وې...
ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان ديوه پسه وری سکوللې...وروسته وړانګه او د هغې وربنداره ښکاره شول، دوی په يوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکې څاڅکې اوبه څڅېدلې...
بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو،وروسته يې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخيستې.
بيا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې يوه توره چاړه ور واخيسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړي ته چاړه ونيوله او د هغې لاسونه يې خلاص کړل.
داوخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښې لستونې پسې يې سپينې وړی نښتې وې، په غولې پراته شليدلې پړي ته يې وکتل.
بوډۍ وويل
_ها! دا دی!

ځوان سترګي وروا ړولې، په ليمڅي پوري يو تور غونډل چختاري و، يواځې يوه ببره ښه يې خوځېدله...
ځوان وويل:
_په پرنګيانو کې هم ښه خلک پيداکيږي.
کوچيانو وخندل.
ځوان د لرګي له زاړه صندوقه يو څټک ور واخيست.
وړانګي وويل
_څه يې کوې؟
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_د يوه پسه ګړنجونی خراب دی.
ګام يې واخيست، خو يودم ودريد، بوډۍ ته يې وکتل، په حيرانی يې وويل:
_انا! تا څه ويل؟
بوډۍ وخندل، شونډې يې وخوځېدې:

_څه وخت؟

_تا ويل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...

د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې يې ورولويده:

_هو ربښتيا! دې خو زموږ ژبه وويله!

ځوان نابللي ميلمني ته وکتل، شونډې يې وخوځېدې!

_ته په پښتو وغږيدې؟!

نجلی په ريږدېدلي غږ وويل:

_هو.

د کوچیانو خولې وازې شوې...

نجلۍ وویل:

_نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیداشوې یم.

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

_نو له کوپارو سره دې څه کول؟

د ماریا سر وځړېد، ورور یې وویل:

_زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.

بوډۍ په بیره وپوښتل:

_بوسلمانه (مسلمانه) یې؟

ماریا د((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

_نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟

د ماریا سر وځړېد.

وړانګې وویل:

_هر رنګه چې وي، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.

ځوان وویل:

_خوري! جامې یې وربدلې کړه! دا عسکري کالي یې ښه نه دي، خطر لري.

بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

_د ترښتې پکر ونه کړې، سپی ډېر خړولی (خوړونکی) دی.

ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد، ښځو ته یې مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

_هغه ماین یې ویست، نپوهیږم چې له کومه ویوهېدل، ما رمه پیایله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو څه لیرې ودرېد، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

* * *

ځوان سلام وکړ ځاوه، څادر یې ټول کړ، ولاړ شو، سترګې یې رډې راوختې.

ماریا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچیانې کمیس یې په تن و، د کمیس په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستونو ته یې ګونګروګان ور لوېدلي وو او ټتر یې له شنو مریو ډک و.

ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.

ځوان جټکه وخوړه!

_ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا ووایي چې کوچۍ نه ده؟ هه!

ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ یې ولاړه وه، ویې خندل:

_ بلا یې بلا!

وروسته کېناست، د سپي په غټ سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:

_خو دومره ازادي مه ورکوه!

د وړانګې تندی تریو شو:

_لالا! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خواته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

_احتیاط یې هم ویلی!

مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.

وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.

ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری ورباندې ورغی، پورته یې وکتل، ماریا وه، بېرته یې سر وځړېد.

نجلۍ وویل:

_مننه!

د ځوان شونډې وخوځېدې:

_څه؟

_مانا، کور ودان.

_د څه له پاره؟

_زه دې دوهم ځل ونه ترلم.

ځوان وخندل، ورو یې وویل:

_په دې شرط چې منونکې و اوسې!

ماریا په خبره کې ورولوېده:

_قول دی!

ځوان وویل:

_ځه! سمه ده! باور به وکم، خو!

غلی شو، پسه یې په بل مخ واړاوه.

نجلی وویل:

_خبرې کولی شم؟

ځوان وخندل:

_اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.

نجلی یوه شېبه غلې وه، بیا یې یودم وویل:

_ورور دې چیرته دی؟

ځوان نیغ ورته وکتل، بېرته یې سر وځړېد، پسه ناره کړه، یو موټی سپینې وړی په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې ورواخیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.

ورو یې وویل:

_ماین ته یې څمکه کېښدله، پام یې نه و، په خپل ماین والووت..

نجلۍ وویل:

_ما وبخښه

ځوان غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګي پیدا شو.

نجلۍ وویل:

_پلار دې؟

_پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي، کور ته کم راځي.

سپي وغرېد، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.

ورو یې وویل:

_چغه!

سپي لنډه لکۍ وخوځوله . ځای پر ځای پریووت.

ماریا لرې وکتل، دوه توري کېږدې ښکاربدلې، ویې ویل:

_هاغه هم کوچیان دي؟

ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

_هو ! هلته یې مېنه ده.

_مېنه؟

ځوان وویل:

_ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومې دي، داسې لکه د جایي (ځایي) وو چې کور کلی مالوم وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.

ځوان غلی شو، په بیاتې پورې نښتې وړی یې لرې کړې، ورو یې وویل:

ځې ځایونه مو هم سره ویشلي دي، هر قوم خپل ځېځای لري، بل ځای رمې نه شي بیولی.

ځوان غلی شو.

نجلی وویل:

_لاړم!

ځوان ورپسې سکوللی...

نجلی یوه شېبه ودرېده، ځوان ور ونه کتل، وروسته روانه شوه.

سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کې ورېوزکی‌ښود.

ماریا یوه جونګې ته ورو‌ګرځېده، جونګې هسکه غاړه نیولې وه، ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه...

یوه شېبه له جونګې سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:

_په اشپزۍ کې څنګه یې؟

_څه؟!

_دیک کولای شې؟

وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:

_په ښوروا کې تکړه یم.

ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوټو شویو ځایونو باندې د چاړې توري خيرې ښکارېدلې.

داوخت یو غږ شو، دوې تېټې هلیکوپټرې راغلې، ځوان منده کړه، ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. درونډ غږ کېږدۍ ولړزوله.

ماشوم وچونګېد!

ځوان سور اسویلی ویست.

د ماریا سترګې ردې راختلې وې.

بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.

ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

_ته به مو په بلا وخورې!

ماریا په حیرانی ورته کتل.

وړانګې په خواره خوله وویل:

_طیارې وې، تیرې شوې.

ځوان چیغه کړه!

_پلار مې ولې خپله کورنی په بلا خوري؟ بل ځای نه و؟

یوه شېبه غلی شو، بیا یې ورو وویل:

_باید احوال ورکړم، دا نجلی دلته نه شي پاتې کېدی!

ماریا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په یوه لویه ډبره کېناسته. ډبنتې ته یې وکتل، لویه ډبنته وه، پای

يې نه مالومېده، تر يوه ځايه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، بېرته يې سر وځړېد، تر يوې وړې تيږې د څرمښکې خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته يې تور ميږيان ليکه، روان وو.

يودم يې پر اوږه لاس ولګېد، ورمېږ يې کوږ کړ، څنګ ته يې وړانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماريا په ژړغوني غږ وويل:

_هغوی به مې ووژني.

وړانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود، شونډې يې وخوځېدې:

_غم مه کوه! زه خو يم.

ماريا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، يو دم يې وژړل...

وړانګې د نجلۍ په تورو ويښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو يې وويل:

_زړه دې غټ ونيسه!

ماريا ژړل...

*   *   *

وړانګې په حیرانی وویل:

_ولې دې لاس ونیو؟!

د ماریا شونډې وخوځېدې:

_وېرې نه یم.

_خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنی ډوډی مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

_څه یې کوې! زړه ته به یې نه کېږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدی کې ناستو کسانو ته سترګې وروااړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډی ګوله جوړوله، بوډی د ښې لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډی خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد، ځوان په یوه پاستې څلور برخې کېښودې، وړانګې په بیړه وویل:

_ماریا دې هېره شوه؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

_مړه ده!

بوډۍ وويل:

_ماته سپينه غوښه راکه!

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو يوه يوه برخه کېښوده، وړانګې پاستي ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماريا ترڅنګ کېناسته، ورو يې وويل:

_غوښه دړواخله!

ماريا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

_مړه يم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر يوه خوا يې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته يې سر وځړېد، ورو يې وويل:

_دومره يې مه نازوه!

ښه شېبه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډی) د باندې ویستل، د غوړو په یوه سکنډ شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:

_تو، تو ، تو

سپي منډه ور واخیسته.

کوچۍ بېرته کېږدی ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې وښوراوه، په ټانکی کې تیل وچړپېدل.

بوډی وویل:

_چیرته ځې؟

ځواب یې ورکړ:

_مرکز ته.

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:

_پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

_نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خوری!

ځوان ورو وویل:

_په موړ یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.

د وړانګې سر وځړېد:

_وبال لري!

د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:

_شېرګله زویه! خوړ دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.

وړانګې په بېړه د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:

_خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپېژني! ته ورته وګوره! سمه دمه کوچۍ ده.

ځوان يوه شېبه ودرېد، موټرسايکل يې پرېښود، له کېږدۍ ووت.

وړانګې ماريا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...

ورو يې وويل:

_له وروره مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لرې، بس! لږ کاوړې (غوسه ناک) دی.

يوه شېبه غلې وه، بيا يې د نجلۍ لاس ونيو، ويې ويل:

_راځه چې دباندې ووځو! ښه باد لګيږي، پام به مو غلط شي.

ماريا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه ليرې په يوه لويه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده،چوپه چوپتيا وه، يواځې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کرسا پورته شوه او ډېر لرې به يوه شغال ناره کړه.

دواړه تر ډېره غلې وې، بيا ماريا سوړ اسويلی ويست ، په مړاوي غږ يې وويل:

_مور مې ډيره يادېږي!

وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، يوه شېبه غلې وه، بيا يې سوړ اسويلی ويست، په خوابدي غږ يې وويل:

_ته بختوره يې، مور لرې، خو زه...

غلې شوه، ماريا ور وکتل، پر تندي يې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:

_...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچيچله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وتپکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.

وړانګه غلې شوه، يو دم يې په غېږ کې بدلون راغی، په خندا يې وويل:

_اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.

په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماريا جټکه وخوړه، سپې وغپل، منډه يې واخيسته، تر يوه ځايه لکه سيوری داسې ښکارېده، وروسته په تياره کې ورک شو.

ماريا وويل:

_دا غږ د څه و؟

وړانګې وخندل:

_د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډیو کې د ډېرو سیورو ته پراته وي، ماښام تیاره، هوارې ته راځي ، تر سپیده چاوده بوی کاږي. تېر ځوړموني (پسرلي) یوه شغال...

ماریا په خبره کې ورولوېده، ویې ویل:

_ورور دې څنګه سړی دی؟

وړانګه یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وخندل:

_ډېره ورنه ډارېږې؟

ځواب یې وانه ورېد.

وړانګې وویل:

_زړه مه خوره! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې یې سبق وایه، بیا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پیایي، تیر کال یې یوڅه وخت توپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، یو وار پر مټ ولګېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وخوت، پلار مې توپک ورنه یووړ، ویل یې چې په کور کې یواځې تور سړی دي، ده هم څه ونه ویل او د پلار خبره یې ومنله.

وړانګه غلې شوه، یودم یې وپوښتل:

_خوب درځي؟

د ماریا شونډې وخوځېدې:

_هاغه ستوری وینې؟

_کوم؟

_لمر لوېدو ته! تر نورو یو څه غټ دی.

وړانګې وخندل:

_هو! مور یې د ماښام ستوری بولو.

ماریا وویل:

_تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لیدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره رڼه دي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

_موږ کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دریابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهیږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟

دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډیو ستن تاووله... بوډۍ ته له چایو ډک ګیلاس ایښی و، نږور یې د ماشوم کګرې پښې پاکولې...

نجونې یوې خواته کېناستې، چا ور ونه کتل، ماریا ګیلاس ته لاس وروغزاوه، تر نیمایي یې له تورو چایو ډک کړ، ولاړه شوه، ګیلاس یې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چایجوشه یې ورپورته کړه.

ځوان راډیو یوې خواته کیښوده، ولاړ شو، توشکه، برستنه او بالښت یې وروا خیستل، بوډۍ وویل:

_څه کوې؟

د ځوان شونډې وخوځیدې:

_خوب راغی.

بوډۍ په حیرانی وویل:

_کېږدۍ خو لویه ده، یوه څنګ ته پریوزه!

ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووایي، د باندې ووت.

ښځې تر يو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه، توشکې يې هوارې کړې، ماريا ته يې وکتل، ورو يې وويل:

_راځه!

ماريا له ټکري سره پرېوته، بړستن يې پر سر ورکش کړه، د وړيو سوړ بوی يې په سږو ننوت، بېرته يې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدی ته يې وکتل، د يوه زاړه غلبيل تر څنګ د غوښو څو بڅري راځړېدل.

وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تياره شوه.

چرچرک نارې وهلې....

*   *   *

اسمان برګ و، دوه نجونې په يوه پراخه دره کې روانې وې، تر مخ يې يوې خړې خرې په ډېرو کې چټک ګامونه اخيستل، د خرې پر شا د اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بيا د يوې چينې پر غاړه ودرېدې، اوبه له يوې تيږې راوتلې..د نرې لښتې دواړو غاړو ته شنه واښه ولاړ وو.

وړانګې د خرې له شا ژی کښته کړ، ماريا ته يې مخ ور واړاوه، هغه څو ګامه ليرې ولاړه وه، ورو ورو غږېدله...

وړانګې په خندا وويل:

_ولي له ځان سره ګډه يې؟!

د ماريا شونډې ورپېدې:

_څه؟!

_ما وليدې، خپل ګريوان ته دې خوله نېولې وه،تا خبرې کولې.

ماريايوه شېبه غلې وه، بيا يې يو دم وخندل:

_ما دعا ويله.

وړانګه له خندا شنه شوه:

_خداى که دې په يوه خبره پوه شوې يم!

_انګريزي وه.

وړانګې هماغسې په خندا ووېل:

_په انګرېزي د عا ویل کیږي!

ماریا غلې وه.

_ وړانګې وویل:

_ مور، په اوبو پسې څومره لرې راځو! هه!

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر رڼواوبو لاندې زېړه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنیو خړو ماهیانو لکۍ وهلې...

وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، یوه لپه یې مخ ته ور واچوله، له سپینې لنډې زنې یې راټپه څاڅکي و څڅېدل...

اوږدې ګوتې یې په تورو وېښتو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې یې لندې وې.

بیا یې وړانګې ته وکتل، ژې ته یې په لپه اوبه ور اچولې...

ماریا وویل:

_وېرېږم!

وړانګې وخندل:

_ولې؟

_که دې ورور خبر شو، نو بيا؟

_نه خبرېږي!

ماريا يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:

_اوس به يې رمه راوستې وي، ناوخته شو!

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

_دا دی! ژر دکېدو ته نږدې دی!

ماريا مخامخ وکتل، غونډۍ تيټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول..لرې پر يوه غټه ډبره دوه سارايي کوترې ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتيا وه، يواځې يوې کوترې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...

ماریا کینې لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه، یواځې کوټرې نه وې.

ښي لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په بیړه یې وویل:

_وړانګې!

وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې وخوځېدې:

_دا دی، ډک شو!

ماریا چیغه کړه!

_ورور دې!

وړانګې په بیړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ یې وویل:

_زړه دې غټ ونیسه! تاته څه نه وایي!

لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترګې یې ردې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته!

_تاته چا ویل چې دا پلیته دلته راوله!

کوترې والوتې.

یو کړس شو، وړانګه کېن لورته رنګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپرېوته، چیغه یې کړه!

_مه!

شېرګل لاس ونیو، په زوره یې وویل:

_هاخوا شه! که نه نو!

ماریا په بېره ولاړه شوه، یوګام یې واخیست، د سړي تر مخ ودرېده، چیغه یې کړه!:

_که نه نو څه؟ ها! په ښځو لاس پورته کوې! بې غیرته!

یوه شېبه دواړو یوبل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې رغړېدلې. ..

شیېرګل په زوره وویل!

_خوله دې وتړه!

د ماریا شونډې وخوځېدې:

_ته هم ځانته نارینه وایې!

وروسته یې وړانګه تر مټ ونیوله، د هغې لاندنی شونډه وینې وه، په سترګو کې یې وېره ښکارېدله...

ماریا سرې ته وکتل، ورو یې وویل:

_شونډې ته یې وګوره! ډېر زورور یې، داسې نه ده؟!

د شیېرګل سر وځړېد.

ماریا چیغه کړه!

_تا ولیدل ! زه نه یم تښتېدلې!

شېرګل غلی و.

ماریا د وړانګې لاس ونیو، ورو یې وویل:

_راځه!

وړانګې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه، دواړه روانې شوې.

خره د غونډۍ نیمایي ته رسېدلي وه، په سپاندو او اغزیو کې یې خوله وهله..کوچۍ څرېدلی سر ولاړ و.

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړې یې ریسلې، وروسته یې سر پورته کړ، نجونې ولاړې وې.

بوډۍ په بیړه وویل:

_شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ!

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، بودم یې وژړل...بوډۍ ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو یې وویل:

_ ځار ! بلا دې راباندي وګرځه!

د وړانګې ژړا زور ونیو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدی ته ور ننوته.

کوچی خېل زوی کراراوه، ماریا یې ترڅنګ کېناسته، ماشوم ته یې وکتل، تک ژېړ و، نری پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي ښکارېدل.

ماریا وویل:

_څه شی ورکوې؟

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_د وزې شیدې.

_ولې خپلې؟

_کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

_د څلورو میاشتو دی؟

کوچې وویل:

_دا یې اومه میاشت ده.

_په کور کې وریجې لری؟

کوچې ورته وکتل، ورو یې وویل:

_خدایزده! موږ وریجې ډېرې نه پخوو.

ماریا وویل:

_که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچی هماغسې په حیرانۍ ورته کتل.

ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

_ یوځل یې واز مایه!

ولاړه شوه، د باندې یې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخې تاواوه... وړانګه لیرې د مېږو او پسونو په مینځ کې د توت سیورې ته ناسته وه.

ماریا ورغله، وړانګې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سرېښ وو، تر څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې ژړغونې غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

_ورور مې کاوړې سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته کړی، دا یې رومبۍ څپېړه وه.

د ماریا شونډې وخوځېدې:

_ زما له لاسه!

وړانګې وویل:

_ته نه یې ملامته!

ماریا مېږو او پسونو ته سترګې وروا ړولې، ټول پراته وو، څمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې راالوېدلې توتان ښکارېدل، د څو لویو شنو مچانو بنګې خوت...

وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

_راغی!

وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بوډی ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.

یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.

شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وځړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وېستې، ورو یې وویل:

_له ما خپه یې؟

وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته يې وکتل، د هغې غتې سترګې لندې وې. ورو يې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...

شېرګل وويل:

_بيا به داسې نه کيږي.

د نجلۍ ژړا زور ونيو.

شېرګل وويل:

_زړه مې مه راخوره!

نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه يې اوښکې تويې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.

ماريا دوارو ته کتل.

شېرګل وويل:

_ورشه! مخ ته دې يو دوه لپې اوبه ورواچوه!

ورانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې ایښې ګړي ته ور وګرځېده.

شېرګل په ځړېدلي سر وویل:

_تاته ام پړ یم.

ماریا غلې وه.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

_ته خو پوهېږې! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

ماریا غلې وه.

شېرګل وویل:

_زه مې په خور وبښه.

ماریا په خبره کې ور ولوېده:

_ما خو نه وژله!

د شېرګل سر وځرېد، ورو یې وویل:

_تېرکال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چیني ته نږدې یوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوی سره بېلولی.

ځوان غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، ځېره یې نیولې وه.

ځوان وویل:

_دا اندېښنه به تر هغو راسره وي، تر څو چې ته دلته یې!

ماریا وویل:

_ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.

شېرګل ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

_له کومه داسې داده یې؟

نجلۍ وارخطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یودم یې وخندل:

_نه پوهېږم! زړه مې همداسې راته وایي.

ځوان وخندل.

ماریا وویل:

_ته دومره بد هم نه یې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دواړو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.

ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:

_په ما باور وکه! نه تښتم.

شېرګل پر خاورو لیکې ایستلې...شېبه وروسته یې سر پورته کړ، ماریا روانه وه، ده تر هغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

*　　*　　*

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وویل:

_انا!

بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

_پورته شه! ناوخته ده.

بوډۍ په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپین ځګونه روان وو...وړانګې چیغه کړه!

_انا!

ماریا جټکه وخوړه، سترګې یې رنې کړې، کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې.

شېرګل او د هغه وربندار په بیړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماریا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه یې ګوتې کېښودې، ورو یې وویل:

_ژوندۍ ده.

یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_لږ ځای راکړئ!

کوچیان یوې خواته شول.

ماریا وویل:

_تر دې مخکې یې څه تکلیف درلود؟

وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ!

_ځکه جوړه وه!

شېرګل وویل:

_یوځل یې پر زړه درد راغلی و، بس!

ماریا د بوړۍ د ښي لاس زیړې ګوتې و موښلې، ورو یې وویل:

_ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچیانو په حیرانی ورته کتل...

ماریا وویل:

_د پښو تلې یې ور ومښئ!

کوچی د بوړۍ پښو ته ور وښویدې.

ماریا څو ځله د بوړۍ پر سینې زور وکړ، کوچیانو په حیرانی ورته کتل...

بوړۍ وټوخل.

ماریا وویل:

_د پښو مښلو ته دوام ورکړئ!

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، ورانګې په ژړا کې وخندل.

ماریا هغې ته وکتل، ورو یې وویل:

_لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه!

ورانګه ولاړه شوه، شېبه وروسته یې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه وڅڅولې، ورو یې وویل:

_انا! څنګه یې؟

بوډۍ په حیرانۍ ورته کتل، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_څه خبره ده؟

شېرګل وخندل:

_هیڅ! طبیعت دې یوڅه خړه و.

بوډۍ په ګیلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو یې وویل:

_سر مې درد کوي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

_ښه کیږي.

ماریا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خواته اسمان ژېړ و، نرۍ باد چلېده...

نجلۍ پر یوه تیږه کېناسته، تیږه سړه وه، سپی ورغی، لکۍ یې ووهله، پښو ته یې پرېوت.

ماریا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوړه پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډیو یوه خوا ژېړبخونه ښکارېدله، بل لوري یې سیورې و.

بیا یې د شېرګل غږ واورېد:

_ته خو سمه دمه ډاکټره یې!

ماریا وخندل.

شېرګل مخامخ په شکو کې ورته کېناست، نجلی ته یې وکتل، د لمر وړانګې یې پر سپین مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلی ناڅاپه وویل:

_حاجي خداینور پیژنې؟

شېرګل په حیرانی ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

_څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماریا وخندل:

_هسې، د هغه د زړورتیا کیسې مې اورېدلې وې، تیرکال یې په ربا ورځ یو امریکایي ټانک وویشت.

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې په خوند وویل:

_حاجي خداینور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې لیدلی دی، د راکټ په ویشتلو کې یې نوم وړی.

_اوس چیرته دی؟

شېرګل وخندل:

_خدای خبر.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:

_پوهېږې چې د امریکا حکومت د هغه پر سر پنځه میلیونه ډالره انعام ټاکلی! مړ یا ژوندی.

شېرګل وخندل:

_هو! خو د هغه نیول دومره اسانه خبره نه ده.

_ته له کومه پوهېږې؟

_حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.

ځوان غلی شو، ماریا غونډیو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نیولې وې...وروسته یې یو غږ واورېد:

_چای نه سوروئ؟!

دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د ډوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

_اوس ځنګه یې؟

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

_ښه یم.

وړانګې په خندا وویل:

_ډاکتره خو به نه یې؟

ماریا وخندل:

_نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهېږم.

بوډۍ په خبره کې ورولویده:

_څه؟!

_مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.

وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستي هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:

_څه کوې؟

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

_رمه سارا ته بیایم.

وړانګې وویل:

_یو وار خو دې چای سور که!

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

_زړه ته مې نه کېږي.

له دې سره له کېږدۍ ووت.

بودۍ وويل:

_نوركله خو په دريو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!

د ورانګې شونډې وخوځېدې:

_خدايزده!

لنده شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حيرانۍ ورته وکتل، کوچيۍ وارخطا و، نېغ زړو برستنو ته ورغی، شل ډزی توپک يې ور واخيست، ورانګې په بيړه وويل:

_څه خبره ده؟

شېرګل په لړزانده غږ وويل:

__عسکر دي!

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په وارخطایي یې وویل:

_د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟

شېرګل چیغه کړه!

_ مخه مې پرېږده.

بوډۍ په بیړه وویل:

_خور دې ښه وایي.

شېرګل په خشکه وویل!

دوی به مو تر تېغ تېر کړي.

ماریا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دریو رینجرو موټرو پسې سپیرې دوړې پورته کېدلې...

وړانګې چیغه کړه!

_تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟

شېرګل ماریا ته وکتل ، ورو یې وویل:

_دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کیږو، ښه دا ده چې په دوی هم مینډې بورې کم.

د ماریا شونډې وخوځېدې:

_ته هوښیار سړی یې، کورنۍ دې مه ژوبلوه!

شېرګل وویل:

_خو...

ماریا په خبره کې ور ولوېده:

_ په ما پسې نه دي راغلي.

سپي وغپل...

شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.

ماريا وويل:

_په ما باور وکه، زه ستا د کورنی بربادي نه غواړم.

موټر دوه درې شله ګامه لرې ودرېدل، سپی ترې راګرځيده...

ماريا د شېرګل له لاسه توپک ونيو، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.

يو غږ واورېدل شو!

_را ووځه!

وړانګې ژړل، وربندار يې هم سونګېدله، بوډۍ وارخطا وه.

شېرګل ماريا ته وکتل، په مړاوي غږ يې وويل:

_تا غواړي.

ماريا په خپل تندي تېکرى وركش كړ، له كېږدۍ ووته، شل پنځه ويشت وسله وال ولاړ وو، ځينو يې عسكري دريشى اغوستې وې، نور يې په شخصي جامو كې ول، برگ رومالونه يې تر سرونو تاو وو، په دوړو لړلي ښكارېدل.

ماريا په لوړ غږ وويل:

_څه غواړئ؟!

يوه ناره كړه!

_سړى راوباسه!

_له هغه سره مو څه كار دى؟

_ولې يې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟!

ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ورو وويل:

_شېرگله، راووځه!

_کوچی له کېږدۍ ور ووت:

دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماریا کېږدۍ ته ننوته. شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودرېدل، یوه یې کېږدۍ ته سر ور دننه کړ، شاوخوا یې وکتل، یواځې ښځې وې، بېرته یې شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:

_ته دلته اوسې؟

شېرګل په وارخطایي ځواب ورکړ:

_هو!

_ولې دې زموږ په لیدو منډه واخیسته؟

د کوچي ژبه بنده شوه:

_ما، ما

هماغه عسکر په غوسه وویل:

_بیا داسې بې عقلي ونه کړې! پوه شوې!

شېرګل غلی و.

عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر یوه ځایه منډه پسې واخیسته، کله چې دوری کیناستې، ځای پرځای ولاړ و، په موټرو پسې یې غپل...

شېرګل کېږدی ته ور ننوت، کوچیانوخدای ته شکرونه ایستل...

شېرګل ماریا ته وکتل، ورو یې وویل:

_تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.

مار یا غلې وه، کوچیانو په حیرانی ورته کتل...

وړانګې وویل:

_لا لا رښتیا وایې! ولې دلته پاتې شوې؟!

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وویل:

_ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور پېژندلای وای، نو...

بوډۍ ورمخته شوه، ماريا يې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...

ماريا د باندې ووته، پر يوه لويه ډبره کېناسته، دښتې ته يې وکتل، موټر ډېر ليرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، له ځانه يې ورټ (کرکه) وشو، شنه اسمان ته يې وکتل، ورو يې وويل:

_خدايه! ما وبخښه!

* * *

شېرګل د يوې ګڼې بيدې سيورې ته ناست و، پر ځمکه يې ليکې ايستلې، تر مخ يې د غنمو شنه وربياد يولاس ښورول...رمه ځو ګامه ليرې څرېدله.

وروسته يې د يوه سيرلي نرى غږ واورېد، سر يې پورته کړ، د سيرلي لکې له شنو غنموراوتلې وه، شېرګل ولاړ شو، په سيرلي پسې يې ځو تيرې وويشتې، سيرلي د رمې خواته منده کړه.

يو غږ يې واورېد:

_ ياره کوچيه مرداره مو کړه!

شېرګل کېن لورته وکتل، يو ځوان ور روان و، سپينه خولۍ يې پر سر وه، په لاس کې يې بيلچه ښکارېدله.

شېرګل په ډېر کوچیاني غږ وویل:

_ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې!

ځوان د شېرګل تر څنګ ودرېد، ورو یې وویل:

_اجب خلک یاست! د جایي وو(ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بیا وایې ...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

_چا؟

_تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پرېښې وه، سهار ته ډکې نه و پاتې.

شېرګل په بیړه وویل:

_زار دې شي، ما خو خدایکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یودم وخندل:

_تاته نه وایم، ته ښه سړی یې، زما درباندې پام و، سیرلی دې له غنمو وشاړه.

شېرګل روان شو، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شېرګل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

_دا غنم ستاسي دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونیو، شونډې یې وخوځېدې:

_هاغه هسکه تیږه وینې!

_کومه؟

_ هاغه چې تپوس پرې ناست دی.

_هو!

_تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې تیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تیږه ټک (پوله) ده.

شېرګل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_اې کوچيه! خپه راته ښکارې.

شېرګل غلی و.

ځوان وويل:

_پوروړی یې؟

شېرګل هغه ته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

_نه!

ناروغه یې؟

_نه!

کوم تاوان دې کړی؟

_نه!

مالونه دې ناجوړه دي؟

_نه

د ځوان تندی تریو شو:

_نو بیا څه تکه درباندي پرېوتې ده چې داسې خپه یې؟!

شېرګل غلی و.

ځوان یو دم وخندل:

_مین یې؟

شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.

ځوان وویل:

_خوب دې څنګه ده؟

_دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.

_اشتها؟

_څه؟

_ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

_خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم راپورته کړې وي.

ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

_د خلکو خبرې بدې دربانديې لګیږي؟

_هو!

له څه وخته راهیسې؟

_دا دوه ورځې کیږي.

ځوان وخندل:

_مین یې نو تور وي که سپین؟!

شېرګل هغه ته وکتل.

ځوان وویل:

_ته مین شوی یې.

شېرګل په حیرانی ورته کتل...

ځوان وویل:

_سپینه راته وکه!

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

_څه؟

_ څوک دې خوښيږي؟

شيګل کوم ځواب ورنه کړ.

ځوان وويل:

_ کوچۍ ده؟

_ نه

ځوان د هغه وليو ته يو سوک ورکړ، په خندا يې وويل:

_ نو کومې جايې زړه درنه وړی؟

_ نه

ځوان په حيرانۍ وويل:

_ نه کوچۍ ده ، نه هم کليواله، نو څوک ده؟

د شېرګل زړه ولړزید

ځوان وویل

_نه راته وايي

_نه

ځوان وخندل
_سمه ده، مه راته وایه! خو زه هم مین یم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتیا، هیچ شي خوند نه راکوي، بس نو! مینه همداسي وي..
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
_رښتیا وایې؟
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_ای کوچیه! خدای خبر ته به یوه شي که څنګه؟! خو زه به د مینې په باره کې څو خبرې درته وکم، بیا ته په خپله فکر وکه چې مین یې که نه؟
ما په یو چا زړه بایللی، کله کله بې اختیاره ژړا راځي، اوښکې تویول راته ښه دي، د سکون او ارامی احساس کوم، کله چې شپه شي، لکه هغې چې له ما سره پر یوه بالښت سر ایښی وي، د ورځې یې په یاد ټپې بولم، زړه مې راته وایي چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ویلي وای چې نورو ته یې نه شم ویلای، له خپلو کامیابیو مې خبره کړې وای او د هغې په لیدو مې په زړه کې پراته دردونه هېر کړي وای.
ځوان غلی شو، کوچي ته یې وکتل، بېرته یې شونډې و:خوځید
_په خبرو مې وپوهېدې
شېرګل په حیرانی ورته کتل..
ځوان وویل:
_ګوره! که دې د هغې په لیدو د زړه دربېدا ډېرېږي، نو مین یې!
که غواړې چې خپل پټ رازونه یواځې له هغې سره شریک کړې، نو مین یې!
که یې په نه لیدو د خواشینی احساس درته پیدا شو، نو مین یې
که دې له زړه، نه وته، نو مین یې!
اوس پوه شوې؟!
کوچي غلی و.
ځوان وخندل:
_نه غواړې چې هغې ته دروغ ووایې، داسې نه ده؟
کوچي په حیرانی ورته کتل...
ځوان وویل:
_ساده به درته ووایم! غره ته وګوره! کانو ته وګوره، بوټو ته سترګې ور واړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده،نو مین یې، مین ته ټوله دنیا، یواځې خپله مینه ښکاري.
ځوان غلی شو، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو دروند سوک ورکړ، په خندا یې وویل:

_ پوه شوې که نه؟!
شېرګل غلی و.
د ځوان شونډې وخوځېدې؟
_ نوته په کوم یوه کې راځې
شېرګل وویل
_ خدایزده!
ځوان ولاړ شو، په زوته یې وویل:
_ ای کوچیه! فکر وکه! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې مین یې، هو ربښتیا! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم
ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وږو پر سر یوې سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....
* * *
شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدی ته یې وکتل، خور یې ولاړه وه، ورغی، ورانګې وویل:
_ نور کله خو به وختي راتلې!
شېرګل غلی و.
ورانګې وویل:
_ زه به ډوډۍ درته راوړم.
د شېرګل شونډې وخوځېدې
_ زړه ته مې نه کیږي.
ورانګې په حیرانی وویل:
_ سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښین سیوری ړنګ دی.
شېرګل یوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدی ته ورننوت.
ډوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم ترڅنګ ناسته وه..
شېرګل خیرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په لیدو د زړه دربا ډرریږي، نو مین یې.)) سر یې وځړېد، یو ژېړ میږتون د زاړه لیمڅي په وریو کې ننبتی و، ناڅاپه پر میږتون غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور یې پر دسترخوان څو پاستي او یوه ډکه کاسه مستې کېښودې.
شېرګل له پاستي یوه ټوټه ور بېله کړه، مستو ته یې ورووړه، کله چې یې ګوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه یې ورپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.
ولاړ شو، خور یې پسې غږ کړ:
_ ډوډۍ دې ونه خوړه!
شېرګل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست، دښتې ته یې وکتل، غونډۍ یې تر سترګو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ، هرڅه یې پر زړه ولاړ وو.
ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یواځې د ماریا څېره ولاړه وه. یو دم یې وخندل، خپل ورانه ته یې سوک ورکړ، له ځان سره یې وویل:
_ خوار سړی، خر یې سپی، خپله رمه دې پیایه!
بېرته یې د ماریا سرې شونډې او سپین غابنونه سترګو ته ودرېدل، تندی یې تریو شو، سترګې یې ډکې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې.))
یو دم یې غبرګ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې یې وخوځېدې:
_ توبه خدایه، توبه!
رمې ته یې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه یې غم پېژانده او نه یې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنیا یې یواځې په خپله کورنی کې لیده، د وریو حساب یې ټینګ نیولی و، منی به شل یو نیم شل مېږې ویلورم، پیسې یې تر خولې تېرې دې، تر څورمونې د کور ښه چلاو پرې کیدی سې، خدای مهربانه دی، مېږې به ورې پیدا کړې، هو ربښتیا! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسیر ته ځو، وابنه به ډېر وې، مېږې او پسونه به غوښنه ونیسې، د خپل زړه پیسې راته جوړولی سې.
یوې میږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو یې وویل:
_ ته څه غم لرې؟!
یودم یې وخندل:

_ لېونی شوم که څنګه؟!
ولاړ شو، د توت یوې ټیټې څانګې ته یې لاس کړ، څو تور توت یې خولې ته واچول، خوند یې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته یې وکتل، تر یوه ځایه خړه وه، وروسته د یوې اوږدې تراږې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...
هوا دپه وه، ډېر لیرې غرونه خوځېدل....
بېرته یې سر وځړېد، پر خړه پایڅه یې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون یې د ښې لاس په ګوتو کې ونیو، سترګو ته یې ورنیږدې کړ، مېږتون پښې وهلې..یوه شېبه یې ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_ کاشکې مېږتون وای.
خندا ورغله، مېږتون یې پرخاورو پرېښود، مېږتون منډه کړه، د یوه پراته پسه د ټټر په سپینو وړیو کې ننوت.
شېرګل یوه شېبه د ونې سیورې ته کېناست، وروسته یې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی یې په ځادر کې ونغاړه، تر سر یې کېښود، دوه درې ځله یې د یوې میږې ټوخی واورېد، بیا یې بانه سره ورغلل.
* * *
لمر په لوېدو و، د کېږدی تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپې پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غېږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.
درې سره کېږدی ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلی (هاون) کې یې بادیان ټکول...
وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یوازې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...
شېرګل په زوته (لوړ غږ) وویل:
_ چای!
یوه وویل:
_ ادې! څنګه یې؟
بوډۍ سوړ اسویلی ویست:
_ ښه یم! ژوند دی، تیریږي.
شېرګل وخندل:
_ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!
نارینه وو وخندل...
بوډۍ اوکلی ټنګوله...
یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې وویل:
_ پرنګی چیرته دی؟
بوډۍ وویل:
_ پرنګی یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه دی!
مېلمنو وخندل...
شېرګل وویل:
_ ودې نه لیده؟
_ چیرته؟
-د باندې، له تورسرو سره.
مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:
_ ترنغري خو یوازې درې کوچی راګرځېدلې وې.
شېرګل وخندل:
_ یوه یې پرنګی ده.
د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:
_ ډېره ازادي مو ورکړې!
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
_ ګلالۍ ده، چاته یې بد نه رسیږي.
مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلی ټنګوله...
شېرګل وویل:
_ په مرکز کې څه کیسې دي؟
یوه میلمه وویل:

_كراره بده ورځ، بيګاه طيارې راغلې، دوه درې دورې يې وخوړې، خو بمبارد يې ونه كړ.
د بوډۍ شونډې وخوځيدې:
_شكر
شيېرګل وويل:
_پلار مې څنګه و؟
بوډۍ بله پوښتنه وكړه:
_څه وخت راځي؟
يوه ميلمه ځواب وركړ:
_غږ يې نه دی كړی.
د بوډۍ تندی تريو شو:
_داسي هم نه وايي چې كور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک ناجوړ، شل، يونيم شل ورځې يې ووتې، يو وار رانه غی.
يوه ميلمه وخندل:
_رابه شي، زړه مه خوره!
بوډۍ سوړ اسويلی ويست، شونډې يې وخوځيدې:
_اولاد دښمن دی.
داوخت وړانګه كېږدۍ ته ورننوته،د مېلمنو تر مخ يې يوه تور ه چايجوشه او دوه ګيلاسونه كېښودل،
شيېرګل ته يې وكتل، ورو يې وويل:
_لمبات (بوره) خلاص شويدي.
يوه ميلمه وخندل:
_لمبات پرېږده، پرنګی ته ووايه چې تياره شي.
د اوكلی تنګاه غلې شوه.
د وړانګې رنګ والوت، شيېرګل په حيرانی وويل:
_ولې؟!
د مېلمه خندا زور ونيو!
_بيايو يې! نور به يې له شره خلاص شئ.
شيېرګل په بيړه وويل:
_چيرته؟
_اوس خو يې مركز ته بيايو!!
بوډۍ د خبرو وار ونيو:
_وژنئ يې!
_خدای خبر!
شيېرګل په خبره كې ورولوېد:
_پلار مې غوښتې؟
_هو!
وړانګې خپل ورور ته وكتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چيغه كړه!
_نه!
يودم يې منډه واخيسته، له كېږدۍ ووته!
بوډۍ وويل:
_زه به مې زوی ته ووايم!
مېلمنو په حيرانی ورته وكتل.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
_تاسي يې نه شی بېولای!
شيېرګل وويل:
_انا! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډۍ په خبره كې ورولېده:
_هغه زما خبره مني.
يوه ميلمه وويل:
_حاجي خداينور غوښتې ده.
د شيېرګل غوني زيږه شول.

بوډۍ غلې وه.
شېرګل په زوته وویل:
_ورته ووایه چې تیاره شي!
د ورانګي د ژړا غږ پورته شو...
یوه مېلمه دوه ګیلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتیا شوه، یوه هم څه نه ویل، کله کله به د ورانګي د ژړا غږ اوربدل کېده...ښه شېبه ووته، وروسته ماریا کېږدۍ ته ور ننوته، په کونج کې ایښي تاو شوي عسکري دریشي یې وروا خیسته، بېرته د باندې ووته.
بوډۍ پسې غږ کړ:
_ته به چیرې نه ځې!
د ورانګي ژړا زور ونیو...
شېرګل په زوته وویل:
_دریشي دې نه اغوندي، خطر لري.
یوه مېلمه د تایید په علامه سر وخوځاوه.
شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا امیدۍ یې وویل:
_مور څه نه شو کولای.
ماریا ور غږ کړ!
_راځئ!
بوډۍ په بیړه له کېږدۍ ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لویدلی و، لوېدیځ ته پرتې تار تار وریځې سرې وې، لرې غزیدلي غرونه تور ښکارېدل.
ورانګي ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماریا زړورې خبرې کولې، په څېره کې یې ویره نه وه پرته.
شېرګل غلی ولاړ و، سپي غپل، یوه سیرلي توپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماریا اغوستي کوچیانې کمیس ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:
_ستا کمیس مې راسره یووړ.
ورانګي کوکه کړه!
ماریا د ماشوم مورته مخ وروا ړاوه، شونډې یې وخوځېدې:
_ښنګل ته وګوره! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه!
کوچۍ خپلو سترګو ته ټکرۍ ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه،اوږدې لرګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
ورانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په خواره خوله یې وویل:
_لالا!
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینۍ دواړه دروازې خلاصې شوې. سپي تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
_کښته شه!
ماریا په موټر کې ناسته وه.

یوه وسله وال وویل:
_ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه!
_کښته شه!
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.
وسله وال وویل:

_دا به دې پـه خیر نـه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
_خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
_دا حاجي خداینور غوښتي.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
_زه ورسره ځم.
ورانګې په غریو کې وویل:
_لیونی یې!
شېرګل چیغه کړه!
_هغوی به دې ووژني!
ماریا وویل:
_خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ور وغزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه!
یوه وسله وال وویل:
_ښه دې ونه کړل!
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نری غږ اوربدل کېده.
* * *
ورانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه یې کېښوده، ورو یې وویل:
_راځئ!
یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې سترګې نیولې وې، وربندار یې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته ناسته وه.
ورانګې څه ونه ویل، د ماریا ترڅنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، د کېږدۍ پر تاټ یې د جړو ویښتو او تیرې پزې اوږد سیوری ښکارېده
تول غلي ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې پسې چیغه کړه!
ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندې سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نری ښکارېده، خو بیا یې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.
ماریا پر یوه هواره تیږه کېناسته، سپي ورغی، لکۍ یې وخوځوله، پښو ته یې پریووت.
ښه شېبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه یې کړه، ماریا پسې وکتل، څو ګامه لیرې یې یو سیوری ولید، حرکت یې درلود، د سپي غپا یودم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپی او سړی دواړه ور روان ول.
ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، تول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ایښې وه.
ماریا وویل:
_د باندې یو سړی دی.
شېرګل په بیړه کېناست، توپک ته یې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورتولې کړې.
توخې واوربدل شو...
ورانګې وویل:
_ابا!
کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.
شېرګل ولاړ شو، ورانګه او د هغې وربندار ه هم ودرېدې، بوډۍ کېناسته، ماریا په حیرانۍ ورته کتل...
دې دا لمر سوځولې څیره او له سپینې لونګۍ په نکریزو رنګ شوې راوتلې سرې څنې په غره کې لیدلې وې.
سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو یې وویل
_دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده
د ورانګې پښو پرک واخیست..
سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې یودم چیغه کړه!
_څنګه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرګل سر وځړېد.
بوډۍ په مړاوي غږ وویل:

_هلک ته خشکه مه کوه!
سړي چيغه کړه!
_ده حاجي خداينور ته ځواب ورکړی دی!
ماريا په بيره ورته وکتل
وړانګې ژر له غولي ورونی ورپورته کړ، سپخيدلی زوړ بالښت يې کېښود، خپل پلار ته يې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډۍ په سړه سينه وويل:
_کېنه! سا سمه که! هرڅه به خدای سم کړي.
سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی يې ګونځي و، له سپين پټکي يې په دوړو سپيرې سرې څڼې راوتلې وې، څېره يې د لاټين ژيړې رڼا ته نيولې ښکارېدله...
وړانګه ورمخته شوه، له تورو چايو ډک ګيلاس يې سړي ته نږدې کېښود.
چوپه چوپتيا وه، يوه هم څه نه ويل، ټول خواشيني وو، شېبه وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته يې وکتل ، ورو يې وويل
_د تورې غونډۍ تر شا يوه زړه کلاه ده، څوک نه پکې اوسي، خو ديوالونه يې روغ دي، حاجي خداينور او نور ملګري به يې سبا سهار اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته بجې، پړنګی وروله او ور ويې سپاره!
وړانګې وويل:
_نه
سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بيره له کېږدۍ ووته
بوډۍ ماريا ته اشاره وکړه!:
_دا به هيچيري هم نه ځي!
ماريل په بيره وويل:
_نه! زه ځم
شېرګل چيغه کړه
_چپ!
سړي په حيرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.
سړي په خشکه وويل:
_نه پوهيږم! دې پړنګی په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي کړې دي!
د شېرګل شونډې وخوځېدې
_هغوی به يې ووژني
سړي په خشکه وويل
_بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي! ولې مو دومره زړه پسې تړلی؟ هه؟
د باندي د وړانګې د ژړا غږ پورته شو
ماريا په منډه له کېږدۍ ووته
سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه يې وويل:
_بله نه کيږي! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې بايد زړې کلا ته ور ورسيږی! نه وخته نه هم ناوخته! پوه شوې
شېرګل غلی و.
چوپه چوپتيا شوه، کله کله به د وړانګې د سونګېدا غږ پورته شو، ماريا به ډاډبينه ورکوله، ډېر پورته د يوې بنګنې طيارې نری غږ اورېدل کيده...
* * *
ماريا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې يې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې يوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بيرته يې ورمېږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، يو ځل يې بيا شا ته وکتل، له هسکو تيږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (يو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي يې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هيڅ هم نه ښکاريدل.
ماريا يوه سړه سا واخيسته، شېرګل ته يې وکتل، څو ګامه ليرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکارېده، ټوپک يې تړلی و، ګړندي ګامونه يې اخيستل...
ماريا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه يې واخيستل، يودم يې چيغه کړه!
_وای!
شېرګل په بيره ور وکتل، د نجلی پښو ته نږدې يوې سوی منډه واخيسته، شېرګل ټوپک پسې ونيو، سوی تر

یوې لویې ډبرې توپ کړ، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.
ماریا یودم وخندل:
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل...
ماریا غلې شوه.
شېرګل توپک غاړې ته واچاوه ، ورو یې وویل:
_اجبه نجلۍ مې ولیده! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندې!
ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ.. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...
نرۍ باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.
ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ تر شا پرېښوده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټې وهې) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول. .. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل
_سا به سمه کو!
نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سرې ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکارېده.
ماریا وویل
_څو بجې دي؟
شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_پاو کم شپږ!
د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکي ولګید، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکي پروت و.
د شېرګل غږ یې واورېد:
_ډېر وخت نه لرو.
له دې سره ولاړ شو.
ماریا وویل
_څومره لاره پاتې ده؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
_ایله اتو بجو ته ورسیږو.
ماریا په سرې پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو، په نرۍ باد کې د لنډې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې ناره وهله. کړکه کړکه کړکه....
دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل
_څو بجې دي
شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ
_شپږ نیمې!
د ماریا شونډې وخوځېدې:
_دمه نه کوو؟
کوم ځواب یې وانه ورېد، سرې هماغسې پورته خوت..
دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:
_څه نه اورې!
ماریا غوږ ونیو، د یوې بنګنې (بې پیلوټه) الوتکې نرۍ غږ اورېدل کېده، ورو یې وویل:
_نه!
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
_طیاره نه ده؟
ماریا وویل:
_نه پوهېږم!
سرې روان شو، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل.
شېرګل وویل:
_دمه کولی شې، خو لنډ وخت.
ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:

_ څومره لاره پاتې ده؟
سرې ورته وکتل، د نجلۍ له خړ تکري راوتلی تور پیکی لوند و، پر سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سریښ ول او پر زنه پورې یې د باران یو روڼ څاڅکی ځړېده.
شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:
_ دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!
له دې سره ولاړ شو، پښه یې وښوېده، پر کیڼ اړخ پرېووت، خو بېرته ژر ودرېد.
ماریا په بیړه وویل:
_ ژوبل خو نه شوې؟
شېرګل تشې ته لاس ونیو، خو څه یې ونه ویل.
لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټې کم ول، ځای ځای به یوې مړې منډه واخیسته، د غار تر څنګ په پر دوو پښو ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.
دوئ په هوارۍ کې پټه خوله روان ول، یوځای د ماریا د ګڼ کوچیانی کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور وغځاوه، په ګوته کې یې نرۍ درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته یې وکتل، یومبک وینه ترې راوتلې وه.
لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژیړه ښکارېده، ختیځ لورته شنه زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو، خو شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لیدې، نېغ روان و، د دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.
کوچي شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سرې ولاړ شو.
ماریا وویل:
_ ستړې یم!
شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، تکری یې په غاړه کې پروت و، نري باد یې تور ویښته یوې، بلې خواته اړول.
شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماریا په بیړه وویل:
_ څو بجې دي؟
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې سړه سا واخیسته:
_ درې پاوه وخت لرو!
ماریا په خواره خوله وویل:
_ دمه کولی شم؟
کوچي د هو په نښه سر وخوځاوه.
ماریا وویل:
_ مننه!
د شېرګل سر وځړېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو تال خوړ...
شېرګل په مړاوي غږ وویل:
_ یاالله!
ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانۍ سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خووروسته یې یوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې توري، رنګ یې د سکرو غونډي و.
ماریا په بیړه وپوښتل:
_ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...
شېرګل په خبره کې وررولوېد:
_ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلا همالته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.
د ماریا سر وځړېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شېرګل پاتې و.
نجلۍ ماتله شوه، کوچي ور ورسېد، د ماریا تر څنګ تېر شو، خو ګامونه یې بېسېکه ول، د پخوا غونډۍ یې پیاوړی تګ نه کاوه.
ماریا په سرې پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یواځې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندې رغړېدو غږ اورېدل کېده...

د غونډۍ نيمايي ته رسيدلي وو چې شېرګل يو دم ودرېد، نجلۍ ورته وکتل، حيرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.
ماريا په بيړه وويل:
_څه خبره ده؟!
د شېرګل سر وځړېد، کېناست.
ماريا وخندل:
_کوچيان په تګ کې غښتلي وي، خو...
شېرګل په خبره کې ور ولوېد:
_ستړی نه يم
_نو بيا څه خبره ده؟
شېرګل غلی و.
ښه شېبه ووته، يوه هم څه نه ويل، خو وروسته د شېرګل شونډې وخوځېدې:
_ته تلی شې!
ماريا په حيرانۍ وويل:
_چېرته؟
_ته پوهيږم! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځايه لاړه شه!
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سړي ته يې وکتل، له سترګو يې اوښکې رواني وې.
ماريا په حيرانۍ وويل:
_ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماريا وويل:
_څه خبره ده؟
شېرګل يوه شېبه غلی و، وروسته يې پر يږه لستونی تېر کړ، په مړاوي غږ يې وويل:
_تا به ووژني.
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې يې وخوځېدې:
_ته ولې خواشينی يې؟
_د کوچي بدن پړک واخيست.
نجلۍ وويل:
_ته ښه سړی يې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه ...
شېرګل چيغه کړه!
_په خبره پوه شه! دوئ به دې مړه کړي!
ماريا غلې وه، وروسته يې وويل:
_خدای ته به يې پرېږدو، راځه!
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه يې واخيستل، شېرګل چيغه کړه!
_ته ليونۍ يې!
ماريا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو يې وويل:
_زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل يو سوړ اسويلی ويست، شونډې يې وخوځېدې:
_ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځايه لاړه شه!
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په حيرانۍ وويل:
_ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لويه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماريا وويل:
_ته خو پوهېږې! زه هيڅ نه لرم، تاته پيسې نه شم درکولای!
شېرګل رډ رډ ورته وکتل، يودم يې چيغه کړه!
_پيسې په بلا وهم!
_نو بيا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه!
د شېرګل سر وځړېد.
ماريا وويل:
_راته ووايه!

شېرګل غلی و.
ماریا خپله خبره تکرار کړه:
_ راته ووایه!
شېرګل چیغه کړه!
_ته مې خوښېږې!
د نجلی رنګ والوت.
شېرګل منده کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګنونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، سر یې ځوړند شو.
ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستي کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې توپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...
ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلګی وهلې...
شېرګل په غریو کې وویل:
_زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه ربښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه! ته ووایه! زه...
ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.
د نجلی سترګې ډکې ډکې کېدې...
ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلی غلې وه...وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:
_راځه! ناوخته شو!
شېرګل په پښو ودرېد، سر یې ځړېدلی و، مخ پورته روان شو.
ماریا توپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وختل، شېرګل ځوړند سر ناست و.
نجلی مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کرونډې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.
ماریا غړې اوږده کړه، غټو ډېرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.
نجلی د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګی وهلې...نجلی په مړاوي غږ وویل:
_زه ستا په درد پوهېږم، ستا مینه دې هم نه شم هېرولی، خو...
نجلی غلې شوه.
شېرګل په غریو کې وویل:
_ما نه غوښتل، خو بس نو! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهیږم ولې! خو ته مې ښه ایسې!
ماریا په خبره کې ورولوېده:
_خو...
غلې شوه.
شېرګل پر خپله پزه لستونی تېر کړ، ورو یې وویل:
_اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه! زه به لاره در وښیم، لنډه لار، بس! یو ، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.
نجلی د سړي تر لاس تړلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې وویل:
_اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.
شېرګل سر پورته کړ، سترګې یې سرې وې، بیرته یې لاندې وکتل، ورو یې وویل:
_هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای خبر! یا به اوس را رسیږي، راځه! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک مو ویني! هه!
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
_نه!
شېرګل په حیرانی ورته وکتل، نجلی توپک غاړي ته اچولی و، دښتې ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرګل په بیره وویل:
_که په تا څه وشول، نو زه
ماریا د خبرو وار ورنه ونیو:
_په ما هیڅ هم نه کیږي!
دا یې وویل، روانه شوه.
شېرګل منده کړه، نجلی ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:
_ته لیونی یې!
د ماریا په تنده کې ګونځې پیدا شوې.

کوچي په حيرانۍ ورته کتل...
نجلۍ د سړي لاس ونيو، ګړی ته يې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس يې پرېښود، روانه شوه...
شېرګل پسې کتل...
ماريا ګړندي ګامونه واخيستل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، سا يې لنده لنده کېده... شېبه وروسته لاندې يو خړ دېوال ښکاره شو، ور مخته شوه، د غونډۍ له سره يې يوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.
هسک سره بخون ديوالونه تر يوه يوه نيم جريب ځمکې راتاو ول، په منځ کې يې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو يې بامونه لړل، نورې يې رنګې وې.
ماريا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه يې وويل:
_داسې مه کوه!
ناڅاپه د ديګ بخار د شپيلۍ غونډي نرۍ شنهارۍ واورېدل شو، دواړو په بيړه پورته وکتل، په يوه توره ګړندۍ اوږدې اوسپنې پسې سپين لوګی روان و، لوګی تيت شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې لمبې راتاوې شوې...سر يې تورو لوخړو ونيو...
د کوچي رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.
دروند غږ يې په غوږو ننوت، يوه جيټ الوتکه پر کلا ور تيته شوه، درب شو، لوبې وړې ډبرې ورغړيدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا نه ښکارېده
له لوګي يو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې وهلې...څو ګامه يې واخيستل، ولوېد، سره لمبه ترې راوګرځېده...
دروند غږ يې واورېد، شمال شو، په بيړه يې شا ته وکتل، يوا ځې څو ګامه ليرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه(هليکوپټره) راپورته شوه، سر ته يې ودرېده، په پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و، مشينګنه يې کوچي ته نيولې وه...
دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.
شېرګل ماريا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.
د کوچي زړه اور واخيست، پر سترګو يې تياره راغله، ولاړ شو، نجلۍ يې د ولېو په مينځ کې په لغته ووهله، پړمخې پرېوته، ټوپک يې له ورنو وښوېد.
شېرګل ټوپک ته لاس ور وغځاوه، ټک شو، کوچي شا پرتخته ولوېد، د ماريا له خولې ځګونه باد شول، چيغه يې کړه، په انګليسي يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.
سړي تر څنو ونيوله، په ښی اوږه کې يې نرۍ درد تير شو، لاس يې له حرکته ولوېد، کيڼ لاس يې پر ځمکه وټپاوه، تيره په ګوتو ورغله، ماريا يې لاس ټينګ ونيو، چيغه يې کړه!
_هغوئ به دې ووژنې!
عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه يې شاته ور واړول، عسکرو چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچي يې په ژبه نه پوهېده.
شېبه وروسته يې د سړي لاسونه ور وتړل، يوه چورلکه څو ګامه ليرې ناسته وه، څرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه سره ول، ژېړ ويښته يې درلودل، جګ او هېوور ښکارېدل.
يو دنګ سړی تر مخ و، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال خوړ، نجلۍ ته يې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينګ ونيو، خوله يې له خندا، نه سره ټولېده، په انګريزي يې څه وويل، بيا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلاپه لور کښته شو.
د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشينګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...
د شېرګل له خولې ځګونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښی اوږه يې په وينو سره وه.
ماريا يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.
عسکر ټيپي ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنګارنګ دواوو، پلسترونو او سپينې پختې (پنبې) ډک و. وروسته يې پر يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچي شا ته شو، ماريا وويل
_پرېږده چې زخم دې پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږې!
شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپينې زنې لاړې وڅڅيدې.
کوچي چيغه کړه!
_تا ماته دوکه راکړه!
ماريا خپل لستونې پر زنه تېر کړ، کلا ته يې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو يې وويل:
_ما يواځې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداينور د امريکې ګټو ته ستر ګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګيالي

روزل، د جنګ پلانونه یې جوړول، تېرکال یې څلور امریکایان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخیست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ماریا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د تپ په پاکولو بوخت شو، کوچي کوم غبرګون ونه ښود، ماریا وویل:
زه پوځۍ نه یم، تر اوسه مې ماشې ته ګوته نه ده وړې، زه د امریکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس میاشتې مې بېلابېل تمرینونه ولیدل، نیمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، بېرته یې شونډې وخوځېدې:
یوه ورځ مې چادرې پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، یواځې وم، سړک ته وختم، یوه کرایي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ کلینیک ته ورغلم، کلیوالۍ ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کلیواله پښتنه، یوې هم کوم شک وانه خیست، یواځې یوې پیغلې زما د رانه پوستکي او پستو ویښتو راز راڅخه وپوښت، نور هیڅ خبره نه وه.
ماریا غلې شوه، کوچي په حیرانۍ ورته کتل... نجلۍ وویل:
ماته یواځې یو ماموریت راکړل شو، د حاجي خداینور پیداکول، د هغه په موندلو پسې امریکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه یې ټاکلي ول، جاسوسان یې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه یې نه کوله، حاجي خداینور مرموز سړی و، درک یې نه لګېده.
دوئ دا ماموریت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه لیده، امر و، باید پر ځای شوی وای.
ماریا یوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت یارې راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچینو ته خبر راغی چې حاجي خداینور په همدې سیمه کې لیدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه دایره شوه، پر پلان مو کار پیل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداینور د پیداکېدو احتمالي ځایونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه باید د مخالفو وسلوالو مېنځ ته ورغلې وای، خو داکار تر ټولو ستونزمن و، پوره دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.
درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کېنولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د دری په مېنځ کې ډزې راباندې وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر یوې لوړې پربښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.
لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.
ماریا غلې شوه، د خپل کوچیاني کمیس ګرېوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غونډې نرۍ اوسپنه ښکارېده، څوکې یې غمی درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...
نجلۍ ورو وویل:
ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یارې راسره وکړه، هرڅه سم پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.
نجلۍ غلې شوه، کوچي هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په تنده کې یې ګونځې لیدل کېدې، څېره یې نېولې وه.
ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کېدل، سرتېري په کنډوالو کې ګرځېدل...
نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.
ماریا ورو وویل:
ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...
کوچي چیغه کړه!
خو تا غلط کړو!
ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځېدې:
ته څه فکر کوې؟! که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندي پریښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژني، نو وژني دې، ما یواځې خپل ماموریت تر سره کړ، په

خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هيڅ تاوان در ونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ور غځولی، هغوئ نه ويشتې، ما ورته ويلي وو چې تاته کوم تاوان در ونه رسوي.

تېز شمال شو، نجلۍ پورته وکتل، پر سر يې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه يې تاوېدل... سپاندې او غرني بوټې يوې خواته ړنګ پراته ول..له چورلکې څخه څو سرتېر وټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې...ماريا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، يوه له ونې دنګ شين سترګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچياني کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخندل.

يوه بل له ځمکې شل ډزی ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې يې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته ور وختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځيدلې مشينګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....

يو سرتيری ور دمخه شو، کوچی يې د مشينګنې پر ميل وواهه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، ماريا په بيړه ور نږدې شوه،سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوې خواته غلی ودرېد.

پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماريا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

ماريا ورو وويل:

پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړی يې، خو...

شېرګل لاړې تو کړې، چيغه يې کړه!

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپې غوندې بده ايسې!

ماريا وخندل، ورو يې وويل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.

د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...

ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شېرګل په بيړه يوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتيري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچی پر کينڼ اړخ پرېوت.

ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.

نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينګنې يې د کوچي خواته نيولې وې...

نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...

چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تيږې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اورېدل کېده، سرتېرو خندل...

چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، خو نجلۍ له کوچي څخه سترګې نه اړولې، هغه ولاړ و، شاوخوا غو نډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کېدل....

چورلکې څنګ بدل کړ، ليرې يوې بوړبوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

پای

۱۳۸۸ لمريز کال ، د سرطان شپږمه

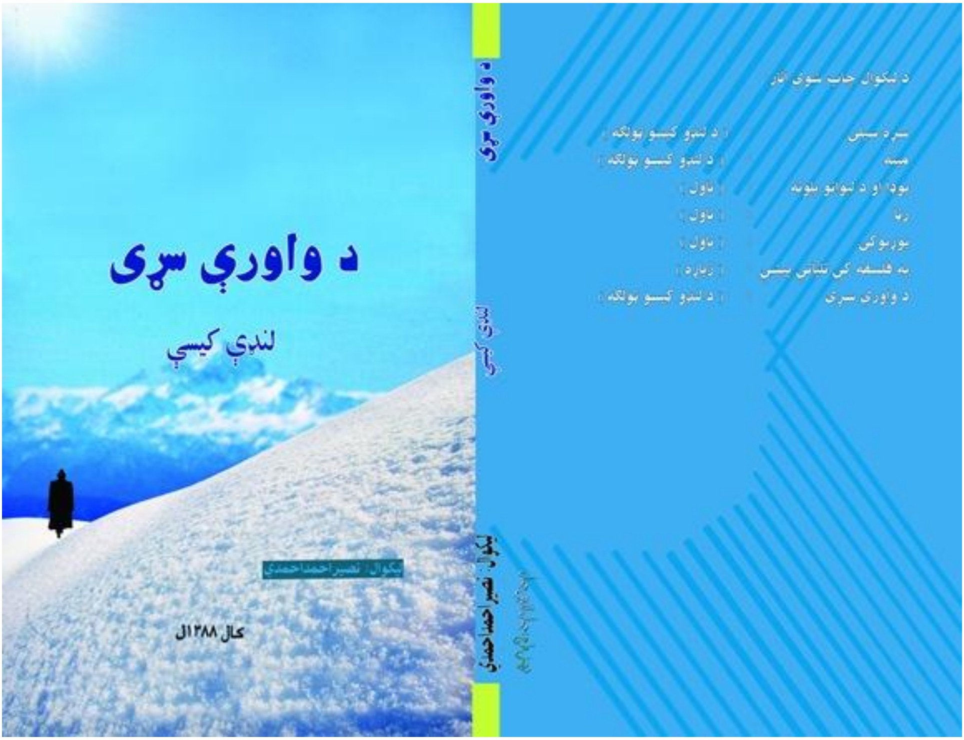

د واورې سړی

لنډې کيسې

ليکوال : نصيراحمد احمدي

۱۳۸۸ل

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	: دواورې سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه	:مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

دالی

ګران کاروان صاحب ته !

بسم الله الرحمن الرحيم

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه ځوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کینڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاڼګوتي ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.
یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وځوځاوه.
چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، ځبرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.
یوه عسکر وپوښتل:
ـځوک یې پیژنئ؟
د خلکو ځواب منفي و.
عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

❋ ❋ ❋

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په المارۍ کې کېښوده، بیرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر ایښې بتڼ یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد ، به بیړه یې وویل:

_صاحب!

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اررړمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجوني نڅېدلې،

دربیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال ببرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد ، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو ، ورو یې وویل:
ـمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
ـیوه مهمه خبره درته لرم.
ـامر کوئ !
ـیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
ـهو ! یو هلک یخنۍ وژلی و.
په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو ، وروسته مقابل لوري وویل:
ـپه ظاهره یخنۍ وژلی و ، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
ـتاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا ایښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ـزما دفتر ته راشئ !

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:
_غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:
_څه درک دې ولګاوه؟
_هو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د بریتونو لاندې تور ویښته یې په مستو سپین وو.
څارنوال وویل:
_د بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟
_صاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا

کڅوړنې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وویل:
ـ پیدا به یې کړو؟
ـ صاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته یې شمیره خلک ژوند کوي.
څارنوال یوه شېبه غلی و، وروسته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه ورېجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله، ورو یې وویل:
ـ رښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوینه سمه وخته، ماسپښین یې موبایل وشرنګید، مقابل لوري وویل:
ـ زما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وویل:
ـ خو موږ ثبوت غواړو.
ـ کیسه اوږده ده، په تلیفون کې نه ویل کیږي.
ـ نو چیرته سره وګورو؟
مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یوائې د موټرو هارنونه اورېدل کیدل، وروسته یې وویل:
ـ خو په یوه شرط!
ـ څه؟

ــ زه غریب سړی یم، ما ته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
ــ سمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وتږ خل، بیا یې وویل:
ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.
تلیفون قطع شو.
څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوټ سم وګاڼه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❃ ❃ ❃

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کتارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.
شپېه وروسته یې ځارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته ځارنوال وویل:
ـ چرتې دې کړم.
بوډا هغه ته وکتل، برېتو یې سپینه پرخه نیولې وه، د اوږدې پزې تیره څوکه یې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
ـ باید چرتي شې.
ځارنوال مخ ور واړاوه:
ـ خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.
بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندي یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو یې وویل:
زه کسبګرسړی یم، دېرش کاله کیږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کار ونیو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلیږي. دا یو کوچنی هوټل دی، د شپې تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:
دا د اتو ورخو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو. له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم خیره او نور ظاهرې جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.
دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:
ـ ولې سوال کوې؟
هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:
ـ وږی یم، پیسې نه لرم.
ـ کور دې چېرته دی؟
هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:
ـ په ایران کې.
حیران شوم:
ـ نو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینۍ وویل:

ـ مور لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه ورېي خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو مونږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهیږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړي، خو زه په ګېډه نه یم موړ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

ما ورنه وپوښتل:

ـ ولي دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وویل:

ـ نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهیږ م چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.

ـ نو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟

ـ تر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیربدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت ویدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.
بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.
د بوډا سر وځړید، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:
ـ هلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربینه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!
ـ څلور خوراکه کباب!
ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سیخونو کې سپین بخرکي مه پرېږده! وروسته یې هلک ته

پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته ځوک نه لري.
د هوټل خاوند په ځير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:
ـوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.
له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.
د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدايګر راتلل يو يې هم نا اميده نه پرېښوده، يو دوه اوغانۍ به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.
هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پريمينځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپېيله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ وليد، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځينې قاچاقبران پيژني، هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

مورې تر ناوخته وينښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخا رۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخا رۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم خو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پرېووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مسا پر يم. کورنۍ مې په کلي کې ده، يوه مياشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
ښارنوال په بيړه وويل:
ـ بيا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
ـ يوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي وليد چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سرې ته سوکان نيولې وو، سپکې سپورې يې ور ته ويلې، خو هوټلي غلی و، هيڅ يې هم نه ويل او سر يې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بيړه ولاړ شو، بوټونه يې په پښو کړل، خو کله چې يې د دروازې دستګير ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بيا يو

کړنګ شو ، لویه شیشه دړې وړې شوه ، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.
بوډا غلی شو.
څارنوال وویل:
ـدا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا وویني، باید.
بوډا وویل:
ـما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.
څارنوال وپوښتل:
ـغواړې چې چیرته لاړ شې؟
ـ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.
څارنوال وویل:
ـخو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟
د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
څارنوا ل وخندل:
ـزه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وویل:

ـ دلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند ، په تیلیفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.
شېبه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوڅ ښاخ یو کارغه ښکاربده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

* * *

ماسپښین دوه بجې وې، څا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ایښی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کسټې راوتلې کولمې خلاصولې.
وروسته یې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه ځوانکي پر تېرو سیخانو غوښه پېیله.
نور هوټل تش و.
څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو یې وویل:
ـ څه شی غواړی؟

څارنوال د لا س په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې.
هوټلي حيران شو.
څارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارټ يې راويست، د هوټلي سترګو ته يې ونيو، ويې ويل:
_څارنوال(ب)
د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل.
څارنوال ورو وويل:
_کاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
_صيب ! ښه دی، ګذاره کوي.
څارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:
_يو څو پوښتنې درنه کوم.
_امر کوئ ، صيب !
_تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:
_صيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟
د څارنوال شونډې وخوځېدې:
_خو ته د شپې ميلمه نه لرې.
د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:

ـدوه چایه، څو روپۍ شوې؟
ـپنځلس اوغانۍ.
هغه د مېز پر سر پیسې کېښودې او دوا ړه له هوټله ووتل.
ځارنوال پسې وکتل، هوټلي ته یې مخ ورواړاوه، په ملنډو یې وویل:
ـپه زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه یې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته یې ځارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې یې وربېږدې او په لړزانده غږ یې وویل:
ـماته شوه.
ـڅنګه؟
هوټلي چیغه کړه !
ـله ما څه غواړې؟
ځارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، ځارنوال وویل:
ـته دېر پست سړی یې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې یې په بړستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې ! هغه مړ دی، یخني وژلی.
ـدا دروغ دي.
ـزه شاهد لرم، زوړ کبابي.

د واورې سړی

هوټلي په بیړه ولاړ شو، منډه یې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونیو، سړی پړمخې ولوید، سر یې پر یوې څوکۍ ولګید او له تندي یې وینه روانه شوه.

* * *

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
ـ اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه، ما هیڅ نه دي کړي.
څارنوال تر ګرین ونیو، ورو یې وویل:
ـ تا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ویل.
څارنوال ولاړ شو، د بند په سړه او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودرېد، سړي ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزید. سړه سا یې واخیسته، ورو یې ویل:
ـ راځه، یوه معامله سره وکړو.
څارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
ـ زه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وویل:

ـد مقصد خبره کوه !
ـګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشی که.
د ځارنوال سترګې رډې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې تر ګرېن ونیو، په خشکه یې وویل:
ـته ماته رشوت راکوې؟
هوټلي وارخطا شو.
ځارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:
ـزه دومره احمق نه یم، پوره پنځه لکه !

پای

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د دریدو خواستونه شروع کړل.
واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جيبونو کې به يې له پرتو مردکيو ټکا ايسته او کله کله به يې له لويانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کليوالو کې يو پردی سړی هم ښکاريده، دی يو ژېړ مازديګر کلي ته راغی، شل د برش افغانۍ يې ټولې کړې، په جومات کې يې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اوربدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کليوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډير نه غږيده، غلی سړی و، چورتونه به يې وهل، خو کله کله چې به د واورې بڅرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به يې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به يې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټيټ غږ ويل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسيږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه يې کوې ! ځمکې به يې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله. خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اورښت بيا پيل وکړ. بوډا تاويدونکو سپينو بځرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:
ـمه کوه ! مه کوه چې اووري !
دې خبرې ځينو ستړو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:
ـ کاکا ! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.
يوه بل په ملنډو ورغبرګ کړ:
ـ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.
په دې خبره ځو ځوانانو وخندل.
بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړېدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وبړې کړې ، ورو يې وويل:
ـبچيانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اوياوو کلونو ته رسيدلی يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو ،خو زه دا سپين بځرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیرانې سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې وابسته، په خوابدي غږ یې وویل:

ـ تېر ژمی واوره کمه اووربېده، یوائې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره وروریږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلې نه شي او څو ورځې د وینو د توېدلو مخه ونیسي.

پای

د خير کار

د ورځپاڼې مدير راته وويل:
ـ د دفتر بوديجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا يو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.
چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره ور څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، يوه ملګري ته مې تليفون وکړ، ده يو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پيداکېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښين قضا ټاکلي ځای ته ورسېدم.
په يوه مساپرخانه کې مې کوټه ونيوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، څو دوکانونه وو او خلک کم

ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:
ـ داسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـ سپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟
ـ مانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړېدی.
په خبره کې ورولوېدم:
ـ موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدي؟
نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:
ـ لیونی خو به نه یې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
یوه شېبه و درېدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمېرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:
ـ حکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، ځه بابا له کاره مې مه باسه.

د واورې سړی

ناامېده مساپرخانې ته راستون شوم.
یوه شېبه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګونه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلي پلو غوښت. یواځې ځلورو سپین ږیرو ته د ښوروا کاسې ایښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعې خلک راته وابسېدل، و مې ویل:
ـزه په داسې چا پسې ګرځم چې د خیر یو کار یې کړی وي.
یوه وویل:
ـڅه یې کوې؟
ـغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک ومونډل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.
د خندا غږ پورته شو، ځلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:
ـبېکاره دې بولم.

یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راوایستل، د څادر پیڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښودل، ورو یې وویل:
ـهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.
مخ مې ورواړاوه:
ـ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.
ـ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیداکړیدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوې؟ هه!
زه غلی شوم، دوئ یوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روان شول.
خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:
ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلې دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.
په حیرانۍ مې وپوښتل:

ـولې ! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟ دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.
سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ما ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـچای درته راوغواړم؟
ـهو
ـشین که تور؟
ـفرق یې نشته
هوټلي ته یې مخ ور واړاوه، چیغه یې کړه !
ـدوې شنې
وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.
سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جېب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل، قوطی یې راته ونیو او ویې ویل:
ـسګرټ؟
د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.
ده یوه سګریټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:
ـ پښتانه چې شتمن شې دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید ، خو کلیو ته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.

خواشيني مې نوره هم ډېره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ويې ويل:
ـ په ياد مې شو، تېر منی مې يوه ځای ته مساپر يوړل، په يوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل يوه کليوال صفت راته کاوه، ويل يې چې د خير سړی دی، د ثواب لپاره يې يوه ژوره څاه کيندلې، ټول کليوال اوبه ورنه وړي.
په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.
موټروان وويل:
ـخو ځای يې ليرې دی، بل ولايت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.
په بيړه مې ووبل:
ـپروا نه کوي، ته يې ادرس راکه.
ادرس مې وليکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.
د شپې تر ناوخته ويښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې ليد.
سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د و لايت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونيو، کله چې تاکلي ځای ته ورسيدم، د کلي نيمايي اوسيدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه.
حيران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لويدلی و. چا راته وويل چې په دې کلي کې ټول

خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د ثاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.
حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و ، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و ، پښې یې ځړېدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نرۍ لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.

بوډا چیغه کړه !

_مه ! ! !

نجلۍ مخ واړاوه، ګڼې ګوڼې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه.

بیا یې ترڅنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

_کاشکې چې بمبره وای !

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

_ګوره بچو ! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو ، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ يې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو يې چخړې را ايستلې وې او په زنه پورې يې څو تاره سپين وېښته ځړېدل.
نجلۍ په خوابدي غږ وويل:
ـ وږې يم !
بوډا يو سوړ اسويلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترڅنګ يې يو کړنګ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځيده او د سړک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بيړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت يې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نيولې څپلۍ ببرته په پښو کړې، يوه ترافيک ته يې اشاره وکړه، نيکه ته يې وکتل او په ستړي غږ يې وويل:
ـ ده ولې په خلکو پسې لښته را اخيستې ده؟
د بوډا خړې شونډې وخوځيدې:
ـ ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړېده.
ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وينې ! ژاړي، تله يې په اوبو کې پرته ده.
بوډا غلی و.
نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنيو او مړاوو کېلو کې يې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نيکه ته يې وکتل او په خواره خوله يې وويل:

ـ یوه کېله را واخلم !
بوډا غلی و.
نجلۍ څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:
ـ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.
نجلۍ کیڼ لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.
نجلۍ خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:
ـ ته ولې چیغې نه وهې !
بوډا چیغه کړه !
ـ کېلې واخلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانۍ !
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:
ـ څلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دې؟
بوډا هغې ته وکتل:
ـ هو، بچو ! د پنځو ډوډیو بیه ده.
ـ نو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:
ـ اصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچو ! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.

داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترځنک ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:
ـڅلوېښت اوغانۍ.
ځوان روان شو.
بوډا پسې ناره کړه !
ـپنځه دېرش ! راشه ! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.
د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندی یې ورین ښکارېده.
نجلۍ یو غږ واورید:
ـدرجن په څو دی؟
مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:
ـپنځه ویشت.
بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.
سړي د یوې پلاستیکي کڅوړې غوښتنه وکړه.
بوډا د خواست په ژبه وویل:
ـلو یه که وړه؟
ـچې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بیړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په ښنه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودرېده.
هغې په غوسه وویل:
_څه کوې ! دا هم کیلې دي ! میلمنو ته مې شرموې که څه !
سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یو ځای روان شو.
بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.
بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوا ته موسکا سره وبړې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

پای

اوسپنه

موټر ودرېد ، مسافر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.
شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو ، په لمنو کې یې خام کورونه خوځېدل، حرکت یې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.
شل- یو نیم شل ګامه لیرې، د سړک د تورې لیکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مسافر هغې خواته روان وو ، زه هم ورسره ملګری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، یوه دوکان ته ور ننوتم، یو بوتل اوبه مې واخیستې، هوا دپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سیوري ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر څنګ یې په ډېران کې یوې تورې خرې خوله وهله..ماشومانو ته مې وکتل، یو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خیرن وو ، څپولې ویښته یې درلودل او په سپېرو څېرو کې یې تر خولو را تاو شوې لنډې لیکې ښکارېدلې.
دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو ګوتو به یې سرې اوبه وڅڅیدې.
وروسته یې په هندوانه جنګ شو ، هلک د نجلۍ څنګ ته لاس ور واچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې ګوتې وتپولې، یوه وړه تیږه

په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر يې ټيټ کړ او تيره زما پر ورانه ولګېده.
دواړه غلي شول.
ومې ويل:
ـ ولې جنګ کوئ؟
سرونه يې وځړېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.
خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې او سپنې راوتلې وې.
د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد !
ـ سوکه سوکه يې خوره !
سترګې مې وروا ړولې، نجلۍ ته يې برګ برګ کتل..له هلک نه مې وپوښتل:
ـ دا دې څه ده؟
پرته له دې چې راته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:
ـ خور
ـ نو بيا يې ولې وهې؟
کوم ځواب مې وانهورېد.
و مې ويل:
ـ چېرته اوسی؟
نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.
ومې پوښتل:

ـ نو دلته څه کوئ؟

نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه يې وويل:

ـ اوسپنې مو راوړي، خرڅوو يې.

خرې ته ورنږدې شوم، ځولۍ د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

ومې ويل:

ـ دا مو له کومه کړې؟

دوارو يوبل ته وکتل، هلک وويل:

ـ څو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځايه راټولې کړې.

نجلۍ په خبره کې ورولويده:

ـ دروغ مه وايه ! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ويل:

ـ له هرځايه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيدای شي کوم ماين يا روغه مرمۍ پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځيدې:

ـ موږ يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

ـ ډېر وخت !

هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې وويل:

ـ هلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.
یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چره په وچو وینو سره وه، په حیرانۍ مې وویل:
ـ دا مو له کومه کړه؟
د هلک غږ مې واورېد:
ـ د یوه پسه په ورانه کې بنده وه.
نجلۍ په خشکه وویل:
ـ دروا غ وایي ! د یوې ښځې له نسه یې راوابسته، هغه مړه وه.
بدن مې زیږ شو، یو دروند غږ مې واورېد، دوه ټیټې هلیکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپترې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځير وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. څو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.
دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي

بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې د کورتۍ په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړۍ را نه خلاصه کړي.
ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بيا مې تندی ورته تريو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته. زړه مې په تنګ و، بيا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ويست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.
چاره نه وه. نخود مې په غولي تيت کړل، دوئ هم په بيړه حمله پرې وکړه. يو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خيرنو څڼو ونيو. او دوو نورو هم په بيړه بيړه ليرې لويدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.
په کوټه کې يو شور و. چا ژړل.. چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې ننداره ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګری په وره کې ښکاره شو، دهغه يوې چيغې ماشومان غلي کړل:
ــووځئ د سوډر زامنو!
ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ يوه توره چاېجوشه کېښوده. د پيالو د ډکولو پر مهال يې په خندا وويل:
ــباد له ډېره وخته!
ما وخندل:

ـ څنګه يې کيې؟ ښاري ژوند دی. مصروفيتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.
په خبره کې راولوېد:
ـ او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه ياره دې هم يو احوال واخله.
ومې خندل:
ـ همداسې ده.
يوه شېبه غلی وم، خو بيا مې په خندا وويل:
ـ وه هلکه! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟
ده يو سوړ اسويلی ويست:
ـ څه يې کيې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.
حيران شوم:
ـ څه مجبوري؟
په خواشينۍ يې وويل:
ـ کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.
خوله مې وازه پاتې شوه:
ـ څه کيې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!
ده وخندل. ژېړ غاښونه يې ښکاره شول او خړې شونډې يې وخوځېدې:
ـ زوروره! خدای دې د سړو کمی نه راولي.

ومې ویل:
ـولې؟ همدا ځلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او د کار خلک ورنه جوړ که.
خندا یې زور ونیو:
ـته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. ځلور تنه به نو څه وکړي؟
حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ او زیاته یې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حیرانتیا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا د جنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داځل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:
ـای ساده ګله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیرې کړ. په خپلو تورو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:
ـکه خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به د کلي میراو د کاریزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم،

ځمکه يې مفته رانه واخيسته او بيا به ټول کلي ته وايم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا يو دروند سوک راکړ او په خندا يې وويل:

ـتل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډير وي، بيا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودريږي؟ هه ! !

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوستله:
((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانی ووېشت، ډاکټر پر سر ولګېد ، ځای پر ځای يې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پوليسو ونيو ، پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:
ـ آفرين ! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا وويني !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه. وږی وم، کانتين ته لاړم، ديوه برګر فرمايش مې ورکړ، تياربېدا يې دوه ـ درې دقيقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس يې راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز وغوړوله، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
دا خبر دې لوستی دی؟
سترګې مې وروا ړوولې، ګوته يې پر هماغه عنوان ايښې وه:
((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
ورو مې وويل:

ـهو !عدالت باید همداسې وي ! !
دی یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ورور یې راغلی و ، ویل یې چې وکالت یې په غاړه واخلم !
دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې !
یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونیو.
خوند یې بد نه و ، خو ترشي یې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وویل:
ـنو څه ته ګورې؟
ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې یې وخوځېدې:
ـنه شم کولای !
ومې خندل:
ـغوړه ګوله نه ده، که څنګه؟
ویې ویل:
ـنه ! ښې پیسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسیې راته پرتې دي !
داوخت یې ناره کړه !
ـچپس نه شول، د غوايي غوښه شوه !
د هلک غږ مې واورېد:
ـدا دی له کړايي مې راویستل !
ملګري مې سر وخوځاوه، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـپه دې ورځو کې کومه دوسیه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:
ـهیڅ ! بېکاره یم !
ویې ویل:
ـنو څه ته ګورې ! دا دوسیه ته واخله !
د هغه وړاندیز مې خوښ شو ، دقاتل دوروړد مبایل شمېره مې ورنه واخیسته، برګر مې وخوړ او په بیړه پورته دفتر ته وختم.

* * *

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو ، سوړ بوی ترې لټېده..عسکر ښي لورته وګرځېد ، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې څوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:
ـدې خواته !
ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنځه سیخونه ولاړ ول.

عسکر وويل:
ـيو پاو وخت لرې !
له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.
کونج ته مې وکتل، يو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولي ته يې وچې سترګې نيولې وې...
مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وويل:
ـزه وکيل يم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسيه له سره غور وشي.
ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.
ورو مې وو يل:
ـګوره ! موږ دومره وخت نه لرو ! زه ستا وکيل يم، په محکمه کې بايد له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول بايد په خبره پوه شم، کيسه څه وه؟ تا ولې ډاکټر وواژه؟
نېغ يې راته وکتل..پوخ ځوان و، سترګې يې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږيره يې درلوده، لونګۍ يې تړلې وه.
ورو يې وويل:
ـڅه ګټه به وکي؟ ما...
په خبره کې ورولوېدم:

ـدا قانون دی، ته د دوهمې او درېمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې !
ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.
حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:
ـتا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟
خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې وویل:
ـهغه قاتل و !
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:
ـته څه وایې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم یې درلود، په عزت یادېده !
یوه شېبه یې راته وکتل، وروسته یې یودم وخندل، په ملنډو یې وویل:
ـځه وکیل صیب ! ځه ! زما غم مه کوه ! نه مې یې په کار ! دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:
ـزه له ډېرو مجرمینو سره غږېدلی یم، خو ته په ټولوکې ناپوه یې، په خپل خیر نه پوهېږې !

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:
ـ کېنه! دومره تيزي مه کوه!
کېناستم.
سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:
ـ زه دهقان سړی يم، په چا مې کار نه درلود، يوه ګوله وچه، لنده رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژوندە راضي وم.
دوه مياشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول يې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته وټکول، ، توده خښته يې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو ګټه يې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو، مور يې ژړل، تر سهاره ويښ وو.
په سپېده چاود کې مو ګاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يواځې يو ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ويل يې چې د اپنډيسي علايم لري، بايد ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.
له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره يو ساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې

ښارته راورسیدو ، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښتنه وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.
سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریڅې په تته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:
هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد ، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله..وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم !
هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید ، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
_هلک اپنډ کس دی،. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونیو ، اوږد لیست و ، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه !
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو ، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو ، نور پرې پوه نه شوم.

ډاکټر وویل:
ـ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې !
خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...
له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.
بېرته ډاکټر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وویل:
ـډاکټر صیب ! له مور سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.
برګ یې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وویل:
ـخیر دی، ته عملیات شروع کړه ! زه به له کلي پیسې راوړم.
پرته له دې چې راته وګوي، ورو یې وویل:
ـکاکا جانه ! دا شخصي کلینیک دی !
غوني مې زیږه شول، ډاکټر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:

ـ ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.
له دې سره یې ګړی ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم !
د هلک چیغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام څټ ته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې ویسته، بکس ته یې لاس کړ، تر مخ یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:
ـ د خدای له پاره ! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه، خو...
په خبره کې راولوېد:
ـ ته ولې نه پوهېږې ! وخت مه ضایع کوه ! لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه !
دا وخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.
په بیړه دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...
د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېیست، په

بیرہ دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډي زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خندل یې....لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو یې رڼې اوښکې روانې وې..وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

_قتلونه مختلف دي، څوک یې برالا وژنې او څوک یې هم؟!!!

سړي یو دم وژړل او خبرې یې پرې شوې.

پای

د واورې سړی

وېره

ما ډېرې وېرېدلې ښيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه ښېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
داپخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل. نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپينې ښې به يې له ورېښمينې ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوختنه ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی

ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.
دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.
دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغرېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:
ـزه دلته نه شم وېدېدای.
نيکه په حيرانۍ ورته وکتل، د ميلمه شونډې وخوځېدې:
ـته خو پوهېږې! زه بدي لرم.
نيکه وخندل:
ـهيڅ خبره نه ده، دلته په امن کې يې، درې شوارو زه لار دې وهلې، بيا هم وېرېږې!
د سړي تندي ګونځې پيدا کړې، په خواره خوله يې وويل:
ـد خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.
سړی يوه شېبه غلی شو، وروسته يې نيکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:
ـتا بدي نه ده ليدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.
پای

لېونی

بوډا وویل:
_ته يې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه،
ښاېست يې نوم درلود ، تورپېکی نومېده. پر هغې مين و.
يوې ښځې په بېړه پر خپل مخ پوړونی ورکش کړ، لېوني ته يې
وکتل، په ډېران کې يې ګونډې وهلې وې، څپولي ږيره يې درلوده،
ګرېن يې شکيدلی و او له کثافاتو يې د سيروم کڅوړې او
پلاستيکي ستنې ور ټولولې.
د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره يې ليوني ته وکتل،
بيا يې د ټکری له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې
ګامه ليرې د يوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته يې په يوه
تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، چيغه
کړه !

ـډاکټر صيب ! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسيږي؟ ټکنده غرمه دې کړه !

سړي کوم ځواب ور نه کړ.

بوډا په لوړ غږ وويل:

ـمرداره مو کړه !

سړي په غوسه ور ته وکتل، څه يې و نه ويل او کلينيک ته ننوت.

د بوډا تر څنګ ناست ځوان وويل:

ـسړی دې يوه روپۍ کړ.

بوډا څه ونه ويل ، له ځمکې يې يو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د ليکو پر ايستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

ـښه ځواني يې ده.

د بوډا تندی تريو شو ، په خشکه يې وويل:

ـخود نو ! د ورځې درې څلور شله مريضان ګوري، سل اوغانۍ فيس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندي کولبه پرې و کړه، بيا يې ګوره چې د پالېزډارونکی ورنه جوړيږي که نه؟ !

ځوان په خبره کې ور ولوېد:

ـڅه بابولاله وايې ! ليونی در يادوم، ته ورته وګوره، هڅور ځوان دی.

ښځې بې اختياره له خپل غوږ څخه وېښته ليرې کړل.

بوډا وويل:

ـاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژړېتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!

ځوان یوه شېبه غلی و، بیا یې د خپلي سدرۍ جیب ته لاس کړ، شنه پلاستیکي وړه کڅوړه یې راوښسته، یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل، ورو یې وویل:

ـنو مره دې څو ومه ده؟

د بوډا تندي ګونځې پیدا کړې:

ـنه پوهیږم، نوم یې ولیکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته یې دوو دریو نفرو ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:

ـدوئ تر ما مخکې راغلي وو.

ځوان نصوار تو کړل، خاورې یې پرې واړولې، لیوني ته یې وکتل، وېې ویل:

ـته یې کیسه راته وکه!

بوډا یوه شېبه غلی شو، ښځې ړندې سترګې ورته نیولې وې، وروسته یې وویل:

ـ درته و مې ویل چې د تور ملک په لور مین و، پلار یې نه ورکوله،نجلۍ یې د بل یوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو، بس!

ـنو مینه څوک لیونی کولای شي؟

ـنه پوهېږم، ورشه! لیونی به درته ووایي!

دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه!

ـد ملک تور لور، تورپیکۍ!

چا ځواب ور نه کړ.
سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !
ـ د ملک تور لور تورپیکۍ !
دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ړو ته ځنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بیړه یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:
ـ مورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
ببرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښویې زور وکړ، له تېرې پرښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، یوه تیږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو ببرته لنډ راوګرځېد اویوه هسکه یې دناستي لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه ختنه.
وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بیړه یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتني سر کې د وړو تیږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غړۍ اوږدې شوې، یوه سړي منډې را وهلې... پټکی

يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد ، ځای پر ځای ودرېد ، بيا يې ځو لړزانده ګامونه واخيستل، لوځو پښو يې د خوړ په سپينو وړو تيږو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.
بوډا د يوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لينګي يې ولړځېدل او کله چې يې خوار ځنګنونه پر وړو تيږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګى شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه يې ستوني ستغ را واړاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي ويښته سپيره وو، مخ يې شين او پړسيدلی ښکارېده او لوځې تورې سترګې يې له ژېړو مېږيانو ډکې وې.
بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
ـاه زويه !اه زويه ! اه.....

پای

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...
پر تخت پرتې ځوانې ښځې سترګې رڼې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشۍ یې پورته کړه او په خوبولې غږ یې وویل:
_څوک یې؟
غوږ یې و تخنېد:
_اه ! ګرانې، زه یم.
ښځې یو اوږد اررمی ویست، ورو یې وپوښتل:
_څنګه یې؟
_ښه یم، ګرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یادېدې.
ښځې خبره ور پرې کړه !
_څه وخت راځې؟
مقابل لوري وویل:

ـبس ! د طيارې ټکټ مې اخيسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، دربېمه به په کور کې يم.
ښځې يو سوړ اسويلی ويست، تندي يې ګونځې پيدا کړې، خوله يې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:
ـاه ! ګرانې ! پوهېږې چې څومره درپسې خپه يم، اووه ورځې مې نه يې ليدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تريخ دی، هو رښتيا ! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړګۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده، الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته يې ووايم !
ښځه په خبره کې ورولويده:
ـګرانه ! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، ستړی به يې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.
سړي په خوند وويل:
ـدا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کيږي، کله ويدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟ !
د ښځې شونډې و خوځېدې:
ـهمداسې ده.
سړي وويل:

ـښه ګرانې، دادی ما ستا په یاد سترګې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې ووینم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.
ښځې په بیړه ګوشۍ کېښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:
ـاحمقه ! ! !
د هغې ترخنګ پراته ځوان ځنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رڼې کړې، شونډې یې وخوځیدې:
ـڅوک و؟
ـخاوند مې، ویل یې چې درې ورځې وروسته درځم.
ځوان د هغې تر نری، سپینې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته یې ړنګه کړه، ورو یې وویل:
ـخوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:
ـ پلاره ! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارټن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارټن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارټن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارټن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول

غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:
_ما د جوارو د پټي د اوسيدونکو موږکانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.
له دې هيسته به د ظلم په نو م څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټيم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنيو کارونو کې کومه نيمګړتيا ويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزيران و ټاکم، مخلص وزيران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپير ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.
خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتيا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بيرته زرغون کړو او ټول د اسرا تمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډيو نورو پټيو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړيکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد ، د پټې د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټې اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا ، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه ، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.
د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو ، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.
د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شې شول چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټې څخه د غلا ، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نېول شوي وو.
د جوارو د پټې موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې یې ښه لیدله.
ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ویني، موږکا ن د پټې له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسیدونکو موکانو ته زیری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر یو به په سوله کې ژوند وکړي.
ځوان پاچا یوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو یوه برخه یې د پټي پر موږکانو وویشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو ، په دې موده کې یو موږک هم په

خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو. خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازګې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټې تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوئ په ګډه پټې ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېداې شي. ده زياته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولاې شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټې همداسې وچ پاتې شو.

په دريم ځل چې د پټې موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلېږي، دوی بايد په خپله کار وکړي، د پټې په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره يو څه ومومي.

د ځوان پاچا دا خبره د پټې په موږکانو ښه ونه لګېده او يوه پاچاېې کفايته وګاڼه. دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه ورو سته او ګنهګار موږک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سينه وويل چې د

پتهې موږکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.
دریم ځل د پتهې پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوئ د پتهې له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډرورو ورو وچېدل..
څه موده وروسته بیا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتهې موږکان باید پخپله کار وکړي، پتهې زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.
د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوئ سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پتهې اوسیدونکو موږکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.
وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ورولګوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.
د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت یو، د پتهې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه

وو بښل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.
یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټي موږکانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود ، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.
دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.
زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.
په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لوړې غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.
نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو

موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.
د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډیو تېری کاوه، د پټي وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپین شول.
په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به یې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې یې غوښتې او بیخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پیشو ډېره ژر ستړې شوه، خو وروسته یې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به یې هره ورځ د پټي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پیشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې یې څه نه ویل.
ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا یې کړوپه شوه او کله چې یو سهار وزیران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په یوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترګې یې پټې وې، زړه یې غمونو درولی و او بدن یې پړسیدلی ښکارېده.

پای

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به یې چیغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځیرونه به یې وشرنګېدل، سر به یې پورته کړ او بدن به یې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځېدلي کسان خواشیني وو،

دوئ په راوتلو رڼو سترګو ځوانې نجلۍ ته کتل او په څېرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.
په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه !
_تور کوډګر ناوخته شو !
تر څنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:
_د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.
پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څنو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:
_که زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.
دولاړو درباريانو سرونه وځړېدل، په څېرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.
يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.
د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې يې ځګونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چو په چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښنو ته ور لوېدلو ځنځیرونو شرنګ وکړ، چیغه به یې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نېولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ایست. شېبه وروسته یو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږیره یې درلوده او پر نری غاړه پورې یې په خړسپېنسي پیېلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباریانو د احترام په ښه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شېبه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځیدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښنو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راویستل، وروسته ودرېد، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وویل:

ــزه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، هماغسې یې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځېدلې، بيا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنګېدل او تور کوډګر چيغه کړه !
ـ اې شيطانې اروا ! ته څه غواړې؟
د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وينو ونيولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډډ نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.
غږ وويل:
ـ تر ټولو بدمرغه انسان !
له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځيد، په لاس کې نيولې ککرۍ يې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو يې توروالی پيدا کړ او شېبه وروسته بېسده پرېوته.
پاچا ور مخته شو، د چينې لستوڼی يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وويل:

ـ د پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بد مرغه انسان ووینې.
پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ ور واړاوه او امر یې وکړ چې تر ټولو بدمرغه انسان ور ته پیدا کړي.
له لمر ختو سره ډولونه ودربېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې تر تولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په ماښام کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.
د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په یوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوږې یوې لویې بوټۍ ته ورته و.
سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوڅې شوې دي او د مخ لوی پرهر یې هم د تورې نښه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنګیدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې یې ځګونه وبهیدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې

برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نېولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په یوه وېرانه کې اوسي، یوائې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.
ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.
تورکوډکر وویل:
ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.
شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په

څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یو اځې یوه جمله را ووته !
ـ زموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لویې شیشې ولړځېدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکي چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ !
وسوځیدم !
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپینې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !
ـ پلاره ! زه مو ولې تړلې یم؟
تور کوډګر وویل:
ـ تر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سرې

يو مړی وشو، مړکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يو ولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته يوائې تور سرې پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بيا د يوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې يې ښې راباندې لګېدې.
کلکه غېږ يې راکړه، کوټې ته لاړو، چای يې راووړ، له يوې بلې سره وغړېدو، خو دی خواشينی و او د زړه په زور يې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی يې څه نه ويل، خو وروسته مې مجبور کړ، رايادده يې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پيسې غواړي.
په حيرانۍ مې وپوښتل:
ـخو ته شل جريبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بيا ولې قرضداره يې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو يې يوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو يې ويل:

ـ شکر وباسه چې د کور مسوليت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

يوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

يو سوړ اسويلی يې ويست ، شونډې يې وخوځېدې:

ـ څه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، څوک نارو غه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، يو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو ته يوه مياشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

يوه شېبه غلی و، بيا پرته له دې چې راته وګوري په خواشينۍ يې وويل:

ـ نه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

ـ شپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه !

زه هم په بېړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.
خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوایستل، یوازې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!
زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غټې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږیره یې ببره وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:
ـد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کیږي، نپوهېږم! په چا یې وخورم!

پای

ګېله

کونګرې ژړل... مور یې راغله، بچي ته یې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته یې خیرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري یې هم پلاستیکي خلطه غوټه وه.
مور یې په کاوړ وویل:
_چا دومره ځورولې یې؟
کونګرې ژړل...
مور یې په پاسته غږ وویل:
_چرګې دا کار کړی؟
کونګرې د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.
مور یې وویل:
_خوسکي و.
_نه
_امم مم م پیشکه؟

ـ نه

مور يې فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

ـ دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غريو کې يې وويل:

ـ انسان و.

مور يې يو دم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې وويل:

ـ اه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګېله!!!

پای

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
_غواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه!
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
_خیرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، ځو ورځې وخت راکه!
ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:
_یاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دروا خله، یو څو لیکې ولیکه! بس! دا یي هم نخشه!
چاره نه وه، ومې ویل:
_سبا ته یې وغواړه!

سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:
ـ ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زوروړې کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسي چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.
په حیرانۍ مې وویل:
ـته خو بدي دار نه یې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟
په زوټه یې وخندل:
ـای ساده ګله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!
دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د بېګاه یې نه لرل، خو کله چې یې د ختهو کور جوړاوه، لومړی یې د ګراج ځای پرېښود، ما یې علت وپوښت، ده راته وویل:
((هی هی انجنیر صاحب! خدا کلانه! میشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

مورنۍ ژبه

پلار په خواشينۍ وويل:
ـتا هېڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وويل:
ـڅلور مياشتې يو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشين غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
ـسړيه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به يې کې.
د سړي تندی تريو شو ، لاسي بکس يې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.
ښځې ماشوم ته وکتل، ورو يې وويل:

ـګوره زړګیه ! ته باید خپل درسونه ووایي، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.
ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...
ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:
ـهله ګرانه ! د مکتب وخت دې دی !
هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.
هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی ورد مخته شو، ماشوم یې تر لاس ونیو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.
پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې پر توره دړه د الفبا توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:
ـخوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !
ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...
شېبه وروسته معلمې وپوښتل:
ـقندولک ! تو چرا نوشته نمیکنی؟
ماشوم ورو وویل:
ـڅه ؟
د معلمې شونډې وخوځېدې:
ـچه گفتي؟

هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !

_څه وکم !

معلمې تندی تریو کړ !

_بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟

ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده، په خوشالۍ یې وویل:

_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !

د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :

((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

څوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګکی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګکي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.
نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کېڼ لورته ړنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټې ژۍ ولګېد ، ځای پر ځای پرېوته.
هلک د هغې تشي ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه یې ښېراوې راووتې:
ــ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...
هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه ــ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد ، له خولې څخه یې ځګونه باد شول:
ــ وژنم یې !
دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.
ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:
ــ مړه دې کړه !

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستوڼی تېر کړ، څه یې
ونه ویل.
د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترګې رڼې کړې،
یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.
مور یې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې یې په وینو سرې شوې،
په غریو کې یې وویل:
_څه ووایم، خدای دې ځوانیمرګ کي.
وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې
کوټې ته ننوته.
ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
_څه خطا، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:
_دا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!
مور یې چیغه کړه!
_نو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وویل:
د کلا تر مخ هلکان مرد کي کوي، شرم دی شرم!
ښځې په غریو کې وویل:
_زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن
جامې مینځو! اوبه راوړي!
هلک چیغه کړه!

ـ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولېده ! مرداره به يې کم له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

لیکوال: نصیراحمد احمدي

خونکار

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

(ناول)

ليکوال: نصيراحمد احمدي

د چاپ کال: ۱۳۸۹ل

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم: خونکار
ليکوال: نصيراحمد احمدي
د ليکوال د تليفو شميره: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د ليکوال ايميل ادرس
nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

چاپ شمیر: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه: مومند خپرندویه ټولنه _ جلال اباد
کمپوز : پخپله لیکول
د پښتی ډیزاین: احمد شا امیري
چاپ کال: ۱۳۸۹ل

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالۍ

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تکړه ليکوال، کره کتونکي او د نظر خاوند ښاغلي اسد الله غضنفر ته!

سپوږمۍ وه، سړي منډې وهلې...ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد، بېرته پورته شو، پښې يې بېسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه يې ولړزېد، شا ته يې وکتل، پر اوږه کې يې نرۍ درد تېر شو، لاس يې وروووړ، ګوتې يې په وينو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تيږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې يې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه يې نه ليده، يوې ټيټې ونې ته ور وښوېد، د ونې تنې ته يې څنګ ولګاوه، غوږونه يې څک کړل، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سړه ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستوري منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړی ښه شېبه غلی ناست و، بيا يې ګېډه توده شوه، لاس يې وروووړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه يې سستي ورکوله...خوا يې راګرځېده...ټوخي واخيست، خو لې ته يې لاس ونيو، ساه يې تر پزې راووته. څو ګامه يې واخيستل، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښی بوټ هم لوند شو، ټول بدن يې لړزېده....

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ځنګنونه يې پر تيږو ولګېدل، بانه يې سره ور وستل، د کورنۍ غړي يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رڼې کړې، پورته يې وکتل، ستوري د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل...
سر يې وځړېد ، زړه يې ولړزېد ، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و ، سپوږمۍ د يوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټيټ شو ، د سړي په غاړه کې ځړيکه شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کيڼ اړخ ته ړنګ شو ، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې...

*   *   *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد ، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منو پټ شول.
نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.
يو دم يې د ښۍ پښې بټه (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته يې وکتل، يوه کوچني خړ کب يې د دوو سپينو ګوتو په مينځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.
نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مينځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتيا وه، يوازې مرغۍ چونېدلې....

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

نجلۍ مخ ته څو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپينه غاړه يې لنده شوه، خوند يې ورکړ، بيا يې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونۍ (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچونۍ نوې راوتلې بڼکې لندې وې..نجلۍ د مرغۍ چوچونۍ پر شنو وښو کېښود ، سهارنی لمر ښه پرې ولګېد ، وزرې يې پرانيستې، غلی پرېووت.

نجلۍ يوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه يې ځليدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګينه دروازه پًرانيستل شوه، يوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، يوې، بلې خواته يې وکتل، په زوته (زوره) يې وويل:

ـغوټۍ !

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته يې وکتل، د هغې څيره نيولې وه.

نجلۍ وويل:

ـولي خپه يې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـپلار دي لا نه دی راغلی.

ـڅه؟!

ـهو لورکۍ ! تير ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره يې دکاريزه د اوبو په ويش خبرې کولې، ويل يې چې ناوخته راځي.

نجلۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـما ويل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تريو کړ:

ـنه !

خونکار

لیکوال: نصیر احمد احمدي

نجلۍ وویل:
ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ور ولېږه، درک به يې مالوم شي.
ښځې وویل:
ـښه ده، زه به ورته ووایم.
نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه يې وویل:
ـهغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیوری رنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې يې درلودې. پر غولي لیکي لیکي ګیلم (ټغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه تُفدانۍ ایښې وې..
نور غلي ول، یوازې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغی یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شوا روزه کې يې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل يې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو درېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....
داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي څېره نېولې وه، ویل يې چې ملک عطا الدین په خپله خسر ګنۍ کې هم نه و.

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

کلیوال په اند ښښنه کې ول، د کلي ملا وته وخل، په زامت یې وویل:
ـ زړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي،
په الله یې وسپارئ! پیدا به شي.
.له دې سره یې دېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره
یې وویل:
ـ یا الله! د خدای د یادولو وخت دی.
شېبه وروسته په کوټه کې یو اځې یو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده،
په ږیره کې یې سپین ډ کي ډېر ول، چرتي ښکارېده.
سړی یوه شېبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تګ کې یې کینه پښه درنه پسې
اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې ببرته کړه، غوټۍ منډه ور
واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، وړې سترګې یې
سرې ښکارېدلې...په زوته یې وویل:
ـ کاکا! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد؟!
د سړي سر وخوځېد، ورو یې وویل:
ـ هر ځای مو پسې ولټاوه، خو...
یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:
ـ په څه بلاه دې وخوړ؟ هه!
د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.
سړي وویل:
ـ چټیات مه وایه!!!!
ښځې یودم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخیسته، ښځه یې تر مټ ونیوله،
ورو یې وویل:

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـ موريٖ ! رسوایي مه جوړوه ! رابه شي !

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه !

ـ وو ایه ! څه ټکه دې پرېوا چوله؟ ! تر کوم پانه دې لاندې کړ، هه؟ !

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر مټ ونیوله، په وره یې ننه ایسته.

غوټۍ ببرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـ کاکا ! پلار مې بیګا له تا سره و؟ نه؟ ! ! !

سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ هو ! مورې تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ویش کاغذونه رامینځته کړل، ښکاره لیکل شوي وو، چې پلار دې د کاریز په اوبو کې دوه شواروزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زمونږ له کوره ووت.

نجلۍ وویل:

ـ پلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وخوځېد:

ـ نه پوهېږم. کلیوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو، د کلا د لویې دروازې دواړه پلې پرانیستل شوې، پر یوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر یو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې یوه خیرن ځوان ګامونه اخیستل... دی هغه ور سړی و، مړه زېړه یې درلوده، سترګې یې غټې وې، پر تندي یې د کالداني لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـ جانکو !
ځوان، بار پرېښود ، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.
سړي وویل:
ـ ته د شپې په باغ کې وې؟
ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.
د سړي شونډې وخوځېدې:
ـ د باغ د ېوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غل، ټوخی یا د دروازې کړپ دې وانه ورېد ؟
ځوان د ((نه)) په نښه سر وخوځاوه.
سړي خرې ته وکتل، په اخور کې یې خوله وهله..دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړی ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو یې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...
سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یوځای کاهدانې ته ننوت.
نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود ، برجونه تر دېوالونودوه ـ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاګ و ، یواځې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د د یوال پر وروستۍ پخڅې پرتې وې.
داوخت یې د دروازې کړپ واورېد ، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل::
ـ خواره سې، غوث الدین دی !

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګرندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.
غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې یې یوې کلیوالي ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونه یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله.
غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.
غوث الدین یوه شپه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدیګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:
ـ یو مړی موندل شوی دی.
غوث الدین سلام وګرځاوه، شا ته یې وکتل، د کلي ګوروان و.
غوث الدین په بیړه وویل:

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـ څه چټیاټ وایې؟!!
ګوروان وارخطا شو:
ـ زه، زه نه یم خبر، یو کوچی راغلی دی.
غوث الدین په بیړه له جوماته ووت. د باندې یو سړی ولاړ و، لښته یې په لاس کې وه، پر ږیره یې شنه نصوار پراته ول.
غوث الدین ورمخته شو، ویې پوښتل:
ـ څه خبره ده؟
سړي په ډډ کوچیاني غږ ځواب ورکړ:
ـ خدایزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغلی، ما ویل چې کومه مږګه (مږ حیوان) به یې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د یو چا په وینو لړلی لاس راوتلی و.
دا وخت دربی شو، ډله کلیوال له جوماته راووتل، غوث الدین د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راګرځېدل.
غوث الدین له کلي ووت، کلیوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...
کوچي څو تېږو ته لاس ونیو، کلیوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدین مخکې شول، غوث الدین پښه ورپسې کرښوله....
کلیوال پر یوه ځای سره راټول ول، غوث الدین یوې خواته کېناست، سر ته یې لاس ونیو، وروسته یې یو ورو غږ واورېد:
ـ عطاالدین دی.
غوث الدین په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته یې وکتل، ځنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، یودم یې کوکه کړه.

ملا او دوو نورو کليوالو لاسونه ترې راوګرځول، سرې يې له هغه ځايه ليرې کړ، شېبه وروسته کليوالو سلامت جسد راوېست، غاړه يې يوائې پر پوستکي بنده وه، په ښۍ اوږه کې يې هم لوی پرار جوړ شوی و.
جسد د ښورولو نه و، همالته يې پرېيست، يوه سپين ږيري څادر پرې وغوړاوه، بل کليوال په کټ پسې ولاړ.

*   *   *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصي نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخيست، څو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به يې غږ ټيټ شو.
جومات ته به هم ډله ډله نارينه راتلل، لاسونه به يې پورته کړل، يوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته. د چايو له پاره په دوو بخاريو پسې اور بل و.
يوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بيا په ورځ کې يوائې دوو ـ دريو تنو لاسونه پورته کول.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

کله چې غوث الدين د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، وربندار يې منډه ور واخيسته، سرۍ يې تر ګرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولګولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايسته...
غوث الدين يوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهداني څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت. غوټۍ د ېوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه کلکه ښکارېده، په څپولي ګاڼګوتي ويښتو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوښکو وچې ليکې ښکاريدلې...
غوث الدين د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، وروسته يې د نجلۍ سر ور ړنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کينه اوږه ولګاوه، په چيغو چيغو يې وژړل....
ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل...
سړي ورو وويل:
ـغوټۍ لورې ! بس ده !
د نجلۍ ژړا زور ونيو....
سړي د هغې سر په خپل ټټر پسې ټينګ کړ:
ـبس ده نور.
نجلۍ ژړل....
ښه شېبه ووته، سړي وويل:
ـمور ته دې ووايه چې ځان تيار کې، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !
نجلۍ ورو ورو ژړل...

سړی یوه شېبه کېناست، بیا د باندې ووت، لمر تیزې کوله، د کلا مینځ سپېره ښکارېده، له کاهدانې څخه لا د ساتول غږ اورېدل کیده...
سړي ګامونه واخیستل، کاهدانې ته ورننوت، جانکو رشقه وړوله...
سړی یوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګیو کې د مرغۍ چوچونې چونېدل، په لویه دریځه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهدانې څخه د وړې شوې رشقې بوی ته.
غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:
_جانکو !
ځوان غتې سرې سترګې ورواړولې.
سړي وویل:
_ته به له دې هیسته یواځې یې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !
ځوان د «هو» په ښښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په میده کولو بوخت شو.
ناڅاپه یوه زوروه چیغه تاوراتاو شوه !
_ته خونکار یې ! مورږ ستا کور ته نه ځو ! ! !
غوث الدین په بیړه شا ته وکتل، وربندواره یې وه، ولاړ شو ، په خشکه یې وویل:
_چتیاټ مه وایه ! ! که نه نو...
ښځه په خبره کې ورولوېده:
_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره يې منډه کړه، د جانکو له لاسه يې ساتول ور واخيست، کړنګ شو، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد، ښځې چيغه کړه !

_هه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نورميراث يې تا ته پاتې کېږي....

غوث الدين غلی ولاړ و، ځو ښځې ورغلې او د غوټې مور يې په کشولو کشولو له کاهداني ويسته.

غوث الدين خپل سر پر ځنګانه کېښود، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدين هماغسې ځوړند سر ناست و، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه! ټک له ټکه شې، مېنه دې سپېره شه، خدای دې د مانښام پاستي ته اړ که....))

ښه شېبه ووته، بيا د سړي څنګ ته ځوک کيناست، غوث الدين سر پورته کړ، غوټې وه، وړې سترګې يې سرې وې، پر سرو شونډو يې تور پټري ښکارېدل.

د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غريو کې يې وويل:

_ما به څنګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته ووايه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ د چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟!
نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچونې ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدیګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل، په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.
ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.
په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته.
د ښځې غږ وااورېدل شو:

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ـ څوک دی؟

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدين وويل:

ـ زه به نور دلته اوسم.

د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، يوه لويشت کاهګل لاندې ولوېد، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه يې وويل:

ـ څنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندی تريو شو، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته!

ـ بس که پليتې!

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې نجلۍ ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ مور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سرې يوا ځې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ وويل:

ـ خو ستا دواړه ميرمنې هم يوا ځې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ور ولوېد:

ـ زړه مه خوره! ما خپل اوښې ته ويلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی!

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخيسته، ورو يې وويل:

ـ غوټۍ لورې! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟

نجلۍ کيڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو، لړګينه درنه

دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی يې په سپږمو ننوت، کوټې دريڅه نه درلوده، په مېنځ کې يې يو پلاستيکي فرش وير (هوار) و.
سړی يوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې ځيرې خيرن پلاستيک با د رپاوه.
سړي وويل:
ـ د برج په کوټه کې څه شی دي؟
د نجلۍ شونډې وخوځېدې.
ـ هيڅ، يواځې د وړو زوړ کندو ايښی دی.
سړی يوه شېبه غلی و ، وروسته يې وويل:
ـ غوټۍ لورې ! ما ته هلته ځای جوړ که !
نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه يې پلاستيکي فرش ټول کړ، پر ختېينو زينو وخته.
غوث الدين د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و ، په لاس کې يې سطل ښکارېده، نيغ څاه ته ور روان شو ، شېبه وروسته يې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.
چوپه چوپتيا وه، د جارو غږ راته، د برج له وړې ورسۍ مړې دوړې راوتلې...
نجلۍ پر زينو راکښته شوه، غوث الدين ورته وکتل، د هغې له وړو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زينو وختله.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

پاو وروسته د برج کوټه تياره وه، غوث الدين ورغی، له دريڅې نه پر مخامخ د ديوال مازد يګرنی ژېړه رڼا لويدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د ديوال په يوه کونج کې د غنمو تارونه جارو کول...
د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې يوه تُفدانۍ، راډيو، جاينماز او له اوبو ډکه بدنۍ ايښودل شوي وو.
غوث الدين پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته يې وکتل، پر چت يو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چيلم ښکارېده، د چيلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.
ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدين کېناست، خو په پښو کې يې د ولاړېدو سيکه نه ليده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته يې څادر هوار کړ، د لمانځه نيت يې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور يې چوله کړ، لاندې يې وکتل، وربنداري يې د يوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولي ول، ښځې په چيغو چيغو ژړل...
غوث الدين بېرته نيت وتاړه، دوه رکعته سنت يې وکړل، لنډه شېبه يې لاسونه لپه نيولي ول، وروسته پر زينو کښېته شو، کوټې ته ور ننوت، وربندار يې په منډه د باندې ووته.
ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره يې خپل ټټر راويست، خو غوث الدين لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو يې وويل:
ــ نه وې!

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ځوان تر خپلې زرينې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور وېښته يې وګرول، شونډې يې وخوځېدې:

_له موټر سره تللی وم ! څه وکم، پردۍ موټروانې ده، نن راغلم !

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل ځراغ يې پر غولي کېښود، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپين ګرد مخ کې يې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته يې سر ټيټ شو.

غوث االدين يوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، يوه شېبه ناست و ، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وويل:

_تروري ! کيسه څه وه؟

ښځه غريو واخيسته، ژړا يې کابو کړه، شونډې يې وخوځېدې:

_د قيامت نښې دي، ماته خو داسي ايسي چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نيغ ورته وکتل.

ښځې وويل:

_خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکي يم.

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوړه ډک غږ واورېدل شو:

_وشرمېږه ! په خپل ليوره پسې داسې خبرې کوې !

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چيغه يې کړه !

"_چوپ که د ...

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وځړېد.
ځوان سره ساه واخیسته، ورو یې وویل:
_زماهم زړه ته نه لویږي.
ښځه غلې وه.
ځوان خپل څادر ور واخیست، ولاړ شو.
ښځې وویل:
_حمیده ! ناوخته دی.
د ځوان شونډې وخوځېدې:
_ټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی. ، سبا به سره وینو.
_مړی (ډوډی) خو وخوره !
_زړه ته مې نه کیږي.
له دې سره له کوټې ووت.
شېبه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوګي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو، د ورسۍ تر څنګ ودرېد، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد، وره ته ورغی، لاندې يې وکتل، حميد و، پر تورو څڼو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدله...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښېنسته شو، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښي يې پريمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې يې ور وشکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چوپه چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنګېد، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه يو سيل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدين کېڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و، غوث الدين ورغی، د دېوال سيوري ته په هوار شوي زاړه ليمڅي کېناست، پر منې يې غاښونه ولګول، په ډکه خوله يې وويل:

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

_انګور څنګه دي؟
جانکو په لينده کې ګيتۍ کېښوده، شونډې يې وخوځېدې:
_رنګ يې وهلی، خو لا خوږ و ته برابرنه دي.
له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنۍ پخڅې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منو پر ونو ور ټيټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.
له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.
غوث الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، همالته پر ليمڅې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.
غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:
_د غوا زويه!
جانکو په حيرانۍ ورته وکتل.
غوث الدين بېرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:
_د مور ميړه راته پيدا شو، له بيګا راهيسې درې واره راغی!
شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په ليدو غلي شول.
سرۍ د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سرې ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته يې له چايو ډک ګيلاس کېښود ، غوث الدين توري ګوړې ته لاس ور وغځاوه ، ورو يې وويل:

ـحميد ته دومره وخت مه ورکوی !

ښځې تندی تريو کړ، په خشکه يې وويل:

ـحميد زما وراره دی !

سړي يوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چايو سور يې پسې وکړ، ترخه موسکا يې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو يې وويل:

ـستا به وراره يې، زما هيڅ نه کيږي !

ښځې اور واخيست:

ـدا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـله دې هيسته به زما وي.

ښځې يو دم وژړل:

ـګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جايداد له پاره وواژه.

غوث الدين وخندل، غوټۍ په حيرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو، نجلۍ ته يې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن يې لړزېده... سړي ورو وويل:

ـ غوټۍ لورې ! مور دې د اعصابو تکليف لري، پوهه يې که !

نجلۍ په ربړ ديدلي غږ وويل:

ـخو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدين يوه شېبه غلی و ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـمنم ! زموږ تر منځ د ځمکي د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، يو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دي خپل ورور ووژنم.
سړی غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې.
سړي وويل:
ـمور دې پوه که ! حميد به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران ! پر اوږو دې يې نه راسپروي.
نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل.
سړي يوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو ، ورو يې وويل:
ـحميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پېغله يې، تاته پردی دی.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

د څراغ پر شیشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شیشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده دوډۍ کې ولوېده.
غوث الدین لاس ور وغځاوه، شو پرکه یې له وزره ونیوله ، تر چوټرې یې لاندې وغورځوله.
پیشو میو کړل، خپله ملا یې د غوث الدین پر ورانه وسولوله، سرې یو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود ، پیشو ژبه ورته راویسته.
د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.
غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماختسن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.
غوټۍ په چوټره یوا ځې ناسته وه.
غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد ، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې ایښې تُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و ، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله..
غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو ، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سرې ورو وویل:

ـخوب درځې؟

نجلۍ د ((نه)) په بڼه سر وخوځاوه.

سړي وويل:

ـخوب درځي! سترګې دې پړسېدلې دي.

نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدين کېنڅ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد، پر غولي کوټه کاغذونه پراته وو. ځوان د څراغ په رڼا کې يوه کاغذ ته کتل، وروسته يې ورو وويل:

ـد کاريزه د ځمکې قواله نشته!

د ښځې تندی تريو شو، شونډې يې وخوځېدې:

ـقواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه يې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره يوړل.

غوث الدين وټوخل، دواړو په بيړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پيڅکه ور کش کړه.

غوث الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:

ـمړۍ (ډوډۍ) دې وخوړه؟

دواړو په حيرانۍ ورته کتل

سړي بله پوښتنه وکړه:

ـکاغذونه دې وکتل؟

ځوان وارخطا شو:

ـنه، هو

ـشپه دې دلته ده؟

ـنه
ـنو بيا څه ته ناست يې، نجلۍ ته خوب ورځي.
ښځې چيغه کړه !
ـتاته حاجت نشته !
سړي هماغسي ځوان ته کتل، وروسته يې وويل:
ـشپه ده، کلي مو هم لري دی، مور به دې پرېشانه وي.
ځوان خپل څادر ته لاس وروغځاوه.
غوث الدين د باندي ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه.
غوث الدين ورغی، جانکو د باندي په تياره کې ناست و.
غوث الدين غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدين زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه ليمڅې کېښوده.
جانکو وويل:
ـمنې درته راوړم؟ !
ـنه
جانکو سړي ته وکتل، څېره يې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سيوری يې لړزېده...
دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا يې تپه تياره وه، پورته راښه ستوري ولاړ ول، ليرې يوه سپي غپل....
غوث الدين يوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت يې وکړ، تر يوه ځايه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بيا په تياره کې ورک شو.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

*   *   *

غوث الدین وویل:
ـ غوټۍ لورې ! بیګا په کوټه کې د چیلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نیولی، یو جارو پرې تېره که !
نجلۍ د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شیدې یې دالان ته یو وړې. غوث الدین د سخوندر پړی پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو یې پیل وکړ.
غوث الدین پر اخور کېناست، دالان ته یې وکتل، له دریڅو څخه یې تور لوګی راووت...
ښه شېبه ووته، بیا یې سخوندر په یوه جلا اخور وتاړه، روان شو.
نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې یې جارو نیولې وه، تر غوث الدین مخکې شوه، په تګ کې یې وویل:
ـ کاکا ! لږ ماتل شه !
سړی بېرته غوا او ته ورنږدې شو، غولې ته یې لاس کړ، په وچو خوشایو کې یوه زړه جارو پرته وه، هغه یې د یوې غوا ورانه ته ونیوله، وچ خوشایي ترې ولوېدل.
یو سونګی یې واورېد، شا ته یې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری یې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به یې پیچلي اوږده ویښتنه له ملا جلا شول...نجلۍ په یوه وره ننوته.

یودم تېرې کوکې پورته شوې...د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، وربندار یې له کوټې را ووته، چیغه یې کړه !
ــته خوني یې، زموږ له کوره ووزه !
کړپ شو، غوث الدین لاندې وکتل، یوه لاسي وړه بټۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وویل:
ــدا د غوټۍ د پلار لاسي بټۍ ده !
سړي بټۍ ته په حیرانی کتل...
له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:
ــستا تر توشکې لاندې وه.
د سړي زړه ولړزېد.
ښځې بغاره کړه !
ــ زموږ له کوره لاړ شه !
سړی ځړېدلی سر ولاړ و.
غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان یې لړزېده، په ژړا کې یې وویل:
ــدا بټۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان یې در رسولی و، هه !
سړی غلی و.
نجلۍ وویل:
ــد خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !
غوث الدین له چوترې کښته شو، د کلا لویې دروازې ته یې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد ، سړه ساه يې واخيسته، فکر په مخه کړ.

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و ، غوث الدين ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه.

سړي جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:

_بيګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نيغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې يې کرکه پرته وه.په کاوړ يې وويل:

_سهار خو ته لمانځه ته تللی وې، دروازه تا خلاصه کړه !

غوث الدين څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد ، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سړی بېرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنۍ زينه کې رنګ پروت و ، توشکه، بالښت او برستنه په خاورو کې اچول شوې وې.

سړی چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته يې وکتل، په سړه سينه يې وويل:

_لارې ته نږدې د دېوال سرداو را لوېدلی دی.

جانکو يوه شېبه غلی و ، وروسته يې وويل:

_خدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منهو په غلا ونيو.

غوث الدين په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ دې دروازې ته زولفی ور واچوه، يو کولپ هم ورته راوړه.
ښځې په غريو کې وويل:
ـ جانکو !
ځوان مخ ور واړاوه.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ حميد راوغواړه، ورته ووايه چې ترور دې غوښتې !
غوث الدين برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، يوه يوه يې ور پورته کړه، پر اوږه يې واچوله، چيلم ته يې لاس ور وغځاوه، پر زينو وخوت.
ښځې ښېراوې کولې...
غوث الدين کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد ، چيلم ته يې وکتل، سرخانه يې ماته وه.
سوړ اسويلی يې ويست، کېناست، شاوخوا يې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه يې زوړ پلاستيک راوشکاوه، د چيلم سرخانه يې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته يې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپين لوګي ونيوله، ورسره يې د سوځېدلي پلاستيک بوی پر سپږمو ننوت.
غوث الدين ته ټوخی ورغی، ښه شېبه يې وټوخل... ګړۍ ته يې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.
له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سرې تر لاس ونيوله، نجلۍ چيغه کړه !
ـ ما پرېږده !
غوث الدين ورو وويل:

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ـته هم همداسې فکر کوې؟!
نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته!
په تناره کې دوه تورې غټې چايجوشې ايښې وې، غوث الدين لاس ور وغځاوه، يوه چايجوشه يې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.
غوث الدين شاوخوا وکتل، په يوه ختينه تاخچه کې څو بوتله ښکاريدل، ورغی، يو له بورې ډک و، په بل کې تور چای پروت و او له دريم څخه هم د ديګ د مثالې بوی ته.
شېبه وروسته يې په يوه وړه چاينکه کې چای دم کړ، په ګيلاس کې يې بوره واچوله، وچه ډوډۍ يې و نه موندله، بېرته پر زينو وخوت.
اوږد وغځېد، پياله يې ډکه کړه، سترګې يې سره ور وستې، يو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بيايې پر پزه کېناست، سړي لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سړي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدين کېناست، مچ يې پر سر راګرځېده، سړي پسې کتل، وروسته يې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړي مچ د چايو په ډک ګيلاس کې ولوېد.
سړي په غوسه وويل:
ـد غوا زويه!
ګيلاس يې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاينکه يې ور پورته کړه.
لس بجې شوې، غوث الدين هماغسې پروت و، سترګې يې پټې وې، وروسته يې د موټر سايکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره يې لاندې وکتل، د حميد زرينه خولۍ لمر برېښوله...

د سړي زړه اور واخيست، پر زينو کښته شو ، حميد ته مخامخ ودرېد ، په خشکه يې وويل:
ـد څه لپاره راغلې؟
ځوان په ډاډه غږ وويل:
ـګوره غوث الدين کاکا ! ما ستا خبره ومنله، يوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.
د ښځې غږ واوريدل شو:
ـ حميد به نور دلته اوسي.
سړي چيغه کړه !
ـنه !
ښځې وويل:
ـته له دې ځايه ورک شه !
د سړي له خولې لاړې باد شوې ! !
ـزه دا مينده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای !
حميد په کاوړ ورته وکتل !
ښځې وويل:
ـپه تا خو دې يې بلا وګرځې !
غوث االدين چيغه کړه:
ـوژنم دې ! !
ټيټ شو ، يو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټيټ کړ، کړنګ شو ، شا ته د ورسۍ لويه شيشه دړې وړې راولوېده.
د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدين ځوان له مټه ونيو ، چيغه يې کړه !
_ووځه ! ! !
حميد سرې پورې واهه ! غوث الدين ولوېد ، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه ، بېرته پر پښو ودرېد ، د حميد تر ګرېوان يې ګوتې تاوې کړې ، ځوان ته يې څپېړه ورکړه ، د هغه زرينه خولۍ له سره ولوېده ، د حميد مخ ګونځې پيدا کړې ، سرې يې تر ګوډې پښې ونيو ، وروسته پرې ور پرېووت ، د غوث الدين تشي ته يې ګونډه ورکړه ، خولې ته يې سوکان ونيول ، ښځو کوکې وهلې...
د باغ دروازه خلاصه شوه ، جانکو منډه ور واخيسته ، ځوان يې تر وليو ونيو ، غوث الدين ولاړ شو ، بريتونه يې په وينو سره ول ، له خولۍ يې لاړې بهېدلې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، لوڅ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت ، بېرته را ووت ، غټ لور يې په لاس کې و .
جانکو منډه ور واخيسته ، تر غوث الدين يې غېږه وګرځوله ، د سړي لاړې باد شوې !
_ليرې شه د غوا زويه !
لور د جانکو پر مټ ولګېد ، خړ لستونړی يې سور شو ، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل ، غوث الدين يې ځملاوه ، يوه پر لور پښه کيښوده ، بل يې موټ ور خلاص کړ .
غوث الدين چيغې وهلې ، پوچ ، پاش يې تر خولې راوتل ، حميد يوې خواته غلی ولاړ و .
شېبه وروسته کلا له کليوالو ډکه شوه .

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

يو سپين ږيری ور مخته شو ، حميد يې تر مټ ونيو ، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سايکل پسې ويست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

غوث الدين ورو روان شو ، له خاورو يې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې يې درد کاوه، لاړې يې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وينه له ليرې پکې ښکارېدله.

اورېد وغځېد ، د کيڼ ځنګانه سترګې يې سوی وکړ، پاېڅه يې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته يې لاس ور وغځاوه ، مړې دوړې ورنه پورته شوې. ..

له کوټې ووت، په چوتره يې ورېندار، د کلي ملا او دوه نور سپين ږيري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لويي دروازې ته ورغی. د باندي لاړ، نيم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زينو خوت، کلاشينکوف ور سره و.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او منې تللې، پیسې به یې اخیستې، خر کارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله...

غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په وریندارې او وربرې یې کار نه درلود، د برج کوټه به یې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به یې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تلی دی.

غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، څو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سړي به تر ډېرو ټوخل...

بیا یې راډیو ور واخیسته، اورېد وغځېد، ستن یې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې یې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.

یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سړی کېناست، راډیو چالانه وه، غوټۍ بغاري وهلې...

زړه یې ولړزېد، له څراغ سره لاندې کېښته شو.

نجلۍ د ځا تر څنګ په خټو کې ناسته وه، چيغې يې وهلې، ويښته يې شکول...
غوث الدين په زوږه وويل:
_څه ټکه راپرېوته؟ !
نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...
سرې تر مټ ونيوله، ټکان يې ورکړ، چيغه يې کړه !
_څه شوي؟ !
نجلۍ کوکه کړه !
_مور مې !
_مور دې چېرې ده؟
نجلۍ ځا ه ته اشاره وکړه.
د سرې زړه ولوېد ، څراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر بېلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.
پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده، سرې چيغه کړه !
_جانکو !
ځوان منډه ور واخيسته، بتۍ يې ځا ته ور واچوله، د اوبو پر سر يو څه ښورېدل...
جانکو ځپلۍ وبستې، د بېلر تر څنډې يې پښه وا ړوله، لاندې کوز شو.
غوث الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...
غوټۍ په ژړا کې وويل:
_پايځۀ دې ! !

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

غوث الدين پښو ته وکتل، ځراغ نږدې و، ښی پايڅه يې سره ښکارېده، پر لمن يې هم څاڅکی څاڅکی وينه پرته وه.
سړي لاس ور ووړ، وينه تازه وه.
په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:
ـ بتې!
غوث الدين پر بېلر ور ټيټ شو، د بتې سپينه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه يې ښځه پرته وه.
د غوث الدين پښې مړې وې، ټول بدن يې لړزېده، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد، هغه يې راپورته کړه، د ځراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي يې پر غاړه را پريوتل، وينه توده وه.
غوټې د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...
ښځه يې لږ لرې پر وچه ځمکه پرېيستله، جانکو ځراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو، وينو نرۍ دارې وهلې...
غوټې پر خپلې مور ورپريوته، غوث الدين تر مټ ونيوله، د نجلۍ يوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...يو دم يې د سړي ټټر ته سوکان ونيول، پر اوږه يې خوله ور ولګوله، بغارو يې زور ونيو، چيغه يې کړه!
ـ ولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟!!
د نجلۍ غږ يودم ورو شو، ښی لاس يې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنۍ يوه په بلې پسې وشکېدې، سر يې کيڼ لور ته ړنګ شو، سترګې يې سپينې واوختې، خوله يې څو ځله خلاصه کړه، په ټيټ او بې سېکه غږ يې وويل:

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ــستا ، ستا جامې په، په وينو ککړې وې، مو ، مورکۍ تا...
ولوېده، سرې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې يوه لوېشت پورته پاتې شو ، پيچلي ويښته يې پر خاورو پراته ول.
د جانکو غږ يې واورېد:
ــته خونکار يې؟
غوث الدين نېغ ورته وکتل، د جانکو سترګي رڼې راختلې وې، غوث الدين په لړزانده غږ وويل:
ــنه ! !
جانکو منډه کړه، د لويي دروازې د ځنځير کړنګ شو ، له کلا ووت، چيغو يې ټول کلی په سر واخيست !
ــ خونکار...خونکار....خون.....
غوث الدين د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو يې پورته کړه، په کوټه کې يې پرېښسته، شاوخوا يې سترګې واړولې، يوې خواته بوغبند پروت و ، را وايي خيست ، د باندې ووت، پر ښځې يې واچاوه.
شور ماشور شو ، يوه ډله کليوال کلا ته ور ننوتل، له چا سره بټۍ وې له چا سره هم بل لاټينونه.
خلک تر بوغبند راتاو شول، يو سپين ږيری کېناست، د بوغبند يوه څنډه يې ورپورته کړه ، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونيول:
ــتوبه خدايه، توبه !
يوه کليوال د ناست سپين ږيری پر اوږه لاس کېښود ، بوډا ور وکتل، کليوال غولي ته اشاره وکړه، د سپين ږيري تر پلاستيکي چوټو ډنډ وينه را ګرځېدلې وه، سرې په بيړه ولاړ شو.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

غوث الدين يوې خواته غلی ولاړ و، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...
غوث الدين څراغ ته لاس کړ، ورو روان شو، پر زينو وخوت، يوه بوډا چيغه کړه!
_مه يې پريږدئ!
ځوانانو منډه ور واخيسته، غوث الدين کوټې ته ننوت، دروازه يې ځنځير کړه، درب شو، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله.
ګررر شو، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونيوله.
غوث الدين د کلاشينکوف نلۍ ټيټه کړه، زوروه چيغه يې تر خولې راووته!
_ووځی! د غوا زامنو.
کليوالو منډه واخيسته، يو په زينو کې ولوېد، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.
غوث الدين په پورتنۍ زينه کې ودرېد، د څو لاسي بټيو رڼا پرې ولوېده.
يوه بوډا په غريو کې وويل:
_خدای دې ښه ورځ نه دروينې!
بل کليوال چيغه کړه!
_ته خونکار يې!
غوث الدين وويل:
_ما دا کار نه دی کړی! تاسو...
جانکو په خبره کې ور ولوېد:

ـدرواغ مه وایه! ما د غوتۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وینو سرې وې، ښځه دې وژلې، بیا دې څاه ته اچولې ده.
یوه په عمر پوخ کلیوال چیغه کړه!
ـته ځناور یې!!!
غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود، غلی شو.
کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور نږدې شوې، یوه پر زینو وخته، تو یې کړل، لاړې د غوث الدین پر کړه پزه وڅڅېدې.
بوډۍ بېرته پر زینو کښته شوه.
سړي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور یې پورې کړ، کندو ته یې اوږه ورکړه، وره ته یې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې یې کولې... نارینه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...
ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریڅې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.
زړه یې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.
یو وخت یې یخنې وشوه، سترګې یې رڼې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ یې ونیو، د لړګو د ماتېدو غږ راته.
ورو ولاړ شو، کندو یې وښوياوه، دروازه یې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپینې ریتاړې (نرۍ ټوټې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړی په احتیاط لاندي کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژۍ کېناست، پايڅې ته يې وکتل، تکه سره وه.
پښه يې لښتي ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پايڅه ور واوښتې. پايڅه يې وسولوله، ګوتې يې غوړې شوې، شاوخوا يې وکتل، يوځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ايستلې وه، موټ يې ډک کړ، لښتي ته يې ور وغځاوه، پر پايڅه يې خټه و موښله، يوه ژړغوني غږ يې پر بدن لړزه راوسته!
_د خدای ظالمه! ولې؟!!
پورته يې وکتل، مشره مېرمن يې وه.
سړی په بېړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:
_ما نه ده وژلې!!
ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن يې ثاڅکي ثاڅکي وينه پرته وه، شونډې يې وخوځېدې:
_پوهېږم
سړي تر مټ ونيوله، جټکه يې ورکړه، په کاوړ يې وويل:
_موږ شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه...
ښځې چيغه کړه!
_ته درواغ وايي! د غوټۍ پلار هم تا مړ کو!
کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چيغه يې کړه!
_څه چټيات وايي!!
ښځې ژړل...

سړی د لښتي پر ژی کېناست، سر یې وځړېد، پایڅه یې اوبو ته ور ټیټه کړه.
ښځې په ژړا کې وویل:
ـبې ګناه وینه ده، خدایکه دې پاکه کړه!
سړي په کاوړ ورته وکتل.
ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخیسته، مخې ته یې ودرېد، ورو یې وویل:
ـولې مې خبره نه منې! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله وربندا ره وژله؟!
د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.
سړي سوړ اسویلی ویست.
ښځې په سونګېدا کې وویل:
ـد غوټی په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدایکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.
غوث الدین په خبره کې ورولوېد:
ـمه یې راباندې وژنه!!
ښځې په ملنډو وویل:
ـهو! تاته خو سخته نه ده.
سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته یې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژی کېناست.
ښځې خو ګامه واخیستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ یې وویل:
ـد خدای روی ومنه! له دې ځایه لاړ شه!

سړي نيغ ورته وکتل:
د ښځې شونډې و خوځېدې:
ـ وينې به تويي شي !
سړي وويل:
ـ زه له چا څخه نه ډارېږم ! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتيا شي !
ښځې وژړل:
ـ د کليوالو خولې خو اوس هم نه شې بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور يې هم همدا وايي، که نور نه وي، مورې ته وګوره، دوه تور سرې درته ناستې يو.
سړي يوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:
ـ سمه ده، خو په غوږ دې پام کوه، زه به يو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.
له دې سره ولاړ شو.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ چېرته ځې؟
ـ نه پوهېږم !
غوث الدين حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کينه پښه درنه پسې اخيسته، وروسته د باغ تر پڅخې واوښت.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پرېږدي.
خلک خواشيني ول...ټولو غوث الدين ته ښېراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.
ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارويو به پر وچو پاڼو شخوند واهه...
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.
هر څه سپېره ښکارېدل....
د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.
له غوټۍ سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخيستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تېې کېدې، له ډېر ډنګروالي يې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينګه ور ياده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې يې خبره ونه منله.
جانکو د ژمي لپاره تياری نيوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويدېده.
د حميد درک نه و.

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته وابنه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلی و، نېغ د غوجلې کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله ايښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.
بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکری يې پر سر سم کړ.
يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.
ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترګې نيولې وې....
بوډا وويل:
ــغواړم چې يوڅه درته ووايم!
نجلۍ هماغسې غولي ته کتل...
بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ـ ګوره لورې ! بده يې مه ګڼه ! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې !
نجلۍ په بيړه ورته وکتل.
سړي وويل:
ـ زه ستا ماما يم، بل به دې نو څوک غم وخوري ! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم !
نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
بوډا په ډاډه غږ وويل:
ـ غواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم !
نجلۍ خپل تندي ته لاس ونيو، له شونډو يې راووتل:
ـ ما په کراره پرېږده
بوډا ولاړ شو، ورو يې وويل:
ـ ګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور ياده کړې وه، خدای خبر ! ولي يې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حميد ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه يې سبق ويلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به يوائې په کلاکې نه يې ناسته.
له دې سره له وره ووت.
نجلۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته کېنې لورته ړنګه شوه، له خولې يې ځګونه راووتل...

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپين کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل، هلته يواځې باران شوی و، له ځمکې د خاورو بوی لګېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې يوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هيليو يو يو سيل هم تېر شو، هر ښکاري خپل پټی درلود، پټي ته به يې د کاريز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له ختو جوړې وې، کله کله به د هيليو يوه نيم سېل لنډه دوره وخوړه، له وزرو به يې شنهاری پورته شو، ښکاريانو به وازې خولې ورته نيولې وې، هر يوه به په ټيټ غږ ويل:
ــ وزر مات، وزر مات، وزر...
مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورټيټې شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لس ـ دولس ډزې اورېدل کېدې.
دورځې له خوا به ټول کليوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و، ماشومانو به سرونه ټيټ نيولې وو ،زنګېدل به، سپپارو ته به يې کتل، هر يوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزی لښتې نرۍ څوکه به يې پر وليو ولګېده.

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په بل سر کې به کلیوال ناست ول، زړو به خیرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به یې درې څلور ټُفدانۍ ایښې وې، دوی پخواني وختونه ښه یادول، اوسنۍ زمانه یې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم یوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به یې ورو وې، کله چې به کوم یوه وخندل، سپین ږیرو به بد بد ورته وکتل....

په همداسې یوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حمید و، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټې خواته ور روان شو، جانکو د ګلاب تېزه خوشبویي احساس کړه، په ځوان پسې یې وکتل، دا ځل یې سپینه خولۍ پر سر وه، تر ځان یې پټو تاو کړی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بیړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته یې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووایي په چوتره کې یې یو زوړ لیمڅی هوار کړ، بالښت یې کېښود، ځوان ته یې د کېناستو بلنه ورکړه.

حمید بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته یې د ځوان تر مخ له شیرچایه ډکه پیاله کېښوده، ټکری یې د ککرۍ پر جړو ویښتو ورکش کړ، د لیمڅي پر یوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه یخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پیالې ته وکتل، له خړ چایه مړ ه تاوونه پورته کېدل، د چایو سور یې وکړ، ورو یې وویل:

_څنګه یې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو، یوه پیشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پیشو پسې یې لوټه وویشته، بېرته دالان ته ننوته.

حمید وویل:

_زما د پلار په خبره کې څه وایې؟!

د نجلۍ زړه ولړزېد.

حمید سوړ اسویلی وېست، خبره یې پسې وغځوله:

_ګوره! مور ستا پرده کوو.

نجلۍ غلې وه.

ځوان له چایه غوړپ وکړ، ورو یې وویل:

_بده یې مه ګڼه! پلار ته مې د بلې نږور پیدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته یې خورزه یې، په بد حال دې نه شي لیدلی.

د نجلۍ سر ځوړند و.

حمید ورو ولاړ شو، څادر یې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته یې وکتل، و یې ویل:

_فکر وکه! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې څلورو دېوالو کې ګوښې نه یې ناسته!

حرکت یې وکړ، څاه ته ور وګرځېد، لاندې یې وکتل، د سپینو اوبو پر سر هیڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه یې واخیسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه لیده، کوژدې ته یې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تیار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر کُنې کورته لاړه، یوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جایداد یواځې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کلیوال هم خوشاله ول، د یوې ځوانې نجلۍ عزت یې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حمید ته دعاوې کولې، هغه یې د یوې یتیمې نجلۍ د سر سیوری ګاڼه.

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله، له ځاه څخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کارېزه راوړلې، د ځاه په اوبو به یې یواځې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانې یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمټ کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ځوړموني (پسرلي) لومړی ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پړی ښکارېده،

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

کوچني برګ سخوندر زورونه وهل، په ورېو سترګويې د غوا له غولانځې د شيدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشی شو، سخوندر منډه کړه، د غوتۍ له ځنګنو سره ولګېد، هغه کېنۍ لورته کړه شوه، دېګ يې له لاسه وښوېد، پر پلاستيکې چوتړو يې سپينې شيدې ور واوښتې....

جانکو په بيړه دېګ ور پورته کړ، مټ يې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پړی ونيو، بېرته پر اخور کيناست، چوترې ته يې وکتل، حميد ولاړ و، دوی ته يې وچې سترګې نيولې وې. غوتۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شېبه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ يې يوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه يې ليرې کړه، د ګرمې مسالې بوی يې پر سپږمو ننوت، يو تور دېګ يې له تناره راوېست، د حميد غږ يې واورېد:

ـ بوی خو يې خوږ دی!

غوتۍ وويل:

ـ يو دوه بڅرې زړې يې (د لاندي غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه!

حميد کونج ته پر زاړه ليمڅي کېناست، تاخچې ته يې وکتل، د ګيلمي دسترخوان له يوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس يې ور وغځاوه، شېبه وروسته يې په ډکه خوله وويل:

ـ کاغذونه چېرته دي؟

غوتۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل.

حميد بله ګوله وکړه، شونډې يې وخوځېدې:

ـد ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوږ پتېيو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې ابښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم.
غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:
ـمور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښې دي.
حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:
ـخپه نه شې، جانکو مې نه خوښیږي!
غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه!
حمید وویل:
ـخوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه مني!
غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...
د حمید شونډې وخوځېدې:
ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم.
غوټۍ په خواره خوله وویل:
ـجانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول!

ـ خو هر رنګه چې وي، زما نه خوښيږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کيدای شي چې يو ګلالی کوچنی مزدور ور مالوم وي.
غوټۍ خوله جينګه کړه:
ـ جانکو هيڅوک نه لري، دلته يتيم را لوی شو ، چېرته لاړ شي، دی...
حميد په خبره کې ورولوېد ، په خشکه يې وويل:
ـ مونږ د يتيمانو ذمه نه ده اخيستې، بلا وهلی، تر اورمېږ يې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکي !
له دې سره ولاړ شو ، له دالانه ووت.
د غوټۍ بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حميد خشکه لېده، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دېګ يې بېرته تناره ته ور ټيټ کړ، چوپه چوپتيا وه، کله کله به د دالان پر لرګينه ناوه د ناستو توتکيو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار يوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، يوه يې په سترې ساه چيغه کړه !
ـ حميد کاکا !
غوټۍ په بيړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووايي، يوه ماشوم وار ړومبی کړ:
ـ غوث الدين کاکا مو وليد.

د غوټۍ رنګ والوت، حميد د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد ، چيغه يې کړه !

ـ چېرته؟

غواوې مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډبره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

ـ تا يې مخ وليد ؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستونۍ تېر کړ، په زوته يې وويل:

ـ نه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ ، ګوډ ته.

حميد په بيړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کږه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو ، هلکانو منډې پسې وهلې ، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مړې دوړې پورته کېدلې... ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه ، غواوې وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې ببرته د ونو په مينځ کې رابوټيدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل.

ډله ودربېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه څانګو ته يې لاس وروغځاوه ، په احتياط يې ځنګ ته کړې، يواځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.
حميد ور مخته شو ، ځو نيم سوخته سګرټ پراته ول.
يوه ماشوم ځو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:
ـهغو ونو ته يې منډه کړه.
حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.
ځو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.
حميد وويل:
ـتښتېدلی دی.
يو بوډا په خبره کې ورولوېد:
ـخون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرګ يې د ليوني سپې غوندې روا دی.
يو ځوان کېناست، يو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.
بوډا په کاوړ وويل:
ـپخپله دی ، ورته وګورئ ! يو پل کوږ اېښود ل شوی.
يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـځه ته ګورئ ! ګوډ دی، ليرې نه شي تلی.
ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتياط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نيالګيو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نليو به يې لاره پکې ويسته، بيا به يې ګام کېښود.
يو ځای ګڼ نيالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پرېوتل، وسلې يې هماغه لورته ونيولې، ټک شو، له ګڼو نيالګيو څخه يوې ګيدړې منډه واخيسته، ټولو حميد ته وکتل، د هغه په لاس کې د نيولې توپانچې له خولې څخه مږ لوګی راووت.
ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه ـ درې ځايه يې په شګو کې د بنيادم پلونه وليدل، پلونه له يو بل څخه ازاد ابېښودل شوي ول، سړي منډه اخيستې وه.
پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډيو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته وړې تيږې پيدا شوې او چې کله يو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لويې وړې تيږې، شنې سپاندې او غرني سپيره بوټي ولاړ ول.
دوی يوه شېبه ودرېدل، شا وخوا يې وکتل، پل نه ښکارېده.
حميد وويل:
ـ بايد پورته وخېژو، له هغه ځايه د دويمې غونډۍ پيڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.
يو کليوال، چې لونګۍ يې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:
ـ سم وايې! غوڅو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ يې ونه خوري.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکاريده.

حميد وويل:

ـګوډ چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډی پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ وراوښت، غتې سترګې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ څارله...

چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه !

ـهلته يو څه ښکاري !

کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

ـچېرته؟

ـهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !

ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:

ـزه خو څه نه وينم !

حميد په خبره کې ورولوېد:

ـيو څادر مې وليد ، تور رنګ يې و ، باد رپاوه.

يوه ځوان وخندل:

ـنو څه شو؟ پيريانو يوور !

حميد وويل:

ـراځئ چې نږدې ورشو !

بل په خبره کې ور ولوېد:
ـځان مه سترې کوه، هېڅ هم نشته.
ـخو غوټو ګوډ دی، ليری نه شي تلی.
هماغه ځوان ځواب ورکړ:
ـکومه دی؟ ته يې وينې؟ اوس خو نشته.
نورو کليوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.
حميد يوه شېبه ولاړ و ،وروسته يې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونيوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کليوالو ته يې وکتل، دوی په بيړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخيسته.

*   *   *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود ، سړه ساه يې واخيسته، بېرته يې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حيرانۍ يې وويل:
ـګل ميره ! ته دلته څه کوې؟
کوچني هلک په بيړه مخ ور وړاوه، وچې شونډې يې وبړې کړې، ويې خندل:
ـحميد کاکا را ياده کړه چې دالان پاک که ! اوس له ترانه (تناره) ابرې راباسم.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

غوټۍ په بيړه ګړۍ دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته يې وکتل، د دېګي پر سر خړې ايرې پرتې وې. په خشکه يې وويل:

ـدا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې يې لويه څمڅه نيولې وه.

هغې په بيړه څمڅه ورڅخه واخيسته، له ايرو ډکه وه، څنګ ته په ايښې زنګن ټيم کې يې تشه کړه، ور پوه يې کړل، خړې ايرې هوا ته پورته شوې.

هماغسې يې په کاوړ وويل:

ـدا د ايرو څمڅۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ يې راويست، پر برغولي يې مړې ايرې پرتې وې، برغولی يې ورو له دېګه ليرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې څخه يوه وړه کاچوغه ور واخيسته، د کچالو له قورمې څخه يې په احتياط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ يې واورېد:

ـپام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وويل:

ـڅه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې يې وخوځېدې:

ـيوه ګړۍ مخکې.

يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:

ـحميد کاکا راوستم، رايادە يې کړه چې دالان پاک کم.

غوټۍ وخندل:
ـ پروا نه کوي، خو بیا له تناره څخه ایرې راونه باسې، ته کوچنۍ یې، لاس دې سم نه ور رسیږي، ور ونه لویږي.
له دې سره یې، د یګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو یې وویل:
ـ سړي مې نه و راته ویلي چې تاته یې مزدوري درکړې، هغه...
هلک په خبره کې ور ولوېد:
ـ حمید کاکا نن سهار زمونږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.
غوټۍ خندل:
ـ ښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.
هلک وویل:
ـ اوس څه وکم؟
ـ هېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې !
ـ نو کور ته لاړ شم؟
د غوټۍ خندا زور ونیو:
ـ هو، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.
کوچنی په بیړه له دالانه ووت.
غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د ځا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټيم کې واچولې، د باندې راووته، يوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ايستی و.
پورته د برج د وره کړپ شو، غوټۍ مخ ور واړاوه، جانکو و، په لاس کې يې په سره دسمال کې تړلې غوټه نيولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد، په نيولي غږ يې وويل:
ـ زه ځم.
غوټۍ په حيرانۍ ورته کتل...
ځوان د کلا د لويې دروازې خواته روان شو.
د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونيولې، پسې غږ يې کړ:
ـ چېرته ځې؟
جانکو ودرېد، پرته له دې چې مخ ور واړوي، په غريو کې يې وويل:
ـ نه پوهېږم.
د غوټۍ شونډې وخوځېدې:
ـ لږ ماتله شه!
له دې سره کوټې ته ننوته.
جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوازينی ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد، دی ماشوم و، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو، ماشوم لاندې راولوېد، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل

ليکوال: نصيراحمد احمدي

يې کړ، د پلار له زېږو لاسونو څخه د شوتلي بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

« زويه ! پام کوه !»

ماشوم ځواب ورکړ:

ـ ښه ده ابا ! بيا ونې ته نه خېژم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور ويښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـ جانکو ! څه دړ باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وبږې کړې، سر يې وخوځېد ، ورو يې وويل:

ـ خپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل، څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

ـ پلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په ياد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ويدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، يوه شپه يې ټوخی ډېر شو، تورې وينې يې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستوڼی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخيسته، په غريو کې يې وويل:

ـ له دې ځايه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی يم، مور مې نه په زړه کيږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وينم، کله يې بياتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله يې د غواوو ځای ته جارو نيولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد ، غلی شو.

د غوټې ژړغونی غږ يې واورېد:

ـ هه ! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بيړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس يې ور وغزاوه، پيسې يې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو يې وويل:

ـ خدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه يې واخيستل، غواوو ته ور وګرځېد ، د يوې ژېړې غوا پرسر يې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته يې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټې ور مخته شوه، په غريو کې يې وويل:

ـ غواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

ـ نه ! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټې څه ونه ويل.

ـد څاه د څرخ غږ پورته شو، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وې.
جانکو وويل:
ـڅاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودېږي، که دا حال و، وچه به بوله.
بوکه يې په سطل کې تشه کړه.
غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل يې يوې غوا ته کېښود.
د جانکو غږ يې واورېد:
ـلکه چې ماتل شوم.
غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې څاه ته کتل.
ښځه ورمخته شوه.
سړي وويل:
ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په څاه کې يو زنګون اوبه هم نشته.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـځه خير، سړي ته به ووايم چې څوک ورته راولي.
جانکو وخندل:
ـزه د څه لپاره يم. وخت لا ډېر دی، يو ساعت کار غواړي.
غوټۍ وويل:
ـنه! ته ځان مه پاذ ابوه!
جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې لنډه بېلچه نيولې وه. په خندا يې وويل:

ــ اوس به يې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره تر‌ېږ پاتې نه شي، وروسته يې بيا سمه پاکه کئ! هو رښتيا، يو څو بوکې ختهه را اېستلې شې؟
غوټۍ وخندل:
ــ دومره خو هم کمزورې نه يم.
ځوان خپلې پايڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو، تياره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.
جانکو په پسته خټه کې بېلچه ننه ايسته، يوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې... بوکه تر نيمايي ډکه شوه، پړی يې وښوراوه، زوروره چيغه په ځاه کې تاو راتاو شوه:
ــپورته يې کړه:
د څرخ د تاوېدو غږ پورته شو.
جانکو ځان ځنګ ته کړ، خو بيا يې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې يوه نرۍ داره غاړې ته سيخه شوه.
له ختهو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړی وښوځاوه، چيغه يې کړه:
ــبوکه ډکه ده.
خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، يوازې د موټر سايکل د درېدو غږ يې واورېد، وروسته يې د حميد وارخطا غږونه په غوږو ننوتل...
جانکو په بېړه د ځاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې يې له ځا څخه سر پورته کړ، پښې يې بېسېکه شوې، حميد خپله ميرمنه په غېږ کې اخيستې وه، د کوټو خواته ران و، د غوټۍ سر ځوړند

ښکارېده، سترګې يې پټې وې، له خولې ځخه يې سپين ځګونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې يوائې وه، کېناسته، په سر کې يې ځړيکه شوه، تندي ته يې لاس ور ووړ، تر سر يې ټوټه تاو وه.
پردې ته يې کونج ورکړ، د ماسپښين سيوری رنګ و، د ځاه تر ځنګ دوې، درې بوکې لنده خټه ښکارېدله.
د دروازې کړپ شو، رنګ يې والوت، په رېږدېدلي غږ يې وويل:
_تا، تا زما مور وژلې، تا هغه په ځاه کې اچولې وه، تا...
حميد د کوټې پرده يوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورې سترګې رډې راختلې وې، غاړه يې خولې وه، تار تار لانده ويښتان يې پر تړلي تندي پراته ول.
غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د ېو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه يې پر خپل ټټر پورې ونيول، غلې کېناسته. غاښونه يې يو پر بل لګېدل، ټکا ترې خته..
حميد په غوسه وويل:
_ليونتوب مه کوه !
کوم غږ يې وانه ورېد:

حمید ځنګ ته اېښې له چایو ډکه پیاله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:
_تندی دې زخم دی، د ځاه د بیلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.
ښځې کوم حرکت ونه کړ.
حمید په سړه سینه وویل:
_ته خو هوښیاره یې، ته ځنګه...
غوټۍ چیغه کړه!
_له ځاه نه په ختو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ یوا ځې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، وو ایه! له ځاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟
د حمید تندی تریو شو:
_زما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.
_خو خولۍ د ځاه په ختو کې راوختله.
حمید په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:
_ته له ما سره خوشاله یې؟
ښځه رېږدېدله...
حمید چیغه کړه!
_ته په ما ګرانه یې، بد مې نه در باندې لوریږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولي وژله؟

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

حمید یوه شېبه غلی و، بیا یې یودم وژړل..ده د ماشوم غوندې اوښکې تویولې...

غوټې په حیرانی ورته کتل... وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر یې په خپل ټټر پورې ونیو.

شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیګو بدل شو، په غریو کې یې وویل:

ـدا د جانکو دام دی، زما خولۍ څو میاشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د ځاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د څاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو یې وویل:

ـجانکو څه شو؟

ـومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور یاده مې کړه چې بیا دې دېخوا ونه ګورم.

ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټینګ کړ، د حمید سونګېدا زیاته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

*   *   *

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شيدو ډک دېګ په دالان کې کېښود، بېرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې يوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه يې وويل:

_ګل ميره!

پيشو ميو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پيشو د شيدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پياز په ګوتو ورغی، پياز پر تيغنه ولګېد، کړپ شو، پيشو منډه واخيسته.

غوټۍ د يګ پورته په تاخچه کې کېښود، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنيو څانګو ته غړۍ وراوږده کړې وه.

شاوخوا يې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته وروګرځېده.

غوټۍ ګړندي ګامونه واخيستل، د منهو ونې تکې سپينې وې، ټول باغ د منهو د ګل بوی نيولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په يوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې يې تر خولې راوتلې وې.

غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته يې لاس ور وغځاوه، پړی نيم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غوا ته يې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نيولې وې، ژامه يې يوې، بلې خواته خوځېدله.. غوټۍ يوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټيټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پړی يې ټينګ ونيو، غوا منډه واخيسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی يې پرېښود،غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو څخه يې وړې لوټې را ورغړېدې.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې يې خاورې ننوتې، ويې ټوخل، د خپل ټکري پيڅکه يې پر خوله تېره کړه، سترګې يې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره يې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې يې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې يې لندې شوې، لاس يې له خاورو راويست، ګوتې يې وسولولې، سربښناکه وې، لاس يې پزې ته ور ووړ، بوی يې نه ته، د غروب سرخۍ ته يې ونيو، ګوتې يې تورې وې.
ځمکې ته يې وکتل، کيڼ لاس يې د يوه بنيادم پر سپېره لاس ايښی و، زړه يې ولړزېد، چيغه يې کړه، شاته يې ټوپ کړ، پښه يې وښويده، ښېرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا يې وهله، ورو يې سترګې وغړولې، ګاړګوتې ويښته يې د يو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې يې رډې راوختې، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سيکه يې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې يې يو پر بل لګېدلې، لاندې يې وکتل، د يو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.
ښې خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، ښېرته يې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، يوه شېبه يې په رډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا يې تېزه شوه، ناڅاپه يې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د ليونو په څېر يې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بيا يې د خاور په توشپلو پيل وکړ، ګوتې يې د کميس په غاړه ولګېدې، ټينګ يې ونيو، کش يې کړ، له خاورو سپېره ويښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بيا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټۍ په ځير ورته وکتل، بې اختياره يې شونډې ورېږدېدې.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ـجا، جا، جانکو !

د زړه ضربان يې ډېر شول، له خولې يې لاړې راووتې، لاندې يې وکتل، د سړي غاړه تر نيمايي غوڅه وه،له ورمېږه راوتلې تازه وينه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخي واخيسته،کانګو ونيوله، مخ يې کوږ کړ، ويې ګرځول، سړي ته يې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې يې پر تندې د کالداني لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو يې تياره راغله، مخامخ ړنګه شوه.

*   *   *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپينه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې يې نرۍ څړيکه تېره شوه، کيڼ لاس يې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه يې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

ـزه، زه چېرته يم.

کوم ځواب يې وانه ورېد.

پر ښي لاس يې زور راووست، لاس يې پوست ولګېد، ورو يې ور وکتل، لاس يې د يوه بنيادم پر لوڅه ببره سينه پروت و. خوله يې وازه کړه، د چيغې غږ راونه ووت، خرهاری يې شو، کيڼ بغور يې لوند ورته واېسېد، ورو يې پورته وکتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مړو وينښتو ډکه زنه

ابښې وه. یو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سرې پر لوڅو سپینو سترګو لګېدله... ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان یې رېږدي.
د منو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بټۍ رڼا ښکاره شوه، یو غږ یې واورېد:
_غوټۍ !
ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، یو دم ورکه شوه.
ښځې خپلو پښو ته کتل، پایڅې یې لړزېدلې...
د لاسې بټۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله...ښځه ورو پر سینه وښوېده، لاس یې د یوه تاک په تنه پورې ونیو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې یې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مینځ کې لویې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله یې چیغې ته جوړه کړه، ساه یې په سینه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه یې یواځې خرهاری راووت.
د بټۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سیوري پیدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.
ښځه دالان ته ننوته، د پیازو چاړه یې پر ټټر پورې ونیوله، ټکری یې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته یې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به څاه ته نږدې، یوې چونګښې کورررړ کړل، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل.

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېبه وروسته د یوه بنیادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ‌نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر یوه عکس ولګېده، ملک عطاالدین شخ برېتونه نیولي ول.

د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې یو نارینه غږ واورېدل شو:

ـ غوټۍ !

غوټۍ په بیړه ولاړه شوه، په لاس کې نېولې چاړه یې پورته کړه، یو چا اخ کړل، بتۍ یې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخیسته، کېنه پښه یې د دروازې تر لیخکه ویسته، خو ترښۍ پښې یې د یوه بنیادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه یې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پریوته.

بتۍ وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، ورې، ورې لوټې په وینو کې نښتې وې.

د سرې زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېدله...

بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.

حمید خپل مټ ته لاس ور وور، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سرې وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پړمخې پرېوته، څنې یې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته یې د حمید سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.
حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراټه ترې ویسته، تر مټ یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ور واچوله.
حمید ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر یې دېوال ته کوږ و، په راوتلو زړو سترګو یې ده ته کتل.
حمید په ملنډو وویل:
_جانکو دې ولېد ؟
ښځه له حرکته لوېد لې وه.
د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپین غاښونه یې ښکاره شول، ښځه یې تر ویښتو ونیوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته یې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې یې باد شوي لاړې د ښځې پر سپینه غاړه ولګېدې.
سړی یودم غلی شو، په ملنډو یې وویل:
_زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د څاه تر څنګ ولاړ و، له پایڅو نه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولۍ ته کتل.

حميد غلی شو ، يودم يې وخندل، څنګ يې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه يې ګنې کونجياني (کلياني) راوېستې، د لرګې صندوق يې خلاص کړ، په غولې يې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته يې يودم وخندل:
ـ دا وينې؟
ښځې په حيرانۍ ورو کتل، د سړي په لاس کې يو کوچنی تبر ښکارېده.
سړي تبر لاټين ته ور نږدې کړ، ورو يې وويل:
ـ ورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و ، له خولۍ نه يې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټيټ کړ.
د ښځې خرهاری شو.
سړي پرته له دې چې هغې ته وګورې په خندا يې وويل:
ـ دې تبر د ډېرو غړۍ خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله يې سره ده، په دغو وچو وينو کې دې د مور د غاړې وينه هم ګډه شوېده.
د ښځې خرهاری ډېر شو ، يودم يې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان يې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونيوله، پورته شو ، د ښځې ژامې ته يې سوک ورکړ، د هغې له خولې وينو داره وکړه ، څو څاڅکې د څراغ په ښيښه وبهېدل، ښځه يوې خوا ته ړنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وينې يوه لويشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....
سړی ولاړ شو ، د ښځې ګېډې ته يې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پريوته.
سړي چيغه کړه !

ـستا پلار هم ما وواژه، د سپي زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوڅو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد، ده منډه واخیستله، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.
سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وبړې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
ـخو ودې نه پوښتل چې ولې؟
ښځې تېزه ساه وهله...
د سړي تندی تریو شو، چیغه یې کړه:
ـپلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، څنګه خپله لور یوه موټروان ته ورکم.
سړی غلی شو، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.
سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:
ـپوهیږې چې ته مې ولې کولې؟
ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې...
د سړي تندی تریو شو، په خشکه یې وویل:
ـزه ستا پر خیرن مخ نه وم مین، خبره د اتو شلو جریبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوڅو هم میراث وه، نو دا جایداد، ما د ځان لپاره تیاره ګوله ګڼله. بس ! ملک باید مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوڅو په څټ کې راشین شو، هیڅ مې نه وو ورته ویلې، هسې یې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو

هسي هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو يې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته وو ايه ! له ما پرته به يې په بل چا باور کاوه؟ هه !
ښځې د توشکي ژی د خپل ښي لاس په موټ کې ټينګه کړه.
سړي خبره پسې وغزوله:
- پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد ، په احتياط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بټۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
سړي وخندل، خبرې يې پرې شوې، بېرته يې وويل:
-پوهېږې چې لاسې بټۍ مې له کومه کړه؟ !
ځواب يې وانه ورېد.
-ستا د پلار له جېبه مې راوېسته، لومړۍ مې مړ کړ، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس ! سرکوزی ډېر سخت سړی و ، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يوازې يوه قواله ترې راوختله او يوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
د ښځې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:
-چاړه غواړې؟
خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاړه يې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:
-هه ! دا يې هم چاړه !

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ښځې ببرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته یې وکتل، له ښی سترګې راوتلې اوښکه یې ورغړېده، د غوږ تر څنګ یې په ګڼو ګاڼګوتې تورو ویښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهدانې ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې یې چایجوشه ښکارېدله، نیغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه یې لا نیمایي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ یې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وینو ونیول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هاری خوت، غاړه یې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو، ما یې یواځې پر سپینو پایڅو خپل له وینو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونیوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرینه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه ببرته کاهدانې ته ننوتم، شېبه وروسته ته له کوټې راووتې، چیغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.

سړی غلی شو، ببرته یې شونډې وخوځېدې:

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه لیدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چیغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته یې ورنږدې کړ، خوله یې په وینو سره وه، په سرو شونډو کې یې د لاټین ژیړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خندا وویل:

ــ اوس یواځې ته پاتې یې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بیایم، هلته جامې درنه باسم، بیا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر ټټر پرېباسم.

د ښځې خرهاری ډېر شو.

د سړي خندا زور ونیو، له خولې یې لاړې باد شوې، هماغسې یې په خندا کې وویل:

ــ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، یو دوه تازه زخمونه به یې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وینه راباسي، بس! یواځې مخ او ځان یې لږ پاکوالی رانه غواړي. ته وو ایه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وایم چې دواړه سره جوړ ول، یو ځای مې سره ونیول.

د ښځې له خولې ځګونه راووتل، یو دم یې ټکان وخوړ، سړی یې پورې واهه،لاټین ولوېد، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونیوله، ښځې لاټین پورته کړ، کړنګ شو، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونیول، په ویښتو کې یې د څراغ ماتې نازکې ښیښې بندې وې، مخ یې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی یې پر سپږمو ننوت.

خونکار

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمۍ د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.
ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مرۍ کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يوازې خرهاری را ووت.
باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه يې واخيستل، پښه يې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولګېدل، په وارخطايي يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د منو سپين ګلان توی شول.
ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د دېوال کاهګل جلا شو، بېرته شاپر تخته پرېوته.
دېوال ته يې وکتل، هسک و، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ايست.
ښه شېبه ووته، د بتۍ سپينه رڼا د منو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.
ښځې تېزه تېزه ساه وهله.. بيا يې نرۍ غږ واورېد:
ـغوټۍ !
ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.
ناڅاپه يو سيوری ور باندې راغی، نرۍ پانې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه يې يو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټينګه کړه، سرې مخکې لاړ.
ښځې سړه ساه ويسته، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې...

خونکار

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تیزی سره ساه وهله... یودم یې تر ښې پښې د یوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پاڼې یې له مخ سره ولګېدې، ټکری یې په یوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار میدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.
ښځې په بیړه پورته وکتل، حمید و، د سپوږمۍ رڼا یې پر ببرو ویښتو پرته وه.
حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې یې تبر ښکارېده.
ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سړي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر یې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته یې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.
ښځې سترګې پټې کړې، شیبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکي ولګېدل. خرهاری یې تر غوږ شو، سترګې یې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.
ښځې حمید ته وکتل، د هغه له ستوني وینو دارې وهلې...تبر یې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه یې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر یوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پریووت، له ورمېږه یې د چاړې لاستی راوتلی و.
ښځې ټکان وخوړ، د حمید ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، یو څوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله.
ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو ، ګونډې يې پر ځمکه ولګېدې، څېره يې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پڼه درلوده، په سترګو کې يې اوښکې ځلېدلې، په غريو کې يې وويل:
ــغوټۍ زويه !
ښځې په حيرانی ورته کتل...
سړي د هغې اوږو ته څنډ ورکړ، چيغه يې کړه !
زه يم، غوث الدين !
د ښځې په ستونې کې خرهاری شو ، زوروره چيغه يې تر خولې راووته !
ــلا لا !
ځان يې د تره غيږې ته ور واچاوه، کوکه يې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...
سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ويښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر يې پر خپل ټټر پورې ټينګ کړ، د ښځې کوکو زور واخيست.
سړي په غريو کې وويل:
ــهر څه به سم شي، هرڅه !
ښځې هماغسې ژړل...
ښه شېبه ووته،د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته يې په نيولي جړ غږ وويل:
لا لا ! ما دې خپل کور ته بوځه !
سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کيښودې، ښکل يې کړه.
پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منهو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه

اېښى و، سرې په تګ کې ستونزه درلوده، کېنه پښه يې درنه پسې اخيسته.

پای

لیکوال: نصیراحمد احمدي

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د چاپ کال: ۱۳۸۹ل

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمیره: ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس
nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

چاپ شمیر: ۱۰۰۰ ټوکه

خپرندویه ټولنه: مومند خپرندویه ټولنه ـ جلال اباد

کمپوز : پخپله لیکوال

د پښتۍ ډیزاین: احمد شاه امیري

چاپ کال: ۱۳۹۰ل

رائئ کيسه وليکو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

لیکوال: نصیراحمد احمدي

آیا کیسه لیکلی شئ؟

له ځانه پوښتنه وکړئ !آیا کیسه لیکلی شئ؟

بېړه مه کوئ! یوه شېبه د کتاب پاڼې سره ورولئ، کیدای شي نورې جملې وروسته ولولئ!

څه پرېکړه مو وکړه؟ "هو "که "نه" د کیسې لیکل کوم جادو نه دی، نه هم په لوړو زده کړو پورې اړه لري.

زه ماشوم وم، انا به مې تل کیسې راته ویلې، هغه کوچۍ وه، په لیک لوست نه پوهیده، خو کله چې به یې کیسې ته خوله جوړه کړه، تر پایه به یې ورسره وړلم، ما به کله کله خپلو خویندو او ورونو ته کتل، ټولو به د انا ګونځې ګونځې خولې ته وچې سترګې نیولې وې، د لاټین په رڼا کې به په خړ دیوال لوی لوی سیوري ښکاریدل، خو حرکت یې نه درلود، غلي به ناست ول. کله کله به د انا له غږ سره د چونګښو کوررړا هم ګډه شوه، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل.

انا نه لوستې ښځه وه او نه یې هم په فني توګه کیسې زده کړې وي،خو هغې خوږې کیسې ویلې، دا په طبیعي توګه د کیسو په ویلو کې تکړه وه.

بېرته به خپلې پوښتنې ته راوګرځو، څه فکر مو وکړ؟کیسه لیکلی شئ؟

"نه" مه وایاست! "هو" د امید نښه ده، خو که زړه نازړه یاست، دوو پوښتنو ته ځواب ورکړئ!

راځئ کیسه ولیکو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

۱_آیا د لنډو کیسو او ناولونو له لوستلو سره مینه لرئ؟
۲_غواړئ چې کیسه ولیکئ؟
که څوک له نجار سره شاګرد وي، خو له نجارۍ سره مینه ونه لري، هغه به هیڅکله هم ښې دروازې او کړکۍ جوړې نه کړي، دا یوائې یو مثال و. هر کار همداسې دی. لیکوالي هم په زور نه زده کیږي، لومړی شرط مینه ده. که د لنډو کیسو له ویلو او یا هم لوستلو سره مینه ولرئ، کیسه لیکلی شئ، ان که مو په ټول ژوند کې هم کیسه نه وي لیکلې، پروا نه کوي، ځان وازمایئ ! دا کار دومره ستونزمن نه دی.
خو څنګه کیسه ؟
زموږ کلی ډېر کوچینی دی، ټول اووه کوره یو. یوه ورځ د کلي ځوانان سره راټول شول، په میله ووتو، په یوه شنه دره کې مو د یوه لوی توت سیوري ته واړول، تر یو څه وخته مو قطعې وکړې، وروسته د دیګ د پخولو وخت شو. زما د تره زوی ځان رامخته کړ، دی نوی له ایرانه راغلی و، ویل یې چې لس رقمه وریجې پخولی شي، خو کله چې یې نیم ساعت وروسته دیګ له دیګدانه کښته کړ، په دیګ کې له اوبو ډکه شوله پرته وه. د خوراک پر وخت له ګوتو نه جلاکیده، نه یې رنګ و او نه یې خوند. یوه ځوان طاقت ونه کړ، په خندا یې وویل: "دا خو لکه لانده ګچ چې په غوري کې راته پراته وي ! "د تره زوی مې په خبره کې ورولوېد، په خوند یې ځواب ورکړ: " ما خو درته وویل چې زه لس رقمه وریجې پخولی شم، دا یې یوائې یو رقم دی. "
وروسته وپوهیدو چې هغه د وریجو په پخولو کې تکړه نه و.

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

لنډه کیسه هم همداسي ده، یو څه پوهې او زحمت ته اړتیا لري، که غواړو چې ښه کیسه ولیکو او رانه شوله نه شي، نو باید له مینې سره سره ځینو نورو ټکو ته هم پام وکړو.
دا کوم ټکي دي؟

موضوع

موضوع په مغز کې لومړنۍ جرقه ده، یو څه باید وي چې کیسه پرې ولیکو، که موضوع نه وي، نو کیسه هم نشته، خو څه فکر کوئ، ایا د موضوع موندل ګران کار دی؟
دوه ځوابه لرو، "هو"او "نه " !
که زاړه او تکراري موضوعات را اخلو، بڼه یې یو څه ور بدلوو، نو دومره سختي نه لري، که لس دقیقې وخت راکړئ ، لس موضوع ګانې به درته پیدا کړم، زړې خبرې ډېرې دي، هر څوک یې موندلی شي ، خو که په نویو موضوعاتو پسې وګرځو، زحمت غواړي، کله کله شاید په ورځو ورځو هم یوه داسي موضوع ونه مومو چې د کیسې په لیکلو وارزي.
ځیني لیکوالان ګمان کوي چې د لیکلو له پاره ډېر موضوعات شته، لامل یې دا دی چې دوی نوی فکر نه لري، زړو موضوعاتو ته پښې او لکۍ ورکوي، خو تکړه لیکوالان په اسانۍ قناعت نه کوي، دوی هغه څه را اخلي چې په خپله یې موندلي وي.
شاید پوښتنه پیدا شي چې له با با ادمه تر دې دمه همدا ژوند دی، نوي څه نشته !

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

دا خبره سمه ده، یواځې اختراعات نوي دي، خو هره موضوع مختلفې زاويي لري، د نوې زاويې موندل، په خپله نوې موضوع ده.
یو وخت چېرته میلمه وم، پر دسترخوان څو رنګه خواړه پراته ول، خو ماته یواځې یو ډول خوړو ډېر خوند راکړ، ملګري مې په خندا راته وویل:
" په کچالو ځان مه مړوه، غوښه در واخله. "
حیران شوم، څه چې ما خوړل، د کچالو خوند یې نه درلود، څکه(مزه) او بڼه یې د چپلي کباب غوندي وه.
کچالو په هر کور کې پیداکیږي، دوه درې رنګه یې پخوي، خو زما د کوربه په کور کې همدا کچالو له یوې نوې زاويې پاخه شوي وو، بلکل نوې، داسې چې ما خوند ترې واخیست او د کچالو ګمان مې نه پرې راته.
د کیسې له پاره هم باید هرې موضوع ته له یوې نوې زاويې (اړخه) وګورو، که نه نو هماغه ابشېدلي کچالو به وي چې په هر کور کې پیداکیږي، هر څوک یې پخولای شي او په تالو پورې نښلي.
بې تجربې لیکوالان زاړه موضوعات را اخلي، لږ بدلون ورکوي، خو له لیرې ښکاري چې ابشیدلي کچالو دي، خو تکړه لیکوالان فکر کوي، له نوښت او ابتکار څخه کار اخلي، دوی کچالو له یوې داسې زاويې پخوي چې نوې بڼه او نوی خوند ولري.
موضوعات ډېر دي، خو نوې زاويه یې یواځې په خپل فکر موندلی شو، ځکه هیڅوخت یو انسان د بل انسان پر ځای فکر نه شي کولای، هر څوک خپل فکر لري او یوې موضوع ته له خپل دیده ګوري.
یو وخت مې یو ملګری مخامخ راته ناست و، پر کاغذ یې یو انګلیسي عدد ولیکه، پر مېز یې کېښود، ورو یې وویل:

ـڅو دي؟
وریاده مې کړه !
ـ نهه (9)
ده وخندل:
ـ ماته شپږ (6) ښکاري.
یو هم غلط نه و ، دواړو کاغذ ته له مخالفو زاویو کتل.
هره موضوع همداسې ده، څوک به له یوه اړخه ورته ګوري او څوک هم له بل، هیڅوک نه شي کولای چې د بل چا په ځای فکر وکړي، که داسې وای نو جنایي پولیسو ته به اړتیانه وه.
خو یوه خبره ده، که د بل پر ځای فکر نه شو کولای، بل ته فکر ورکولای شو.
خو څنګه؟
ځینې ټکې دي چې د ښې موضوع په ټاکلو کې مرسته راسره کوي.
١ـ که غواړئ چې ښه کیسه ولیکئ ، فکر وکړئ او نوي موضوعات ومومئ، دا له امکانه لیرې خبره نه ده، شاید ستاسو په سیمه، کلي او شاوخوا کې داسې څه وي چې تر اوسه لا څه نه وي پرې لیکل شوي.
٢ـ زړو موضوعاتو ته یوه نوې زاویه پیدا کړئ، دا په خپله نوې موضوع ده.
٣ـ زمونږ یو استاد و ، ده د ژور نالیزم زده کړه راکوله، یوه ورځ یې د خبر له پاره د موضوع د ټاکلو په اړه وویل: "که واورئ چې یوه سپي یو سړی وخوړ، نو دا کومه نوې موضوع نه ده، دا ډول واقعات ډېر پېښیږي ، نه

خلکو ته په زړه پوري دی او نه هم د خبر د جوړولو ارزښت لري، خو که واورئ چې یوه سړي سپی وخوړ نو دا د خبر په جوړولو ارزي. "
په کیسه کې هم همداسې ده، هره موضوع ښه کیسه نه ورکوي! ژر قناعت مه کوئ، د کیسې له پاره د عادي موضوعاتو له ټاکلو ډډه وکړئ.
!
۴ـ هیڅکله لویه او عمومي موضوع مه انتخابوی، که موضوع هر څومره وړه وي، ښه فوکس (تمرکز) لري، لیکوال لاره نه ورکوي او په طبیعي توګه یوه نوې زاویه ورته موندلی شي.
(په دې اړه به کیسو ته د اهدافو د ټاکلو په برخه کې نورې خبرې وکړو .)
۵ـ فکر وکړئ! نن چیرته لاړئ؟ څه مو واورېدل؟ څوک مو ولیدل؟
موږ هره ورځ له لویو او وړو موضوعاتو سره مخامخ کیږو یا یې اورو، خاندو، خپه کیږو او یا هم داسې څه وینو چې په احساساتو کې مو بدلون راځي، خو شیبه وروسته مو هېر وي
ځینې دا ډول واړه موضوعات نوي وي او په زړه پوري کیسې ورکوي، ښه دا ده چې تل د یادښت یوه وړه کتابچه راسره ولرو او ویې لیکو.
باور وکړئ، هره هغه نوې موضوع چې تاسو ته په زړه پورې وي او په احساساتو کې مو بدلون راولي، نورو ته هم د لوستلو وړ ده.
۶ـ انګریز لیکوال ګراهام ګرین د یوه کوچیني عادت له مخې په لیکنه کې بریالی و، ده به د ورځې تر پنځو سوو کلمات لیکل، مختلف کلمات، پرته له فکره، څه چې به په ذهن کې ورتلل هماغه به یې د کاغذ پر مخ راوړل، وروسته به یې چاڼ کړل، څو ټکي به یې ترې راوایستل، حتما به داسې موضوعات پکې ول چې کیسه ترې جوړېدای شوای.

نو هڅه وکړئ چې نوي موضوعات پیدا کړئ ، یا هم زړو موضوعاتو ته له نوي دیده وګورئ، زړه موضوع د ټوکې غوندي ده، چې په لومړي ځل اوریدو یې انسان خندوي، خو که تکرار شي مزه یې ځي.

هدف

موضوع مو انتخاب کړه، اوس څه وکړو؟
څه موده وړاندې یو چا له جلال اباد څخه زنګ راته وهلی و ، ویل یې:
"لنډه کیسه لیکم، خو نه پوهېږم چې ولې را نه اوږدیږي؟ "
ډېر لیکوالان چې کله موضوع پیدا کړي، له فکر کولو پرته یې په لیکلو پیل کوي، دا ډول کیسې ښې نه راځي، له فوکسه (تمرکزه) وځي، هدف یې نه وي مالوم، یوې بلې خواته غځیږي، نه لیکوال خوند ترې اخیستی شي او نه هم لوستونکو ته په زړه پوري وي، ځکه نو د کیسو د لیکلو له پاره د هدف درلودل مهم دی.
هدف څه ته وایو؟

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په دفتر کې کار کوئ، د رخصتۍ وخت دی، له کوره زنګ درته راځي، وايي چې میلمانه لرو، سودا درسره راوړه !
طبیعي ده چې پوښتنه کوئ.
ـ څه شی په کار دي؟
ـ په مېلمنو کې یو ناروغه دی، د سا لنډۍ ستونزه لري، ډاکټر ورته ویلي، چې د چرګ ښوروا څښه ! چرګ په کور کې ګرځي، له اخیستلو یې خلاص یو، خو تر کاري نشته !
خبره روښانه شوه، نه د قصابۍ دوکان ته ځئ او نه هم په وریجو پسې ګرځئ، هدف تر کاري ده.
که په کیسه کې هدف و لرو، موضوع هرې خواته نه رانه ځي او په طبیعې توګه غځیږي.
هدف د دیوال د تهداب په څېر دی، که تهداب کوږ او خام وي، نو بد شکله او کمزورې پخڅه به ووهو،
خو څنګه هدف؟
۱ـ یوه ورځ مې په یوه مجله کې یوه کیسه ولوسته، د کیسې موضوع ډېره عمومې وه، لیکوال هڅه کړې وه چې په کیسه کې د قاتل عواقب انځور کړي. ده په دوو ـ دریو مخونو کې دومره خبرې را اخیستې وې چې یو ناول پرې لیکل کیدای شوی، هرې خواته تللی و ،خو یوه خوا یې هم نه وه پوره کړې. زه ونه پوهیدم چې د دې کیسې له لیکلو څخه د لیکوال هدف څه و، لوستونکي ته یې څه لرل، هغه یې په کومه برخه پوهاوه؟
که واورو چې یو چا قتل کړیدی، په ذهن کې به مو په لسګونو پوښتنې را پیدا شي؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

۱ـ ولي یې قتل وکړ؟
۲ـتر قتل مخکې یې څه ډول احساسات درلودل؟
۳ـد قتل د عملي کولو له پاره یې څه ډول پلان جوړ کړ؟
۴ـمقتول یې څنګه پیدا کړ؟
۵ـڅنګه یې وواژه؟
ـ ګټه یې څه وه؟
۷ـپولیسو څنګه ونیو؟
۸ـ د نیولو پر مهال یې څه ډول احساس درلود؟
۹ـ کله چې یې کورنۍ خبره شوه، څه یې وکړل؟
۱۰ـ قاتل چې کله په زندان کې د پنجرو تر شا په زړو او شلېدلو جامو کې خپله مېرمن او ماشومان ولیدل، له رواني پلوه یې څه حال درلود؟
۱۱ـپه زندان کې یې ژوند څنګه و؟
۱۲ـډوډۍ یې ښه وه؟
۱۳ـد ازادۍ په اړه یې څه فکر کاوه؟
او په لسګونو دا ډول نورې پوښتنې.
که ناول لیکو کیدای شي چې یاد شوي ټول اهداف پکې راوړو، ځکه په ناول کې مو لاس خلاص دی، هر لور ته یې غځولی شو، خو لنډه کیسه داسې نه ده، د لنډې کیسې له پاره به یو کوچینی هدف ټاکو، کله چې هدف کوچنی و، موضوع هم ښه فوکس پیدا کوي او هر لور ته نه رانه ځي.
غواړو چې په ونه کې د یوې مرغۍ عکس واخلو، هدف مو یوازې په هسکه څانګه کې ناسته مرغۍ ده، ځکه نو په کمره کې ګورو، د کمرې د زوم پر بټنه فشار راوړو، مرغۍ مو د سترګو مخې ته دریږي.

یو بل مثال:
په کوچینیتوب کې مې د عینکو یوه شیشه پیدا کړه، له لیرې مې کاغذ ته ونیوله، خو کاغذ ونه سوځېد ، ځکه له شیشې څخه د لمر تېرېدونکې وړانګې د کاغذ په ټولو برخو مساوي لګېدې، خو وروسته مې چې شیشه کاغذ ته ور نږدې کړه، اول په کاغذ کې یو ټکی تور شو، بیا یې اور واخیست.
دلته د لمر وړانګې یواځې په یوه ټکي راټولې شوې. کیسه هم همداسې ده، وور هدف ورته وټاکئ، وور هدف فوکس لري، کیسه رانه هرلوري ته نه خپریږي.
د پورتني لست یاده شوې هره موضوع یوه کامیابه کیسه ورکوي، مثلا لسمه موضوع را اخلو، د پاڼې په سر کې لیکو:
د کیسې نوم: د پنجرو تر شا
هدف : د دې کیسې له لیکلو څخه یواځې یو هدف لرم، غواړم لوستونکی په دې وپوهوم چې که یو څوک قتل وکړي، نو د زندان د پنجرو تر شا به د خپلې ښځې او ماشومانو په لیدو له روانې اړخه څومره ځوریږي؟
د کیسې هدف و ټاکل شو، که دا هدف په کاغذ کې لیکلی وي او د کیسې د لیکلو پر مهال لیکوال کله کله ورته وګوري، نو په لیکنه کې به هیڅکله بله موضوع ور ګډه نه کړي، په دې پسې به نه ګرځي چې د قتل تخشه څه وه؟ ولې یې قتل وکړ؟ پولسو څنګه ونیو؟..... او داسې نورې پوښتنې، ځکه دلته اصلي هدف لیکل شویدی، هدف دا دی چې قتل مه کوه ! که نه ستا به هم د خپلې کورنۍ لیدو ته سترګې وخیژې.

هره هغه خبره چې په هدف پورې اړه نه لري او بلې خوا ته ځي، بله کیسه پرې لیکلی شو، خو په دې کیسه کې ځای نه لري.
د کوچیني هدف ټاکل کیسه چاڼوي او اضافه خبرې ترې باسي، هڅه وکړئ چې وړه موضوع انتخاب کړئ، فکر ورته وکړئ، هدف ورته ولیکئ او کیسه د هدف له مخې وغځوئ.
۲ـ د هدف ټاکل د لیکوال فکر راټولوي، کله چې فکر راټول شو، ذهن مو یوائې د موضوع په هغه زاویه راګرځي چې کیسه پرې لیکو.
یو څوک شطرنج ته ناست دی، هدف یې د لوبې ګټل دي، دی د لوبې تر پایه د بل څه په اړه فکر نه کوي، یوائې د شطرنج تختې ته ګوري، فکر یې سره راټول دی، یو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، یوائې د لوبې د ګټلو په اړه فکر کوي.
کیسه هم همداسې ده، که هدف ورته ولرو، فکر به مو یوائې د هدف په لاسته راوړلو پسې ګرځي، ژور فکر به کوو، نتیجه به یې ښه وي.
۳ـ د هدف ټاکل د تصویر په جوړونه کې هم مهم رول لري، مخکې مو یادونه وکړه چې د کیسې له پاره باید کوچینی هدف ولرو، د هدف درلودل کیسه تصویرې کوي او نوي تصویرونه مو په ذهن کې راګرځي.
بېرته د شطرنج مثال ته را ګرځو.
په کوټه کې هر څه دي، مېز، چوکۍ، غالۍ، پردې، پر دیوال را ځړېدلې تابلوګانې، د دیوالي ساعت ټکا...هر څه، خو د شطرنج لوبغاړی په دې یوه پسې هم نه ګرځي، هدف یې یوائې د شطرنج ګټل دي، شطرنج خپله تخته لري، دی یوائې همدې تختې ته ګوري، ټول پام یې سپینو او تورو خانو او د شطرنچ دانو ته دی، کله کله د حریف لاس هم تختې ته ور

اوږدیږي، دی یې یواځې ګوتو ته ګوري، خو له ګوتو سره یې کومه علاقه نه لري ، د هغه لستونې ته یې هم سترګې نه ور اوړي، په دې پسې یې نه ګرځي چې رنګ یې څه دی او په څه ډول تار ګنډل شوی، دی یواځې د حریف په ګوتو کې نیولې دانې ته ګوري چې چېرته یې ږدي او د ده راتلونکی حرکت به څه وي؟

لوبغاړی یواځې د شطرنج تختې ته دقیق دی، که یو مچ پر تخته کښېني شړي یې ، وروسته بیا په دې پسې نه ګرځي چې ده ته نږدې د چایو په پیاله کې ولوېد که په بله خوا لاړ، ان د دانو (پاچا، وزیر، اس، پیاده) شکلونه یې هم په ذهن کې حک شویدي، که یې څوک د ظاهري جوړښت په اړه پوښتنه وکړي، ستونزه نه لري، ښه یې ورته تشریح کولای شي.

لوبغاړی د خپل هدف په لاسته راوړلو کې دومره ژور تللی چې د شطرنج د تختې پر سر د دوړو ذرې هم ویني.

ځکه نو کیسې ته د کوچیني هدف ټاکل، هغه تصویرونه راباندې ویني چې تر اوسه د بل لیکوال پام نه وي ور اوښتی. که کیسه هدف ولري، عمومي، تکراري او اضافه تصویر به ور نه کړو، تصویرونه به دقیق وي، فکر به مو یواځې د شطرنج په څلور کونجه تخته کې راټول وي او له موضوع وتلې تصویرونه به نه را اخلو.

۴_ د هدف درلودل د اضافه خبرو مخه نیسي.

د فوټبال لوبه به مو لیدلې وي، لوبغاړي نوي دقیقې منډې وهي، هدف یې مالوم دی، ګول وهل او مقابلې ډلې ته ماته ورکول.

د لوبې پر مهال لوبغاړي څه وایي؟

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د دوی ټولې خبرې یواځې د لوبې په اړه وي، نه تیره لوبه او نه هم راتلونکې، هماغه ساعت ، د هماغه لوبې له پاره چیغې وهي....

" پاس راکړه ! مخکې شه، حریف ونیسه، ګول... "

دوی په نوي دقیقو کې د بل څه په اړه فکرنه کوي، نه د سیاست په اړه غږیږي، نه د خوراک غم ور سره وي او نه هم دا وایي چې پاچا دوې اوزې لري او که نه؟ !

ټول فکر، هواس او خبرې یې یواځې د لوبې ګټلو ته ځانګړې کړې وي، د فوټبال په مستطیل شکله میدان کې راګرځي، نه اضافه خبرې کوي او نه هم بله موضوع مینځته را اچوي.

لنډه کیسه هم همداسې ده، که هدف ولرو، همدا هدف مو په طبیعي توګه اضافه خبرو ته نه پریږدي، کرکټرونه به بیځایه نه غږوو، هره جمله به مفهوم او مانا لري او په هدف پورې به تړلې وي.

په عمومي توګه، هدف په کاغذ کې د لیکلي ادرس غوندی دی، که ادرس درسره وي، په ګڼ او نابلده ښار کې په اسانۍسره هغه ځای موندلی شئ چې هدف مو وي.

د کیسې نوم

یو وخت مې د یوې مجلې پاڼې سره اړولې، یوه کیسه مې پیدا کړه، لیکلي و:
لنډه کیسه
ځوانیمرګ
که تاسو دا نوم واورئ ، په ذهن کې به مو څه در وګرځي؟
که نور نه وي نیمه کیسه خو درته روښانه شوه، په دې خو وپوهیدئ چې یو څوک به وژل کیږي، یا به هم په خپله مري، هغه هم په ځوانۍ کې !
زموږ ډېر لیکوالان خپلو کیسو ته همدا ډول نومونه ټاکي.
" ارمان یې پوره شو، شهید، نیمه خوا مینه، دوې جنازې..او داسي نور. "
دا هغه نومونه دي، چې د کیسې تلوسه له مینځه وړي، لوستونکی مخکې له مخکې د کیسې په محتوا پوهیږي، د کیسې له ویلو خوند نه اخلي.
خو که چیرې کیسه دکیسې له نوم سره سمه پیل شي، دومره جدي ستونزه نه ده.
مثلا: که د کیسې نوم (غلا) وي او په پیل کې کیسه په غلا شروع شي بیا پروا نه کوي.
غلا
احمد په بیړه د پولیسو ماموریت ته زنګ وواهه، په وارخطایي یې وویل:

راځئ کیسه ولیکو

ليکوال: نصیراحمد احمدي

ـهلو، هلو ! هیله کوم ! مرسته راسره وکړئ، زما کور ته غل راغلی، په هغه بله کوټه کې يې صندوقونه خلاص کړي. توپانچه هم ورسره ده.
په دې توګه کیسه نه واضح کیږي او تلوسه يې له مینځه نه ځي. په دې اړه به د کیسې د تلوسې په برخه کې په تفصیل سره خبرې وکړو.
د کیسې نوم ډېر ضروري دی، ډېر وخت یواځې نوم د دې لامل کیږي چې پر یو چا کیسه ولولو.
تاسو به په تلویزیونونو کې تجارتي اعلانونه لیدلي وي، سوداګر د دې لپاره اعلان کوې چې خپلو تجارتي اجناسو ته خریدار پیدا کړي، دوی د اعلانونو د جوړولو او خپرولو لپاره لګښت په غاړه اخلي، له اعلان جوړوونکو غواړي داسې اعلان ورته جوړ کړې چې د لیدونکو پام ور واړوي ، په بله مانا سوداګر د اجناسو د پلورلو له پاره تبلیغ کوي، د کیسې نوم هم همدا سي دی، که يې مانا او تلوسه درلوده، کیسې ته تبلیغ دی، په ډېرو يې لوستی شي.
څوک نه شي کولای چې ستاسو کیسې ته نوم وټاکي، ځکه کیسه تاسو لیکلې او تر هرچا پخپله ښه نوم ورته ټاکلی شئ، خو په څو ټکو کې لنډه مشوره درکولای شي:
۱ـهیڅوخت کیسې ته داسي نوم مه ټاکئ چې نوم د کیسې محتوا روښانه کړي.
۲ـپه نوم کې خپل شخصي قضاوت مه ور ګډوئ،مثلا: ښه سړی، بد هلک، هوښیار، ساده، ښکلی، بدرنګه، مظلوم، ظالم... او داسي نور.
۳ـکیسې ته هوايي نوم مه ټاکی، نوم باید د کیسې له محتوا سره تړاو ولري، خو نه دا چې کیسه روښانه کړي.

۴_ اول ماشوم پیداکیږي، بیا نوم وربانديږدي، نو لومړی کیسه ولیکئ، بیا نوم ورته وټاکئ، د دې کار ګټه دا ده چې لیکلې کیسه مو په ذهن کې ناسته ده، یو عمومي تصویر ترې لرئ، هره خوا یې سنجولی شئ ، کیدای شي په زړه پورې نوم ورته پیدا کړئ.

د کیسې پیل او تلوسه

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د کیسې د جوړښت په اړه یوه اروپایي لیکوال (نوم یې رانه هیر دی) پخه خبره کړېده:

" کیسه د مار غوندي ده، سر، مینځ او لکۍ لري، پښې او لاسونه نه شو ورکولای. "

لومړی به د کیسې د پیل او تلوسې په اړه خبرې وکړو.

څه موده مخکې مې یو انګریزي فلم وکوت، لومړنۍ یوې دقیقې یې اړ ایستم چې پوره یونیم ساعت تلویزیون ته کښېنم.

ولې؟ما څه ولیدل؟

یو ځنګل و، ګڼ ځنګل، هسکې ونې یې درلودې، په چوپه چوپتیا کې یو ځوک پر وچو پاڼو وخوت، یو تور مار تر یوې وچې څانګې را تاو شو، کمره د یوه بنیادم پښو ته سیخه شوه، سړي منډې وهلې... ما یې د ساه ایستلو غږ اوریده...کمره د سړي مخ ته برابره شوه، دی ځوان و، له خولې یې وینې بهېدلې، ګرین یې په ختهو لړلی ښکارېده.

سړی څو ځایه ولوېد، بېرته پورته شو، ناڅاپه ودرېد، په وارخطایۍ یې پورته وکتل، یو لوی سیوری ورباندې راغی، پرې ور تېیت شو. ځوان خپلو سترګو ته لاس ونیو، یوه تیره او وحشتناکه کوکه یې له خولې را ووته. یوه رڼا او د یوې دقیقې ختم.

دوهمه صحنه له عادي ژونده پیل شوه، ښار و، دیوې کورنۍ پنځو غړو(مور، پلار او د دوی دریو اولادونو میلې ته د تګ تیاری نیوه. دا چې د فلم پاتې برخې څنګه وې او څه پېښ شول، په دې اړه به د کیسې د مینځ او تلوسې په برخه کې خبرې وکړو.

راځئ کیسه ولیکو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

خو زما په ذهن کې د فلم لومړنۍ یوې د قیقې پرله پسې پوښتنې را ولاړې کړې:
دا سړی څوک و؟ په ځنګله کې یې څه کول؟ ولې یې منډې وهلې؟ له څه شي وېرېدلی و؟ له لاړو سره یې وینه ولې راتله؟ چا لاس ور اچولی و؟ ځناورو برید پرې کړی و؟ څه خبره وه؟ هغه سیوری د څه و؟ سړي ولې چیغه کړه؟ ایا مړ شو، ایا ایا ایا....په لسګونو نورې پوښتنې، .داسې پوښتنې چې ما یې ځواب غوښت ، بله لاره نه وه، د فلم د پیل یوې دقیقې پوره یونیم ساعت تلویزیون ته کینولم.
له تخیل څخه به رښتیني ژوند ته راشو.
که په کور،کلي کې یو څوک د یوې پیښې کیسه را ته کوي، نو اصله خبره په پیل کې یادوي:
ـ خبر شوې؟
دلته اوریدونکی په طبیعي توګه له موضوع سره دلچسپي ښيي.
ـنه ! څه خبره ده؟
ـفلانی مړ شو.
اوریدونکی ټکان خوري ، یودم یې په ذهن کې پوښتنې را ولاړیږي:
ـ ولې؟ هغه خو روغ .جوړ و؟ تېره ورځ مې ولید ، غنمو ته یې اوبه ور خوشې کړې وې، څه ټکه پرې پریوته؟ چا وواژه، که له بامه را ولوید ؟....
اوریدونکی غواړي چې د خپلو پوښتنو د ځواب له پاره په کیسه خبر شي، دی تلوسه لري، نا ارامه دی، خو لومړی تن شاید په عادي توګه کیسه داسې پسې وغځوي:

ـسهار له کوره ووت، ویل یې چې سودا راوړم، خپل زوړ بایسکل یې تر بنکرو ونیو، خو کله چې پاخه سړک ته وخوت، موټر وواهه!
یا شاید د کیسې بیان تر دې هم سوړ وي، خو د اورېدونکي تلوسه لا نه ده سړه شوې، دی لا د خپلو پاتې پوښتنو ځواب ته ماتله دی، که څه هم وروسته د هغه یوه یوه پوښتنه په خپل وار سره ځواب شوه، خو دی یې اړ کړ چې کیسه تر پایه واوري.
یا یوه بله خبره،. احمد راځي، ناڅاپه محمود ته وایي چې (علي) کور واخیست. محمود ته پوښتنې پیدا کیږي:
ـ ده خو د بیګاه نه لرل، دومره پیسې یې له کومه کړې؟ غلا به یې کړې وي، نه والله، حتما یې د پیسو لپاره څوک وژلی دی، . نور نور نور....
دلته محمود ته تلوسه پیدا شوه او غواړي چې پوښتنې یې حل او په کیسه پوه شي.
په دغو مثالونو کې قوي خبره او داسې څه چې وروسته تشریح ته اړتیا لري او اوریدونکی تر پایه ورسره ساتي، په پیل کې وشوه.
هر هغه پیل چې د لوستونکي په ذهن کې پوښتنې را ولاړې کړي، دا زور لري چې کیسه تر پایه پرې ولولو.
خو قوي پیل قوي فکر غواړي، داسې یو فکر چې لوستونکی د کتاب اېښودلو ته پرېنږدي.
موږ دوه ډوله ادبیات لرو: کلاسیک او معاصر. په کلاسیکو ادبیاتو کې فولکلوریکې کیسې هم راځي. ډېری دا ډول کیسې له ((و نه وو)) شروع شوېدي، یوه بیلګه:

" وو نه وو د خدای کړه وو، د بنده ورته کاته وو، په پخوا زمانو کې یو پاچا و، ده زوی نه درلود، په زیارتونو وګرځېد، تاویزونه یې په غاړه کړل، د طبیبانو دواوې یې وخوړې ، خو پلار نه شو. یو سهار یې یو ملنګ دروازې ته ودرید، پاچا ته یې یوه مڼه ورکړه، نیمه ده وخوړه او نیمه یې هم میرمنې.
نه میاشتې ، نه ورځې ، نه ساعته وروسته پاچا ته خدای ګلالی زوی ورکړ. پاچا خوشاله و، ټول خلک یې راوبلل، جشن یې ونیو، ا ووه شوا روزه یې دوام وکړ.
وخت تېرېده، ماشوم په ناز او نعمت کې را لوی شو، د ځوانۍ مرحلې ته ورسېد، یوه ورځ یې له یوې بوډۍ څخه د یوې ښاپیرۍ د ښایست خبرې واورېدې، ده هوډ وکړ چې ښاپیرۍ به خپلوي، خو هغې ته رسېدل اسانه خبره نه وه، شرطونه یې لرل. شهزاده باید اوسپنیز بوټونه په پښو کړي وای، تر اوو غرونو اوښتی وای، زمری یې وژلای وای ،له دیوانو سره مخامخ شوی وای او په پای کې یې له یوه ښاماره د هغه اووه سرونه غوځ کړي وای.... "
له "وو نه وو " تر اوسپنیزو بوټونو پورې اصلي کیسې درې مخه نیولې وو. دا پخواني نکلونه دي، په هغه وخت کې ښه و، اوس هم په غوږو ښه لګیږي، خو نن بله دنیا ده، هر څه بدل شوي، وده یې کړې، نوښت پکې راغلی. ادبیات هم همداسې دي، اوسنۍ کیسې له پخوانیو سره توپیر لري، که څوک غواړې چې اوس کیسه ولیکې باید له اوسپنیزو بو ټونو، د سفر پرېکړه او د شرطونو له یادولو څخه یې پیل کړي. دا هماغه خبرې دي چې د لوستونکي په ذهن کې پوښتنې را ولاړولی شي. که نه نو په

لوستونکي يې څه چې پاچا زوی لري که نه، ډېر خلک بې اولاده دي، يو دې دی هم وي.
د اوسپنیزو بوټونو په پښو کول، لوستونکی د کیسې لوستلو ته هڅوي، په ذهن کې يې پوښتنې را ولاړېږي. ولې ؟ د څه له پاره؟ چیرته ځې؟ څنګه ځې؟ څه کوي؟...
په پیل کې د لوستونکي ذهن له پوښتنو ډک کړه، وروسته بیا په ډېره ساده توګه کیسه له هماغه (وو نه وو) سره تړلی شې، خو شرط دا دی چې دا لینک او ارتباط باید ماهرانه وي.
مثلا:
شهزاده اوسپنیز بوټونه په پښو کړل، توره يې راواخیسته، اس ته يې وکتل، د څټ اوږده ویښتان يې باد رپول...
د اس پر تندي يې لاس تېر کړ، ورو يې وویل:
ـ اووه غرونه مې تر مخې دي، له زمریانو سره به څه کوم، دیو هم د تور غره په تورو ډبرو کې راته پټ دی، خدای خبر ! زه به خپله مینه تر لاسه کړم؟ !
شهزاده پر یوه هواره تیږه کیناست، سر يې وځړېد ، د لاس اوږدې ګوتې يې په خپلو تورو ویښتو کې تېرې کړې، د خپل پلار خبره يې سترګو ته ودرېده، پلار يې په ژړا کې چیغې وهلې !
ـد ښاپیریانو له وطنه لیرې ګرځه ! خطر لري، ما یوا ځې مه پرېږده !
پاچا همدا یو زوې درلود ، شل کاله مخکې يې اولاد نه کېده، دی په زیارتونو وګرځېد ، تاویزونه يې په غاړه کړل، د طبیبانو دواوې يې وخوړې ،خو پلار نه شو ، یو سهار يې یو ملنګ دروازې ته ودرید ، پاچا

ته یې یوه منډه ورکړه، نیمه ده وخوړه او نیمه یې هم میرمنې، نه میاشتې ، نه ورځې ، نه ساعته وروسته پاچا ته خدای یو ګلالی زوی ورکړ او ....
په دې توګه کیسه تر اوسپنیزو بوټونو را ورسوه او وروسته د کیسې قهرمان د شرطونو له پوره کولو سره مخامخ کړه.
دا ډول پیل د لوستونکي په ذهن کې پوښتنې را پیدا کوي، تلوسه ډېروي، دومره زور لري چې کیسه پرې ولولو.
دلته لیکوال یوه بله ګټه هم کولای شي، لوستونکی له شهزاده سره، چې د کیسې اصلي کرکټر دی، ځان خواخوږی ښیي، د هغه په قالب کې ننوځې ، پوهیږي چې سختې ته یې ملا تړلې ده، دی د پلار یو زوی دی، پلار یې هیلې او ارمانونه لري، نو دی به د دغو شر طونو په پوره کولو کې بریالی شي؟ زمریانو ته به څنګه ماته ورکوي، له دیو نه به په څه ډول خلاصیږي... او داسې نورې پوښتنې او اندېښنې چې د شهزاده په اړه له لوستونکي سره پیدا کیږي. لوستونکی ځان د کیسې قهرمان ته تر ټولو نږدې ګڼې او له هغه سره پل په پل ګام ږدي.
زموږ ډېرې کیسې له ماضي څخه شروع او حال ته راځي ، دا هم کله کله خوند لري، خو موږ باید د کیسو له نورو جوړښتونو څخه هم ګټه واخلو. کله یې په حال پیل کړو ، ماضي ته لاړ شو او کله له حاله د یو چا تېر ژوند ته ور وګرځو ، بېرته خپل ځای ته راشو او راتلونکی یې پسې و څېړو ، او کله یې هم د راتلونکې پلان په اړه خبرې وکړو ، بېرته حال یا ماضي ته لاړ شو. په دې توګه به مو کیسې، ناولونه او هره بله لیکنه له یو رنګه والي څخه ساتلې وي.

مخکې تر دې چې کیسه ولیکئ، اول د کیسې عمومي چوکاټ په ذهن کې جوړ کړئ، یا یې هم د کاغذ پر مخ راوړئ، هر هغه څه چې په کیسه کې ډېر کشش ولري، د لوستونکي په ذهن کې پوښتنې راولاړې کړي او یا هم قوي غوټه پکې نغښتې وي، هغه په پیل کې راولئ، د پیل دوې ـ درې جملې کولای شي چې د لوستونکي ذهن له پوښتنو ډک کړي، وروسته بیا یوه یوه پوښتنه ځواب کړی او لوستونکی تر پایه درسره وساتئ.

زموږ ډېر لیکوالان کیسې له هماغه (وو نه وو د خدای کړه وو) څخه پیلوي، خو د کیسې د پیل او نوښت له پاره ډېرې لارې لرو چې یو څو نمونو ته په لنډه توګه اشاره کولای شو:

۱ـ موږ کولای شو چې کیسه وار له واره په لنډو ډیالوګونو پیل کړو:

ـ ته د باز ګل قاتل یې !

ـ نه !باور وکړه !زه هغه نه پېژنم !

ـ دا چاړه مې ستا په موټر کې پیدا کړه، عدلي طب وایي چې د چاړې پر لاستي ستا د ګوتو نښې دي.

د ځوان سر وځړېد ، سلګۍ یې شوې، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې په بیړه پورته وکتل، د څارنوال غټې سترګې له سرو رګونو ډکې وې.

ځوان د مېز پر سر ایښې چاړې ته سترګې ور واړولې، تر لاستي پر وینو سره وه، یودم یې وویل:

ـخو دا چاړه زما نه ده، قسم خورم !

ښارنوال د ځوان ګرین ته لاس ور واچاوه، جټکه یې ورکړه، د مېز پر سر اېښی تلیفون وشرنګید، د ځوان ګرین یې پرېښود، ګوشۍ یې ور پورته کړه، په سترې غږ یې وویل:
ـ هلو؟
یوه شېبه غلی و، وروسته یې یودم چیغه کړه:
خو زه ثبوت لرم!
دا وخت د کوټې دروازه وټکېده....

۲ـ کیسه له تصویر نه هم پیلولای شو:

ـ نجلۍ منډې وهلې، ټکری پسې ښخېده، لوڅې پښې وه، ناڅاپه کېناسته، له ښۍ پښې ښخه یې ازغی ویست، بېرته یې منډه کړه، شېبه وروسته د رود غاړې ته ورسېده، اوبو ته یې وکتل، سره اوښتې، پر سر یې سپین څڅکونه روان ول، د ټوپک ډز شو، مرمۍ یې پښو ته نږدې په یوه پلنه ډبره ولګېده، شنهاري یې پورته شو.
نجلۍ شا ته وکتل، د غونډۍ په پیڅکه کې دوه تنه ښکارېدل، د دې خواته یې منډې وروهلې، یو ودرېد، د ټوپک نلۍ یې ورواړوله، نجلۍ ټوپ کړل، په سپینو څڅکونو کې ورکه شوه...

۳ـ په پیل کې د یوې پوښتنې پرېښودل:

خداينور سره ساه واخيسته، کولبه يې د پټي په مينځ کې ودروله، روان شو، د لښتي په غاړه د توت د ونې سيوري ته کېناست، پټې ته يې وکتل، د کولبې غوايانو د شدياري په وچو لوټو بوی کېښي.
خداينور يو سوړ اسويلی ويست، تندي يې ګونځې پيدا کړې، له ځان سره يې وويل:
_نه کيږي ! دا پردی دهقاني به تر کومه کوم؟ زه پيسو ته ضرورت لرم، ډېرو پيسو ته، ولور مې په مخکې دی.
يوه شېبه فکر يووړ، وروسته يې يو دم وويل:
_اته لکه ! ډېرې پيسې دي، خو څنګه؟ !
ولاړ شو، ګړندي ګامونه يې واخيستل، د کلي خواته يې مخه کړه...د ملک غوايان په شدياره کې ولاړ ول....

۴_د کيسې په پيل کې د دوو متضادو نظرونو راوړل:
ګلدين د پړي په يوه سر کې له اوسپنې جوړ لوی چنګک وتاړه، پورته يې وکتل، د سپوږمۍ په رڼا کې د کلا هسک دېوال ويروونکی ورته وايسېد، دېوال تر سره هوار و، يواځې ځای ځای د راوتليو لوټو سيوري ښکارېدل، تر څنګ ولاړ په عمر پاخه سړي ته يې وکتل، ورو يې وويل:
_له وسه مې تېره ده !
سړی په خبره کې ورولوېد:
_مه کوه ! ته ځوان يې، بايد تر دېواله واوړې، اوس يې وخت دی ! د پلار غچ دې واخله !
ځوان يو دم شاته شو، په ټيټ و برېدلي غږ يې وويل:

ـ ما خو سهار هم دریاده کړه ! زه څوک نه شم وژلای !
سړي د واسکټ جېب ته لاس کړ، توپانچه یې راوایسته، د ځوان په لاسو کې یې کېښوده....
دا یوائې یو څو نمونې وې، موږ کولای شو چې د کیسې لپاره تر دې ښه پیل انتخاب کړو، په پیل کې پوښتنې راولاړې کړئ، له نوښت څخه کار واخلئ او هره کیسه له یوې نوې زاویې پیل کړئ !
نوښت د کیسې مالګه ده.

د کیسې منځ او تلوسه

زموږ ډېر لیکوالان د کیسې تلوسه ترپایه نه شي ساتلی، غو ټه ډېر ژر ترې پرانیستل کیږي او لوستونکی مخکې له مخکې په دې پوهیږي چې خبره څه ده؟
د کیسې په مینځ کې باید کوم ټکي په پام کې ونیسو؟ څرنګه کولای شو، چې تلوسه تر پایه وساتو؟
بېرته به د فلم پاتې برخې ته راوګرځو.
موږ فلم له کیسې څخه نه شو بېلولی، هر فلم ته لومړی کیسه لیکل کیږي، وروسته په سناریو اوړي او د سینما پر پرده راځي، زه نه غواړم چې ټول فلم درباندې وګورم او هره برخه یې له کیسې سره پرتله کړم،

لیکوال: نصیر احمد احمدي

یوائې دومره وایم، چې زما له خپل دیده د کیسې پیل باید ځنګه وي او په پاتې برخه کې یې په څه ترتیب تلوسه ساتلې شو.
د فلم په دوهمه صحنه کې یوې کورنۍ مېلې ته د تګ تیاری نیوه، ډېر وخت یې واخیست، خو زه یې ستړی نه کړم، ځکه زما پوښتنې لا نه وې ځواب شوې، ما یې ځواب غوښت.
دریمه صحنه په ښکلې منظره پیل شوه. یو کوچنی موټر د یوه شنه ځنګله په مینځ کې پر پوخ سړک روان و، په موټر کې ناست کسان خوشاله ښکارېدل ، خندل یې، په خپل منځ کې یې ټوکې سره کولې. نا څاپه یې د سړک پر غاړه یو بل موټر ولېد ، چې پر یوه خوا کوږ و. دوی ودرېدل، د ولاړ موټر ښېښې ماتې وې خو د ټکر کومه علامه یې نه درلوده. په موټر کې د ښکار اسباب او یو کوټ ښکارېده. پلار د کوټ جېب ته لاس کړ، له څو نوټونو سره یې یو د هویت کارت را ویست، په کارت کې د هغه چا عکس و چې ما د فلم په لومړۍ یوه دقیقه کې لیدلی و.
زما یوه پوښتنه ځواب شوه، هغه سړی ځنګله ته د ښکار په نیت راغلی و. خو لا مې نورې پوښتنې په ذهن کې ولاړې وې.
په بله صحنه کې د کورنۍ غړي د خیمې د درولو لپاره د مناسب ځای په لټه کې ول، دوی د ګڼو ونو په مینځ کې یو هوار وړوکی چمن وموند، د ا وخت د یوه هلک تر مخ یوه تېزه رڼا تېره شوه، دی وارخطا شو، مور ته یې وویل، خو هغې وخندل، خیال او وهم یې وباله، خپل زوی ته یې ډاډ ورکړ چې هیڅ خبره نشته.

ليکوال: نصيراحمد احمدي

دلته زما يوه بله پوښتنه هم ځواب شوه. هر څه چې وي ، خو د پیل په یوه دقیقه کې چې ما کوم سړی ولید ، له انسانه او یا هم له کوم ځناوره نه وو وبریدلی، دا بل څه و.
د سپوږمۍ په رڼا کې یوه خړه خېمه ولاړه وه، چارچاپیره یې هسکې ونې ښکاربدلې، ناڅاپه د خېمې پر ټاټ يو څه ولګېدل، وړې نجلۍ چيغه کړه، په خيمه کې څراغ بل شو ، ټول د باندي راووتل ، مور د خپلې ماشومې لور مخې ته ودرېده، د خيمې پر ټاټ وينې رواني وې، لاندې پر شنه چمن د بنيادم لاس پروت و.
ما د لستوڼي د ټوټې له رنګه و پېژاند چې لاس د هغه سړی دی چې د فلم په لومړی يوه دقيقه کې مې ليدلی و. بله پوښتنه مې هم ځواب شوه، سړی مړ و.
فلم تر پایه له تلوسې ډک و، مور او پلار په مرموزه توګه وژل کیږي، اولادونه ستونزې ويني ، هره نوې صحنه نوې پوښتنې پيدا کوي او تر پا يه مې له ذهن څخه په نوبت يوه يوه پوښتنه وځي.
د فلم وروستۍ صحنه روښانوي چې دا قتلونه د څه لپاره وو او چا تر سره کول. د ځنګله اروا چې د يوې لويې ونې په اره شوې مونډه کې اوسېده، وخت په وخت د باندي راوته او له هغو انسانانو څخه يې غچ اخيست چې په بېرحمۍ سره يې د ځنګله ونې و هلې او حيوانات يې ښکار کول.
زما ټولې پوښتنې حل شوې او د فلم د مينځ پېښو او تلوسې هم تر پايه تلويزيون ته کينولم.

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په لنډه کیسه کې هم تلوسه همداسې ساتلی شو. غوټه باید ورو ورو وسپړو، یوه یوه پوښتنه ځواب کړو او لوستونکی د کیسې لوستلو ته تر پایه اړ باسو.

یو بل مثال:

یو سړی له کاروانه پاتې شوی و، دښته وه، ګرمي وه، نږدې و چې له تندې مړ شي، پر آس سپور یو بل تن پرې ورپېښ شو، د آس پر زین پورې د اوبو یوه پټک ټال خوړ، مړژواندي سړي د اوبو خواست وکړ، خو سپور ورته وویل چې دی په خپله اوږد منزل په مخکې لري، اوبه نه شي ورکولای.

تږي سړي یو پټک اوبه د سروزرو د زرو سیکو په بدل کې ورنه وغوښت، ویې ویل چې د ه ته به هغه ورانه ور وښیي چې هلته زر سیکې ښخې دي، سړي ور سره ومنله، خو پټک یې یو دم ور نه کړ، په لاره کې به یې تږي ته یو یو غوړپ او به ور کولې څو ژوندی پاتې شي او کله چې ټاکلي ځای ته ورسېدل، تږي له اوبو ډک پټک تر لاسه کړ او سپور هم له زرو سکو ډکه کڅوړه په زین پورې وتړله.

که پر آس سپور سړي په پیل کې تږي ته سلامت پټک ور کړی وای، نو د تږي تنده ماتېدله، شاید له خپلې خبرې اوښتی وای او د سیکو تر ځایه نه وای ور سره تللی، خو د سپور کمال دا و چې تږی یې تر پایه هماغسې تږی وساته ، ده ته یې د ژوندي پاتې کېدو لپاره یو یو غوړپ اوبه ورکولې او کله چې یې وخت را ورسېدا و خپل هدف یې تر لاسه کړ، بیا یې ټول پټک ور وسپاره او د تږي تنده ماته شوه.

لیکوال هم باید لوستونکي ته یو یو غوړپ اوبه ورکړي او تر پایه یې تږی وساتي. دی باید یو رهبري کوونکی مهارت ولري، داسي چې د اصلي غوټې تر سپړلو پوري په لاره کې ځیني نورې موانع هم پیدا کړي او لوستونکی اړباسي چې تر دغو خنډونو تېر شي.

که اصلي غوټه د کیسې په مینځ او یا هم تر پای مخکې وسپړل شي، نو بیا د لوستونکي تنده ماته شوه، وروسته له هغه که هر څه لیکو، په حقیقت کې به اضافه خبرې وې.

یوه کیسه هغه وخت ختمه ده ، چې اصلي غوټه وسپړل شي. په بله مانا د اصلي غوټې سپړل یا د راز څرګندول د کیسې پای دی. نو ځکه د کیسې په منځ کې تلوسه، په وار سره یوه یوه پوښتنه ځوابول او تر پایه د اصلي غوټې ساتل ضروري دي.

خو مهمه دا ده چې ا صلي غوټه باید په منطقي توګه وساتو، لوستونکی باید فکر و نه کړي، چې لیکوال په لوی لاس یو څه رانه پټوي. که لیکوال د کیسې له کرکټرونو سره ځنګ په ځنګ لاړ شي،له پېښنو او زمان سره یو ځای حرکت وکړي او تر کرکټرونو مخکې ګام وا نه خلي، نو بیا لوستونکي ته هم د یو څه د پټولو فکر نه پیدا کیږي.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د کیسې پای او تلوسه

فکر وکړئ، ایا تر اوسه مو داسې لنډې کیسې لوستې چې په پای یې نه یاست پوهیدلي؟
د ځینو کیسو پای ګنګ وي، لوستونکی نه پوهیږي چې د لیکوال هدف څه و، اصلي کرکتر څه وکړل؟ غوټه څنګه وسپړل شوه؟
ما ډېرې داسې لنډې کیسې لوستې ، چې په پیل کې یې خوند راکړی، وروسته یې هم د بل مضمون لوستلو ته نه یم پرېښی، خو په ورستیو کرښو یې نه یم پوهیدلی.
که کیسه هر څومره خوږه لیکل شوې وي، خو پای یې ناڅرګند وي، لوستونکي به خوند ترې وانه خلي.
خو د کیسې په پای کې هم باید دومره زور وي چې لوستونکی د کیسې له لوستلو وروسته فکر کولو ته وهڅوي، او کیسه یې په ذهن کې پاتې شي.

بله دا چې د کیسې اصلي غوټه باید تر پایه وساتل شي او د کیسې په وروستی برخه کې وسپړل شي، ځکه کیسه هغه وخت ختمه ده، چې اصلي غوټه وسپړل شي، وروسته چې هر څه لیکو، اضافه خبرې دي، نه لوستونکی خوند ترې اخیستی شي او نه هم د ښې کیسې په چوکاټ کې ځای ورکولای شو.
ښه پای هغه دی چې د لوستونکي د وړاندوینې خلاف وي.

کرکټرونه

هره کیسه کرکټرونه لري، خو په دوی کې یو او یا هم کله کله دوه مرکزي کرکټرونه وي.
کیسو ته هر ډول کرکټر ټاکلی شو، انسان، حیوان او یا هم غیر ژوندي موجودات.
د کرکټرونو ټاکل د کیسې په موضوع پورې تړلي دي، خو مخکې تر دې چې کیسې ته کرکټر وټاکو، لومړی یې باید پدې اړه فکر وکړو:
۱_زموږ مرکزي کرکټر څوک دی؟
۲_څه ډول څېره لري؟
۲_څه یې خوښیږي او له څه نه یې بد راځي؟
۴_شخصیت یې څه ډول دی؟

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

کله چې مو مرکزي کرکټرله هر اړخه په ذهن کې جوړ او قانع شوئ، قلم او کاغذ را واخلئ او د هغه د نوم تر څنګ، د هغه ځینې مهمې ځانګړنې هم ولیکئ.

د دې کار ګټې څه دي؟

تېر کال مې یو ناو ل لوست، څو پاڼې لا پاتې وې چې یودم په کیسه کې داسې یو نوی نوم راګډ شو، چې نه مخکې زمینه سازي ورته شوې وه او نه یې هم په کیسې پورې اړه درلوده، یو ناڅاپه له اسمانه راولوېد او په کیسه کې یې د مرکزي کرکټر ځای ونیو، دوو ـ دریو پاڼو سترړی کړم، خو وروسته مالومه شوه چې دا هماغه د کیسې مرکزي کرکټر دی، یوائې نوم یې بدل شوی و.

که د ناول لیکوال د کرکټرونو د خصوصیاتو لیست لرلی، فکر نه کوم چې دومره لویه تېروتنه به ترې شوې وای.

په لیکلې بڼه د کرکټرونو د خصوصیاتو درلودل، په منطقي توګه د کیسې په لیکلو کې مرسته راسره کوي، د مثال په توګه:

موضوع مو وټاکله، غواړو چې کیسه پرې ولیکو، مرکزي کرکټر یې هم احمد نومېږي. لیکو !

نوم	:	احمد
سن	:	پنځوس کلن
مدني حالت	:	متاهل
زده کړه	:	نالوستی
اولادونه	:	پنځه (درې لوڼې، دوه زامن)
کسب	:	بزګر

د اوسېدو ځای : کلی
ظاهري بڼه : ډنګر، له ونې ټیټ، اوږده ږیره، پکه ککرۍ، لمر سوځولی مخ، ځړېدلې سترګې، پر تندي د کالداني نښه، له سپږمو راوتلې اوږده ویښتان، زیږه لاسونه....
رواني خصوصیات: عاجز، بې زړه، د حوصلې خاوند ، له بدو لیري، دینداره، د سختیو په وړاندي زغم لرونکی، په هره خبره کې د (خوار مه شې) تکیه کلام ....
او ځینې نور ټکي...
که دا لیست راسره وي، نو هیڅکله به د احمد نوم راڅخه بدل نه شي.
احمد به په طبیعي توګه د کیسې تر پایه د یوه پنځوس کلن سړي په قالب کې اچوو (خویونه، عادتونه به یې همدې عمر ته مناسب وي) . دی به کله هم په دې پسې ونه ګرځي چې د او لادونو د نه درلودلو په پلمه دوهم واده ته زړه ښه کړي، احمد یو نالوستی بزګردی، د کرکیلې په کارونو ښه پوهیږي، د کیسې تر پایه به نه (معلم) شي او نه هم(ډاکټر). ژبه به یې هم د یوه کلیوال بزګر په څېر کلیوالي وي، هیڅکله به (د کور ودان) پرځای (مننه) ونه وایي....
د احمد ککرۍ پکه ده، د کیسې تر پایه کاکل نه شي پرېښودلی، دی عاجز او ډارن دی، بد نه خوښوي، ځکه به تر خپله وسه د کلي له ملک سره بدۍ ته زړه ښه نه کړي.
احمد پنځه وخته په ملا پسې دریږي، دا منطقي نه ده چې له کوم قانع کوونکي دلیله پرته، د سهار په اته بجې له خوبه راپورته شي.
او داسي نور..

که موږ د احمد په اړه مخکې له مخکې مالومات ولرو او مهم خصوصیات یې را مالوم وي، احمد به په کیسه کې یواځې په هماغه مخکې ترمخکې ټاکل شوي قالب کې راګرځې، په دې توګه به د احمد کړه وړه او نورې ځانګړنې منطقي او د لیکوال په واک کې وي، لوستونکی به دا نه وایي چې نه، احمد د دې کار وړ نه دی او یا هم دا کار نه شي کولای.
که د کرکټر خصوصیات ولرو، دا به راته روښانه وي چې ایا زموږ ټاکلی کرکټر د دې توان لري چې د کیسې هدف تر لاسه کړي؟ ایا په منطقي لارو خپل هدف ته رسیدی شي؟ ایا د کیسې د هدف د تر لاسه کولو لپاره مو وړ (مناسب) کرکټر غوره کړی او که نه؟
مخکې له مخکې لیکلي خصوصیات، دغو ټولو پوښتنو ته ځوابونه وایي، لیکوال نه پرېږدي چې وروسته له ستونزو سره مخ شي او یا هم کیسه له منطقي پلوه کمزورې کړي.
مخکې له مخکې د کرکټرونو خصوصیات لیکل د دې لامل کیږي، چې کرکټر د لوستونکو لپاره واقعي وبریښي، علت دا دی چې کرکټر په منطقي توګه معرفي کیږي او لوستونکی د هغه په کړو وړو باور کوي او ریښتینی ورته ښکاري.
که وغواړو چې کرکټر لا ښه وپیژنو، د کرکټر له خصوصیاتو سره باید په یوه جمله کې د هغه هدف هم ولیکو:
د بېلګې په توګه:
احمد: احمد په کیسه کې د دې باعث ګرځي چې مینه او زغم په کرکه او بې حوصله توب بریالی کړي.

که د کرکټر له خصوصیاتو سره دا جمله لیکلې وي، احمد به د کیسې تر پایه زغم ولري، دی به په طبیعي توګه هرې ناخوالې ته په مینه ځواب وایي او د نورو کینې به په صبر او حوصله ځوابوي.
په دې توګه به په کرکټر کې ناڅاپي او غیر منطقي بدلون نه راځي، داسې به نه وي چې په پیل کې مینه ناک وي، خو څو پاڼې وروسته له دلیله پرته په ظالم او کینه ګر انسان بدل شي، دی به د لیکوال له غوښتنې سره سم په منطقي توګه خپل هدف ته ورسیږي او هیڅکله به داسې څه ونه کړي چې له مینې او حوصلې سره په ټکر کې وي.
له مرکزي کرکټر څخه پرته نورو کرکټرونو ته هم مخکې له مخکې د داډول خصوصیاتو ټاکل ښه دي، که لیکوال د کیسې د لیکلو پر مهال کله کله ورته وګوري ، د کرکټرونو له خویونو، خواصو او ان خبرو سره عادت پیدا کوي، هر حرکت به یې د دوی په واک کې وي او په پای کې به خیالي کرکټر نه بلکې یو واقعي انسان ورته ښکاري، داسې احساس به کوي لکه په ریښتینې توګه چې له دغو کسانو سره مخامخ شوی وي، هغوی پیژني، خبرې یې ورسره کړې وي او ډېر رازونه یې ور مالوم وي، ځکه ځینې لنډې کیسې څو مخه لیکل کیږي او د کیسو تر پایه به د کرکټر ټول خصوصیات د لیکوال په ذهن کې ناست وي.
د لنډې کیسې لپاره د کرکټرونو لنډ خصوصیات کافي دي، خو که ناول لیکو د هر کرکټر په اړه باید مخکې له مخکې ډېر څه ولیکل شي، ځینې لیکوالان د ناول لپاره د کرکټرونو ټول کردار، پېښې ، ستونزې...مخکې له مخکې لیکي او څو مخه پرې ډکوي، که ساده ووایو ،مخکې له

مخکې په لنډه توګه د کرکټر کیسه او په ناول کې رولونه، ناکامي او بریالتوب د کاغذ پر مخ راوړي چې دیته ستوري لاین وایي.
د کرکټر په اړه بله مهمه خبره دا ده چې لیکوال باید د کرکټرونو له روح او روان څخه خبر وي، د هغه خویونه ور مالوم وي او د دې په اړه مالومات ولري چې له څه سره مینه لري، څه وخت غوسه ورځې او په څه شي خوشاله کیږي.
بریالی لیکوال په کرکټر کښنه کې ډېر زیار باسي، دی کرکټر تر هغو په ذهن کې اړوي را اوړي چې له خیالي کرکټر څخه ژوندی موجود جوړ کړي، د هغه له ظاهري او باطني جوړښت سره اشنا شي او وروسته یې په داستان کې ولوبوي.
په بله مانا ، لومړی کرکټر ژوندی کړه، له هغه سره خبرې وکړه، په خوی او عادت یې پوه شه او وروسته که بیا په کیسه کې ستاسې له خوښې سره سم لوبیدای شوای او ټاکلي رول ته مناسب وي، ځای ورکړئ.
موږ باید هڅه وکړو چې کیسې ته د اړتیا پر بنسټ کرکټرونه وټاکو، ځکه لنډه کیسه ډېرو کرکټرونو ته اړتیا نه لري، د اړتیا په اندازه د کرکټرونو ټاکل د دې لامل ګرځي چې کیسه په طبیعي توګه وغځیږي او له اضافه خبرو مخنیوی وشي.
موږ هره ورځ له ډېرو خلکو سره مخامخ کیږو ، خو دوه کسه کټ مټ په یوه خبره او یو رنګه خویونو نه شو موندلی، په کرکټر جوړونه کې هم باید دې ټکي ته پام وکړو ، زموږ هر کرکټر باید له بل یوه څخه بېل وي، بېله خبره ولري او عادتونه یې سره نږدې نه وي. دا کار په طبیعي توګه د

کرکټرونو په جوړونه کې نوښت راولي او لوستونکی په خپل ذهن کې له مختلفو ځېرو او خویونو سره مخامخ کیږي.
بله خبره دا چې د کرکټر لپاره هیڅوخت خیالي ځېره او خیالي عادتونه مه ټاکئ، د بېلګې په توګه: د یوې کیسې کرکټر مو یو سوالګر دی، فکر وکړئ، تاسو به په ژوند کې ډېر سوالګر لیدلي وي، له ډېرو سره به مو تر خپله وسه مرسته کړې وي او د ځینو تر مخ به ښویه تېر شوي یاست، خو په دغو ټولو کې به داسې سوالګر هم و چې د پنځو افغانیو پر ځای مو د شلو او یا هم د پنځوسو نوټ ورته نیولی وي، ولې؟
یا به د هغه ظاهري خوارې ځېرې او خیرن شلېدلي لباس دردولي یاست او یا به هم هماغه سوالګر د خواست په چل ښه پوهېده، په سوالګر کې به یو څه و چې ستا پام یې د ځان خواته ور اړولی و، که نه نو یا به ښویه ترې تېر شوی وې او یا به دې هم جېبونه په ماتو روپو پسې لټول.
کیسې ته هم همدغه سوالګر وټاکئ ، هماغه خویونه، عادتونه او خواره ځېره ورکړئ چې تاسې په واقعي ژوند کې ورسره مخامخ شوی یئ، که دې لوڅې پښې لیدلی وي، چپلکې مه ور په پښو کوه، مچان مه ترې شړه او د هغه لوڅو اوږو ته واسکټ مه وراغونده. هماغسې کرکټر جوړ کړه لکه تا چې په واقعي ژوند کې لیدلی وي، ان که دې د خواست پر مهال د هغه ترحم پاروونکي کلمات په یاد وي، ستا کرکټر هم باید هماغه توري په خوله راوړي.
دا یوازې یو مثال و، کله چې موږ کرکټر جوړوو، جوړ شوی کرکټر باید د هغه چا په قالب کې واچوو، چې موږ په واقعي ژوند کې لیدلی وي، خبرې مو ورسره کړې وي، خوی، عادت او ځېره یې را مالومه وي، که

داسي وکړو نو موږ به په ریښتینې توګه د کرکټر روح ته ور ننوتي یو او یو کامیابه کرکټر به مو انځور کړی وي.
اووه_ اته کاله مخکې مې د فرانسوي لیکوال ویکتور هوګو، (بینوایان) ناول ولوست، مرکزي کرکټر یې ژان والژان نومیده، ژان والژان په پیل کې غل او مجرم و، خو وروسته یوې قوي پیښې د ده ژوند ور بدل کړ، دی په یوه مهربانه انسان بدل شو، تل به یې هڅه کوله چې نورو ته ګټه ور ورسوي، خو بیا هم ټولنې په سپکه سترګه ورته کتل او د (ژاور) په نوم د پولیسو د یوه افسر تر تعقیب لاندې و....
په دې کتاب کې د داستان مرکزي کرکټر (ژان والژان) دومره ژوندی انځور شوی چې د ده سختیو ته مې څو ځله اوښکې تویې کړې، فکر مې نه کاوه چې دا به یو خیالي کرکټر وي، د ده هرې بریا ته به خوشاله وم او په هره ناکامۍ یې ځوربدلم.
مثبت او منفي، دواړه کرکټرونه باید دومره ژوندي وي چې د لوستونکي په زړه او دماغ کې ځای ونیسي، د مثبت کرکټر هره کامیابي باید د لوستونکي لپاره د هغه خپله کامیابي وي، د هغه په خوشالۍ خوشاله شي او د ستونزو پر مهال په زړه کې د حل لارې ورته ولټوي، خو د منفي کرکټر له جرم او جنایت څخه کرکه وکړي او د هغه ضد وي.
ما ډېرې داسې کیسې لوستې دي چې خان او ملک تر اندازې چاغ، خشن او بدشکله پکې معرفي شوي دي، علت یې دا دی چې ځینې لیکوالان د کرکټرونو په جوړولو کې زحمت نه ګالي، د نورو کرکټرونه را اخلي او څه چې یې د بل په کیسه کې لوستې وي، دی هم خپل کرکټر ته هماغه څېره

ورکوي، حال دا چې ډېر خانان او ملکان شته چې جذابه څېره لري، له زړونو هم نرم او مهربانه دي.
ځکه نو د کرکټرونو څېرې، خویونه او عادتونه باید توپیر سره ولري، موږ باید په خپله کرکټر جوړ کړو، نه دا چې د نورو تیاره مړی، راواخلو او داسې وښیو چې دا زموږ د خپل زحمت نتیجه ده.
بله مهمه موضوع د کرکټر بدلون دی، که غواړو چې یو کرکټر ته بدلون ورکړو، دا بدلون باید منطقي وي، داسې نه چې د لسو تنو قاتل، ناڅاپه له قوي دلیله پرته توبه وباسي او په یوه مهربان انسان بدل شي.
کیسه له کرکټره پرته نه لیکل کیږي، ځکه نو باید د کرکټرونو په جوړولو کې بیړه ونه کړو، زیار وباسو او کله چې ژوندي شول، په حرکت راغلل، او زموږ په ذهن کې یې ځای ونیو، وروسته په کیسه کې ځای ورکړو.

د کیسې ژبه

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

زما د لنډو کیسو لومړۍ ټولګه "سره سیلۍ" نومیږي. دا کتاب اوه_ اته کاله مخکې چاپ شو ، ځینو کسانو ولوست، را یاده یې کړه چې کیسې یې بدې نه دي، هدف لري. تصویرونه هم په زړه پوري دي، خو په ځینو ټکو یې نه دي پوهېدلي.
هغه وخت مې دا خبره زړه ته نه لوېده، په ژبه کې مې کوم مشکل نه لید، هره کرښه او هره کلمه واضح راته ښکارېده، خو وروسته مې پام شو، چې دوی په حقه ول، ما په کیسو کې ځینې داسې کلمات را اخیستي وو چې یوازې زه او د غزني د قره باغ ځینې اوسیدونکي پرې پوهېدل.
که موږ هر څومره زړه راکښونکې موضوع ولرو او د کیسی په ټولو اړخونو پوه یو، خو چې د ویلو چل یې نه وي را معلوم، نه به په خپله له کیسې څخه خوند واخلو او نه به هم لوستونکو ته په زړه پوري وي.
ځکه نو د کیسې ژبه ډېره مهمه ده.
۱_ د ژبې ساده والی:
یوه ملګري مې د یوې کیسې موضوع پیدا کړې وه، مخکې تر لیکلو یې راته وویله، په ویلو کې یې خوند پروت و، خو کله چې مې په مجله کې د همدې کیسې لیکلې بڼه ولوستله، دومره پیچلي کلمات یې پکې را اخیستي ول چې لوستلو یې د زړه زور غوښت.
تلېفون مې ورته وکړ، دلیل یې دا و چې لیکل باید تر ویلو توپیر ولري.
ماته هغه د شپون صاحب خبره را په زړه شوه: " موږ نثر وایو، اورو یې، خو لیکلی یې نه شو. "
ځینې لیکوالان چې څه لیکي، د لیکلو لپاره په پېچلو کلماتو او اصطلاحاتو پسې ګرځي، کتابونه پسې ګورې او له نورو څخه پوښتنې

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

کوي. دوی په دې فکر کې دي چې مغلق او پیچلي کلمات کیسه او یا هم کومه بله لیکنه پیاوړې کوي او په دې سره پخپله لیکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خو پوښتنه داده چې موږ د چا له پاره کیسه او یا هم کومه بله لیکنه لیکو؟ ایا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهیږي؟ ایا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

زموږ په کلي کې یو سپین ږیری و، ده په ځوانۍ کې ماموریت درلود، ان د زړښت تر مهاله یې په ژبه ډېر داسې کلمات راوړل چې نورو ته به د پوهاوي وړ نه ول، وروسته د "مامور لغت پران" په نوم مشهور شو، خو ده به ویل: "داخلک ملامت نه دي. مکتب یې نه دی ویلی. "

که موږ د خلکو لپاره لیکل کوو، ژبه موهم باید د هغوی لپاره وي. هنر هم په ساده ژبه کې دی، اوسني ادبیات ساده ژبه خوښوي، داسي ژبه چې له ساده والي سره سره د لیکوالۍ هنر هم پکې پروت وي، هنر په پېچلو لغاتو او اصطلاحاتو کې نه دی، هنر نور اړخونه لري چې ژبې ته خوند وربخښي او یو عمده لامل یې د ژبې ساده والی دی.

د ژبې ساده والی دا مانا نه لري چې څه وایو، هغه ټول باید د کاغذ پرمخ هم راوړو، بلکې هدف مو د جملو په بسته بندۍ او د لغاتو او اصطلاحاتو په کارولو کې دی.

شاید زما دا خبره د ځینو لوستونکوخوښه نه شي، خو ډېر پښتنانه د "ټولټاکنو "کلمه نه پیژني، دوی یې انتخابات بولي، د "ښونځی " " ټولګی)" او "ښونکی "له کلماتو سره هم نا اشنا دي، د "مکتب " " صنف " او "معلم "په نومونو یې یادوي. موږ باید په هغه ژبه کیسه و لیکو چې خلک خبرې پرې کوي، ورباندې پوهیږي او ورته روښانه وي.

۲_په لنډو فاصلو کې د یورنګه تورو او فعلونو کارول:
تېر کال مې د یوه لیکوال پر یوه کیسه باندې نظر څرګند کړ، د نقد یوه برخه د تورو او کلماتو د کارولو په اړه وه، غواړم چې د موضوع د لا روښانتیا لپاره د هماغه کیسې ځینې برخې را واخلم.
په لومړیو دوو پاراګرافونو کې دوه ځایه لیکل شوي وو: " قلم یې راواخیست ، کاغذ یې راواخیست "
په دومره لنډه فاصله کې دوه ځایه د "راواخیست" کلمه ښه نه راځي، که یو ځل " راواخیست " لیکو، دوهم ځل باید په یو ه بل فعل پسې وګرځو، مثلا "کاغذ ته یې لاس کړ".
بل ځای داسي لیکل شویدي "تر لیکلو کرښو لاندې یې هسې ګډې وډې کرښې و ایستلې، د کرښو تر څنګ یې یوه غټه سترګه انځور کړه... "
په لنډه فاصله کې درې ځایه د "کرښې " توری راغلی دی.
دلته که یو ځای کرښه لیکو، بل ځای لیکه ښه راځي، دریېیم ټکي ته هیڅ اړتیانه پیدا کیږي.
" د کرښو تر څنګ یې یوه غټه سترګه انځور کړه " که داسي ولیکو(ترڅنګ یې یوه غټه سترګه انځور کړه " هماغه مانا ورکوي. خپله د "څنګ "توری، هماغه د "کرښې "ترڅنګ راښیې.
بله جمله:
"کتابچه یې له نورو کتابونو سره په پلاستیکي پاکټ کې کېښوده او په هغه څوکۍ کې یې کېښوده چې څو شیبې مخکې نصیر ناست و... "

دلته د لومړي " په پاکټ کې کېښوده " پر ځای " په پاکټ کې واچوله " ښه راځي، په دې توګه به مو په لنډه فاصله کې دوه ځایه د " کېښوده " کلیمه نه وی کارولې.
بل ځای لیکل شوي دي " یو ځل بیا د نصیر سترګو ته ځیره شوه، دومره ورته ځیره شوه... "
دلته که لومړی " وکتل " راشي، له یورنګه والي څخه یې ژغوري.
بل ځای: " فریبا تر پښو لاندې ځمکې ته کتل، تر ژبه لاندې یې وویل... "
دوه ځله د لاندې کلیمه راغلې، " فریبا تر پښو لاندې ځمکې ته کتل "دلته د لاندې ټکی اضافه دی،که ساده ولیکو "فریبا ځمکې ته کتل " هماغه مفهوم لري، که فریبا پر ځمکه پل ایښی وی، بیا څنګه تر پښو لاندې ځمکې ته ګوري ! ! !
بله جمله: " ډېره ډېره مننه، د تابلو او کتابچې په خاطر ځانته مننه کوم. "
که یو ځای مننه لیکو، بل ځای د منې پر ځای کوم بل توری کارولی شو.
" کوروډان ، ژوندی اوسې یا داسې نور ".
بل ځای " فریبا یې لاس په لاس کې ونیو " که ولیکو: " فریبا یې لاس ونیو " هماغه مانا او هماغه تصویر لري. ځکه نیول د لاس په واسطه تر سره کیږي.
بله جمله " د مریم ښکلیو سترګو ته یې وکتل، هغې هم ورته وکتل... " که ولیکو: " هغې هم سترګې ور واړولې " نو په لنډه فاصله کې به دوه ځایه د " وکتل " ټکی نه وي راغلی.
بل ځای " نور هم انځور ته نږدې شو ، ښه ورته ځیر شو "

داسې ليکلی شو "نور هم انځور ته نږدې شو، په ځير يې ورته وکتل" په دې توګه يو ځای د "شو "ټکی کمېدی شي.
په کيسه کې داسې ډېر يو رنګه توري وو چې په لنډو فاصلو کې سره راغلې دي، دا په مفهوم او مانا کې کوم بدلون نه راولي، ټولو ته د پوهاوي ورې دي او د عادي لوستونکو دومره پام هم نه وراوړي، خو توري او کلمات د ښښتو په څېر دي، که په يوه دېوال کې يوه ښښته راوتلي وي او ياهم په خپل مناسب ځای نه وي ايښودل شوي، ټول دېوال بد ښکاري، ځکه نو په هره ليکنه کې د تورو او کلماتو ټاکل او مناسب ځای ته دقت په کار دی.
پښتو يوه غني ژبه ده، يوه شي ته ډېر کلمات لرو، په مختلفو نومونو يې يادولی شو، دا نومونه دومره ګنګ هم نه دي، ټول پرې پوهېدای شي، نو ځکه جمله بندۍ او د کلماتو او فعلونو کارولو ته بايد پام وکړو.
که يو ځای ليکو "راته ويي کتل" بل ځای "سترګې يې راواړولې" ښه راځي، "مخ يې راواړاوه" هم همدا مانا ورکوي.
په يوه کيسه کې مې ولوستل: "انځرګل ځوان و، د پلار يو زوی و او له رنګه ښايسته و."
درې ځايه په لنډه فاصله کې د "و" ټکی راغلی دی. کيدای شي داسې يې وليکو:
انځرګل ځوان و، پلار يې همدا يو زوی درلود، له رنګه ښايسته ښکارېده.
يا نورې جملې، خو شرط يې دا دی چې په لنډو فاصلو کې يو رنګه توري او فعلونه را نه وړو، ځکه د ژبې خوند ته زيان رسوي.

ډیالوګ

ډیالوګ د کرکټرونو خبرو ته وایي، یا به له ځان سره غږیږي او یا هم له نورو سره.
له ډیالوګونو پرته هم کیسه لیکل کیدای شي، خو د خوند له اړخه به کمزورې وي، ځکه ډیالوګ کیسه ژوندۍ کوي، په حرکت یې راولي او له یورنګه والي څخه یې ساتي.
د ډیالوګ لیکنې په برخه کې باید ځینې ټکي په پام کې ونیسو.

راځئ کیسه ولیکو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

۱ـ جلات خان کلي ته راغی، تر غرمې يې ناروغان وکتل، ماسپښين له کوره ووت، په پټي کې يې دهقان وليد ، ورغی، له سلام وروسته پر پوله ورته کېناست، دهقان ته يې وکتل، ځمکه يې اړوله، پر سپيره غاړه يې مړې خولې راماتې وې...
جلات خان وويل:
ـ ولې له نوې زراعتي ټکنالوژۍ څخه استفاده نه کوې؟
دهقان پر خپل تندي لستونی تېر کړ، په خندا يې وويل:
ـ ډاکټر صاحب! نوې زراعتي ټکنالوژي پيسو ته ضرورت لري، زموږ اقتصاد ډېر کمزوری دی. تراکتور او نور عصري زراعتي وسايل نه شو اخيستلای.
دې ډيالوګونو مو په ذهن کې کومې پوښتنې را ولاړې کړې؟
بېرته به د ډاکټر خبرې ته راوګرځو:
ـ ولې له نوې زراعتي تګنالوژۍ څخه استفاده نه کوې؟
جلات خان ډاکټر دی، په ښار کې يې پوهنتو ن ويلی او ډېر کم کلي ته راځي. د ده له خولې د ټکنالوژۍ ټکی بد نه ښکاري، له منطقي اړخه هم کومه ستونزه نه لري، ځکه دی لوستی دی او په داسې محيط کې يې زده کړه کړې چې هلته يې د (ټکنالوژۍ) په څېر نور ډېر پيچلي کلمات او لغتونه اوريدلي او د ده په ذهن کې ناست دي.
اوس به د دهقان خبره راواخلو:
ـ ډاکټر صاحب! نوې زراعتي ټکنالوژي پيسو ته ضرورت لري، زموږ اقتصاد ډېر کمزوری دی. تراکتور او نور عصري زراعتي وسايل نه شو اخيستلای.

دا ډیالوګ د مانا او ګرامر له اړخه کومه ستونزه نه لري، خو زموږ د ډېره برخه دهقانان نالوستي دي، ټول عمر یې د پټیو په اړولو او زراعتي کارونو کې تېر کړي، نه یې د ټکنالوژۍ نوم اورېدلی او نه یې هم په مانا پوهیږي. نو د یوه دهقان له خولې د دا رنګه کلماتو راوتل له منطقي پلوه د باور وړ نه دي. که یو لوستی کس له دهقان څخه وپوښتي:
ـ ولې له نوې زراعتي ټکنالوژۍ څخه استفاده نه کوې؟
د دهقان لومړی پوښتنه به دا وي؟
ـ څه؟
لوستی کس اړ دی چې د نوې زراعتي تګنالوژۍ په اړه لنډ توضیحات ورکړي.
ـ یعنې، تراکتور، ټرېشر، د غنمو د ریبلو ماشینونه....
دهقان په ساده ژبه ځواب ورکوي:
ـ ډاکټر صیب! دا شیان پیسې غواړي، موږ د بیګاه نه لرو، ټریکټر او نور ماشینونه نه شو اخیستلای.
له دې مثال څخه هدف دا دی چې په کیسه کې باید هر څوک له خپلې پوهې او ټولنیز موقف سره سم وغږوو. ان د دوی له ډیالوګونو څخه هم باید د دوی سویه مالومه شي او خپل کرکټر داسي وغږوو چې خبرې او مالومات یې د دوی له پوهې او ټولنیز ژوند سره سم وي.

۲ـ په ډیالوګونو کې باید د تکراري خبرو مخه ونیسو.
احمد:
ـ په کور کې څه خبرې وې؟

محمود:
ـ په کور کې کراره کراري وه.
دوهم ډیالوک "په کور کې "د لومړي ډیالوګ تکرار دی.
لیکو:
ـ کراره کراري وه.
لوستونکی پوهیږي چې هدف "کور " دی، ځکه په لومړي ډیالوګ کې یاد شوی، نو له تکرار څخه یې باید ډډه وکړو.

۳ـ یو مثال:
احمد: څنګه ! زموږ سیمه دې خوښه شوه؟
محمود: هو والله ! سیبانو یې ډېر خوند راکو.
احمد: ګرمي نه ده؟
محمود. یه !
فکر وکړئ ! محمود به د کوم ځای وي؟
د کندهار د ځینو سیمو اوسیدونکي "مڼې "د " سیبانو " په نوم پېژني او د "نه "پر ځای "یه "وایي.
دلته د دې یادونه ونه شوه چې محمود د کوم ځای اوسیدونکی دی، خو د هغه له لهجې څخه پوه شوو چې په کندهار پورې اړه لري.
په ډیالوګونو کې د هرې سیمې اوسیدونکي باید د هغوی په خپله ژبه وغږوو. دا کار کیسې ته خوند ور بخښي او د کیسې منطق پیاوړی کوي.
شاید پوښتنه پیدا شي چې ډېر کلمات او اصطلاحات عام فهمه نه دي، یوازې په یوې سیمې پورې اړه لري او ټول لوستونکي نه پرې پوهیږي.

که موږ کومه مقاله ، د مکتب کتابونه او يا هم تحقيقي رپوټ ليکو ، نو د سيمه ييزو کلماتو او اصطلاحاتو راوړل به مناسب نه وي، خو ادبي ليکنې داسې نه دي، ادبي ليکنې هغه وخت خوندورې راځي چې نوي کلمات او اصطلاحات ولري، نويو سيمو ته مو ورولې او له نويو لهجو ، تصويرونو او رواجونو سره مو اشنا کړي.

خو شرط يې دا دی چې د نويو نومونو ، کلماتو او اصطلاحاتو تر څنګ بايد په قوسونو کې د دغو کلماتو او اصطلاحاتو هغه نومونه هم وليکو چې د هرې سيمې لوستونکو ته د پوهاوي وړ وي.

۴: د شخړو او جدي موضوعاتو په بيانولو کې مقابل کس په طبيعي توګه زموږ په خبرو کې رالوېږي، دی دومره صبر نه کوي چې زموږ خبرې خلاصې شي او دی د خبرو وار ونيسي. نو کله کله په کيسه کې د ډيالوګونو قطع کول او په خبرو کې د مقابل لورې ورلوېدل طبيعي ده او بايد په ډيالوګونو کې په پام کې ونيول شي.

مثلا:

احمد غواړي ښار ته لاړ شي، دی د کرايي موټر د مخې په سيټ کې ناست دی، محمود راځي او ورته وايي چې د مخې سيټ ده نيولی.

محمود : وه وروره، دا څادر نه وينې ! دا مې ځکه د مخې په سيټ کې ايښی چې دا ځای زما دی.

احمد: ته تر اوسه چېرته وې، ما دا ځای تر تا مخکې نيولی، زه خو څه مفت نه ځم، کرايه ورکوم، د شا سيټونه خالي دي، ځه با با خپل کار دې کوه ! والله که مې د تا پلار له دې ځايه جګ کې....

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په طبیعي توګه محمود د مقابل لورې اوږدې خبرې نه اوري، ځکه دی د احمد په لومړنۍ جدي خبره عکس العمل ښکاره کوي، لکچر ته یې نه پرېږدې او د هغه په خبره کې ورلوېږي.
محمود : وه وروره، دا ځادر نه وینې ! دا مې ځکه د مخې په سیټ کې ایښی چې دا ځای زما دی.
احمد: د شا سیټونه خالي دي، ته کولی شې چې هلته کینې
محمود: ولې ! ته تر ما ښه ځوان یې !
احمد: ته تر اوسه چېرته وې، ما دا ځای تر تا مخکې نیولی
محمود: نو ته ړوند یې، ځادر نه وینې !
احمد: زه خو څه مفت نه ځم، کرایه ورکوم...
محمود: په خبره نه پوهېږې !
احمد: والله که مې د تا پلار له دې ځایه جګ کې.
محمود: پلار ته مه تېرېږه، اوس به مالومه شې چې سیټ د چا دی.
خو کله کله د ضرورت له مخې یو څوک باید اوږدې خبرې وکړي. د بېلګې په توګه که یو په خبره پوه سپین ږیری یا عالم نصیحت کوي او یا هم کوم استاد درس تشریح کوي، له منطقي پلوه د هغوی په خبرو کې ور لوېدل طبیعي نه ده، خو دا ډیالوګ هم د ماتولو لارې لري. دا ډول ډیالوګونه باید په یوه عمل مات شي.
لکه:
استاد وټوخل، د مېز پر سر ایښی ګیلاس یې ورپورته کړ، دوه درې غوړپه او به یې تر ستوني تیرې کړې او خپلې خبرې یې پسې وغځولې:

۵: ډیالوګونه باید لنډ وي، ځکه په عادي ژوند کې ځوک اوږدې خبرې نه کوي، له بلې خوا اوږده ډیالوګونه، لوستونکی ستړی کوی، طبیعي نه ښکاري، د کرکټر د پیل جمله یې له یاده وځي او د کیسې خوند له مینځه وړي.
احمد: د ټکسي کرایه لرې؟
محمود: خپل موټر راسره دی.
احمد: لاره خامه ده؟
احمد: هو ! خو ټوله نه.
۶: هیڅکله د ډېرو کرکټرونو خبرې یو ځای مه راوړی،په دې مانا چې ډیالوګونه د لیست په بڼه مه لیکی، ځکه دا کار له لوستونکو لاره ورکوي، دوی نه پوهیږي چې دا خبره د کوم کرکټر له خولې را ووته. خو که د مجبوریت له مخې په کیسه کې تر دوو زیات کرکټرونه غږوو، باید څه وکړو؟
بېلګه:
په یوه کیسه کې څلور کرکټره لرو، دوی ټول پر پوله ناست دي او د وچکالۍ غم ورسره دی..
_ یاره لکه چې سږ کال وچکالي راغله.
_ هو !د کاریزه اوبه هم کمې دي.
_ څه به کوو !فصلونه وچ شول.
_ مه وار خطاه کیږه. ما یې فکر کړی دی.
دا سمه ده چې دا ډیالوګونه هوایي نه راځي، بلکې مخکې له مخکې ویل کیږي چې ځوک سره ناست دي او د څه په اړه خبرې کوي، خو له دې سره

سره، بیا هم له لوستونکي لاره ورکوي او په دې نه پوهیږي چې کومه خبره د کوم کرکټر ده.
د دې ستونزې د هوارې یوه لاره داده چې کرکټرونه په خپلو خبرو کې د یوبل نومونه واخلي.
_ یاره لکه چې سږ کال وچکالي راغله.
_ احمد ربښتیا وایي، د کاریزه اوبه هم کمې دي.
_محموده ! څه به کوو ، فصلونه وچ شول !
_ شریفه ! مه وارخطا کیږه ! ما یې فکر کړی.
که څه هم چې په هر ډیالوګ کې د نومونو یادول ښه نه راځي ، خو بیا هم تر دې غوره ده چې د ډیالوګونو اوږد لیست ولرو او ویونکي مالوم نه وي.
بله لاره:
د ډیالوګونو په مینځ کې د تصویرونو ورکول، کرکټرونه راپېژني.
_ یاره لکه چې سږ کال وچکالي راغله.
محمود وټوخل، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
_احمد ربښتیا وایي، د کاریزه اوبه هم کمې دي.
شریف مخامخ ولاړې رشقې ته وکتل، ژیړه ورته وابښېده، محمود ته یې مخ ورواړاوه:
_ څه به کوو؟ فصلونه وچ شول..
_ مه وارخطا کیږه، ما یې فکر کړی.
او یا هم نورې لارې.

تصویر

بیا به د بېنوایان د ناول مثال راوړم.
بېنوایان د فرانسوي لیکوال ویکتور هوګو مشهور ناول دی. کتاب اوه ـ اته سوه مخه لري. ما دوه ځله لوستی ، دواړه ځله مې خوند ترې اخیستی، ورته خندلي مې دي، ژړولی یې یم او د اتلسمې پیړۍ فرانسه یې سترګو ته راته درولې ده. خو کله مې چې له همدې ناول څخه جوړ شوی فلم وکوت، نه یې وژړولم، نه یې خندا راوسته او نه مې هم هغه خوند پکې وموند چې د کتاب له لوستلو مې اخیستی و.
د ناول او لنډې کیسې د لوستلو پر مهال هر څوک له خپل دید او تصور سره سم تصویر جوړوي. خو فلم داسې نه دی. د فلم تصویر د فلم جوړوونکو له تصور سره سم جوړېږي. په بله مانا ، د فلم تصویر د یوه یا څو محدودو کسانو د ذهن محصول دی. دوی له خپله دیده ناول او یا هم لنډه کیسه تصویري کوي او د فلم په بڼه یې په نورو ویني. خو لوستل داسې نه دي. لوستونکی له هرې جملې څخه خپل تصویر اخلي، د کرکټرونو څېره له خپل دیده جوړوي. دوی هغه تصویرونه په خپل ذهن کې ژوندي کوي، چې لیکوال اشاره ورته کړې وي.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د بېنوایان د کتاب مرکزي کرکټر " ژان والژان" نومیږي. ژان والژان یو بېوزله انسان دی. بد رنګه څېره لري. په ځوانۍ کې یې له نانوایي څخه یوه ډوډۍ غلا کړې ده. پولیس یې نیسي او څلور کاله قید پرې خېژي، خود بند له مودې تر پوره کېدو مخکې تښتي. دوهم ځل نیول کیږي. قاضي د اتو کلونو بند ورته اوروي. په شپږم کال بیا له زندان څخه د تېښتې هڅه کوي. داځل محکمه شل کاله قید ورته لیکي.

شل کاله بند ، یوه وچه ډوډۍ.

له شل کلن بند وروسته یوه ښار ګوټي ته ځي. ټولنه یې نه مني. غل ورته وايي، هرڅوک کرکه ورنه کوي. نه په مساپرخانه کې ځای ورته پیدا کیږي او نه هم څوک ډوډۍ ورکوي.

له ښاره وځي. شپه پرې راځي. باران په شدت اوري. یخنې یې اخلي. د شپې د تېرولو لپاره د یوې غونډۍ په ډډه کې یوه غار ته ننوځي، خو شېبه وروسته د یوه سپي غرېدا اوري. د سپي غټه ککرۍ یې سترګو ته دریږي. سپی یې له هغه ځایه پسې اخلي. بله چاره نه لري. یوې کلیسا ته پناه وروړي. پادري(کشیش) مهربانه انسان وي، عزت یې کوي، ډوډۍ ورته ږدي او د خوب پر مهال تر ټولو نوې روجایي وربانديې اچوي. خو ژان والژان له کلیسا څخه هم غلا کوي. تښتي، د پولیسو شک پرې راځي، نیسي یې او د غلا په تور یې بېرته کلیسا ته راولي. خو پادري په حیرانۍ سره پولیسو ته وايي چې سړي غلا نه ده کړې، بلکې ده په خپله څلور نقره یي شمعدانونه مرسته ورسره کړې، چې ویې پلورې او له بېوزلۍ څخه خلاص شي.

ژان والژان ځنګله ته ځي. ژاړي او توبه وباسي. دی په یوه داسې انسان بدلیږي چې د ژوند تر پایه له نورو سره مرسته کوي.

د ناول د لوستلو پر مهال مې له ژان والژان څخه د یوه جسور، بېباکه، زړور، ارام او مهربان انسان تصویر واخیست. دی مې د کتاب د تصویر په مرسته، په خپل ذهن کې انځور کړ، خو کله چې مې فلم وکوت، ژان والژان هغه څوک نه وچې تر دې دمه مې په ذهن کې ناست و. څېره او ظاهري جوړښت یې زما د فکر خلاف وخوت. دی له ونې ټیټ او کمزوری ښکارېده. نه یې هغه څېره درلوده او نه هم جسارت او بېباکي چې ما یې له کتاب څخه تصویر اخیستی و.

زه د فلم تر پایه له هغه سره ملګری نه شوم. نه مې ورسره وژړل او نه هم مهربانه راته واېسېد.

بېنوایان هغه مهال لیکل شوی چې نه تلویزیون و او نه هم سینما. خو اوس یې هم خلک لولي. بیا بیا یې لولي او خوند ترې اخلي. دا ځکه چې د کتاب هره جمله په خپل ذهن کې سره اړوي، له خپله دیده ورته ګوري او خپل تصویر ترې اخلي. د ښو کیسو او ناولونو جادو همدا دی چې تر اوسه لا په میلیونونو لوستونکي لري، هر کال په نړۍ کې په ملیونونو ټوکه ناولونه او د لنډو کیسو ټولګې چاپیږي، ښه بازار لري او خلک یې په مینه لولي.

په ناول او یا هم لنډه کیسه کې د نورو اړخونو تر څنګ، تصویر ضروري دی. په جملو کې باید دومره زور وي چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پیدا کړي. هر څه ژوندي شي او د سترګو مخې ته یې ودروي.

راځئ کیسه ولیکو

ليکوال: نصیراحمد احمدي

که لیکنه خام او بېرنګه تصویرونه ولري، څه چې مو لیکلي ، په لوستونکو یې نه شو لېدلی. کله چې مو وربانديې ونه لېدل، نه یې لولي. زړه یې نیسي، لیکلې کیسه یوې خوانته ږدي او دوهم ځل نه ورته ګوري.
نو که غواړې چې کیسه مو لوستونکي ولري، د کیسه لیکنې د نورو اړخونو تر څنګ، تصویر ته هم ډېر پام وکړئ، خو کیسې او ناولونه څنګه تصویري کولای شو؟

زموږ د ډېرو کیسو تصویرونه تشریحي بڼه لري.
مثلا ، که په کیسه کې د یوې کوټې تصویر ورکوو ، شاید داسې ولیکو:
وړه کوټه وه. سپین دیوالونه یې لرل. پر غولي سره غالۍ هواره وه. د کوټې په مینځ کې یو وړوکی مېز ترسترګو کېده. د مېز پر سر له اوبو ډک جګ او یو ګیلاس ایښي ول. په مخامخ دېوال یو لوی ساعت راځوړند و. د ساعت تر څنګ کړکۍ ښکارېده چې خړه پرده پرې ځوړنده وه. کړکۍ ته مخامخ پر یوه کټ یو سړی پروت و...
دې ته مږ تصویر ویلای شو. حرکت نه لري، لوستونکی ژوندی تصویر نه شي ترې اخیستلای. دا بې حرکته تصویر په ذهن کې تر ډېره نه شي پاتې کیدای او لوستونکی د کیسې له لوستلو خوند نه اخلي.
په کوټه کې هر څه دي. ساعت، کړکۍ، پرده، غالۍ، مېز، له اوبو ډک جګ، ګیلاس، کټ، انسان...
که په کیسه کې دا ټول د ضرورت له مخې راوړو او استفاده ترې وکړو، کیسه پخپله تصویري کوي.
د کوټې همدا تصویر له سره ورکوو او هر څه په حرکت راولو.

د ساعت زنګ وشرنګېد ، سرې سترګې رڼې کړې، وښورېد ، د کټ له سپرنګونو څخه غنجا پورته شوه. سرې کښناست، کړپ شو. د کړکۍ پله له دیوال سره ولګېده، باد په خړه پرده کې سره راټول شو. سرې د مېز له سره جګ ور پورته کړ، ګیلاس له رڼو اوبو ډک شو...
په دې مثال کې مو د کوټې او په کوټه کې د موجوده شیانو په اړه تشریح ور نه کړه، هر څه مو په حرکت راوستل، غږ مو ورکړ او ژوندي مو کړل. دا مو ونه ویل چې د مېز پر سر جګ او ګیلاس ایښې و. نه، سړی مو تږی کړ، جګ او ګیلاس ته په خپله ضرورت پیدا شو ، په حرکت راغلل.
حرکت په خپله تصویر پیدا کوي، ژوندی تصویر. دې ته د ژوندي تصویر نوم ورکولای شو.
که غواړئ چې کیسه تصویري شي، په هر څه کې حرکت پیدا کړئ او هر څه ته د ضرورت په سترګه وګورئ. ان که غره ته حرکت نه شئ ورکولای، د غره پر سر ورېځې راټیټې کړئ. له سپینو ورېځو د غره تورې څوکې راوباسئ، وریځو ته حرکت ورکړئ، غر پخپله حرکت پیدا کوی او ژوندی ښکاري.
د تصویر په اړه بله خبره !
زمونږ په ډېرو کیسو کې ښایسته نجلۍ تورې، غټې بادامي سترګې لري. پزه یې د قلم په څېر نرۍ وي. وړه خوله لري او سپین مخ.
دا ، له ښایست څخه زمونږ خپل تصویر نه دی.د چا چې په لومړي ځل دې تشبیه او تصویر ته پام شوی، توره یې کړې. دا تصویر یې د خپل فکر په مرسته پیدا کړې او خپل کمال یې دی، خو ځیني نور لیکوالان همدا تصویر کاپي کوي، ځکه دوی د ښایست په اړه په لومړی ځل همدا

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تصویر لوستلی ، پرته له دې چې فکر وکړي او خپل ذهن په کار واچوي، تیاره ګوله یې پیدا کړې او بیا بیا په خپلو لیکنو کې همدا بادامي سترګې او د قلم په څېر نرۍ پزه ترسیموي.
سمه ده چې تورې بادامي سترګې او نرۍ پزه د ښایست تصویر دی، خو یوازې یو تصویر، نه دا چې د فورمول په سترګه ورته وګورو او د کیسې هره ښایسته نجلۍ همدا یو تصویر ولري.
ښایست تعریف نه لري. چا ته به توري بادامي سترګې خوند ورکوي، چاته هم شنې او بل ته خړې.
د ځینو په سترګو به سپینه څیره ښه لګیږي او نورو ته به غنم رنګی مخ خوند ورکوي.
خو زموږ ځینو لیکوالانو چې په لومړۍ ځل په کومه کیسه کې بادامي سترګې او سپین مخ لیدلی ، په ذهن کې یې حک شوی او د ښایست سمبول یې ګڼلې، خو که یې په واقعي ژوند کې په کومه نجلۍ مینه راغلې وي، شاید نه تورې بادامي سترګي ولري او نه هم د قلم غوندې نرۍ پزه.
انسانان مختلف دي، ذوقونه توپیر لري، هر څوک ښایست ته له خپله دیده ګوري. له همدې امله باید له ښایست څخه خپل تصویر ولرو او که چیرې په کیسه کې د کومې نجلۍ له ښایست څخه تصویر ورکوو ، هغه تصویر باید ورکړو چې لیکوال یې په خپله له ښایست څخه لري.
په دې توګه به تصویر نوی شي او د کرکټرونو څیرې به مو له خپله دیده انځور کړې وي. کیسه به مو نوی رنګ او نوي تصویرونه ولري، تکرار به نه وي او زموږ د خپل ذهن محصول به ښکاري.

راځئ کیسه ولیکو

ليکوال: نصیراحمد احمدي

زموږ په ډېرو کیسو کې ظالم کرکټر بدرنګه څېره لري. خیټه یې غټه وي او شونډې یې پلنې. برعکس د کیسې قهرمان مو بیا په ښایست کې بې جوړې ،د مهربانه شخصیت څښتن او د دنیا ټوله ښکلا یې په وجود کې راټوله وي.
خو په واقعي ژوند کې ډېر داسې کسان شته چې په ظاهره ښکلی جوړښت لري، خو باطن یې له کرکې ډک وي.
زموږ زیاترو لیکوالانو چې په لومړي ځل په کومه کیسه کې ظالم انسان بدرنګه لیدلی ، ښایست نه شي ورکولی، حال دا چې واقعي ژوند بل څه دی. ډېری بدرنګې څیرې مهربانه زړونه لري او ډېر ښایسته خلک په ظلم او جنایت کې د مثال په توګه یادیږي.
که واقعیتونه درک کړو او په لیکنه کې د خپل ذهن په مټ تصویرونه جوړ کړو، نو لیکلې کیسه به مو د نورو لیکوالانو له کیسو څخه توپیر ولري او خپل نوښت به مو وي.
ټول انسانان دوې سترګې لري، دربیمه نه شو ورکولای، خو په یوه سترګه کې یې ګل پیداکولای شو. همدا ګل نوی تصویر دی. که زموږ د یوه کرکټر له پزې څخه وینښته راوتلې وي او یا یې پر تندي د کالدانی داغ وي، نو څه خبره ده !ایا په واقعي ژوند کې دارنګه څېرې نه وینو؟
فکر وکړئ، سختته نه ده. انسانان رنګارنګ دي، بېلابېلې څېرې لري، هماغه څېرې تصویر کړئ چې تاسو یې په ورځني ژوند کې وینئ.
په پټې کې باید د دهقان پر تندي د خولو څاڅکي وي، همدا څاڅکي له هغه چا سره ښه نه ښکاري چې په معتدله هوا کې سیوري ته ناست دی.

راځئ کیسه ولیکو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په وانه کې د مرغۍ ځاله ده. مرغۍ راځي، په خوله کې یې چینجی نیولی. په ځاله کې د مرغۍ بچي چونیږي، خوله ورته خلاصوي، مرغۍ د خپل بچي په خوله کې چینجۍ وراچوي.

دا تصویر دی، خو ژور تصویر نه شو ورته ویلی، په لوستونکي هغه څه نه وینو چې دوی ته نوی وي، شاید ډېرو لوستونکو په واقعي ژوند کې دا صحنه لیدلې وې چې مرغۍ څنګه خپل بچي مړوي، خو دې ته به د ډېرو کسانو نه وي پام شوی چې د مرغی د بچې د خولې شاوخوا ژېړه پرده ښکارې.

ولیکئ:

کله چې د مرغۍ بچي خوله پرانیسته، تر خولې یې راګرځېدلې ژېړه پرده ښکاره شوه.

دا ډول باریکیو ته پام، د کیسې د تصویري کېدو لامل ګرځي او په لوستونکو نوي او په زړه پورې تصویرونه لیدلی شو.، دا سې تصویرونه چې تر دې دمه یې پام نه وي وراوښتی.

د ګلاب د ګل پاڼه به ډېرو لیدلې وې، خو کم کسان به دې ته متوجه شوې وي چې په پاڼه کې واړه واړه رګونه تېر دي، همدا واړه رګونه، نوی تصویر دی.

یو بل مثال:

په لویوالي کې مې یوه مردکۍ وموندله، نوې وه، کله چې مې لمر ته پکې وکتل، دنیا مې پکې ولېده. احساس راولوېد لکه په رڼو اوبو کې مې چې سترګه لوڅه کړې وي. وا مې ړوله، شین اسمان مې ولید ، غرونه جوړ شول، لاندې شنه دښته ځلېدله...

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په وړکتوب کې مې ډېرې مردکۍ په خاورو رغړولې وې، خو دې ټکي ته مې پام نه و شوی، هیڅکله مې لمر ته نه وې نیولې.
دا د نیا د مردکۍ غوندې ده، نوي تصویرونه پکې موندلی شو، خو یو څه پام غواړي.
تر دې دمه مو د کیسه لیکنې په ځینو اړخونو : " د کیسې د موضوع، هدف، نوم، د کیسې پیل، مینځ ، پای، تلوسې ، کرکټرونو، ژبې، ډیالوګ او تصویر" په اړه خبرې وکړې. د دې لپاره چې یاد شوي موضوعات مو لا هم په ذهن کې ښه پاخه شي، دا ټول به په یوه کیسه کې په عملي توګه و ښیو.
انتخاب شوې کیسه مې دوه کاله مخکې لیکلې وه. دا کیسه شاید ځینې نیمګړتیاوې ولري، خو زموږ هدف دا دی چې د کیسه لیکنې په اړه وپوهیږو او د کیسې ځینې اړخونه د نمونې په توګه راواخلو په ځینو هغو برخو به یې لنډې خبرې وکړو چې تر دې دمه پرې غږېدلي یو. په پای کې به ټوله کیسه په بشپړه توګه ولولو.
لومړی به د کیسې د نوم په اړه وغږیږو.

جنایت

کیسه جنایت نومیږي، هوایي نوم مو نه دی ټاکلی، کله چې ټوله کیسه ولولئ پوه به شئ چې په کیسې پورې تړلی نوم دی. بل دا چې نوم مخکې له مخکې د کیسې محتوا نه راسپړي، یوازې دومره پوهیدای شو چې په کیسه کې به یو جنایت پیښیږي، خو معلومه نه ده چې څنګه جنایت؟ ولې، د څه لپاره او چېرته؟

دا نوم په خپله د تجارتي اعلان غوندې دی. تلوسه لري او لوستونکی دې ته هڅوي چې کیسه ولولي او په موضوع پوه شي.
خو په دې نوم کې یوه ستونزه شته. یو څه عمومي دی.

د کیسې پیل او تلوسه:

د کیسې لومړی برخه را اخلو:

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه او عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کیڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتي وینښتو یې نری، پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، ځبرې یې نېولې ښکارېدلې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

ـ څوک یې پیژني؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډي کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شپبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې لیکه لا ښکارېدله.

* * *

دې څو کرښو مو په ذهن کې کومې پوښتنې راوګرځولې؟
هلک څوک و؟
ولې په ساړه ژمي کې د باندې پاتې شوی و؟
په رښتیا ! یخنۍ وژلای و؟
کورنۍ یې درلوده؟
د سیمې خلکو ولې نه پېژاند؟
دلته یې څه کول؟
مور او پلار به یې څنګه پیدا کړې؟
هغوی ته به د مړه زوی په لیدو څه ډول احساس پیدا شي؟
او نورې پوښتنې.
لوستونکی غواړي چې د دغو پوښتنو ځوابونه تر لاسه کړي. دی هغه وخت پوهیدای شي چې کیسه تر پایه ولولي.
ددې هدف دترلاسه کولو لپاره کیسه له داسې ځایه پیل کړئ، چې د لوستونکي په ذهن کې پوښتنې را ولاړې کړي.
دلته کیسه له وو نه وو څخه نه ده پیل شوې. دا نه دي ویل شوي چې څوارلس کاله مخکې همدې ماشوم نړۍ ته سترګې وغړولې. څنګه را لوی شو او څنګه تر څوارلس کلنۍ پورې را ورسېد. کیسه په یوه خواشینونکي تصویر پیل شوېده. څوارلس کلن هلک مړ دی. لوستونکی

په طبیعي توګه غواړې پدې پوه شي چې ولې؟ په بله مانا، هر هغه څه چې لوستونکي ته ټکان ورکوي، د هغه په ذهن کې پوښتني را ولاړوي او له کشمکش سره یې مخامخ کوي، هغه د کیسې په پیل کې راوړل شویدي. همدې کشمکش او پوښتنو د کیسې لوستلو ته لاره هواره کړېده. لوستونکی اړ دی چې د دې هلک د تېر ژوند په اړه مالومات ترلاسه کړي او د راتلونکي په اړه یې پوه شي. دی به ضرور کیسه لولي.

د کیسې مینځ او تلوسه:

کیسه اوږده ده، که په دې مثال کې ټوله کیسه را واخلو، له یوې خوا به اصلې موضوع (د کیسې مینځ او تلوسه) رانه پاتې شي، له بل لوري به په پای کې د ټولې کیسې لوستل بېخونده کړي، نو ځکه د کیسې په پیل پسې د کیسې د دوهمې برخې لنډه برخه د مثال په توګه راوړو:

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې و چې د یخنی له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیدا کېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بېرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر ایښې بټن یې تینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بیړه یې وویل:

صاحب!

ځارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. ځارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بېرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اسوېلی یې وېست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستو نجونو ګډا کوله او دریم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. ځارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو ګډا راغله.

دا وخت یې موبایل وشرنګېد، ځارنوال د خپلې کورتۍ جېب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:

_مهرباني وکړئ، ځارنوال (ب)

له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:

_یوه مهمه خبره درته لرم.

_امر کوئ.

_یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.

ځارنوال په بیړه وویل:

_هو ! یو هلک یخنۍ وژلای و.

په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:

_په ظاهره یخنۍ وواژه، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.

ځارنوال په بیړه وپوښتل:

_تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟

تلیفون قطع شو.

دا برخه نوره هم پسې غزیدلې ده، خو فکر کوم چې د بحث لپاره به همدومره بس وي. دوهمه صحنه د یوه څارنوال له ورځني عادي ژونده پیل شوېده. څارنوال په دفتر کې دی. دوسیه را اخلي، په بې تفاوتی سره د عدلي طب له خوا د هلک د مړیني رپوټ لولي او دوسیه په سړه سینه بېرته په الماری کې ږدي. خو د لوستونکي د پوښتنو ځوابونه لا پاتې دي. دی غواړی چې پوښتنې یې ځواب شي، ځکه اړ دی چې د کیسې لوستلو ته دوام ورکړي.
ناڅاپه څارنوال ته تلیفون راځي. دا تلیفون هم څارنوال او هم په خپله لوستونکي ته ټکان ورکوي. دوی له مقابل لوري څخه هغه څه اوري چې تر دې دمه یې په اړه فکر نه و کړی.
که څه هم مقابل لوري یوه خبره روښانه کړه. هغه دا چې د هلک د مړینې علت به څه و. خو پوښتنه دا ده، چې هغه کوم جنایت دی چې هلک یې له امله شپه په واورو کې تېره کړې؟
دلته تلوسه نوره هم پیاوړې شوه. که لوستونکي د خپلې یوې پوښتنې ځواب وموند او په دې پوه شو چې د ماشوم د مړینې علت بل څه دی، خو په مقابل کې همدې ځواب، د هغه په ذهن کې نورې پوښتنې راولاړې کړې.
دا کوم جنایت دی؟
د چا لخوا او څنګه تر سره شوی؟
د جنایت یې له دې سره څه چې ماشوم له واورو ډکه سړه شپه کې پاتې شي.
او نورې پوښتنې.

په بله مانا ! په تلوسه کې تلوسه رامینځته شوه. په دې توګه لوستونکی تر پخوا ډېر د کیسې له لوستلو سره زړه تړي، د هغه یوه پوښتنه ځوابیږي خو ځای یې ځونوې پوښتني نیسي. دی اړ دی چې کیسه تر پایه ولولي. د کیسې مینځ نورې پوښتنې هم پیدا کوي چې د ټولې کیسې په لوستلو کې به روښانه شي.

د کیسې پای

ځارنوال (ب) په خشکه وویل:
_اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، ځارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
_نه، ما هیڅ نه دي کړي.
ځارنوال ترګرین ونیو، ورو یې وویل:
_تا زه نه یم پېژندلای، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ویل. ځارنوال ولاړ شو، د بند په سړه او نمجنه کوټه کې یې ځو ګامه واخیستل، ودرېد، سړي ته یې وکتل او په کاوړ یې وویل:
_ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزېد. سړه ساه یې واخیسته، ورو یې ویل:
_راځه، یوجوړ جاړی سره وکړو.
ځارنوال په حیرانی ورته وکتل.

لیکوال: نصیر احمد احمدي

د هوټلي شونډې وخوځېدې:

_زه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟

ښارنوال وویل:

_د مقصد خبره کوه!

_ګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنۍ وژلی، ته دوه لکه او غانۍ واخله او ما خوشې که.

د ښارنوال سترګې رډې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې تر ګرېوانه ونیو، په خشکه یې وویل:

_ته ماته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.

ښارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پوري و، وروسته یې هوټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:

_زه دومره احمق نه یم، پنځه لکه.

د کیسې پای ګنګ نه و. که یو څه ګنګ هم درته مالوم شوی وي علت یې دا دی چې تر دې دمه مو ټوله کیسه نه ده لوستې او په دې نه پوهیږو چې کیسه څنګه تر دې ځایه راورسېده.

د کیسې په پای کې خبره خلاصه شوه. د لوستونکې ټولې پوښتنې ځواب شوې، نه غوټه پاتې شوه، او نه هم تلوسه. خو له دې سره سره به دا کیسه د لوستونکي په ذهن کې تر ډېره پاتې شي، شاید فکر وکړئ چې وروسته به څه کیږي؟ ایا هوټلي به ښارنوال ته پنځه لکه افغانۍ ورکړې که نه؟ د ښارنوال او هوټلي راتلونکې به څه وي او...

بله دا چې کیسه د لوستونکي د تصور پرخلاف پای ته رسېدلې ده.
مورږ په پاتې خبرو پسې نه ګرځو، ځکه پاتې خبرې د کیسې په هدف پورې نه دي تړلې.

د کیسې هدف:

مخکې تر دې چې کیسه ولیکم، په ذهن کې مې یواځې د کیسې هدف پوخ کړ:
د دې کیسې له لیکلو څخه مې هدف دا دی څو لوستونکي وپوهیږي چې ولې په ځینو بې سرپرسته هلکانو جنسي تیری کیږي او په دې برخه کې ولې قضایي ادارې عدالت نه شي پر ځای کولی.
جنایت یوه پولیسي اوږده کیسه ده. خو ما د کیسې د لیکلو پر مهال هڅه کوله چې په هره کرښه کې یواځې یو هدف تعقیب کړم او بلې خواته لاړ نه شم.

ډیالوګ !

د کیسې یوه برخه:
څارنوال ژر د مېز پر سر ایښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ـزما دفتر ته راشئ !
لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه ـ درې ځله د خپل موبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:

_غواړم پوه شم چې د تليفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر !
سړي کاغذ ور واخيست، په بيړه له دفتره ووت او تر غرمې ورک و. کله چې بېرته دفتر ته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستلو بلنه ورکړه، وروسته يې په ډکه خوله وويل:
_څه درک دې ولګاوه ! ! !
سړي ځواب ورکړ:
_هو صاحب ! تليفون له يوې پي سي او څخه شوی و، تيليفونچي ويل چې د نهو بجو په شاوخوا کې درې تنه دوکان ته ورغلي وو، لومړی يوه پېغله وه چې پوره لس دقيقې يې خبرې کړې، بيا يو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه يوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندني تور وېښته يې په مستو سپين وو، څارنوال وويل:
_د بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود؟
_صاحب ! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کڅوړنۍ سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وويل:
_پيدا به يې کړو؟
_صاحب ! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته په لسګونه زره انسانان ژوند کوي.

ځارنوال یوه شېبه غلی و، وروسته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه وربجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله او ویې ویل:
ـ رښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکړي، ته تلی شې.
دلته دوه کرکټره لرو. ځارنوال او د ځارنوال تر لاس لاندې یو مامور. خو په کیسه کې دا یادونه نه ده شوې چې ځارنوال تر مامور لوړ موقف لري، بلکې لوستونکی د ځارنوال له هماغه لومړي ډیالوګ ځخه پوهېږي چې ځارنوال لوړه کاري رتبه لري او دوهم تن باید د ده اوامر ومني.
ـ زما دفتر ته راشئ!
یاد ځارنوال دا خبره:
ـ غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
بله دا چې که څوک دولتي او یا هم ځینو غیر دولتي دفترونو ته تللي وي، نو د صاحب ټکی به یې ډېر اورېدلی وي. دلته مامور د هرې خبرې په سر کې د (صاحب) ټکی کاروي.
ـ هو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې درې تنه دوکان ته ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
له دې ډیالوګونو څخه مو هدف دادی چې په کیسه کې دواړه (ځارنوال او مامور) له خپل اجتماعي موقف سره سم غږېدلي دي. (البته زموږ په ټولنه کې همدا سې ده.)

بل دا چې له ځینو ډیالوګونو څخه تصویر هم اخیستلای شو:
ــصاحب ! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځې، دی د هر یوه څېره ذهن ته نشي سپارلی، خو دومره یې په زړه وو چې بوډا کځوړنې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال او مامور دواړه لوستي خلک دي ، دې ته ضرورت نه پېښیږي چې د یوبل د خبرو په پوهېدو کې ستونزه ولري. که مامور د پي سي او نوم اخیستی، له منطقي پلوه څارنوال پرې پوهیدلی، خو که د څارنوال په ځای کوم بزګر وای، نو شاید پوښتنه ورته پیدا شوې وای چې (پي سي او) یعنې څه؟
پرله پسې ډیالوګونه هم لوستونکی ستړی کوي. له همدې امله په خبرو کې وقفه راوستل ضروري دی او خبرې طبیعي ښکاري.

څارنوال وویل:
ــــد بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود ؟
ــصاحب ! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځې، دی د هر یوه څیره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا کځوړنې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وویل:
ــپیدا به یې کړو ؟

ـصاحب ! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته په لسګونه زره انسانان ژوند کوي.
ځارنوال یوه شیبه غلی و، ورو سته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه وربجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله او ویې ویل:
ـرښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکړي، ته تلی شې.
که ځارنوال وریجې نه وای ور ټولې کړې او په غاب کې یې نه وای اچولې ، او دې ته اشاره نه وای شوې چې دا خبره د چا ده؟ پنځه پرله پسې ډیالوګونه راتلل:
ــــد بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟
ـصاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځې، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا کځوړنې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
ـپیدا به یې کړو؟
ـصاحب ! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته په لسګونه زره انسانان ژوند کوي.
ـرښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکړي، ته تلی شې.
پرله پسې ډیالوګونه سترې کوونکي دي، ډېر وخت له لوستونکي لاره ورکوي چې دا د کوم کرکټر خبره ده؟ دا ستونزه هغه وخت ډېره پیدا کیږي چې تر دوو ډېر کرکټرونه ولرو. دلته مو د یوه عمل پواسطه وقفه

راوسته، هغه دا چې څارنوال وریجې ټولې کړې ، په غاب کې یې واچولې او له هغه وروسته یې بله پوښتنه وکړه. د ډیالوګونو تر مینځ دا ډول وقفې هم کیسه تصویري کوي اد هم د اوږدو خبرو مخه نیسي.
بله خبره دا چې په ډیالوګونو کې تکراري کلمات نشته. هر ډیالوګ راتلونکي ډیالوګ ته لاره هواروي. که ساده ووایو ! هر ډیالوګ د زینې د یوې پلې مثال لري. زینه سره تړلې وي.
د ډیالوګ په برخه کې مو ولوستل چې ډیالوګونه باید لنډ وي، خو دلته مامور اوږدې خبرې کړي. دا طبیعي ده، ځکه څارنوال له هغه څخه تشریح غوښتې او مامور مجبور دی چې تشریحي خبرې وکړي.
خو بیا هم تشریح اوږده نه ده راغلې. کله کله د مجبوریت له مخې اوږدو خبرو ته هم ضرورت پیدا کیږي.
(په دې اړه د ډیالوګ په برخه کې خبرې شوي)

تصویر:
د کیسې د پیل لنډه برخه:
دسهار په خړه کې د پولیسو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه او عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولې لګولې وو، سر یې کیڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاڼګوتي ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.

ټولې جملې حرکت لري. ان بوټونه هم په حرکت راغلي. واورې هم حرکت پیدا کړی. د هلک په تورو ګاړګوتي ویښتو پرتې پرخې ته هم پام شوی.
بل تصویر:
شپبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې لیکه لا ښکارېدله.
که یوائې همدا یوه جمله هم ولولو، دا تصویر ترې اخیستی شو چې مخکې څه تېر شوي دي.
بل تصویر
ځارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و ، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
دلته دا یادونه نه ده شوې چې یخني ده. خو د ځارنوال (ب) له خولې څخه سپین تاوونه راوتل او لاسونه د بالاپوښ په جېب کې پټول په خپله د یخنې نښې ګڼل کیږي.
بل تصویر:
شپبه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و ، د ونې پر یوه لوخ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

کیسه لیکنه ډېر اړخونه لري. یوائې په څو ټکو کې نه خلاصه کیږي، که ژوند و په نورو برخو به یې بل وخت خبرې وکړو.

په پای کې مو د دوو کیسو لوستلو ته رابولم. لومړی همدا د (جنایت) په نوم بشپړه کیسه ده چې ځینې برخې مو د بحث له پاره ترې را واخیستې او خبرې مو پرې وکړې. بله کیسه (بدمرغي) نومیږي چې د (جنایت) له کیسې وروسته به یې ولولئ. د (بدمرغي) په نوم کیسه مې ځکه راوړه چې تاسو له خپل دیده ورته وګورئ. هغه څه پکې ومومئ چې تر اوسه مو خبرې پرې وکړې. په دې فکر وکړئ چې کومې برخې یې ښې دي، کومې برخې یې ستونزې لري او کوم ټکي باید په پام کې نیول شوي وای چې ستونزې حل او کیسه لا ښه شوې وای.
دوهمه کیسه ستاسو د نقد لپاره ده. چاڼ او ټوک، ټوک یې کړئ. هغه ټکي ترې راوباسی چې تر دې دمه پرې غږیدلي یو.
دا تمرین به مو په عملي توګه ځینو ټکو ته متوجه کړي.
خو لومړی به د جنایت کیسه ولولو.

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه او عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کینڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاڼګوتي ویښتو یې نری، پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو ، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.
چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو ، څېرې یې نیولې ښکارېدلې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.
یوه عسکر وپوښتل:
ـ څوک یې پیژني؟
د خلکو ځواب منفي و.
عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.
شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې لیکه لا ښکارېدله.

* * *

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسيه يې په الماري کېښوده، بېرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر ايښې بټن يې تينګه کړه، له زنګ سره يو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بيړه يې وويل:
صاحب!
څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره يوه بله دوسيه ورپورته کړه، څو پاڼې يې واړولې، خو ډېر ژر يې بېرته پر مېز کېښوده، يو اوږد ارږمی يې ويست، خپله پکه ککری يې وګروله، ريموټ ته يې لاس کړ، د تلويزيون چاينلونه يې واړول، په يوه کې کارتون و، په بل کې څو مستو نجونو ګډا کوله او دريم چاينل هم يو تود سياسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټڼه ټينګه کړه او د تلويزيون پر پرده د نجونو ګډا راغله.
دا وخت يې موبايل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جېب ته لاس کړ، مبايل يې غوږ ته ونيو، ورو يې وويل:
ـمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
ـيوه مهمه خبره درته لرم.
ـامر کوئ.
ـيوه اووني مخکې سينما ته نږدې يو ليسو يو مړی وموند.
څارنوال په بيړه وويل:
ـهو! يو هلک يخنۍ وژلی و.
په تليفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وويل:
ـپه ظاهره يخنۍ وواژه، خو تر شا يې يو لوی جنايت پټ دی.

څارنوال په بیړه وپوښتل:
ـتاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا ښنې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ـزما دفتر ته راشئ!
لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه د رې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:
ـغواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت او تر غرمې ورک و. کله چې بېرته دفتر ته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:
ـڅه درک دې ولګاوه؟
سړي ځواب ورکړ:
ـهو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې درې تنه دوکان ته ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسیدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندې تور وېښته یې په مستو سپین وو، څارنوال وویل:

ـ د بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلودل؟
ـ صاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه وو چې بوډا کڅوړنې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وویل:
ـ پیدا به یې کړو؟
ـ صاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته په لسګونه زره انسانان ژوند کوي.
څارنوال یوه شېبه غلی و، وروسته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه وربجه ورټوله کړه، په غاب کې یې واچوله، ویې ویل:
ـ رښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلیفون وکړي، ته تلی شې!
د څارنوال وړاندوینه سمه وخته، ماسپښین یې موبایل وشرنګید، مقابل لوري وویل:
ـ زما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وویل:
ـ خو موږ ثبوت غواړو.
ـ کیسه اوږده ده، په تلیفون کې نه ویل کیږي.
ـ نو چېرته سره وینو؟
مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یوائې د موټرو هارنونه اورېدل کیدل، وروسته یې وویل:

_خو په یوه شرط !
_څه؟
_زه غریب سړی یم، ما ته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
_سمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:
ښاروالۍ ته نږدې یو کوچینی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ سره موندلی شئ.
تلیفون قطع شو.
څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوی خپل استول شوی رپوټ سم وګاڼه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❋ ❋ ❋

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته وو او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.
شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي وو، وروسته څارنوال وویل:
ـ چرتي دې کړم.
بوډا هغه ته وکتل، برېتو یې سپینه پرخه نیولې وه او د اوږدې پزې تېره څوکه یې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
ـ باید چرتي شي.
څارنوال مخ ور واړاوه:
ـ خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.
بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندي یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو یې وویل:
زه کسبګرسړی یم، دېرش کاله کېږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کار ونیو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلېږي. دا یو کوچینی هوټل دی، د شپې تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست او ویې ویل:

دا د اتو ورخو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم څېره او نور ظاهرې جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.
دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:
ـ ولې سوال کوې؟
هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:
ـ وږی یم، پیسې نه لرم.
ـ کور دې چېرته دی؟
هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:
ـ په ایران کې.
حیران شوم:
ـ نو دلته څه کوې؟
هلک په خواشینۍ وویل:
موږ لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او زما دوه ورېرې خویندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا

هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر و، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه او بیا یې له مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړی، خو زه په ګېډه نه یم موړ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دې، ډېرې پیسې.

ما ور نه وپوښتل:

ـ ولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وویل:

ـ نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته مهاجر شوي دي، دومره پوهېږ م چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومېږي.

ـ نو دا شپږ ورځې دې چیرې تیرې کړې؟

تر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تېرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو ، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیره د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.
د بوډا سر وځړېد ، یوه شېبه غلی و ، بیا یې ورو وویل:
_هلک یوه لحظه له ماسره ودرېد ، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و ، خو زه پردی مزدور وم، نوره لورېینه مې نه شوای ورباندي کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ !
_څلور خوراکه کباب
ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مثاله هم ورګډه کړه او په سیخونو کې سپین بخرکي مه پېیه ! وروسته یې هلک ته پام شو ، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.
د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واړاوه، ویې ویل:
_وبال لري، ډوډۍ ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم.
له دې سره بېرته هوټل ته ننوت.
د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و ، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدایګر راتلل، یو یې هم نا امېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانۍ به یې ورته نېولې،

دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غریبانو ویشله.
هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه
و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپېیله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پېژني،هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچینی مساپر.
موږ تر ناوخته ویښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم او د بخارې تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پرېووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچینی لور تر ډېره په ذهن کې راګرځېده، خو وروسته خوب وړی وم.

بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
بیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
ـ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و. هلک سرې ته سوکان نیولې وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و. هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و. بیا یو کړ نګ شو. لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.
بوډا غلی شو.
څارنوال وویل:
ـدا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا ووینې، باید.
بوډا وویل:
ـما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.
څارنوال وپوښتل:
ـغواړې چې چېرته لاړ شې؟
ـ نپوهیږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.
څارنوال وویل:

ـ خو که تا ته ضرورت پېښ شو بیا به دې چېرې پیدا کوم؟
د بوډا شونډې وخوځیدې:
ـ تا ژمنه کړې وه چې ما ته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
څارنوال وخندل:
ـ زه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وویل:
ـ دلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول ده، که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او هوټل دواړو ادرسونه واخیستل.
شېبه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوڅ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

* * *

ماسپښین دوه بجې وې، څا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ایښې له تورو چایو ډک ګیلاس یې ورپورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کسټې راوتلې کولمې خلاصولې.
وروسته یې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه ځوانکي پر تېرو سیخانو غوښه پېیله. نور هوټل تش و.
څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی، څارنوال ته مخامخ ودرېد.
ورو یې وویل:
ـ څه شی غواړئ؟

ښارنوال د لا س په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کینې.
هوټلي حیران شو.
ښارنوال جېب ته لاس کړ، یو کارټ یې راویست، د هوټلي سترګو ته یې ونیو ، ویې ویل:
_ښارنوال (ب)
د هوټلي رنګ والوت، پر څوکۍ کېناست او ښارنوال ته یې په وېره وکتل.
ښارنوال ورو وویل:
_کاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
_صیب ! ښه ده، ګذاره کوي.
ښارنوال له چایو غوړپ وکړ، شونډې یې و خوځېدې:
_یو څو پوښتنې درنه کوم.
_امر کوئ ، صیب !
_تا څو ورځې مخکې یو میلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وویل:
_صیب، زه، زه خو ډېر میلمانه لرم، ته، ته کوم یو یادوې؟
د ښارنوال شونډې وخوځېدې:
_خو ته د شپې میلمه نه لرې.
د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:
_دوه چایه، څو روپۍ شوې؟

_پنځلس او غانۍ.
هغه د مېز پر سر پیسې کېښودې او دوا ړه له هوټله ووتل.
څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته یې مخ ورواړاوه، په ملنډو یې وویل:
_په زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پر تخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه یې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته یې څارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې ورپېډې او په لړزانده غږ یې وویل:
_ماته شوه.
_څنګه؟
هوټلي چیغه کړه!
_له ما څه غواړې؟
څارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، څارنوال وویل:
_ته ډېر پست سړی یې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې یې په بړستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، یخني وژلی.
_دا دروغ دي.
_زه شاهد لرم. زوړ کبابي.
هوټلي په بیړه ولاړ شو، منډه یې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونیو، سړی پړمخې ولوېد، سر یې پر یوې څوکۍ ولګید او له تندي یې وینه روانه شوه.

❋ ❋ ❋

څارنوال (ب) په خشکه وویل:

_اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته يې وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
_نه، ما هيڅ نه دي کړي.
څارنوال تر ګرين ونيو، ورو يې وويل:
_تا زه نه يم پيژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ويل. څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو ګامه واخيستل، ودرېد، سرې ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:
_ته د بښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ يې، پوهيږې، ته به پانسی شې.
هوټلي ولړزېد. سړه سا يې واخيسته، ورو يې ويل:
_راځه، يو جوړجاړی سره وکړو.
څارنوال په حيرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
_زه يې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وويل:
_د مقصد خبره کوه!
_ګوره، د هلک دوسيه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه يخنې وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشی که.
د څارنوال سترګې رڼې راوختې، ټيټ شو، هوټلي يې تر ګرين ونيو، په خشکه يې وويل:
_ته ما ته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.
څارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پوري و، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:
_زه دومره احمق نه یم، پنځه لکه.
(پای)

بدمرغي

لیکوال: نصیر احمد احمدي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به یې چیغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځیرونه به یې وشرنګېدل، سر به یې پورته کړ او بدن به یې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځېدلي کسان خواشیني وو، دوئ په راوتلو رډو سترګوخوانې نجلۍ ته کتل... په څېرو کې یې ګونځې ښکارېدلې.
په ولاړو کسانو کې یوه چیغه کړه !

ـ تور کوډګر ناوخته شو !
تر څنګ ولاړ سړي په عاجزۍ وویل:
ـ د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ، اوس باید را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، یوه ورځ مزل غواړي.
پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج یې له سره لیرې کړ، په خپلو اوږدو سپینو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې. یوه شېبه غلی و، وروسته یې ډډ غبږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس خپور کړ:
ـ که زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.
دولاړو درباریانو سرونه وځړېدل، په څېرو کې یې وېره ښکارېدله... وزیرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.
یو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شیشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه، د درباریانو اوږدې زرینې چپنې ځلېدلې.
د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې یې ځګونه پیدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلایي موټ یې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلي ځنځیرونه وشرنګېدل، چیغه به یې کړه او بېرته به بېسده پرېوته.
لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نېولې وې، ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ابست. شېبه وروسته یو

زوړ سړی راښکاره شو ، دی تک تور و ، ګڼه ږیره یې درلوده ، پر نری غاړه پورې یې په خړ سپڼسي پیبلو وړو هډوکو ټال خوړ.
پاچا او درباریانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نهړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شېبه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین ښکارېده. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راویستل، وروسته ودرېد ، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ څو ځله را تاو شو.
پاچا په خواره خوله وویل:
ـ زه په تور کوډګر باور لرم.
تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، هماغسې یې شونډې خوځېدلې ... دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.
د کوډګر شونډې تر ډېره خوځېدلې، بیا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجینې ته یې لاس ور وغځاوه، یو سپین بوتل یې راویست. کله چې یې د بوتل اوبه په نقره یي جام کې واچولې، له جام څخه تور لوګی پورته شو ، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځیرونه وشرنګیدل ...تور کوډګر چیغه کړه !
ـ اې شیطاني اروا ! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو یې سوروالی پیدا کړ او شېبه وروسته یې سترګې سرو وینو ونیولې. نا څاپه یې له شونډو ډډ نارینه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړزول.
غږ وویل:
ـتر ټولو بدمرغه انسان !
له دې سره د ځنځیرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځید، په لاس کې نیولې ککرۍ یې کښته پورته کړه، نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې توروالی پیدا کړ، شېبه وروسته بېسده پریوته.
پاچا ور مخته شو، د چینې لستوڼی یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ. بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وویل:
ـد پاچا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې د نړۍ تر ټولو بدمرغه انسان ووینې.
پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ ور واړاوه او امر یې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پیدا کړي.
له لمر ختو سره ډولونه ودربدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې ترتولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په ماښې کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل...
د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي.
شېبه وروسته په یوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر (ټپ) ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لوټې بوټۍ ته ورته و.
سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د توري نښه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنګیدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې یې ځګونه وبهیدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نیولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرخلاو لپاره بوتي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته

پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ پـه یو ه وېرانه کې اوسي، یواځې ځلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.
ځنځیرونه وشرنګېدل او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مانۍ ووتل.
تور کوډګر وویل:
ـ ژوند یې تریخ دی، خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه ځوانه جانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.
پاو وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر د خبرو اجازه ورکړه !.
د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یواځې یوه جمله را ووته !
ـ زموږ خاوره پردیو لاندي کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د مانۍ لویې شیشې ولړځیدې، دړې، وړې لاندې راولوېدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو، یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ !
ـ وسوځیدم !
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لېوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شبېه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېڅلې رڼا ولاړ خلک اړ

ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه. د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !
ـ پلاره ! زه مو ولې تړلې یم؟
تور کوډګر چیغه کړه:
ـ تر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

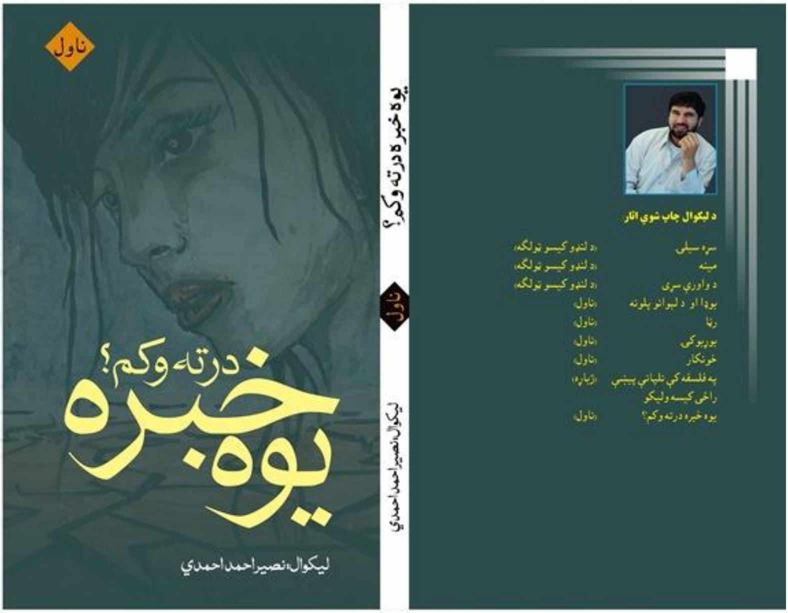

(۱)

تیاره وه. سړي ګړندي ګامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان، دواړه یولاس تک تور وو، یوازې رڼو ستورو سره جلا کول.

سړي یوه شېبه مزل وکړ، ځای ځای به په واوره وخوت، له بوټونو به یې کرښنده اواز پورته شو، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کاربز د سپرغېږ (ځاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودروي.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر، لاندې سپرغي ته کښته کېږي.
شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چړپا شوه، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و.
سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړی یې ونیو، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغې ته ور وغزولې، په هوا کې ځوړند پاتې شو.
سړي موټ- موټ پړی خوشې کاوه. دی لاندې روان و، شېبه وروسته یې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.
سړي د خپل پنډ کوټ جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست، د لاسي بټۍ سپینه رڼا په رڼو، روانو اوبو ولګېده.
کړوپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولې یې د کارېز د تونل له پاسنۍ برخې وړې لوټې رابېلې کړې. ورمېږ یې لندو خاور ونیو.
ده په احتیاط ګامونه اخیستل، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر ځنګنو به یې راواوښتې. بیرته به ببېدیو ته ټیټې شوې. دی ورو ورو مخکې ته.
کله کله به سپینه رڼا د اوبو څاڅکو ته سیخه شوه. څاڅکي د کارېزه د تونل له پورتنیو لندو ختوڅخه را څڅېدل.
یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پرې راوسته.
((شېرمامده زویه! پام کوه! کارېزونه درانه دي، پټې بلاوې دي خدای پټې لري.))
ناڅاپه یې چیغه کړه! ښی پښې ته یې ټکان ورکړ، اوبه وچړپېدې، د بټۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړي وخندل، زړه یې سره راټول کړ، په زوته (زوره) یې وویل:

ـهیڅ هم نه شته ! هیڅ هم نشته، هیڅ...

د ې خبرې د کاریز په تونل کې انګازې خپرې کړې، خو دی پوهېده چې پر تندي یې مړې خولې راماتې دي.

یو دم یې خوسا بوی پر سپږمو ننوت. بوی ډېر شو، په کاریزه کې د خرابې شوې غوښې بوی ته.

دوه_ درې ګامه لیرې، په اوبو کې چړپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده، له رڼو اوبو د غوټه ماهیانو شاهپرونه راوتلي وو، اوبه یې ځیرلې، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونیو، ور مخته شو. یو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه یې پر غزیدلو ورنو روانې وې، ملا یې د کاریزه پر دېوال پورې نښتې وه، تر غاړې یې نری نایلوني پړی تاو و.

سړي ورو د هغه کیڼ لاس له اوبو راپورته کړ، پر ګوتو یې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې، ګوتمیو ژېړه رڼا کوله.

سړي په بېړه ګوتمی راویستلې، لاس یې پرېښود. جسد ړنګ شو، له اوبو چرمي بټوه راووته، بوی تېز شو، تونل د کانګو او استفراق غږ ونیو، سړي وګرځول، بټوه یې د اوبو له سره ورپورته کړه. اوبه پاش شوې، ده مخ کښته ګړندي ګامونه واخیستل.

ليکوال: نصيراحمد احمدي

(۲)

په عمر پخې ښځې وويل:
ـشېر مامده زويه ! سره غرمه دې کړه !
کوم غږ يې وانه ورېد
ښځې د برېستن پيځکه وښويوله، ورې کځوړنې سترګې يې رډې راوختې.
د پراته سړي سترګې پټې وې، په پکه ککرۍ پورې نښتي تار تار وېښته يې لانده ښکارېدل. پر لمر وهلي تور تندي يې څاڅکې ـڅاڅکې خوله پرته وه. ده په تيزۍ سره ساه اخيسته، ارتې، غټې سپږمې يې کښته پورته کېدې
ښځې په بېړه د هغه پلنې اوږې ته ټکان ورکړ، د سړي زګېروی شو، پر اړخ راواوښت، د ورمېږ له لندو پيچلو وېښتو يې د خولو تروش بوی پورته شو.
ښځې د سړي پر غاړه ګوتې کېښودې، ګوتو يې لوند تودوالی احساس کړ.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ښځه په بېړه ولاړه شوه. په دالان کې یې خړ دیوال ته ولاړ ګړی کوږ کړ، پر نکلي جام اوبه را واوښتې.
بېرته راغله، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنده ټوټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.
ښځې ورو وویل:
_شېرمامده زویه ! څنګه یې؟
کړپ شو. لس_ یولس کلن هلک د کوټې په وره کې ودرېد، په خوشالی یې وویل:
_لا لا ! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.
یو دم یې شونډې وځړېدې، ورغی، د ښځې تر څنګ خواشینی کېناست، سړي ته یې وکتل، ورو یې وویل:
_تبه یې ده؟
ښځه ولاړه شوه، په کونج کې د ایښې زاړه لرګین صندوق پله یې پورته کړه. هلک ته یې د لسو روپو نوټ ونیو، ورو یې وویل:
_د کلي له دوکانه د تبې ګولۍ راوړه.
د هلک په جیب کې پرتې مردکۍ وټکېدې، په منډه له کوټې ووت.
ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله کړه، سړي خپلې وړې سترګې رڼې کړې، پتري نیولې خړې شونډې یې وخوځېدې، په زګیروي یې وویل:
_څه وخت ده؟
ښځې د وړې کړکۍ خیرنه پرده پورې وهله، سړي خپلو سترګو ته لاس ونیو، په غوسه یې وویل:
_لمر د سرای (حویلۍ) مینځ ته رارسیدلی.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ښځې په خواره خوله وویل:
_تبه دې وه، نه مې شوای راپورته کولی.
د سړي تندي ګونځې پیدا کړې:
_ادې! زه باید کاریز وکېندم.
ښځه په خبره کې ورولوېده:
_نور کلیوال هم شته!
سړي سړه سا ویسته، ورو یې وویل:
_ دوه نیم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له ګوتو ووتې!
څنګ ته ایښې بدنۍ یې ورپورته کړه. دوه_ درې غوړپه اوبه یې تر ستوني تېرې کړې، ناڅاپه یې وټوخل، کانګو واخیست. مور یې په بیړه ولاړه شوه. چلمچي یې راووړ. سړي خپله خوله پکې ونیوله. ویې نه ګرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو یې وویل:
_دا اوبه مو له کوم ځایه راوړې؟
مور یې په حیرانۍ ورته وکتل شونډې یې وخوځېدې:
_له کاریزه!
سړي ورمېږ کوږ کړ، په چلمچي کې یې خوړ وهل.
ښځې چلمچي د باندې ویست.
سړي په خپله خوله د بړستن پېڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې یې لاس ننه ایست. سترګو ته یې دوې د سرو زرو ګوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې ټومبلې ول.
د دروازې کړپ شو. سړي په بیړه ګوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. ښځه راغله، پر پلاستیکي فرش یې توره چایجوشه کېښوده.

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

سړي چايجوشۍ ته وکتل، له څوښکي يې مړ تاو راووت. ويې ويل:

_له کاربزه اوبه مه راوړې !

ښځې په حيرانی ورته وکتل.

سړی وارخطا شو:

_ما ، ما ويل چې کاربز پاکيږي. اوبه به يې خړې وي.

ښځې وخندل، د خپل خيرن ټکري پيڅکه يې د پيالې پر ژۍ تېره کړه. ورو يې وويل:

_کاربز ته مازديګر ناوخته لاړم، خړه ناسته وه. پاکې، سوتره، رڼې اوبه دي.

هلک کوټې ته ورننوت، ورور ته يې وکتل، تندی يې ورين شو. په خوشالي يې وويل:

_لالا ! تبه دې ښه شوه ! ! !

سړی غلی و..

هلک وويل:

_وبږدلی يې، شونډه دې وتلې ده.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

_ګولۍ دې راوړې؟

هلک يو پاکټ ګولۍ په غولي کېښودې. بېرته يې سړي ته وکتل، په خوند يې وويل:

_لالا ! په ډب کې هيلۍ ناستې دي.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_بازمامده ! ورور دې ناروغه دی ! مه يې پاذابوه.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

هلک غلی شو ، شېبه وروسته یې د خواست په ژبه وویل:
ـزه به یې وولم.
سړي مړاوي وخندل:
ـنه ! په ټوپک به ژوبل شي.
ـنه ژوبلېږم. زده مې ده ، غټې هیلۍ دي.
ښځه په خبره کې ورولوېده:
ـغوا تږې ده.
هلک د بسترې پر سر پراته ښکاري ټوپک ته وکتل، ولاړ شو ، وره ته لا نه و رسیدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:
ـکاربزه ته یې مه بیایه !
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
سړي وویل:
ـاوبه د جومات له بمبې ورته راوړه !
ښځې له تورو چایو ډکه پیاله د سړي تر څنګ کېښوده. ورو یې وویل:
ـدا پسې وخوره !
سړي هغې ته وکتل، په تور غروي کې یې سپینه ګولۍ ښکارېدله.
سړي ګولۍ ور واخیسته، خولې ته یې واچوله، وبې ټوخل ګولۍ یې په ستونې کې وچه ودرېده. .
ښځې وویل:
د چایو غوړپ پسې وکه !
ـنه ! نه یې څښم.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ښځې دسترخوان پرانیست، څو نري پاستي پکې پراته ول. سړي د پاستي څنډه ور پرې کړه، ویې ژدویله، ګولۍ له دوډۍ سره یو ځای له ستوني تېره شوه.

ښځې بله پیاله ډکه کړه. سړي په بیړه وویل:

ـدا چای د څښلو نه دی.

ښځې په حیرانۍ ورته وکتل. پیاله یې شونډو ته ور وړه.

د سړي تندي ګونځې پیدا کړې:

ـاوف! څنګه درته ووایم، د کارېزه اوبه مرداري دي.

د دروازې کړپ شو. هلک په ستړي غږ وویل:

په کارېز کې یې مړی وموند.

پیاله کېږه شوه، ښځې ټوپ کړل، اوږه یې وسوځېده، په بیړه له کوټې ووته.

سړی نېغ کېناست، بالښت یې لیرې کړ، دوې ګوتمۍ او چرمې بټوه یې ور واخیستل، بټوه یې پرانیستته، څو خړ نوټونه پکې ښکارېدل، ویې نه پیژاندل، نوټونه لانده ول. سړی په منډه له کوټې ووت، ګوتمۍ یې جیب ته واچولې، بټوه یې هم دیوال ته نږدې لمر ته تر ایښودل شویو وچو وښو لاندې کړه. په بېړه له انګړه ووت.

(۳)

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، ډله کلیوال راټول ول، لویانو سپرغې ته کتل، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې ګرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي. شېبه وروسته د ځرخ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته څادرونه ونیول، ډله شا ته شوه، دوو پیاوړو کلیوالو پړي ته لاس ور وغځاوه، سلامت جسد یې راویست.
له بویه ټېکه نه کېده. جسد یې سپرغي ته نږدې پر خړه ځمکه پرېښست، غاړې ته ورلوېدلی پړی یې خلاص کړ، د مړي ځنګونه شخ پاتې وو.
شېرمحمد په خړه ځمکه کېناست، کلي ته یې وکتل، د خړو کورونو بامونه تور، شنه او زرغونه ښکارېدل، له ښځو ډک ول، د دیوالونو سیورو ته واوره پرته وه.
تر څنګ یې یو څادر ولوېد. یو ډنګر سړی پر څادر کېناست. ورو یې وویل:
ــ مورې له همدې کاربېزه اوبه څښلې !
شېرمحمد غلی و.
سړي وویل:
ــ ماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی یې کړی، د پښو ګوتې یې شړېدلې دي، داسې لکه ماهیانو چې خوړلې وي.
سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل، په حیرانۍ یې وویل:
ــ وه هلکه ! روغ نه ښکارې !
شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده، توره ټنډه تېره کړه. وچې شونډې یې وخوځېدې:

ـ تبه مې ده.
یو غړ و اوربدل شو:
ـ څه نشته !
دواړو جسد ته وکتل، یو کلیوال د مړي جیبونه لټول.
بل وویل:
ـ جیبونه یې خالي دی، کوم کاغذ ماغذ نشته، پیژندلای یې نه شو.
یو بل کلیوال راغی، پایځې یې لندې وې، له لاسونو څخه یې سوړ بوی لتېده.
پر ځادر ناست کلیوال وویل:
ـ څنګه مو پیدا کړ؟
نوي راغلي سړي وټوخل، شونډې یې وڅټلې:
ـ نن زما وار و،ساعت مخکې کاربز ته ورکښته شوم، خوسا بوی و، پورته لاړم ، مړی مې ولید.
نوی راغلی سړی غلی شو، شېرمحمد ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ تېر ماز دیګر خو ته کاربزه ته ورکښته شوې، پام دې نه شو؟
شېرمحمد د (نه) په بڼه سر وخوځاوه.
هماغه سړي وویل:
ـ سپږمې خو دې غټې دې ، بوی یې نه درته؟
شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کلیوال موسک ول.

(۴)

يوه خبره در ته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، ګوتمۍ يې سره اړولې ، بتهوه يې په لمن کې پرته وه. د مور غږ يې واورېد:

ـبالښت دروړم.

شېرمحمد څه ونه ويل. هماغسې يې ګوتميو ته کتل.

درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستيکي فرشه مړې خاورې پورته شوې.

سړي په بېړه د لاس ګوتې سره وروستې.

ښځې وويل:

ـکوم درک يې ونه لګېد ؟

ځواب يې وانهورېد.

ښځې په حيرانۍ خپل زوی ته وکتل. په زوته يې وويل:

ـتبه دې څنګه شوه؟

شېرمحمد ټکان وخوړ:

ـڅه ؟

ـتبه دې څنګه شوه؟

ـبد نه يم، پيتاوی ښه راباندې ولګېد.

ښځه د هغه تر څنګ کېناسته، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې، پر بتهوه د اوږدې لمنې پيڅکه پربوته.

ښځې په خواشينۍ وويل:

ـکوم درک يې ونه لګېد ؟

ـنه ! هيڅ هم نه پيژانده، خراب شوی و ، د کلي په هديره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.

ښځې وويل:

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_له سهاره دې څه نه دي خوړلي، چای درته راوړم، د څاه اوبه دي، له جوماته مې راوړې
شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
ښځه ولاړه شوه، د خړو کتار کوټو خواته یې ګام واخیست، یودم ودرېده، زوی ته یې وکتل، په حیرانۍ یې وویل:
_ته پوهېدې چې په کاریزه کې مړی دی.
د سړي ژبه بنده شوه:
_نه، زه، زه
ښځې وویل:
_سهار دې د اوبو په څښلو زړه راډکېده، د چایو پیالې ته دې هم خوله ورنه وړه، ویل دي چې د کارېزه اوبه مرداري دي. له کومه پوه شوې؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله:
_چای راوړې که نه؟
ښځه دالان ته ننوته.
شېرمحمد بټوه پرانیسته، یوځړ نوټ یې راویست، پردی و، نه یې پېژانده، په بیړه یې په بټوه کې پراته نور نمجن نوټونه وشمېرل، لس دانې ول.
د پیالو کړپ شو، نوټونه یې ژر په بټوه کې کېښودل، د دالانه وره ته یې سترګې ور واړولې، څوک نه و. بیرته یې بټوه پرانیسته، د بټوې یوې خانې ځنځیر درلود، کش یې کړ، په پلاستیک کې بنده سپینه، نمجنه پاڼه راوخته.
د دالان د وره غنجې شو، بټوه او پاڼه، دواړه یې تر ورانه لاندې کړل.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ښځې دوې پيالې له چايو ډکې کړې. د انګړ لرګينه دروازه خلاصه شوه. مور او زوی دواړو ورته وکتل، يوه پيغله وه، سره او سپينه ښکارېدله، ټکری يې پر مخ ور کش کړ، ليرې ودرېده، په زوته يې وويل:

ـتروري ! ميلمانه لرو، يوه ـ دوې چکۍ ګوړه پور راکه !

ښځه دالان ته ننوته. شېرمحمد غولي ته کتل، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه. شېبه وروسته له دوو چکيو ګوړې سره له انګړه ووته.

ښځه بيرته د خپل زوی تر څنګ کېناسته، په خوند يې وويل:

ـودې پېژانده، سينځله وه، د ګاونډي لور.

شېرمحمد غلی و.

ښځې سوړ اسويلی ويست، له شنو چايو ډکې پيالې ته يې وکتل، وچې شونډې يې وخوځېدې:

ـهی، هی، تشه لاسه، ته مې دښمن يې. که مې ولور په وس پوره وای، همدا اوس مې دا نجلۍ درته غوښته. کم نه يې، د خلقيانو د پاچاهۍ په اول کال پيدا شوې، تر دېرشو اوړې !.

شېرمحمد د چايو غوړپ وکړ، ورو يې وويل:

ـباز مامد چيرې دی؟

ښځې پيالې ته وچې سترګې نيولې وې.

سړي خپله خبره تکرار کړه !

ـباز مامد چيرې دی؟

ښځې له ځان سره وويل:

ـښه نجلۍ ده. روپۍ نشته، خدايکه يې نه هم راته کړي وای.

سړي جيب ته لاس کړ، د نصوارو ډبلی يې راويست، مخ ته يې ونيو، په ګرده اينه کې پلنه اوږده پزه، ارته سپږمې، وړې، ننوتې سترګې او اوږدې سپينې شونډې ښکاريدلې.
يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:
_نن د کاربزه کار پاتې شو.
ښځې هماغسې پيالې ته کتل...
سړي بټوه او کاغذ په جيب کې واچول، په زوته يې وويل:
_ادې ! ګوتمۍ مو په څو خرڅه کړه؟
ښځې په حيرانۍ ورته وکتل.
شېرمحمد وويل:
_په ياد دې دي؟...
غلی شو، نصوار يې تر چوترې لاندې تو کړل.
ښځې وويل:
_کومه ګوتمۍ؟
هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه.
ښځې وخندل:
_هغه خو پخوانۍ خبره ده، باز مامد ورور دي خاپوړې کولې، نه مې په زړه کيږي. خدای دې وبخښې، پلار دي خرڅه کړه.
غوا رمباړه کړه، شېرمحمد ور وکتل، اخوره ته د ولاړې ژيړې غوا مخکينۍ پښې په پړي کې بندې وې. ورغی، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی يې خلاص کړ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرګه ګرځېدله، لوټه

يې پسې وويشته، چرګې منډه کړه، سړی بېرته پر چوتره کېناست. ښځې په حيرانی وويل:
ـولې دې ګوتمۍ ياده کړه؟
ـهيڅ، هسې په زړه کې راتېره شوه. بازمامد چيرې دی؟
ـخدای خبر! بيا به د کلی له ماشومانو سره مردکۍ کوي.
شېرمحمد ولاړ شو، کوټې ته لاړ، کله چې بېرته په چوتره کې ودرېد، لونګۍ يې تړلې وه، پر اوږه يې خړ، خيرن څادر پروت و.
ښځې وويل:
ـچېرته ځې ؟
ـد ولسوالی بازار ته. کار لرم، سودا خو به نه وي په کار؟
ښځې څه ونه ويل، سړی په بيړه له انګړه ووت.

(۵)

د ماسپښين سيوري ړنګ ول، شېرمحمد ستړی ستومانه د يوې ويالې تر څنګ کېناست. پټکی يې ليرې کړ، سپينه پکه ککری او تور تندی يې نری، کمرنګه خړې ليکې سره بيل کړي ول.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد مخ ته دوه ــ درې لپې سړې اوبه ور واچولې، اوبه وڅڅېدې، رانه څاڅکې یې په تار تار مونډۍ توره ږیره کې ننوتل.

د اوبو چړپا شوه، شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ. ژیړه غوا په لغړو نیالګیو کې ولاړه وه. تور اوربوز یې د لښتې په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سړې شاوخوا وکتل، په زوټه یې وویل:

ــ بازمامده !

مخامخ د چنار له ګڼو بې پاڼو ونو غږ را ووت:

ــ دا دی، درغلم.

شېرمحمد د لښتي پر ژی پر یوه هواره ډبره کېناست، کلي ته یې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوګي د لیرې پراته غره تر سپینو څوکو هسک ول.

باز محمد وویل:

ــ لالا ! څه وایې؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ویالې بلې خواته ولاړ و، واوره یې خوړه، په غاړه پورې یې سره لینده ځوړنده وه.

سړي وویل:

ــ غوا دې ولې راوستې؟

د هلک وړې تورې سترګې وځلېدې:

ــ لالا، تر ونو لاندې نوې وابښه رابوټېدلې دي، ما ولیدل، غوا یې ډېر ښه خورې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

ــ سیورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پیایلو وخت لا پاتې دی.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

باز محمد هماغسې په خوند وویل:

ـ لالا، چټکې راغلې، په یوه مې وار وکه، لینده خرابه ده، خدایکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وخندل، ورو یې وویل:

ـ څپلۍ مې درته راوړې.

هلک ټوپ کړل، د ښی پښې زړه، شکېدلې کلوشه یې د ویالې په ژۍ ولګېده، خړې اوبه باد شوې، په بیړه یې پر ځمکه پروت څادر پرانیست، پلاستیکي څپلۍ یې په پښو کړې، په خوند یې وویل:

ـ بندونه هم لري، ګرانه وې؟

شېرمحمد وخندل:

ـ سل اوغانۍ مې درباندې مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

ـ تراوسه لا ختې دي، و به یې ساتم.

شېرمحمد تړل شوی پټکی پر سر کېښود، څادر یې ور واخیست، ولاړ شو، ورو یې وویل:

ـ کورته ځم، له بازاره پیاده راغلم، ستړی یم.

هلک په بیړه څپلۍ وایستلې. ویې ویل:

ـ لالا! دا څپلۍ هم درسره یوسه، په ختو نه شي.

سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:

ـ لس واري، څلور نیم زره څو کیږي؟

ـ ولې؟

ـ په ولې پسې یې مه ګرځه! څو کیږي؟

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

هلک خپلې چاودې ګوتې وشمیرلې، یو، دوه، درې..فکر یووو ړ، یو دم یې وویل:

ـدیرش زره.

د شېرمحمد د تندي ګونځې ژورې شوې:

ـڅه چتیات وایي، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځې.

هلک ځمکې ته کتل.

شېرمحمد وویل:

ـما مکتب نه دی ویلی، خو دومره پوهیږم چې لس واړې څلورنیم زره، تر دېرشو زرو اوړي، خو ته..

هلک یوځل لوڅې پښې منډه کړه، شېرمحمد پسې وکتل، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي خپلی په څادر کې واچولې، زړو په ختو لړلو کلوشو وازې خولې نیولې وې.

(۲)

شېرمحمد په خوند ګوتې وڅټلې، باز محمد ته یې وکتل، څراغ ته نږدې ناست و، خپلی یې په لاس کې وې.

سړي وویل:

ـژر موړ شوې؟

هلک هماغسې خپلو څپلیو ته کتل.

زړې ښځې وویل:

_له شکنې (پياوې) سره يې نه ده جوړه.
شېرمحمد له کاسې لنده ډوډۍ ورپورته کړه. په ډکه خوله يې وويل:
_خوند يې ښه دی، الوګان هم لري، نور څه غواړې؟
کوم ځواب يې وانه ورېد.
ښځې وپوښتل:
_تبه دې ده؟
_نه !
_تندی دې خولې دی.
شېرمحمد وخندل:
_ادې ! اوس هوا توده شوې، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه !
ښځې وويل:
_کاسه ليرې کم.
شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد. ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ويستل، کله چې بېرته راغله، باز محمد د خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې. چليمچي تر نيمايي ډک و.
شپه وروسته د ټولو مخې ته له چايو ډکې پيالې ايښې وې، د ځراغ رڼا لړزېدله، خړ ديوالونه تورو سيورو نيولي ول.
باز محمد وويل:
_لالا ! له خانګل سره مې وخوړل.
شېرمحمد مخ ور واړاوه.
هلک وويل:
_د خانجان کاکا زوی يادوم.

مور یې په خبره کې ورولوېده:
_جنګ مه کوه !
باز محمد ته غوسه ورغله:
_لا لا یې په بد نوم یاداوه.
شېرمحمد وخندل:
_ څه یې ویل؟
هلک وارخطا شو، سر یې وځړېد.
سړي خپله خبره تکرار کړه !
_څه یې ویل؟
هلک غلی و.
مور یې وویل:
_خبره تر پایه کوه !
باز محمد هماغسې څمکې ته کتل، ورو یې وویل:
_غوا یې په ډېره وویشته، ویل یې چې د شېرمامد غوندې مخ یې دی، هماغسې سپږمې لري.
د شېرمحمد خندا زور ونیو.
مور ته یې غوسه ورغله:
_ مرداري سترګې یې دي، نور مه ورسره ګرځه !
ښځې په غولي پراته پنډ کوت ته وکتل، بیځایه ورته ښکاره شو، ور وایي خیست.
شېرمحمد په بیړه وویل:
_څه کوې؟

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ـهيځ ! پورته، پرميخ يې راځړوم.

يودم. شنه نوټونه لاندې ولوېدل.

شېرمحمد په بيړه ولاړ شو، نوټونه يې له ځمکې راپورته کړل، کوټ يې ور واخيست، نوټونه يې د کوټ په جيب کې کېښودل.

ښځې په حيرانی وويل:

ـ دومره ډېرې روپۍ؟

د سړي ژبه بنده شوه:

ـدا، دا ، دا مې

د هلک غږ يې واورېد:

ـدا هم له کوټه را ولوېده.

مور او زوی دواړو ورته وکتل، د هلک د لاس پر غروي ژېړه ګوتمۍ پرته وه، د ګوتمۍ په شنه غمي کې د څراغ رڼا ښکارېدله.

ښځې ګوتمۍ ور واخيسته.

شېرمحمد په بيړه وويل:

ـپيدا مې کړه.

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

ـکوچينۍ نه يم.

ـباور وکه، پيدا مې کړه !

ـپيسې دې هم پيدا کړې؟

شېرمحمد غلی شو.

ښځې وويل:

ـسپين راته ووايه !

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

سړي خپل ورور ته سترګې وروا ړولې، بازمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:
ـ ګوتمۍ مې په کارېز کې د مړي له ګوتو راویستې، پیسې هم د هغه دي.
د مور او کوچیني سترګې رډې راوختې.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل:
ـ دا پرونۍ خبره ده. د کارېزه د کیندلو وروستی نوبت زما و، ډېر وخت مې ختې په بوکو کې واچوله، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم. ، بد بوی راغی، نږدې ورغلم، یو مړی و، غوښتل مې چې نور کارېز کن هم خبر کړم، خو د مړي په ګوتو کې مې دوې ګوتمۍ ولېدې، ځان مې غلی ونیو، وخت نه و، هماغسې مې پرېښود، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کارېز ته ورکښته شوم، له ګوتمیو سره مې بټوه هم راواخیسته.
شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترګې يې رډې راختلې وې...
سړي وویل:
ـ ټول لس نوټه دي، نن مې یو نوټ په بازار کې مات کړ، څلورنیم زره اوغانۍ شوې. دوکاندار ویل چې ډالر دي.
د ښځې سر وځړېد. سلګۍ یې شوې، په غریو کې یې وویل:
ـ تر اوسه دي مردار خوړلي دي؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله!
ـ بل یوه ور اخیستې.
بازمحمد په وېره وویل:
ملا صیب ویل چې حرام
شېرمحمد چیغه کړه!

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ـچپ !

د هلک له لاسه خپلۍ ولوېدې.

ښځې په غريو کې وويل:

ـغريب به يو ، خو دومره بې غيرته نه يو چې د مړو مال ته تمه ولرو.

شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل.

ښځې وويل:

ـد مړي کور پيدا که !

بازمحمد په خبره کې ورولوېد:

ـادې ! هيڅا هم نه پېژانده.

شېرمحمد کوټ ته لاس ور وغزاوه، بټوه يې راويسته، په پلاستيک کې ايښې کاغذ يې هلک ته ونيو.

باز محمد په حيرانۍ ورته کتل...

شېرمحمد وويل:

ـتذکره يې ده، ويې لوله. ځای به يې ليکلی وي.

هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ يې پرانيست، کوچيني عکس ته يې وکتل. ښکلی ځوان و، ږيره يې نه وه، اوږدې تورې څڼې يې درلودې.

هلک توري سره وجنګول:

ن، و، م نوم : ګل، ګلاب

د پلا ، ر ، د پلار نوم: تواب، تواب شاه

د نيکه نوم

هلک په ماته، ګوډه ژبه په پاڼه کې ليکلي توري ولوستل. دزېږيدو نېټه، کلی، ولسوالي... هر څه ليکلي ول.

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ښځې سوړ اسویلی ویست، شېرمحمد ته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـکور به یې پیدا کړي؟

د سړي شونډې وخوځېدې:

ـهو، کلی یې رامالوم دی، یوه ورځ پیاده مزل غواړي، خو کليوال به څه وایي چې له مړي یې غلا وکړه!

ښځه په خبره کې ور ولوېده!

ـکه په خپله ډول ونه وهې، هغوی نه خبرېږي! سهار لاړ شه، امانت ور ورسپاره، بله ورځ بېرته رارسيدی شې.

د سړي سر وخوځېد.

ښځې هلک ته وکتل. په غوسه یې وویل:

ـچا ته دي تر خولې ونه وځي!

شېرمحمد وویل:

ـسل اوغانۍ کمې دي.

هلک ځپلیو ته وکتل.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته یې پوره کړي.

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت، له دښتې تېر شو، پرغونډیو واوښت، مازدیګر قضا سترې ستومانه یوه کوچیني کلي ته ورسېد. کلی په یوه خړه دره کې پروت و، شاوخوا یې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل، څنډې ته څپانده سیند روان و، له سپینو ځګونو تورې غټې تیږې راوتلې وې.

شېرمحمد له یوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې ګوښې ولاړې کلا ته ګوته ونیوله.

شېرمحمد په نرۍ لار روان شو، د لارې دواړو غاړو ته پټي ول، غنم تر لویشتې ټیټ ښکارېدل، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد، د لرګیني لویې دروازې یوه پله خلاصه وه، د کلا په مینځ کې ډېران ښکارېده، سرې او تورې چرګې په وچو خوشایو کې ګرځېدې، څو غواوې کتار، اخورونو ته ولاړې وې.

شېرمحمد یوه وړه تیږه له ځمکی ور پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو، یودم له دروازې یو برګ کوچینی سخوندر راووت، سرې لار ورکړه، سخوندر مخامخ شنو غنمو ته منډه ور واخیسته.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په وره کې یوه پیغله ودرېده، شېرمحمد ورته وکتل، غټې شنې سترګې یې وې، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې یې سپین دیګی نیولی و.
نجلۍ یو دم ټکری په مخ ور کش کړ، شا ته شوه.
شېرمحمد له دروازې لیرې ودرېد. لمر تر لوېدیځې غونډۍ پټ و، ژیړې وړانګې یې د ختیځو غونډیو پر سرونو لګېدلې.
چا وټوخل.
شېرمحمد ورمیږ کوږ کړ، په دروازه کې په عمر پوخ، چاغ سړی ولاړ و. سترګې یې پړسیدلې وې، پنډ اوږده بریتونه یې لرل، ژېړه وربښمینه لونګۍ یې تړلې وه.
شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نیولې تبر ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروړي.
درب شو، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې.
شېرمحمد یوه شېبه ودرېد، بیا یې لویه دروازه وټکوله. جیب ته یې لاس کړ، هماغه سړی په وره کې ودرېد، په خشکه یې وویل:
ـ درياده مې کړه چې جومات
ناڅاپه یې سترګې رډې راوختې، په بیړه یې د شېرمحمد له لاسه سپینه پرانیستې پاڼه ور واخیسته، شا وخوا یې وکتل، سړی یې تر مټ ونیو.
شېرمحمد په وارخطایي وویل:
ـ جومات ته ځم.
سړي د هغه په مټ زور راووست، کش یې کړ، دواړه کلا ته ننوتل.
په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخیسته. ټولې په یوه وره ننوتې.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړي یودم وخندل، د شېرمحمد لاس یې پریښود، په زوته (زوره) یې وویل:

ـ راځه، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حیران شو، شاوخوا یې وکتل، ارته چهار دیوالي وه، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده، یوه دیوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په یوه سره رنګه تراکتور پورې اوږده ټېله تړلې وه.

دواړه پر چوتره وختل. سړي د یوې کوټې ور خلاص کړ، شېرمحمد یې پر یوه توشکه کېناوه، په خپله د باندې ووت.

شېرمحمد شاوخوا وکتل، کوټه وړه وه. خړ دېوالونه یې لرل، په مخامخ دیوال کې لویه اورسۍ ښکارېدله.

له باندې نه د سړي خندا راغله:

ـ چای دم کړی ! د ګلاب خان احوال یې راوړی.

د شېرمحمد زړه ولړزېد.

چاغ سړی کوټې ته راغی. ټنډه یې تروه وه، په بیړه یې وپوښتل:

ـ په کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې؟

شېرمحمد په حیرانی ورته کتل.

سړي په خشکه وویل:

ـ کوڼ یې !!!

شېرمحمد وارخطا شو:

ـ هیڅ، هیڅ، یوازې مې له یوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.

ـ دلته څوک پېژنې؟

ـ نه

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړي سره سا واخیسته، یوې خواته کېناست. څیره یې نیولې وه، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړی وي.
شېرمحمد جیب ته لاس کړ، ګوتې یې لړزېدې، پټوه او دوې ګوتمۍ یې پر خیرنه سره غالۍ کېښودې، ورو یې وویل:
_دا هم ورسره و.
سړي بټوې او ګوتمیو ته وکتل، بېرته یې سر وځړېد..
شېرمحمد په ویره وویل:
_په بټوه کې پیسې دي.
سړی غلی و.
شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ، لړزانده خړې شونډې یې وخوځېدې:
_ګلاب دې خدای وبخښې، په کارېزه کې مو پیدا کړ، کلیوالو امانت خاورو ته وسپاره.
سړي هماغسې ځمکې ته کتل.
د شېرمحمد زړه ولوېد.
دواړه غلي ول.
شېرمحمد وویل:
_جومات ته ځم.
سړي غولي ته کتل.
شېرمحمد، تبر ور واخیست، ولاړ شو.
سړی یې یودم مخې ته ودرېد، په خندا یې وویل:
_چېرته!
_جومات ته!

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړي وخندل، دوه مخکینې غاښونه یې د سرو زرو ول، په خندا کې یې وویل:

ـکېنه زوروره ! پښتانه یو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.

شېرمحمد بله چاره نه لېده، کېناست.

د کوټې دروازه وټکېده.

سړی ولاړ شو. ور یې چوله کړ، په پتناسه کې پیالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چایو ډکه پیاله ایښې وه.

د موټر سایکل غږ شو، چوترې ته نږدې ودرېد، سړی بېټوه او ګوتمۍ ور واخیستې، په بیړه له کوټې ووت.

شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد، خیرنه پرده یې چوله کړه، موټر سایکل ته نږدې یو هډوړ ځوان ولاړ و، د موټر سایکل په کنجغه پورې تړلې غوټه یې خلاصوله.

چاغ سړی ور نږدې شو، څه یې وویل، ځوان غوټه پرېښوده، دواړه په یوه کوټه ننوتل.

شېرمحمد بیرته په خپل ځای کېناست، پیاله یې ورپورته کړه، ډډ نارینه غږ یې واورېد، پیاله یې بېرته کېښوده، ورسۍ ته ور نږدې شو. یو بل ګردی ځوان یې ولید چې وچ اوږد لرګی یې پر اوږه و. درب شو، چرګو منډه واخیسته، لرګي له ډېرانه مړه دوړه پورته کړه.

یو کوچینی ورغی، ګردي ځوان ته یې څه وویل، هغه هم په کوټه ننوت.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د څاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل، هماغه شین سترګې نجلۍ ولاړه وه. ټکرۍ یې مازې په ککرۍ تم و، تک تور، پیچلې ویښته یې لرل، له رنګه سپینه ښکارېده.
کړپ شو. شېرمحمد په بیړه پر توشکه کېناست.
د کوټې دروازه خلاصه شوه، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل، دواړه خیرن ول، مخونه یې له چاودو ډک ښکارېدل.
یوه یې وویل:
_ای سړې ! ته څوک یې؟
شېرمحمد غلی و.
هماغه هلک وویل:
_نیني دې راوړې.
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
دوهم هلک خوله جینګه کړه !
_یو لسګون خو راکه.
شېرمحمد څه ونه ویل.
لومړني هلک تو کړل، لاړې پیالې ته نږدې ولګېدې.
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
هلک وویل:
_ښه مخ دې دی، پزې ته دې ګوره ! د سخوندر غوندې ده.
شېرمحمد تبر ته لاس ور وغځاوه، هلکانو منډه کړه.
د باندې ډېر نارینه غږ واورېدل شو.
_دلته څه کوی ! هه !

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې.
شېبه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېتور پنډ سړی بره پلتۍ ووهله، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول، دواړه وره ته نږدې کېناستل.
برېتور سړي وويل:
_زامن مې دي.
يوه شېبه ټول غلي ول، وروسته برېتور سړي چوپتيا ماته کړه :
_د کوم ځای يې؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
_د ګودر د کلي.
نوم دې څه دی؟
_شېرمحمد.
_څه کاروبار؟
شېرمحمد په لړزانده غږ وويل:
_غريبي ده ! اوړی دهقاني کوم، ژمی هم کاربزونه کېندم.
سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنګ ته وکتل، تبر ته يې لاس ور رسېده.
برېتور سړي وويل:
_کلی مو خبر دی؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته وکتل.
سړي وويل:
_کليوال مو په دې پوهيږي چې ته دلته راغلی يې؟

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ـنه ! صيب.

ـدا ور مالومه وه چې ګلاب د کوم ځای دی؟

ـنه ! که خبر وای ، نو تاسو ته يې احوال راليږه، مړې يې په خپل کلي کې امانت نه ايښوده.

برېتور سړي سړه ساه واخيسته، ويې ټوخل. ورو يې وويل:

ـ بټوه او ګوتمۍ دې له کومه کړل؟

ـصيب ! کارېز مې کېنده، مړی مې ولېد.

برېتور سړي وخندل:

ـاو ځان دې غلی ونيو.

د شېرمحمد سر وځړېد.

سړي وويل:

ـډېرې پيسې وې ! ولې دې راوړې؟

ـصيب ! مور مې مجبوره کړم، ويل يې چې حرام ښه نه دي.

د ماښام د اذان غږ شو.

ټولو خپل څادرونه هوار کړل، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې يې سترګې يوې بلې خواته رغړولې. ده تر نورو ژر څادر ور ټول کړ.

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل، په عمر پوخ برېتور سړی توشکې ته ور وښوېد ، غلی کېناست، وروسته يې وويل:

ـښه تبر دی.

شېرمحمد وخندل:

ـصيب ! د احتياط له پاره مې راوخيست، لېوان ډېر دي.

سړي د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

شيبه وروسته ګردی ځوان کوټې ته راغی، د ګاز بله ډبه يې په غولي کېښوده، بېرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژيړې ګړۍ ته وکتل، په تاخچه کې ايښې راډيو يې ور واخيسته، ستن يې تاو کړه، نطاق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.
د برېتور سړي پلنې شونډې وخوځېدې:
_پکر (فکر) نه کوم. دا کوپار اډې غواړي.
شېرمحمد غلی و.
سړي وويل:
_ته څه پکې وايې؟
شېرمحمد وخندل:
_صيب ! نه پوهيږم.
سړی غلی شو.
راډيو چالانه وه. د ګاز له سورې سپينې جالۍ شنه، تېره لمبه راوتله.
له تيارې سره ډوډۍ راوړل شوه، ښوروا وه، په پلاستيکي غاب کې ګرد اخيستل شوې پياز پراته ول، په پيازو کې د چاړې تورې خيرې له ورايه ښکارېدلې.
له ډوډۍ وروسته، پلار او دوه زامن ولاړ شول، چای يوه ماشوم راووړ، شېرمحمد ګوښی و.
ناوخته د کوټې دروازه خلاصه شوه، په ونه لوړ ځوان يوه زړه بړستن پر توشکه واچوله، د ګاز ډبه يې ور واخيسته، چوپه خوله، له کوټې ووت.
شېرمحمد څادر هوار کړ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته يې بالښت ور واخيست. په بړستن کې ننوت، د بړستنې سوړ بوی ته، ساه يې

بنده شوه، بېرته یې سر لوڅ کړ، غوږ یې ونیو، د سیند د څپو نرۍ شنهارۍ اورېدل کېده، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.
بیا یې یو غږ واورېد، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل، شېرمحمد ورو ولاړ شو، تر اورسۍ یې د باندې وکتل، تیاره وه، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوټې دروازې ته ورغی، زولفۍ یې کړه، بېرته په خپل ځای پرېووت، تبر یې په بړستن کې ننه ایست.
یودم د کوټې په پرده ژېړه رڼا ولګېده، شېرمحمد ورو ورسۍ ته ورنږدې شو، په کلا کې بل څراغ ګرځېده. شېرمحمد په ځیر ورته کتل، د څراغ پلېته ټیټه وه، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې، څراغ یوه شېبه تاوېده، وروسته په یوه کوټه ننوت.
شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې.
ځان یې په خطر کې لید، خو نه پوهېده چې ولې؟
دی تر ډېره وېښ و، وروسته خوب پرې زورور شو.

(۸)

شېرمحمد سترګې رڼې کړې، شور او زوږ و، د باندې یې وکتل، سپیدې چاودلې وې، په یوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله، غږ له هماغه کوټې راووت.
یودم کوکه شوه، یو څوک له کوټې راووتل، نجلۍ وه، د کلا د لویې دروازې خواته یې منډه کړه، ټکرۍ یې له سره ولوېد. له کلا ووته.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

د کوټو ورونه خلاص شول، واړه ، زاړه د باندې راووتل، ډېر نارينه غږ يې واورېد:

ـمه يې پرېږدی !

دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه.

شېرمحمد په بيړه د کوټ په لستوڼو کې لاسونه ننه ايستل، لونګۍ يې وتړله، تبر يې ور واخيست.

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـڅه ټکه راپرېوته !

شېرمحمد ورسی ته ورغی، تورسرې او ماشومان تر برېټور سړي را تاو ول، سړي ښکاري ټوپک ته کارتوس ور اچاوه.

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينګې يې لړزېدل، لاره ورنه ورکه وه.

د وره درب شو ، د سړي له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:

ـدروازه خلاصه که !

شېرمحمد تر اورسی ووت، پلاستيکي بوټونه يې ور واخيستل، ښځو چيغې کړې، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل، ټوپک ته لاسونه ور لوېدلي ول، په هوا کې تاوېده، برېټور سړي زورونه وهل..

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غنمو کې يې منډه واخيسته، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخڅه ورغی، تر دېوال واوښت، باغ و، په کتار لوڅو ټيټو ونو کې يې منډه کړه، په ورانه کې يې نری درد تير شو ، ولوېد ، څنګ ته له ځمکی راوتلی ولاړ لرګی کوږ شو ، ورانه ته يې وکتل، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و.

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

بيرته ولاړ شو، لاندې لويې، هسکې ډبرې وې، ور هاخوا د سيند څپې پر کمره لګېدې، شنهارى يې خوت، د اوبو پر سر سپين ځګونه روان ول.
شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو، د دوو لويو تيږو تر مينځ غلى کېناست، د کلا خواته يې وکتل، څوک نه و.
سړه سا يې واخيسته، لپه يې جوړه کړه، رڼې اوبه يې پر مخ وڅڅيدې. بېرته يې يوې لويې تيږې ته ولې ولګول، سيند ته يې وکتل، سپين ځګونه سره اوښتل...
شېرمحمد ولاړ شو، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ. يو ځاى ودرېد، له ځمکې يې يوه ښځينه پلاستيکي چوټه (څپلکه) ور پورته کړه، نوې وه، تلى يې په ختو ککړ و. شاوخوا يې وکتل، سترګې يې رډې راوختې، د مخامخ کمره پر سر يوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه، ټکرى يې نه و، ټټر يې راوتلى ښکارېده، اسمان ته يې کتل، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول.

شېرمحمد منډه ور واخيسته، نجلۍ ټوپ کړل، لاندې په سپينو ځګونو کې ننوته. سرې خپل څادر، پټکى او تبر پر ځمکه واچول، کوټ يې وېست، په يوه هسکه ډبره وخوت. روانو ځګنو اوبو تور غونچه ويښته ورسره وړل.
ټوپ يې کړل، پر سر يې سرې اوبه ور واوښتې، غوږونه يې ډب شول، پښې يې ووهلې، د بوټونو تلي ځمکې ته نه رسېدل.
اوږه يې له يوې لويې تيږې سره ولګېده، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځګونو راويست، شاوخوا يې وکتل، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

لاس يې ور وغځاوه، څپې يو ګز شا ته يووړې، ډوب شو، اوبه يې تېرې شوې، يوځای يې پښه له ځمکې سره ولګېده، د بوټونو پر تليو يې زور راووست، سرته راوخوت، ويې ټوخل، نجلۍ دوه ګامه ليرې، ځګنو څپو اخيستې وه.

شېرمحمد په بېړه پښې ووهلې، يوه توره ډبره په مخه ورغله، ځان يې څنګ ته کړ، ښی لاس يې ډبرې ته برابر شو، ټېل يې وهله، کيڼ لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو.

پشهاری ډېر شو، سرې مخامخ وکتل، لاندې سيند سره راټول و، تکې تورې لويې ډبرې ښکارېدلې، په مينځ کې يې سپين ځګونه روان ول، غرمبهاری يې خوت.

شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو، څپه راغله، پښې يې ووهلې، له ځمکې پورته شو، يوې تېرې تيږې ته يې لاس ور واچاوه، ګوتې يې د تيږې يوې راوتلې برخې ته سيخې شوې، هماغه ځای يې ټينګ ونيو، په کيڼ لاس يې زور راووست، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه، د هغې سر وځړېد، لانده پيچلي وېښتان د سرې پر مخ او غاړه راپرېوتل.

ځای ښه و، اوبه د تيږې دواړو غاړو ته وتلې، وچه څلور_ پينځه ګزه ليرې وه.

شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته،. د نجلۍ ټټر يې خپلې کيڼې اوږې ته برابر کړ، پر ښي لاس يې زور راووست، تر نامه له اوبو پورته شو، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيخه شوه، هسک شو، تر مخامخ راوتلې تېرې تيږې يې لاس راوګرځاوه، پښې يې پر ځمکه ولګېدې، مخکې لاړ، د څنډې اوبه مړې وې، وچې ته وخوت.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

نجلۍ یې پر یوه هوار ځای پربیسته، په بیړه یې ورته وکتل، سترګې یې پټې وې، پر سپین تندي یې له اوبو سره ګډه، نرۍ وینه روانه وه.
تر ولیو یې ونیوله، کش یې کړه، پر یوه هواره شیب داره ډبره یې پړمخې پربیسته، د نجلۍ له خولې رنې اوبه وځښېدې، زګیروی یې شو، ببسده پربوته.
شېرمحمد کلي ته وکتل، څوک نه و، منډه یې کړه، د سیند پر ژۍ مخ پورته لاړ، کوټ، تبر، څادر او خلاصه ول ول لونګۍ لیرې پراته ول.
سړي خولۍ پر سر کړه، تبر، کوټ او لونګۍ یې په څادر کې واچول، بېرته مخ کښته روان شو. نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه، د ټټر تنۍ یې خلاصې وې، تور اوږده بانه یې سره سرېښ ول.
شېرمحمد څادر پرې هوار کړ، یخني وه، ژامې یې ولړځېدې، شاوخوا یې وکتل، زړه یې ولوېد، پورته په پټي کې یو څوک ولاړ و.
شېرمحمد پړمخې پرېووت، یوې ډبرې ته ور وښوېد، کېناست، تر څنګ یې وکتل، سړي د اغزن سیم رنګې پایې ته وچې سترګې نیولې وې. یودم لاندې ډبرو ته راکښته شو.
شېرمحمد په بیړه نجلۍ ته وکتل، له ورایه ښکارېدله. وروروروښوېد، نجلۍ یې د هسکو تیږو مینځ ته ور کش کړه، غلی کېناست. سر یې پورته کړ. د زړه دربا یې ډېره شوه، سړی څلور پنځه ګامه لیرې و، ژېړه وربښمینه لونګۍ یې تړلې وه، د سهار په خړه کې یې پنډ برېتونه له ورایه ښکارېدل، په لاس کې یې ښکاري ټوپک نیولی و.
له پورته دوه تنه راغلل، یو یې ټیټ شو، د اوبو له ژۍ یې یوه چوټه (څپلکه) ورپورته کړه، دواړه ودرېدل، برېتور سړی هم ورغی، له ونې

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ټیټ ځوان کمره ته ګوته ونیوله، دوی خبرې کولې، غږ یې نه راته، د ښځو غږمبهاری خوت.

درې سره مخ کښته را روان شول، شېرمحمد ټیټ شو، د دوو تیږو تر مینځ په یوه چوله کې ننوت، نجلۍ وټوخل، سړي یې پر خولې لاس کېښود، ساه یې تر پزې راوخته.

غوږ یې ونیو، د ښځو له غږ سره خبرې ګډې وې، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر څنګ تېر شول.

شېرمحمد سر پورته کړ، درې تنه د سیند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل.

یودم خرهاری شو، شېرمحمد په بیړه لاندې وکتل، د نجلۍ شنې، غټې سترګې رډې راختلې وې، لغتې یې وهلې.

سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس لیرې کړ، نجلۍ ژوره ساه واخیسته، چیغه یې کړه، شېرمحمد یې پر خوله لاس کېښود، سر یې هسک کړ، درې تنه مخ کښته روان ول.

ناڅاپه یې ګرېوان وشلېد، لاندې یې وکتل، د نجلۍ ګوتې یې په ګرېوانه کې بندې وې.

شېرمحمد په غوسه وویل:

ـ وژنې مې !

د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې.

شېرمحمد وویل:

ـ خوشې کوم دې، خو په یوه شرط، چیغې به نه وهې؟

د نجلۍ تور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولې لاس لیرې کړ. نجلۍ په بیړه ولاړه شوه، سړي تر مټ ونیوله، په شدت یې لاندې کش کړه، نجلۍ کېناسته، شېرمحمد وویل:

_د خدای له پاره، مه مې پرې وژنه!

نجلۍ شاته شوه، ولې یې ډبرې ته ولګول.

شېرمحمد ځادر ور واچاوه، نجلۍ ځان پکې وپیچه، غلې کېناسته.

سړي وویل:

_د کور وال دې در پسې ګرځي.

نجلۍ غلې وه.

سړي غړۍاوږده کړه، لیرې د لویو ډبرو په مینځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وویل:

_ته لیونۍ یې؟

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. یودم یې کوکه کړه، د سیند د څپو خواته یې منډه واخیسته.

شېرمحمد په بیړه ولاړ شو، د نجلۍ ګرده لنده لمن په ګوتو ورغله، دواړه پړمخې پرېوتل، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولګېدل، نری درد یې په سر کې تیر شو.

نجلۍ چیغه کړه!

_خوشې مې که!

سړي تر مټ ټینګه نیولې وه. نجلۍ ژړل.. د سیند خواته یې زورونه وهل...

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ژړا یودم غلې شوه، سړي ورته وکتل، د نجلۍ خوله سپینو ځګونو نیولې وه، سترګې یې پټې وې.
شېرمحمد سړه ساه ویسته، د نجلۍ مټ یې پرېښود، ستوني ستغ اوړېد وغزېد، لمرد لیرې غره د څوکو سپینې واورې ځلولې.
سړی یخنۍ واخیست، ولاړ شو، د کوټ په لستوڼو کې یې لاسونه ننه ایستل، ځنځیر یې کش کړ. پزې ته یې لاس ور وواړ، وینې وه.
شېرمحمد حیران و، نه پوهېده چې څه وکړي، لاره ورنه ورکه وه.
نجلۍ ته نږدې کېناست، نجلۍ وخوځېده، سترګې یې رڼې کړې، سړي ته یې وکتل، کېناسته، سر یې پر ځنګانه کېښود، د تورو پیچلو وېښتو څوکې یې پر ځمکه و لګېدې، یودم یې په چیغو چیغو وژړل.
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل.
د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنیو برخو لګېدلې، لاندې سیند په سیوري کې روان و. نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد کلي ته وکتل، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول، له ځینو بامونو تور لوګي پورته کېدل، لیرې یو ماشوم په رمې پسې روان و، تور سیرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل.
بېرته یې نجلۍ ته سترګې ور واړولې، هغې ژړل...
شېرمحمد وویل:
ـ بس که نور!
نجلۍ سر پورته کړ، د شنو غټو سترګو سپین یې سرو رګونو نیولي وو، ګلابي بغور (غومبري) یې لانده ښکارېدل، د نرۍ پزې څوکه یې سره وه.
شېرمحمد وویل:

ـ ګوره ! زه ملا نه یم، خو له ملایانو مې اورېدلي چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي.
نجلۍ یودم کوکه کړه:
ـ هغوی مې ورور وژلی.
د سړي لینګې ولړزېدل.
نجلۍ په چیغو چیغو ژړل...
ښه شېبه ووته، ډېرو تک تور اوږده سیوري پیدا کړل، د سیند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه.
شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه، تبر یې ور واخیست، ویې ویل:
ـ زه نو ځم.
نجلۍ په بیره ورته وکتل، سلګۍ یې شوې، ورمېږ یې کوږ کړ، څپې په تورو ښویو تیږو لګېدلې.
سړي وویل:
ـ لیونتوب مه کوه !
نجلۍ سیند ته کتل... یودم ولاړه شوه. سړی یې تر مخ ودرېد. د هغې ژړا زوره ونیوه، چیغه یې کړه !
ـ ته مې هرات ته بیایې؟
د سړي ځنګنونو پړک واخیست.
نجلۍ په بیړه د کیڼ لاس لستوڼی ور ټول کړ، څلور ژیړ بنګړي ښکاره شول، په غریو کې یې وویل:
ـ سره زر دي، ټول یې ستا، خو د خدای روی ومنه ! ما تر هراته ورسوه !
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل....

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د نجلۍ په سترګو کې نا امیدي راټوله شوه، ګام یې واخیست، شېرمحمد څنګ ته شو، نجلۍ پر یوه هواره ډبره ودرېده، اوبو ته یې وکتل، سترګې یې پټې کړې.

شېرمحمد تر مټ ونیوله. نجلۍ چیغه کړهَ

ـلاس مې پرېږده !

ځنګنونه یې پر هواره تیږه ولګېدل، په چیغو ـ چیغو یې وژړل.

شېرمحمد وویل:

ـزه غریب سړی یم، بدنامې ده، بدي نه شم کولای.

نجلۍ هماغسې ژړل...

شېرمحمد یودم تر لاس ونیوله، کش یې کړه، دواړه په ولاړو تیږو کې کېناستل، نجلۍ په حیرانی ورته کتل، څادر یې په غاړه کې پروت و.

شېرمحمد د کلي خواته ګوته ونیوله، لیرې پر پوله کتار کلیوال روان ول. له یوه سره د موټر له هوا ډک ټوپ ښکارېده، ډله د سیند خواته راتله، تر مخې یې پنډ برېتور سړي ګامونه اخیستل.

شېرمحمد په وارخطایي وویل:

ـله دې ځایه باید لاړ شو.

نجلۍ چیغه کړه:

ـځم، ټولو کلیوالو ته وایم چې ورور یې راوژلی.

ولاړه شوه.

شېرمحمد تر لاس ونیوله، په غوسه یې وویل:

ـ ته به له ژونده سترې یې، خو زه مور او ورور لرم، که دواړه سره ووینې، خدایکه مو وینه ځمکې ته پرېږدي.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

نجلی ووېل:

ـته مې هرات ته بیايې؟

ـهو !

نجلی کېناسته، ډکې سرې شونډې یې وخوځېدې:

ـتا قول راسره وکړ !

شېرمحمد روانو کلیوالو ته کتل... یودم یې په وارخطایي ووېل:

ـ له دې ځایه باید لاړ شو.

نجلی ووېل:

ـهلته تلی شو ؟

شېرمحمد ور ته وکتل، هغې پورته په پټې کې خړې ولاړې کوټې ته ګوته نیولې وه.

نجلی ووېل:

ـد اوبو پخوانی ژرنده ده.

سړي په ځیر کوټې ته وکتل، ژور لښتی د لرګي تر ناوې پورې غزیدلی و. دواړه په لویو ډبرو کې کړوپه ملا روان شول. لښتی وچ و، مازې څنډو ته یې کمه واوره پرته وه. مخ پورته لاړل، د اوږدې لرګینې ناوې لاندې تېر شول، شېرمحمد غړی اوږده کړه، کلیوال تر دېوال پټ ول، په بیړه یې ځانونه کوټې ته ورسول.

کوټې ور نه درلود، دېوالونه یې سوري ول، له بامه هم څو ځایه رڼا رالوېدله.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

نجلۍ کونج ته غلې کېناسته، سر يې ورته وکښته، له خيرن څادره سپين مخ، تر شنو غټو سترګو راګرځېدلي تور اوږده بانه او پر تندي پراته پيچلي لانده ويښته را وتلي ول.

شېرمحمد ديوال ته مخ ور نږدې کړ، له يوه سوري څخه يې د باندې وکتل ، کليوال د سيند پر ژۍ مخ کښته روان ول، ټولو اوبو ته کتل، د پنډ برېتور سړي چپلکه په لاس کې وه.

شېرمحمد وويل:

ـ هغوی فکر کوي چې ته مړه يې.

نجلۍ غريو واخيسته، سلګۍ يې شوې، يودم يې وژړل.

دوې توتکۍ کوټې ته ور ننوتې ، يوې يې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه، غچا يې شوه، بېرته له وره ووتې.

نجلۍ په ژړا کې وويل:

ـ کاشکې مړه وای.

سړي هماغسې کليوالو ته کتل...

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:

ـ تا قول راسره کړی، تر هراته به مې بيايې !

شېرمحمد ورته وکتل، تندی يې تريو شو ، په نيولي غږ يې وويل:

ـ زه کور لرم، خلک به څه وايي چې پردی نجلۍ يې راتښتولې ده .

د نجلۍ ژړا زور ونيو:

ـ د خدای روی ومنه ! تا قول راسره کړی .

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

ـ نه !

نجلۍ چیغه کړه !
ـ غیرت لرې !
ولاړه شوه.
شېرمحمد په وره کې ودرېد.
نجلۍ په غریو کې وویل:
ـ لار راکه !
سړی په خبره کې ورولوېد:
ـ سمه ده، بیایم دې.
ـ ته دوروا غ وایې !
د سړي په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـ د غزني په اولیاوو لو (قسم) درته خورم.
نجلۍ بېرته کونج ته غلې کېناسته.
شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو، لیرې، تر هسکو تیږو ور هاخوا د کلیوالو سرونه مالومېدل.
د سړي شونډې وخوځېدې:
ـ د غزني تر ښاره دې بیایم، د هرات موټر ته دې ور خیژوم. نور به په خپله ځې.
نجلۍ ولاړه شوه.
شېرمحمد چیغه کړه !
ـ تر هراته درسره ځم. سمه ده؟
نجلۍ کېناسته.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد پټکی پورته کړ، پر پکه ککرۍ یې له خیرو ډک نوکان تېر کړل، له ځان سره یې وویل:

ـ اجب جنجال راته پیدا شو.

نجلۍ ورو ورو ژړل...

شېرمحمد په غوسه وویل:

ـ هرات ته څه بلا غواړې؟

نجلۍ غریو واخیسته.

ـ هلته مې خور ده.

سړي ورته وکتل، په ملنډو یې وویل:

ـ په لوڅو پښو هرات ته ځې.

نجلۍ پر خپلو سپینو پښو د څادر پیڅکه ورکش کړه.

شېرمحمد وره ته ورنږدې شو، مخامخ یې وکتل، ورو یې وویل:

ـ موږ باید په ډبرو کې مخ پورته لاړ شو، که تر هغې مخامخ ټیټې غونډۍ واوړو، خبره خلاصه ده.

ورو له کوټې ووت، لښتي ته کښته شو، شاته یې وکتل، نجلۍ ورپسې وه، شېبه وروسته دواړه د سیند پر غاړه لویو ډبرو ته ورسېدل. مخکې لاړل. اوبه په ټیټه کې رواني وې، پورته تر تیږو ور هاخوا یو اځې د کلي د هدېرې، شنې، زرغونې شناختې ښکارېدلې.

دوی ګړندي ګامونه اخیستل، تر غونډۍ پورې څوک نه ول، یوځای یوه بوډا د سیند پر غاړه غواوې اوبه کولې، دوی یوه شېبه د ډبرو په مینځ کې کېناستل، بوډا له غواوو سره پورته پټیو ته وخوت، شېرمحمد او نجلۍ د غونډۍ تر څنګ شیلې ته منډه کړه.

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

پورته لاړل، تر غونډۍ راتاو شول، مخامخ يې منډه واخيسته، د سيند د څپو غږ ورو ورو ليرې کېده.
شېرمحمد مخکې و، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلۍ لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر يوې ټيټې غونډۍ واوښت، په يوه لويه ډبره کېناست، شاته يې وکتل، نجلۍ ليرې وه.
شېرمحمد ژوره ساه واخيسته، تر څنګ يې وکتل، د کلي څنډه ښکارېدله، کورونه په ټيټه کې پراته ول، د شنو څلور کونجه پټيو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې برېښيدلې، سيند کوږ، ووږ روان و.
مخ يې وګرځاوه، نجلۍ په يوه هواره ډبره ناسته وه، سر يې ځوړند و، تېزه تېزه سا ه يې وهله...
شېرمحمد ولاړ شو. نجلۍ په بيړه ورته وکتل، په خواره خوله يې وويل:
ـ د خدای له پاره، يوه شېبه دمه کوم.
سړي حرکت وکړ، د غونډۍ په پيڅکه کې مخ کښېناسته لاړ. شاته د نجلۍ د ساه ايستلو غږ اورېدل کېده.
نجلۍ اخ کړل، شېرمحمد ور وکتل، ناسته وه. د کيڼې پښې غټ نوک يې پورته ولاړ و، له بټې (غټې) ګوتې يې وينې روانې وې.
سړی په يوه تيږه کېناست، تندی يې تريو شو، په غوسه يې وويل:
ـ کمه لاره نه ده، په لوڅو پښو نه شې تلی.
نجلۍ خپله پښه ټينګه نيولې وه.
شېرمحمد ولاړ شو، نجلۍ نا امېده ورته وکتل، د سړي لمر سوځولي تور تندی ګونځو ونيو، په خشکه يې وويل:
ـ يوه ورځ مزل لرو.

ليکوال: نصيراحمد احمدي

حرکت يې وکړ، نجلۍ ګوډه_ ګوډه پسې روانه شوه.
دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پيڅکه کې ګامونه اخيستل، سيورو ته ځای ځای واوره پرته وه، خو لمر ته غونډۍ توري وې، کله کله به نوی رابوټيدلي ژېړ ګلان په مخه ورغلل، ترخو او اغزو وړې پانې کړې وې، ځای ځای به سپين پتنګان له بوټو پورته شول.
پاو وروسته سړی د غونډۍ سر ته وخوت، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نيمايي کې وه. کله کله به ودرېده، پورته به يې وکتل، په لويو ډبرو پسې به يې لاس ونيو، بېرته به يې ګام واخيست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و، سوړ باد چلېده، لمر ته سپينې وريځې ور رواني وې.
ښه شېبه ووته، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده، دې تېزه تېزه ساه وهله، د کينې پښې ټولې ګوتې يې په وينو سرې وې.
نجلۍ څنګ ته کېناسته، سړي ورته وکتل، هغې له پوندې ازغی ايست، پر سپين تندي يې مړه خوله پرته وه.
شېرمحمد د خپل کوټ ځنځير کش کړ، ويې ايست، د تبر تېره څوکه يې د کوټ د لستوڼي د اوږې برخې ته سيخه کړه، لستوڼۍ بيل شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
سړي لستوڼی په مينځ کې نيم کړ، بوټونه يې وابستل، پرته له دې چې سر پورته کړي، ورو يې وويل:
_ څادر.
نجلۍ څادر ور وغورځاوه، لوڅ سر د يوې تيږې شاته کېناسته.
سړي له څادر څخه څو نرۍ تراڼې وايستې.
شېبه وروسته ولاړ شو، ورو يې وويل:

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـتلې شم.

نجلۍ غږۍ اوږده کړه، سرې خپلو پښنو ته د کوټ لستوڼي ور اغوستې وو، د څادر نرۍ تراډې ترې تاوې وې.

نجلۍ وخندل، شېرمحمد په بېړه ورته وکتل، د هغې سپین غاښونه ښکارېدل، یودم یې سرې ډکې شونډې سره ورغلې، په شنو سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې، غلی کېناسته.

شېرمحمد پر ځمکه پراته بوټونه په پښه ووهل، ورو یې وویل:

ـدا په پښو که.

روان شو.

نجلۍ یوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه، د کیڼې پښې بټه ګوته یې پرې وتړله، پلاستیکي ازاد بوټونه یې په پښو کړل، په څادر کې یې ځان وپیچه، ګام یې واخیست، تر لوڅو پښو ښه ول.

دوی ښه شېبه مزل وکړ، اسمان وریځو نیولی و، سوړ باد چلېده.

پاو ووت، اسمان وغړمبېد، پر ځمکه د باران څاڅکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه، د پټېدو ځای نه ښکارېده.

دواړه روان ول، د شېرمحمد په پښو پسې په ختو لړلې اوږدې تراډې کرښېدې. یو ځای هسکې تیږې په مخه ورغلې، ورننږدې شول، یوه پلنه تیږه د دېوال غوندې ولاړه وه، ولې یې ورته ولګول، د باران څاڅکې یې تر پښنو پورې رسېدل.

شېرمحمد څړېدلې ټوټې ور پورته کړې، کلکې غوټې یې ور واچولې، نجلۍ ته یې وکتل، په لانده ، لنډ څادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې یې لړزېدې...

شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو یې وویل:
ـنوم دې څه دی؟
ـتورپیکۍ.
ـخور دې په هرات کې واده ده؟
ځواب یې وانه وربد.
شېرمحمد سر پورته کړ، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
سړي ببرته ځمکې ته وکتل.
تورپیکۍ وویل:
ـهو.
یو دم غریو واخیسته، سلګۍ یې شوې، په ژړغوني غږ یې وویل:
ـزما ورورکی دې څنګه پیدا کړ؟
شېرمحمد په بېړه ورته وکتل، نجلۍ پورته وریځو ته شنې سترګې نیولې وې، په سپینه زنه پورې یې رڼه اوښکه ځړېدله.
سړي ببرته ځمکې ته وکتل:
ـپه کاربز کې!
ـخراب شوی و؟
شېرمحمد وویل:
ـوږې یې؟
ـنه.
ـځو؟
تورپیکۍ هماغسې وربځو ته کتل.
شېرمحمد وټوخل:

ـناوخته دی.
نجلۍ په غریو وویل:
ـاخر یې په بلا وخوړ.
غلې شوه، بېرته یې شونډې وخوځېدې:
ـډېر مې ورته وویل چې له تره لیرې ګرځه، نه یې منله، خپل حق یې غوښت.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
ـد څه شي حق؟
د تورپیکۍ سلګۍ شوې:
ـورور مې د پلار یو زوی و، د نیکه ډېر جایداد ور رسېده، ځمکه، باغ، کلا، په هرڅه کې باید سم نیمایي پرې اچول شوی وای.
ـپلار دې مړ دی؟
نجلۍ سر ه ساه وابسته:
ـهو ! دا څلور کاله مخکې خبره ده، په کوټه کې سره ناست وو، تره مې ښکاري ټوپک پاکاوه، ډز شو، پلار مې په زړه ولګېد، ځای په ځای یې ساه ورکړه، تره مې ژړل، ځان یې له ځمکې ځمکې ویشت، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده یې د توپک خوله ور اړولې وه.
تورپیکۍ غلې شوه.
شېرمحمد وویل:
هماغه بربتور سړی دې تره دی؟
ـهو.
او هغه دوه نور هم د تره زامن؟

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تورپيکۍ اوږده باڼه سره وروستل.

شېرمحمد وويل:

ـورور دې واده درلود ؟

ـنه ! تر پينځه ويشت کلنۍ اوښتی و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی، وخت شته. يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډبو ويست، ورور مې سرې وينې کورته راغی، ټوپک يې پسې غوښت، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوځه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي، نه يې منله، پښو ته ور ولوېدم، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځې. د لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه ګۍ ورکړه، په هماغه ورځ ښار ته لاړ، کله چې بېرته راغی، څو نوټونه يې راوښودل، ويل يې، ډالر دي، ډېر ځای نه نيسي، له غلو نه يې په اسانۍ پټولی شي.

تورپيکۍ سړه ساه واخيسته، غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

ـله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی؟

نجلۍ يودم ټکان وخوړ، چيغه يې کړه، څادر يې وغورځاوه، غاړې ته يې لاس کړ، خړه، وړه څرمښکۍ په ځمکه ولوېده.

شېرمحمد وخندل:

ـبې ازاره ده، ته ورته وګوره ! د يخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی.

تورپيکۍ ځمکې ته کتل، څرمښکۍ په يوه لويشت لوړ ځای نه شوای ختلی، وړې ژېړې پښې يې خوځولې...

نجلۍ بېرته په څادر کې ځان ونغاړه، غلې کېناسته.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

شېرمحمد وويل:

ـ له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی؟

تورپېيکۍ سره ساه واخيسته، ورو يې وويل:

ـ د سهار اور زه بلوم، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوېښېږم، اول به تناره ته تلم، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختې خوب نه راته، دالان ته لاړم، په تناره کې مې له بېګانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم، له کاوړه (غوسې) ډک غږ مې واورېد، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و، ويل يې چې ګلاب يې بايد تر خاورو لاندې کړی وای، ولې يې په کارېزه کې اچاوه.

تورپېيکۍ غلې شوه.

شېرمحمد په بيړه وويل:

ـ بيا؟

نجلۍ غريو واخيسته:

ـ زړه مې تر خولې راووت، دروازه مې خلاصه کړه، تره او د تره دواړه زامن يې ناست ول، په غولي زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.

شېرمحمد وويل:

ـ باران ودرېد، نه ځو؟

نجلۍ څرمښکۍ ته وچې سترګې نيولې وې، شونډې يې وخوځېدې:

ـ د تګ په وخت يې له پلاره پاتې دوې ګوتمۍ هم ورسره واخيستې، ويل يې چې نابلده دی، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته، تر ډېره يې په غېږ کې نيولې وم، ژړل يې، مساپري ته يې زړه نه کېده.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د ورور له تګه وروسته مې د تره زامن هم په ټپ ټپ (موټرسایکل) سپاره شول، تر ماښامه ورک ول.
شېرمحمد ولاړ شو، د کوټې په لستوڼو کې تړلې پښې یې په خټه کې ننوتې. ورو یې وویل:
_ځو !

(۹)

شپه وه، پورته رانه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرګینې زړې دروازې ته ډبره ونېوله، شېبه وروسته یې د ورور خوبولی غږ واورېد:
_څوک یې؟
_زه یم، شېرمامد !
ځنځیر وشرنګېد، دروازه خلاصه شوه.
باز محمد وویل:
_لالا ! ناوخته شوې، د ادې مې اند بېښنه وه.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
_ځه ! څراغ بل که !
د هلک حیران غږ یې واورېد:
_ته څه کوې؟
هیڅ ! اودس ماتي ته تېرېږم.
هلک منډه کړه، پر چوتره وخوت.
شېرمحمد ورو وویل:
_راځه !

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تورپیکۍ انګړ ته ورغله، په مخامخ کوټه کې ځراغ ولګېد، دواړه په بیړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي بټۍ تاو کړه، سپینه رڼا په تورو لوښو او کاسو ولګېده، د تناره پر سر تېغنه پرته وه، یو ګړۍ دېوال ته ولاړ و، ځنګ ته څو ناولې پیالې ایښې وې. په غاب کې پاتې، یخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وویل:

ـ یوې خواته پرېوزه، سهار په خړه کې به ځو، هیڅوک هم نه خبرېږي.

په بیړه له دالانه ووت، په چوتره کې یې له پښو تاو شوې ټوټې خلاصې کړې، بام ته یې واچولې، کوټې ته ورغی.

مور یې په بړستنه کې ناسته وه، د ککرۍ په برخه کې یې ټکرۍ ځیرې و، راوتلي خیرن، ببر وېښته یې پورته ولاړ ول.

ښځې په وارخطایي وویل:

ـ اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

ـ باران و، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حیرانه غږ یې واورېد:

ـ لالا ! لستوڼی دې نشته.

سړي په بیړه کوټ ویست، کونج ته یې واچاوه. په خندا یې وویل:

ـ هسې ! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

ـ جنګ دې کړی؟

ـ نه.

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

هلک وويل:

ـڅادر دې چېرته دی؟

شېرمحمد وارخطا شو:

ـپه، په چوتره کې مې واچاوه، لوند و.

ښځې وويل:

ـامانت دې ور وسپاره؟

شېرمحمد وخندل:

ـهو.

ـڅه يې ويل، د مړي د ورېلو له پاره څه وخت راځي؟

ـخدای خبر! ژر.

ښځې برېستن ليرې کړه، ورو يې وويل:

ـ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د سړي رنګ والوت:

ـنه! وږی نه يم.

ـزويه! الوګان تيار دي، په تناره کې به يې ټيټ کم، ژر تود برېږي.

شېرمحمد وخندل:

ـموړ يم، زړه ته مې نه کيږي، د مړي خپلوان ښه خلک وو، ويې نازولم، سهار يې په پاستي کې لږ کوچ هم راته ونغاړل، ويل يې چې ستړې لاره ده، وږی به شې.

ښځه ولاړه شوه.

د شېرمحمد تندی تريو شو:

ـوږی نه يم.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ښځې يوه زړه برستنه پر توشکه هواره کړه.

شېرمحمد اوږد وغزېد ، ځراغ ته يې ور پوکړل، ورو يې وويل:

ـ ادې ! سهار وختي يو چېرې ځم.

د ښځې حيرانه غږ يې واورېد:

ـ چېرته؟

سړي وخندل:

ـ يو پخوانی ملګری مې وليد ، د مالونو سوداګر دی، له هزاره جاته غواوي او پسونه راولي، ويل يې چې دا ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نيت لرم، راسره لاړ شه، ښه مزدوري به درکم.

ښځې په خواره خوله وويل:

ـ وی زويه ! وخت خراب دی، همدا کارېز کني دې ښه دی، وچه، لنده رارسيږي.

شېرمحمد وخندل:

ـ زړه مه خوره، درې، څلور ورځې وروسته بېرته راځم.

د ښځې خوبولی غږ يې واورېد:

ـ خدای دې له سختيو وساته.

شېرمحمد پر اړخ راواوښت، ورو يې وويل:

ـ ادې ! په کور کې څو روپۍ دي؟

غوږ يې ونيو ، خرهاری اورېدل کېده.

پاو ووت، سړي د کوټې له کونجه برستن ورواخيسته، ورو يې دروازه خلاصه کړه، دباندې سوړ باد چلېده، دالان ته لاړ، د تناره سر لوځ و ، لاندې انګار سره رڼا کوله، تورپيکی تناره ته پښې ورغځولې وې.

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

شېرمحمد برېستنه په غولي کېښوده، ورو يې وويل:

ـهرات ته تګ پيسې غواړي.

د نجلۍ سترګې غړ يې واورېد:

ـيو بنګړی به خرڅ کو.

شېرمحمد په بېړه له دالانه ووت.

(۱۰)

یو دم چیغه شوه:
_بلا !
درب شو، ور له دېوال سره ولګېد، کوټه سرې هوا ونیوله.
شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه، لاسي بټۍ په ګوتو ورغله، رڼا شوه، د کوټې دروازه خلاصه وه، باز محمد غلی په کونج کې ناست و، سترګې یې رډې راختلې وې.
شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:
_څه خبره ده؟
یو دم یې زړه ولړزېد.
د اورلګېد دانه بله شوه، څراغ ولګېد، زړې ښځې په وارخطایي وویل:
_څه ټکه را پرېوته؟
د هلک ژبه بنده شوه:
_به، به، بلا !
چیغه یې کړه !
_په دالان کې بلا ده.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو، د کوټې ور یې پورې کړ، په خشکه یې وویل:
_لوی سړی یې ! بلا له کومه شوه !
ښځې وویل:
_دا نیمه شپه ګوره ! په دالان کې دې څه کول؟
_تږی وم، له ګړې مې اوبه را اخیستې.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

ـ ماغزه مې مه راخوره، ویده شه!

هلک په وېره وویل:

ـ لالا! په کوران که دروازغ درته وایم، په دالان کې بلا ده، پښه مې ورسره ولګېده، زګیروی یې شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ ورور دې ستړی دی، له خوبه یې مه باسه.

ـ ادې! بلا ده.

شېرمحمد چیغه کړه!

ـ چوپ!

هلک په بړستن کې ننوت.

ښځې څراغ ته ور پو کړل.

ښه شېبه ووته، بازمحمد ورو وویل:

ـ ادې! تږی یم.

څراغ ولګېد.

شېرمحمد په بیړه ور وکتل، ښځې ټکری په ویښتو ورکش کړ، ولاړه شوه.

شېرمحمد کېناست، وارخطا یې وویل:

ـ اوبه زه ورته راوړم.

ولاړ شو، د ښځې له لاسه یې څراغ ور واخیست، له کوټې ووت.

تورپیکی پرته وه، د څراغ ژېړه رڼا یې له خیرنې بړستنې په راوتلې سپین مخ لګېدله، سترګې یې پټې وې.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد ګړی کوږ کړ، پلاستیکي بدنې تر نیمایي له اوبو ډکه شوه، ولاړ شو، زړه یې تر خولې راووت.
زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه، سترګې یې رډې راختلې وې، نجلۍ ته یې کتل...یودم یې له خولې ځګونه راووتل، رنګه شوه، سر یې د وره له چوکاټ سره ولګېد.
شېرمحمد منډه ور واخیسته، غبرګ لاسونه یې ترې تاو کړل. تورپیکۍ چیغه کړه، کېناسته، په بیړه یې ځادر ته لاس وروغځاوه.
شېرمحمد زړه ښځه په غېږ کې واخیسته، ورو یې وویل:
_څراغ درسره راواخله.
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل...
سړی له دالانه ووت. نجلۍ څراغ پسې واخیست.
شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېیسته، هلک دېوال ته ولاړ و، په راوتلیو رډو سترګو یې په ګونځې ګونځې ځادر کې پیچلې نجلۍ ته کتل...
د ښځې خرهاری شو، چیغه یې کړه، لاس یې په شدت له دېوال سره ولګېد.
شېرمحمد په بیړه تر دواړو مټو ونیوله. وې ویل:
_پښې یې ټینګې ونیسه!
تورپیکۍ د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه یوه شېبه پورته پورته غورځېده، وروسته ارامه پرېوته. تورپیکۍ په وارخطایي وویل:
_پیریان یې دي؟
کوم ځواب یې وانهورېد.

د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ـتندی يې وينې دی.
شېرمحمد څراغ ور نږدې کړ، ورو يې وويل:
ـ صندوق وګوره، يوه ټوټه پيدا که!
تورپيکۍ لرګين صندوق ته ور وښوېده، دړه يې پورته کړه، بازمحمد په منډه ورغی، نجلۍ يې په څنګ ووهله، هغې پر غولي لاس کېښود.
هلک په بيړه يوه ټوټه ور پورته کړه، شېرمحمد ته يې ونيوله، سړي په خشکه وويل:
ـدا خو پرتوګ دی.
تورپيکۍ په صندوق کې زړې جامې سره وتوشپلې، يو لوی دسمال يې راواخيست، د دسمال يوې څنډې ته غوټه ور لوېدلې وه، خلاصه يې کړه، څو چړموړلې شلګون نوټونه لاندې ولوېدل. دسمال يې سړي ته ونيو، له غولي يې نوټونه ور پورته کړل.
بازمحمد لاس ور وغځاوه، نوټونه يې د نجلۍ له ګوتو ويستل، په صندوق کې يې واچول.
سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ، شا ته يې غوټه ور واچوله، غلی کېناست.
تور پيکۍ وره ته نږدې، خړ دېوال ته ولې ولګول، هلک هم پر صندوق سر ايښی و، نجلۍ ته يې په کرکه کتل.
ښه شېبه ووته، هلک په ناستو وېده و، نجلۍ غولي ته کتل، سړي هم خپلې مور ته وچې سترګې نيولې وې.
وخت ووت، چرګانو نارې وهلې، ملا اذان وکړ.

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تورپيکۍ ورو ولاړه شوه، لاسي بټۍ يې له غولي ورپورته کړه، له کوټې ووته..

پاو ووت، د ښځې زګيروی شو، سترګې يې رنې کړې، شېرمحمد ته يې وکتل، مخ يې د ېوال ته ور وګرځاوه.

سړي وويل:

_ادې ! ته سمه نه يې پوه شوې.

ښځې پزه پورته کش کړه، غريو واخيسته.

د سړي شونډې وخوځېدې:

_زه به ټوله کيسه درته وکم.

ښځې په نيولې غږ وويل:

_دا مرداره دې له کومه کړه؟

ويې ژړل، ديوال ته ور نږدې شوه.

د شېرمحمد تندی تریو شو:

_خبره خو واوره !

ښځې ژړل...

سړی غلی و.

ښځې په ژړا کې وويل:

_ پزه دې را پرې کړه !

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:

_تورپيکۍ نومېږي.

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

_زار (زهر) دې تر خوله سه، شرمېږې نه، نوم يې هم اخلی.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړي چیغه کړه:

ـدا دهغه مړي خور ده، ورور یې تربرونو ور وژلی، دې هم ځان سیند ته واچاوه، له اوبو مې راویسته، بله چاره نه وه، دا باید تر هراته ورسوم، هلته یې خور او سیرې. پوه شوې ! ! !

ښځې خپل سر ته لاس ور ووړ، په نیولي غږ یې وویل:

ـ د خلکو خولې به څنګه بندې کړې، ځوانه نجلۍ دې کورته راوستې، کوم یوه ته به لووې (قسمونه) خورې چې راتښتولې دي نه ده.

شېرمحمد غولي ته کتل.

ښځې وویل:

ـهمدا اوس یې له کوره وباسه !

سړي چیغه کړه !

ـچېرته لاړه شي !

ـبلا مې ورپسې، موږ خو یې ذمه نه ده اخیستې.

شېرمحمد وویل:

ـګوره ادې ! له خدایه ډار په کاردی ! اوس خو رڼا شوه، نه یې له کوره ایستی شم او نه هم چېرته ورسره تلی شم، نن ورځ به ورته وګورو، که خدای کول، سبا به یې د ملا تر اذان مخکې له کوره وباسم، تر هراته به ورسره لاړ شم، ثواب دی، څوک خبریږي؟

ښځه په خبره کې ور ولوېد:

ـولې !له لوټې خو نه ده پیدا ! پلارګنۍ لري، ته یې بدي کولای شې؟

ـهغوی فکر کوي چې مړه ده، نه خبریږي.

ښځه ورور ورو سونګېدله...

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

بازمحمد وټوخل.

شېرمحمد وویل:

ـوه هلکه ! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي !

هلک وارخطا سترګې ورواړولې.

شېرمحمد چوترې ته لاړ، رڼا وه، په اسمان کې سرخې ښکارېده. سړي په یخو اوبو اودس وکړ، بېرته کوټې ته ننوت.

ښه شېبه ووته، د لمر ژېړې، بېسېکه وړانګې د پردې پر پاسنۍ برخه لګېدلې. زړه ښځه هماغسې پرته وه، سړی په بړستن کې ناست و، هلک هم لرګین صندوق ته ولي لګولي ول، غولي ته یې کتل...

د وره کړپ شو، باز محمد ورته وکتل، تورپیکۍ ګلیمي دسترخوان هوار کړ، پیالې وکړنګېدې، سړي په بیړه له سره بړستن لیرې کړه، پر دسترخوان څو پاستې، پیالې او توره چایجوشه ایښې ول.

تورپیکۍ په ریږدېدلي غږ وویل:

ـبوره مې پیدا نه کړه !

ښځې ورو وکتل، چیغه یې کړه:

ـووزه بېشرمې نجلۍ، په کور هم راګډه شوې !

تورپیکۍ وژړل، په منډه له کوټې ووته.

ښځې بېرته مخ دېوال ته ورو وګرځاوه.

شېرمحمد ورو وویل:

ـبوره را واخله.

باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخیسته، پر دسترخوان یې کېښوده، بېرته په خپل ځای کېناست.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

سړي پاستي ته لاس ور وغځاوه، تود و، يو سوځيدلی ځای هم نه پکې ليدل کېده.
وخت ووت، په دسترخوان درې پيالې ايښې وې، يوائې په يوې کې د چايو شمه ښکارېدله.
شېرمحمد ولاړشو، دالان ته لاړ. هرڅه منظم وو، غابونه پرېمينځل شوي ول، پلاستيکي فرش جارو ښکارېده، په تناره کې اور بل و.
شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کېناست، تورپيکۍ ته يې وکتل، پزه يې د تناره په اېرو توره وه، ورو يې وويل:
_لمر راوخوت، نن تګ نه کيږي.
نجلۍ غلې د ېوال ته ناسته وه.
شېرمحمد سوړ اسويلی ويست.
نجلۍ وويل:
_تاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت، کوټې ته لاړ، باز محمد نه و، مور يې هماغسې پرته وه.
سړی کېناست، پياله يې له چايو ډکه کړه، ورو يې وويل:
_ادې ! ضد مه کوه، چای وخوره !
ښځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه، بازمحمد په وره کې ودرېد، په سترې ساه يې وويل:
_لالا ! ګلمير خبر دی.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د سړي زړه ولړزېد، زړه ښځه په ځای کې کېناسته، سترګې يې رډې راختلې وې.
شېرمحمد وویل:
_له کومه؟
_ویل یې چې کوچیني ورور یې د شپې بولي کړې وې، سهار یې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په سرای کې یې نجلۍ لیدلې وه.
زړې ښځې په غریو کې وویل:
_اوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وخوځېدې:
_ګلمیر پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده؟
شېرمحمد وویل:
_تا څه ځواب ورکړ؟
_هیڅ! منډه مې راواخیسته.
زړه ښځه اوږده وغزېده، سونګی یې شو، بړستن یې پر سرور کش کړه.
دروازه وټکېده، د شېرمحمد رنګ والوت، هلک له کوټې ووت، سړی اورسۍ ته ور ننږدې شو، د انګړ دروازه نیمکښه وه، باز محمد په دروازه کې ودرېد، بیا یې د کوټې خواته منډه راواخیسته، ویې ویل:
_د ګلمیر وره خور ده، وايي چې یو اورلګیت پور راکه!
د انګړ د دروازې غنجا شوه، شېرمحمد په بیړه له ورسۍ ور وکتل، وړه نجلۍ په انګړ کې ولاړه وه، ببر، سره نښتي ژیړ ویښته یې ول، شاوخوايې سترګې اړولې.

سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه، سر یې د باندې ویست، زوروه چیغه یې تر خولې راووته:
ــووزه له کوره !
نجلۍ په بیړه مخ واړاوه، منډه یې کړه، تندی یې ددروازې له پلې سره ولګېد، شا په تخته ولوېده، په ژړا له انګړه ووته.
شېرمحمد په غوسه وویل:
ــد سپي لور یې د جاسوسی له پاره رالیږلې وه.
د ښځې ژړغونی غږ یې واورېد:
ــخپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چیغه کړه !
ــبس که نور ! اوس څه وکم، ځان ووژنم که دا !
ښځې ژړل، باز محمد لړزې اخیستی و.
شېرمحمد په خشکه وویل:
ــولي داسې راته ولاړ یې، سره غرمه دې کړه، بلا وهلی یې، غوا له لوږې مړه شوه.
هلک په بېړه له کوټې ووت.
سړی په خپل ځای کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.
ښځینه غږ یې واورېد:
ــد بازمامد مورې !
زړه ښځه په بیړه کېناسته، ټکری یې په سر سم کړ، په منډه د باندې ووته.
شېرمحمد ورسۍ ته ورنږدې شو، په انګړ کې چاغې ښځې د وړې نجلۍ لاس نیولی و.

د شېرمحمد مور ورمخته شوه، چاغې ښځې په ګیله من انداز وویل:
ــد خدای پار دی، دا نجلۍ نو د وهلو ده؟
د شېرمحمد مور په خواره خوله وویل:
ــد ګل میر مورې ! خدایکه یې لاس ور وړی وي.
چاغې ښځې د وړې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:
ــوی تروري ! دا نجلۍ خو دورواغ نه وایي، تندي ته یې وګوره، ځومره پړسیدلی دی.
زړه ښځه ور مخته شوه، نجلۍ یې پر تندي ښکل کړه.
چاغې ښځې یودم وخندل:
ــهغه نجلۍ ځوک ده؟
زړې ښځې په بیړه وویل:
ــکومه نجلۍ؟
ــوی تروري ! ځان ولې ناګاره اچوې، په خپله مې له بامه ولیده، تکه سپینه، نرۍ نجلۍ وه، په چوتره کې یې پیالې پریوللې.
زړه ښځه وارخطا شوه:
ــهغه، هغه
شېرمحمد په منډه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، چیغه یې کړه !
ــته یې ځه کوې؟
چاغې ښځې په خپل مخ ټکرۍ ورکش کړ، په وېرېدلي غږ یې وویل:
ــوۍ وروره ! پوښتنه خو بد کار نه دی.
شېرمحمد چیغه کړه !
ــپه تا پورې اړه نه لري، ووځه له کوره !

ښځې وړه نجلۍ له لاسه ونيوله، په منډه له دروازې ووته.
زړه ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته، سر يې وځړېد، يو دم يې وژړل.
شېرمحمد ورميږ کوږ کړ. تورپيکۍ د دالان په وره کې ولاړه وه، ځان يې په څادر کې پيچلۍ و، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد د انګړ دروازې ته وکتل، دوه تنکي ځوانان په کوڅه کې ولاړول، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.
شېرمحمد تر چوترې کښته شو، ځوانانو منډه واخيسته، سړی ورغی، دروازه يې پورې کړه. نيغ کوټې ته لاړ، شېبه وروسته بېرته راووت، د دالان خوا ته يې ګام واخيست، زړې ښځې ورته وکتل، يودم ولاړه شوه، د سړي له ګوتو يې تور خيرن ټيکری ويست، په غوسه يې وويل:
_دا زما ټيکری دی.
شېرمحمد يوه شېبه ولاړ و، بيا د چوترې پر ژۍ کېناست، ورو يې وويل:
_ادې ! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی؟
زړې ښځې په حيرانۍ ورته وکتل.
د سړي سر وځړېد:
_ته ووايه ! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله؟
ښځه غلې وه.
شېرمحمد سوړ اسويلی ويست، ورو يې وويل:
تر دېرشو اوښتی يم، خو تر اوسه يوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي، که خندا هم ورغلې وې، زما په پزه پورې يې خندلي دي، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه يم ښکل کړی. ته ووايه ! کوم رنګ، کوم کمال، کوم مال، کوم دولت، دا نجلۍ به ولي په ما پسې راتله؟

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد غلی شو، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده، ورو یې وویل:

دا نه چې زه زړه نه لرم، ځوک مې نه خوښېږي، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلای، فکر رالوېږي چې ټوله دنیا راپورې خاندي، ان په وړکتوب کې به مېږو او اوزو هم راپورې خندل، له ما به یې بد راتلل، لیرې به رانه ګرځېدې، اوس هم په کلي کې یوازې ټوکو ته جوړ یم، که په جومات کې د بدرنګۍ خبره رامینځته شي، ما مثال ورکوي، ان په انسانانو کې مې نه شمیرې، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله؟ ته وو ایه !

په یوه شپه کې بیا بل نارینه ورباندې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انګړ دروازه وټکېده، شېرمحمد ولاړ شو، د ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه، ژړل یې !

سړي دروازه خلاصه کړه، زړه یې ولړزېد، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل، زړې ښځې ته یې اشاره وکړه، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لوړ غږ وویل:

ــ راځئ !

بوډا ترمخ و، لکړه یې لګوله، دوو نورو له عمره پخو سړو ټیټ سرونه نیولي ول.

بوډا چوترې ته ودرېد، شېرمحمد ترولیو ونیو، سړی پر چوتره وخوت.

په ربړېدیدلي غږ یې وویل:

ــ شېرمامده زویه، دا ځای ښه دی، پیتاوی لري.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راویستل، بوډا لکړه دیوال ته ودروله، بالښت ته کېناست، دوو نورو کلیوالو مخامخ پلتۍ ووهلې.

شېرمحمد په ولاړو وويل:
_څه رنګه چای، تور که شين؟
بوډا وټوخل، په رېږدېدلي غږ يې وويل:
_همدا اوس له چايو را ولاړ شوم، خوله مې لا توده ده، کېنه زويه! يو څو خبرې به سره وکو.
شېرمحمد پر هوار پلاستيکي فرش کېناست.
ټول غلي ول.
بوډا وخندل، په خندا کې ټوخي واخيست، ورو يې وويل:
_په جومات کې مې سبق (تلاوت) وايه چې غلام مامد راغی، ويل يې چې کډې يې له بامه کومه نجلۍ ليدلې وه.
د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا په رېږدېدلي غږ وويل:
_زويه! دا رښتيا ده؟
شېرمحمد ځمکې ته کتل...
مخامخ ناست ډنګر سړي وويل:
_د بازمير زوی هم همدا خبره کوله، ويل يې چې د انګړ له خلاصې دروازې يې کومه پېغله ليدلې وه. نښه يې دا چې څادر يې اغوستی و.
شېرمحمد په غوسه ور وکتل.
بوډا وويل:
_زويه! دا کوچيني کلی دی، ټول خپل سره پراته يو، يو بل پېژنو، د يو بل کورونه را مالوم دي، پردی سړی له ليرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي.؟

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:

ـدا د هغه مړي خور ده چې له کارېزه مو راویست.

د کليوال سترګې رډې راوختې.

بوډا په بيړه وویل:

ـنو دلته څه کوي؟

ـزه هلته ورغلی وم.

کليوالو په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا وویل:

ـتا هلته څه کول؟ کور دې يې له کومه پيدا کړ؟

د شېرمحمد سر وځړېد:

ـکيسه اوږده ده، ټولې خبرې نه شم درته کولی، دومره درته وايم چې تره يې د هغې ورور ور وژلی، نجلۍ هم ځان سيند ته واچاوه، له اوبو مې راويسته، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به يې رسوم، هلته يې خور واده ده.

شېرمحمد غلی شو، کليوالو وازې خولې نيولې وې.

بوډا په تريو تندي وويل:

ـښه دې نه دي کړي، کلي ته دې بدې راوړه.

شېرمحمد غلی و.

يوه کليوال وويل:

ـاوس هم ناوخته نه دی، احوال به ور ولېږو، ورته وبه وايو چې ته نه وې خبر، نجلۍ په پټه درپسې راغلې وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

ـوژني يې.
هماغه سړي وويل:
ـدا دهغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې، بايد چې ويې وژني.
شېرمحمد ځمکې ته کتل.
بوډا وويل:
ـنظام الدين په حقه دی، وړه خبره نه ده، وينې به تويې شي.
شېرمحمد غلی و.
بل کليوال وويل:
ـارام کلی دی، بدي مه ورته راوړه !
شېرمحمد په بېړه سر پورته کړ، په غوسه يې وويل:
ـبدي ته يې زه ولاړ يم، که مرم، نوزه به مرم، تاسو يې له غمه خلاص ياست.
بوډا لکړې ته لاس ور وغځاوه، په زحمت ولاړ شو، په ربړديدلي غږ يې وويل:
ـموږ غاړې درباندې خلاصي کړې، نور دې خپله خوښه، خو يوه خبره مې واوره، دا خلک اخر خبرېږي، بيا به او به له ورخه تېرې وي.
شېرمحمد غلی و.
کليوال له انګړه ووتل.
زړه ښځه راغله، په چوتره کې کېناسته، په چيغو چيغو يې وژړل.
شېرمحمد ځوړند سر ناست و.
تورپيکی له دالانه راووته، ژړل يې، کوټې ته لاړه.

باز محمد له اوبو ډک سطل غواته کېښود.. سړي ور وکتل، ورو یې وویل:
_زما پټکی راواخله.
هلک کوټې ته لاړ، یودم یې چیغه کړه !
_لالا !
شېرمحمد په منډه ورغی، نجلۍ پر ترړلې بستره ناسته وه، سترګې یې پټې وې، د ښکاري ټوپک توره خوله یې، خپلې سپینې زنې ته نیولې وه.
سړي پرې ور ټوپ کړل، درز شو، کوټه تور لوګي ونیوله.
شېرمحمد ورو نجلۍ ته وکتل، هغه پرته وه ، یوه خوا مخ یې تک تور ښکارېده.
سړي په بیړه د هغې پرسر ګوتې وتپولې، وینه نه وه، د سوځېدلو ویښتو بوی ته.
زړه ښځه پر نجلۍ ور پرېوته، پر اړخ یې راواړوله، د هغې په تورو پیچلو ویښتو کې یې ګوتې ننه ایستې، نجلۍ سترګې رڼې کړې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، یودم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل.
ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونیو.
انګړ ته دوه کلیوال ور ننوتل، د یوه په لاس کې ببلچه وه. شېرمحمد له ورسۍ سر ور ویست، ویې ویل:
_له بازمامده خطایي ټک وشو.
یوه کلیوال ور غږ کړ:
_ څوک خو به ژوبل نه وي.
_نه.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

دواړه له انګړه ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل، هغه لړزېده.
سړي وویل:
ـد انګړ دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل، پلاستیکي فرش وړو لوټو نیولی و. چت ته یې سترګې ور واړولې، له ټوټې تړلې مسطح یوه لویشت سوری وه.
تورپیکۍ خپل تندی د ښځې پر ټټر ایښی و، په چیغو چیغو یې ژړل....
ښه شېبه ووته، نجلۍ په ژړا کې وویل:
ـزه ځم.
ټول غلي ول.
تورپیکۍ ولاړه شوه، خړ ځادر یې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وویل:
ـته به هېچیرې هم نه ځې.
نجلۍ له کوټې ووته، شېرمحمد پسې ولاړ شو، په چوتره کې یې مخې ته ودرېد، ورو یې وویل:
ـلېونتوب مه کوه.
ځنګ ته یې وکتل، چاغه ښځه د انګړ تر دېوال ور هاخوا، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد، نجلۍ تر مټ ونیوله، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپیکې د دېوال کونج ته کېناسته، سر یې وځړېد، په چیغو چیغو یې وژړل...

سړی پر تړلې بستر ه کېناست، د زړې ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
تورپیکۍ په ژړا کې وویل:
ـ تاسو ته مې غم راووړ.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وویل:
ـ اوس په دې خبرو پسې مه ګرځه! سبا به ځو.
ښځه د باندې ووته، شېبه وروسته د نجلۍ په لوڅو اوږو تور، خیرن ټکری ولوېد.

(۱۱)

سهار وختي و، د ولسوالی په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته خړ دوکانونه ولاړ ول، د کورونو غوندې لرګینې دروازې یې لرلې، دروازې پورې وې، یوائې یوځای په چنګکونو پورې غوښن ورنونه راځړېدل،

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

څو ګامه لیرې څلور_ پینځه خیرن سپي پراته ول، سرو ځړېدلو غوښو ته یې مړې سترګې نیولې وې.
شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و، لیرې په یوه موټر پسې سپېرې دوړې روانې وې، دوړې د بازار خواته راتلې، شېبه وروسته د سړي تر څنګ په خاورو لړلی سراچه موټر ودرېد. موټروان د څنګ ښېښه کښته کړه، ورو یې وویل:
_ښار ته ځې؟
شېرمحمد ور وکتل، د موټر د مخې سیټ خالي و، شا ته درې تنه ناست ول.
شېرمحمد وویل:
_له ما سره سیاه سره ده.
_موټروان وخندل:
_ورورہ! د مخې په سیټ کې دوه تنه کېنوو.
_نه! ځای تنګ دی.
د شا دروازه خلاصه شوه، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول، یوه یې وویل:
_موږ به مخته لاړ شو.
شېرمحمد شاته وکتل، تورپیکی ځړ دېوال ته ناسته وه، په تور خیرن ټکري کې یې ځان تاو کړې و، پلاستیکي چوټې (څپلکې) یې په پښو وې.
شېرمحمد ور غږ کړ، نجلۍ راغله، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت، بیا نجلۍ کېناسته.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

موټر يو پاو په خامه لاره مزل وکړ، نجلۍ په دروازې پورې نښتې وه، کله کله به موټر جمپ وخوړ، ورون به يې د سړي له ورانه سره ولګېد.

موټر پاخه سړک ته وخوت، په هواره کې د دواړو تر مينځ څلور ګوتې فاصله وه.

له نيم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل. نبغ زرګرۍ ته لاړل او د سرو زرو يو بنګړی يې خرڅ کړ.

د کندهار تر اډې يې پلې مزل وکړ، په اډه کې لوی- واړه موټر ولاړ وو، خلک يوې بلې خواته ګرځېدل، يوه موټروان چيغې وهلې.

_کندار، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو. له موټروانه يې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقيما موټر نه ځي، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته وروخېژي.

موټروان نارې کړې !

_کندار، کندار....

يو چا وټوخل، شېرمحمد ور وکتل، د تخت پر سر ناست بوډا سترګه ورته ټينګه کړه. دی ورغی، بوډا وويل:

_پيسې دې ډېرې دي؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.

سړي پياله له چايو ورډکه کړه، د لاس ګړۍ ته يې وکتل، ورو يې وويل:

_اوو بجو ته له کابله بسونه رارسيږي، سيده هرات ته ځي، هم يې کرايه کمه ده او هم يې سيټونه هوسا دي.

بوډا په پلاستیکي خیرن غاب کې د اېښې ډوډۍ څنډه ور پرې کړه، ورو یې وویل:

_زه هم هرات ته ځم. سره ملګري به یو.

شېرمحمد نجلۍ ته اشاره وکړه، دواړه د تخت پر سر، کونج ته کېناستل.

شېرمحمد وویل:

_وږې یې؟

کوم ځواب یې وانهورېد.

سرې سر هسک کړ، تورپیکۍ د لرګین تخت تر څنګ تورو بوریناکه اوبو ته کتل.

شېرمحمد وویل:

_وخت ډېر دی، چای به راوغواړو.

نجلۍ ټکان وخوړ:

_څه؟

_له بیګا راهیسې مو څه نه دي خوړلې، چای به راوغواړو.

نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

شېرمحمد یوه واړه هلک ته اشاره وکړه، هلک ورغی، په لوړ غږ یې وویل:

_کباب، قابلي، کړایي، څه شی درته راوړم؟

سړي چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.

هلک له هماغه ځایه ناره کړه !

_دوه چایه !

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

شېرمحمد د تخت په څنډه کې د لرګې ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا يې پرې ولګوله، تر څنګ يې تورپيکۍ ته وکتل، يوه خوا غاړه يې ښکاريدله، غوږ يې سور و، د غوږ د پاسنۍ برخې د پېچلو ويښتو څوکې يې سوځېدلې وې.
شېرمحمد مخ واړاوه، مخامخ د تخت پر ژۍ يو ځوان ناست و، تر غاړې يې برګ دسمال تاو و، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.
شېرمحمد، تورپيکۍ ته وکتل، ورو يې وويل:
_ټکرۍ دې سم که!
نجلۍ په بيړه غاړه پټه کړه، شېرمحمد ته يې شنې سترګې ور واړولې، غلې کېناسته.
هلک پر غولې دوه واړه ګيلاسونه کېښودل، بيا يې په منډه غبرګې چاينکې او په پلاستيکي غاب کې وچه ډوډۍ راوړه.
شېرمحمد دواړه ګيلاسونه له چايو ډک کړل، ويې ويل:
_د خدای فضل درباندې وشو. مړه وې.
نجلۍ ګېلاس له ځمکې ور پورته کړ، شونډې يې وخوځېدې:
_تاته مې بدې پرېښوده.
شېرمحمد وخندل:
_بدۍ ته پلمه نه پيداکيږي، ما خو نه يې راتښتولې، زه خو دې يواځې تر هراته رسوم.
د تورپيکۍ سر وخوځېد.
د يوه هلک رږغ يې واورېد:
_ژاولې اخلې؟

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد مخ ور واړاوه، ډنګر هلک په لاس کې ژاولې نیولې وې.
شېرمحمد وویل:
ـژاولې درته واخلم.
تورپیکی سر پورته کړ، نری موسکا یې په ډکو شونډو تېره شوه، بېرته یې سر وځړېد:
شېرمحمد وخندل:
ـاحسان نه درباندې اچوم، خپلې پیسې دې دي.
تورپیکی څه ونه ویل، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوټ ونیو ، یو پاکټ ژاولې یې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.
نجلۍ لاس ور وغځاوه، پاکټ یې په موټ کې ټینګ ونیو.
شېرمحمد وویل:
ـد خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی؟
تورپیکی ورته وکتل:
ـنه پوهېږم.
سړي په حیرانۍ وویل:
ـنوله کومه به یې پیدا کو ؟
نجلۍ وویل:
ـتېرکال مې خور راغلې وه، ویل یې چې کور ته نږدې یې څو هسک منارونه دي.
د بوډا غږ یې واورېد:
ـها منارونه ټولو ته مالوم دي، له لیرې ښکاري.
شېرمحمد ور وکتل، بوډا په وړه کتابچه کې څه لیکل.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تورپيکۍ په ټيټ غږ وويل:

_ته هرات ته تللی يې؟

_نه.

دواړه غلي شول.

بوډا په بيړه بوټونه په پښو کړل، په زوټه (زوره) يې وويل:

_بس راغی.

شېرمحمد د هوټلي شاګرد ته پيسې ورکړې، دواړه له تخته کښته شول. بس پر پاخه سړک ولاړ و. درې سره ور وختل، موټرډک و، يواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتني سيټ ته ځانونه ور ورسول، تورپيکۍ ښيښې ته ور وښوېده، بيا شېرمحمد کېناست، ورپسې بوډا ځای ونيو.

بس يوه شېبه ولاړ و، وروسته يې حرکت وکړ.

شېرمحمد مخامخ وکتل، بس د اوږده تنګ دهلېز غوندې و، دواړو غاړو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل، له پټکو او سر تورو سرونو سره، ځای ځای شنې چادرۍ او رنګه ټکري هم ښکارېدل.

تورپيکۍ تر ښيښې د باندې کتل، بس لمر لوېدو خواته ګړندی روان و، خړ کورونه، شنه باغونه، سپېرې پخځې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل...

وروسته سپېره دښته راغله، کله کله به د اوښانو کتار تېر شو، کوچياني به چابکې ورسره روانې وې، د ګڼو کميسونو ګردې لمنې به يې خوځېدلې.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یو ساعت وروسته، موټر په یوه خړ بازار کې ودرېد، کلینر په لوړ غږ وویل چې د بس د ماشین د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي.

څو تنه له څوکیو پورته شول، شېرمحمد تورپیکۍ ته سترګې ور واړولې، ورو یې وویل:

ـ ځو؟

دواړه له موټره کښته شول. یو کوچینی بازار و، دواړو غاړو ته یې خړ دوکانونه ښکارېدل، کله کله به د موټرسایکل غږهاری شو.

شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد، څو مالټې یې په پلاستیکي خلطه کې واچولې، راغی، دواړه د یوه پلچک پر راوتلي هوار سیمیټ کېناستل. سرې یوه مالټه سپینه کړه. تورپیکۍ ته یې وکتل، د سپینې ښکې غوندې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه. هغې مخامخ اوږد غځېدلي غره ته کتل.

شېرمحمد وویل:

ـ دا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده. غر ناور نومیږي. څوکې یې کال دوولس میاشتې سپینې وي.

له دې سره یې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونیوله. تورپیکۍ یوه مالټه ور واخیستله.

شېرمحمد وویل:

ـ په قره باغ کې کاربزونه ډېر دي. زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی یم. له ډېرو کاربزونو مې خټې را ایستلې دي.

تورپیکۍ ته یې وکتل، هغې مالټه خوړه. موټروان هارنونه وهل...

(۱۲)

هوټلي وویل:
ـ یو اځې یوه تشه کوټه لرو، یوولس سوه اوغانۍ کرایه درباندې راځي.
شېرمحمد ، نجلۍ ته وکتل، هغه غلې ولاړه وه، مخامخ پر مېز ایښي لوی تلویزیون ته یې وچې سترګې نیولې وې. د تلویزیون پر پرده څو نجونې څرخېدلې...
هوټلي وویل:
ـ څه وایې؟
شېرمحمد وارخطا شو:
ـ څه؟
ـ کوټه نیسې؟
ـ هو صیب !
هوټلي د میز له سره قلم ور واخیست. ورو یې وویل:
ـ نوم دي؟

شېرمحمد
_ولد ؟
_څه
_د پلار نوم؟
_ګل محمد
_دا نجلۍ څه نومیږي؟
د شېرمحمد تندي ګونځې پیدا کړې:
_څه یې کوې؟
هوټلي وخندل:
_موږ باید د هر مساپر نوم او ادرس ولیکو، پولیس یې رانه غواړي، وايي چې د امنیت له پاره ښه دي.
شېرمحمد وویل:
_تورپیکۍ.
د پلار نوم؟
_نه پوهیږم.
هوټلي په حیرانۍ ورته وکتل.
شېرمحمد وویل:
_د ښځو له پاره الایده (بیل) ځای نه لرئ؟
د هوټلي حیراني ډېره شوه، ویې پوښتل:
_دا نجلۍ دې څه ده؟
شېرمحمد وارخطا شو:
_هیڅ، نه، نه، ښځه.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تورپيکۍ په بيړه مخ ور واړاوه، د ګروپ په ژبړه رڼا کې يې بغور (اننګي) سره ول، سر يې وخوړېد.
هوټلي د مېز پر سر د ايښي تليفون ګوشۍ ورپورته کړه. ورو يې وويل:
_لاندې راشه !
شېرمحمد او نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
لنډ وخت ووت، په توره دريشۍ کې له ونې ټيټ سړی پر زينو راکښته شو، هوټلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه، نوي راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل، ورو يې وويل:
_تذکره لرې؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل...
سړي بله پوښتنه وکړه:
_دا نجلۍ دې څه کيږي؟
د شېرمحمد سترګې رډې راوختې، تورپيکۍ يې تر مټ ونيوله، دواړه د لويې ښېښه يي دروازې خواته روان شول.
سړي پسې غږ کړ !
_هی ! چېرې ځې؟
شېرمحمد مخ ور وانه ړاوه، ده هماغسې د تورپيکۍ مټ ټينګ نيولی و، دواړه د کتار څوکيو تر مخې تېر شول.
هماغه سړي چيغه کړه !
_ودرېږه ! نجلۍ دې راتښتولې ده !

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

شېرمحمد پښو ته زور ورکړ، تورپيکۍ تېزه پسې روانه وه، د خيرن ټکري پيڅکه يې د يوه مېز پر سر تېره شوه، نمکدانۍ ورغړېده، لاندې پر سپينو کاشيو ولګېده، مالګه باد باد شوه.

دواړه تر ښېښه يي دروازې ووتل، مخامخ يې پر عمومي سړک منډه ور واخيسته، د يوه موټر له ټايرونو کرښنده اواز پورته شو، ودرېد، د څنګ ښېښه ټيټه شوه، يوه ځوان سر راويست، په خشکه يې وويل:

ـ هی، لوده، دهاتي.

شېرمحمد ور ونه کتل، يواځې ارته سپږمې يې د سوځېدلې ربړ له بويه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل. په پياده رو کې يې منډه کړه، شېرمحمد په بيړه شاته وکتل، د بندو دوکانونو پر سرونو د ګروپونو ژېړې او سپينې رڼا وې ښکارېدلې، ليرې د هوټل تر مخ په سپينه رڼا کې د تورې دريشۍ والا ولاړ و، يو لاس يې غوږ ته نيولی و، بل لاس يې خوځېده، داسې لکه له چا سره چې په مبايل خبرې کوي.

شېرمحمد يوې کوڅې ته ور تاو شو، نجلۍ وارخطا وه، په سړي پسې يې ګړندي ګامونه اخيستل....

دواړو د کوڅې تر پايه په يوه ساه ځانونه ورسول، پوخ سړک په مخه ورغی، سړي د نجلۍ مټ پرېښود، لنډ راتاو شول، د موټر تېزه رڼا يې پر سترګو ولګېده، ګامونه يې ورو کړل، يو کوچينی موټر، په چټکۍ تر څنګ تېر شو.

شېرمحمد سړه ساه واخيسته، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتيا وه، دوی يواځې د خپلو بوټونو او څپلکو د تليو ټکا

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

اوربېدله، کله کله به له لیرې د یوه موټر ژېړه رڼا د ترلو دوکانونو پر سپینو اهن چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.

ځای ځا ی به درې، څلور منزله تامیرونه په مخه ورغلل، په ځینو کې به د ګروپونو ژیړې او سپینې رڼاوې ښکارېدلې.

دوی ښه شېبه مزل وکړ، وروسته تورپیکۍ ودرېده، په نیولې غږ یې وویل:

_چېرې ځو؟

د شېرمحمد سر وځړېد.

نجلۍ تر پاخه لښتي ټوپ کړ، د دوکان پر سیمیټي زینه کېناسته.

شېرمحمد یوه شېبه غلی و، بیا ور مخته شو، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و، تورو ویښتو یې د ګروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.

شېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:

_زه نه وم ملامت، هوټلي شکي شو، له مجبورۍ مې د(ښځې) نوم واخیست.

تورپیکۍ په غریو کې وویل:

_کاشکې له هغه سپین ږیري سره تللې وای، څومره ټینګ شو، ویل یې چې خپل کور یې دی. اوس به په دې نیمه شپه کې څه کوو؟

شېرمحمد غلی و.

له مخامخ کوڅې څو کوڅه ډب سپي راووتل، مخکینی سپی ودرېد ، نورو سپیو هم پښه ونیوله، یوه شېبه یې په پیاده رو کې ناستو بنیادمانو

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ته وکتل، بیا د یوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپېو حرکت وکړ، د سړک په مینځ کې مخ کښته لیکه روان شول، سرونه یې ځړېدلي وو.
یو موټر ښویه تېر شو، خو یودم یې برېک ونیو، بېرته په شا راغی، د موټر په رڼو ښېښنو کې څو ځوانان ښکارېدل، دوی یوه شېبه پر سیمیټي زینه دوو ناستو کسانو ته وکتل، یودم یې وخندل، د موټر ټایرونه ځای پر ځای تاو شول، له سلنسر څخه غوټه تور لوګی راووت.
بېرته چوپه چوپتیا شوه. یوازې د تورپیکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله...
شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ، د نجلۍ پر اوږو یې واچاوه. تورپیکۍ پورته وکتل، د ګروپ په ژېړه رڼا کې یې شنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته یې سر تیټ شو.
شېرمحمد وویل:
_شپه دلته نه شو تېرولی، ساړه دي. باید یو ځای پیدا کو.
نجلۍ ولاړه شوه، دواړو په پیاده رو کې حرکت وکړ، مخکې لاړل، لیرې ، د دوکانونو په مینځ کې ژېړه لویه ښیښنه ښکارېدله، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ ګروپ راځوړند و، ژېړه رڼا ، لاندې پر تور سړک پرته وه.
شېرمحمد ور مخته شو، پر خوله شوې ښیښنه یې لاس تېر کړ، خوله د مینځ له خوا وه، نه پاکېده، تندی یې پر ښیښنه ولګاوه، د اوبو څاڅکی ورغړېد. په رڼه لېکه کې پر هواره قالینچه څو سوځېدلي وچې ډوډۍ ښکارېدلې،. ور هاخوا د لرګي کوچینی صندوق خلاصه خوله پروت و.
یو ټیټ خوبولی ږغ یې واورېد:
_نان نیست.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد ښیښې ته نوک ونیو، ورو یې وټکوله.

دا ځل له دننه پر ښیښه یو لاس تېر شو، په پاک شوي ځای کې ډنګره پکه ککرۍ، وړې چوخنې سترګې او سپینه اوږده ږیره ښکاره شول.

بوډا خپلې سترګې وموښلې، په غوسه یې وویل:

_ګپه نمیفامي، نان نیست!

یودم غلی شو، په خړ څادر کې پیچلې نجلۍ ته یې وکتل.

بوډا لویه ښېښه کش کړه، د شېرمحمد او تورپیکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.

بوډا وویل:

_مسافر استین؟

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

بوډا ولاړ شو.. د څنګ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:

_بیاین، هوا سرد است.

دواړه نانوایي ته ورننوتل.

بوډا په بیړه زړه بړستنه تر کونجه ونیوله، توشکه یې ور واخیسته، د تناره تر څنګ یې ویړه کړه، ورو یې وویل:

_بشینین.

دوی کېناستل.

بوډا د بالښت تر څنګ ایښې خولۍ ور پورته کړه، پر سر یې کېښوده، و یې ویل:

_از کجا آمدین؟

کوم ځواب یې وانه ورېد.

ویې خندل:
_پشتون استي؟
شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.
_هو.
بوډا هماغسې په خندا کې وویل:
_فارسي میفامي؟
ځواب یې وانه ورېد.
_د کوم وطنه راغلې یې؟
_له غزني.
د بوډا خندا زوره ونیو، په خوند یې وویل:
_شه، شه، شه، د زیارتونو وطن راغلی یې.
یو دم یې خپل ښی لاس د سلامۍ په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.
_سلام، سلام، زیارتونو ته سلام.
لاس یې کښته کړ، په ماته، ګوډه پښتو یې وویل:
_مسافر خانه ته چرا نه یې تلی؟
شېرمحمد وویل:
_پیدا مو نه کړه، نابلده یو.
تورپیکۍ ورو کتل، د شېرمحمد سر وګرځېد.
بوډا وخندل:
_ډوډۍ مو خوړلې دئ؟
_نه!
_نن له غزني راغلی یې؟

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد وویل:

ـهو، سهار لمانځه مال له کوره راووتو، ټوله ورځ مو مزل وکړ، هرات ته د شپې په دولسو راورسېدو.

بوډا مخامخ پر دېوال را ځړېدلې خیرن ساعت ته وکتل، پاو باندې یوه بجه وه. ورو ولاړ شو، ځنګ ته ایښی ترموز یې راواخیست، خیرنو پیالو ته یې لاس ور وغځاوه، دواړه پیالې یې له چایو ډکې کړې، دوې، درې وچې سړې ډوډۍ یې پر اخبار کېښودې. ورو یې وویل:

ـبخور!

شېرمحمد وچې ډوډۍ ته لاس ور ټیټ کړ.

تورپیکی ورو وویل:

ـورته ووایه، آغا نه پېژني؟

شېرمحمد ور وکتل، د نجلۍ په سپینو بغورو کې سرخې ښکارېده.

شېرمحمد وخندل:

ـاصلي نوم یې څه دی؟

ـمامد حنیف، انجنیر دی!

بوډا وخندل:

ـپه څوک پسې ګرځې؟

شېرمحمد وویل:

ـخور یې ورته ناسته ده، نا بلده یو، درک یې نه شو مالومولی.

د بوډا خندا زور ونیو.

ـهرات لوی شار است، اګه ادرس نه وي درسره، نه شې پیدا کولای.

تورپیکی یې په خبرو کې ور ولوېده:

ـ د کور تر څنګ یې هسک منارونه دي.
بوډا هماغسې په خندا کې وویل:
ـ هلته خو زیاد کورونه وجود شته. خیر،منارونه پیدا کول اسان است، هر څکسي وان ته ووایي، رسوي.
دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټکا اوربدل کېدله، کله کله به د چایو د سورولو (ځښلو) غږ هم پورته شو.

(۱۳)

شېرمحمد جټکه وخوړه، د لاوډ سپيکر تېز غږ يې په غوږو ننوت، اذان و. شاوخوا يې وکتل، تورپيکۍ تناره ته نږدې پرته وه، خړ څادر پرې هوار و. بوډا هم له ډک تشت لندو وړو څخه کوچينۍ ذغالې (پېړې) بېلولې.

شېرمحمد کېناست، لونګۍ يې تر سر تاو کړه.

د بوډا خوبولی غږ يې واورېد:

_خوب وکړ؟

شېرمحمد سترګې وموښکلې:

_هو

بوډا وويل:

_اوس شاګردان به راځي، شپه تېر شو، نور به لاړه شې.

شېرمحمد ساعت ته وکتل، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښيښه يې لاس تېر کړ، د باندې لا تياره وه. ورو يې وويل:

_تورپيکۍ !

نجلۍ ويده وه.

سړي خپل غږ په زوته کړ !

_تورپيکۍ !

څادر وښورېد.

شېرمحمد وويل:

_سهار دی، ځو به، نانوايي ته خلک راځي.

نجلۍ کېناسته، ټکری يې پر سر سم کړ.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیر احمد احمدي

بوډا وویل:

ـټکسي موتروان منارونه مالوم دي.

شېرمحمد بوډا ته لاس ورکړ او له نجلۍ سره یو ځای له نانوایي ووت. د باندې تیاره وه، پورته ستوري ځلېدل، سوړ باد چلېده.

دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول، چوپه چوتیا وه، کله کله به د جارو کرښنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل، ځلور لارې په مخه ورغله، یوه تن یوه اوږده جارو سړک ته نیولې وه، خاورې یې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول، سړی له سنه پوخ ښکارېده، د جامو له پاسه یې نارنجي رنګ ارت جمپر اغوستی و، هماغسې یې سړک جارو کاوه.

شېرمحمد ورو وویل:

ـمنارونو ته کومه لاره تللې ده.

سړي هماغسې جارو وهله، پرته له دې چې سر پورته کړي، په لاس یې لوېدیځ لور ته اشاره وکړه.

دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول، په مینځ کې یې تر یوه ځایه بې پاڼې بوټې او لغړ نیالګي ښکارېدل. ور هاخوا د ګروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دي ښکاره شي.

دوی ښه شېبه مزل وکړ، ختیځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د پورته کېدو کرښنده اوازونه پورته شول.

یو ځای له یوې کوڅې څو تنه راووتل، ځینې په پټو ګانو کې پټ ول، نورو یې د خپلو جمپرونو او کورتیو په جیبونو کې لاسونه ننه ایستي وو. ټول ځوړند سرونه تېر شول.

شېرمحمد پښه ونیوله، تورپیکۍ ته یې وکتل، ورو یې وویل:

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـجومات دی، زه به خدای یاد کم.
نجلۍ د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد څو ګامه واخیستل، کړپ شو، شاته یې وکتل، تورپیکۍ ته نږدې، یوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.
ببرته ورغی. تورپیکۍ ته یې اشاره وکړه، دواړه د سړک پر ژۍ روان شول.
د یوه موټر غږ یې واورېد، شېرمحمد ور وکتل، ژېړ او سپین رنګ یې درلود. لاس یې ورته وخوځاوه. موټر بریک ونیو، پاو ورسته د هسکو منارونو تر څنګ کښته شول.
منارونه تر غاړې پورته ژېړېخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سیوري کې پراته ول، پر پراخ پاخه سړک یو یو موټر تېرېده.
ځینې خلک په کارونو پسې روان ول، تر خولو یې سپین تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد، له دوکانداره یې د انجنیر محمد حنیف د کور پوښتنه وکړه، هغه نه پېژاند. بیا یې پر بایسکل سپور ځوان ودراوه، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ.
وروسته له تورپیکۍ سره یو ځای تر پاخه سړک واوښت، بلې کوڅې ته داخل شول، یوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی، په ژبه نه شو ورسره پوه.
دوې، درې، څلور کوڅې وکتې، څوک چې به په مخه ورتلل، دراوه به یې، خو یوه ته هم د انجنیر حنیف کور نه و مالوم.
د سهار نهه بجې شوې، دواړه وږي ول، تودې ډوډۍ یې راواخیستې، په کوڅه کې د یوه بند دوکان مخې ته د لرګي پر تخت کېناستل.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

غلي ول، د دواړو ژامي خوځېدلې، وچه ډوډۍ يې خوړه.
شېرمحمد نجلى ته وکتل، پزه او بغوريې سره ول، ورو يې وويل:
ـ يخني دې کيږي؟
تورپيکۍ د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته يې له ډوډۍ څخه وړه ګوله ور ببله کړه.
نږدې ناره شوه !
ـ نان خشک، اهن هاى کهنه.. دارين، ميخريم !
دواړو ور وکتل، يو بوډا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زړو اوسپنو او شلېدلو پلاستيکي چوټو (څپلکو) ډکه وه.
شېرمحمد ولاړ شو، له بوډا يې د انجنير حنيف د کور پوښتنه وکړه. بوډا درېيمې دروازې ته ګوته ونيوله.
تورپيکۍ په چټکۍ ور مخته شوه. په بيړه يې وويل:
ـ د غزني دی، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.
بوډا وخندل:
ـ ها ! پشتون است.
تورپيکۍ په لاس کې نېولې ډوډۍ پر اوسپنو کېښوده. منډه يې واخيسته.
شېرمحمد پسې وکتل. د نجلۍ ټکرى په غاړه کې پروت و، تور پيچلې ويښته يې پورته غورځېدل.
کړپ شو، په لرګيني دروازه ننوته.
بوډا ناره کړه.
ـ نان خشک، اهن هاى کهنه.. دارين، ميخريم !

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

کراچۍ حرکت وکړ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه، توده ډوډۍ يې ورپورته کړه، خپله برخه يې پر اوسپنو کېښوده.
يوه شېبه ودرېد، لينګي يې لړزېدل، زړه يې سستي ورکوله، د ورکې احساس ور لوېدلی و.
تخت ته ورغی، څادر يې ورپورته کړ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، دروازې ته يې وکتل، ځنځير لا تړل شوی.
يو دم تيرې چيغې شوې، دورازه په تېزۍ خلاصه شوه، تورپيکۍ په منډه کوځې ته راووته.
په دروازه کې دوه تنه ودرېدل، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنګر نارينه.
شېرمحمد منډه ور واخيسته، ښځه په غوسه وه، له خولې يې لاړې بادېدلې، په خشکه يې وويل:
ـ د غله لورې، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځې.
تورپيکۍ، ټيټ سر، غلې ولاړه وه، له خيرن تور ټيکري نه راوتلي سپين لاسونه يې لړزېدل.
شېرمحمد په وارخطايي وويل:
ـ پام، پام يې نه و، دې وېل چې د خور کور يې دی.
ډنګر سړی په خبره کې ور ولوېد:
ـ چوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای؟
دواړه کور ته ننول، دروازه په شدت له چوکاټ سره ولګېده.
تورپيکۍ وارخطا وه، ټکری او لمن يې لړزېدل.
شېرمحمد وويل:

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_راځه!
نجلۍ ځوړند سر پسې روانه شوه. دوی د کوځې تر پایه پټه خوله ول.
شېرمحمد وویل:
_خوا مه بدوه.
ځواب یې وانه ورېد.
شاته یې وکتل، تورپیکۍ ځوړند سر ولاړه وه.
شېرمحمد ورغی، نجلۍ ژړل....
سړي وویل:
_زړه دي مه خوره، قول دی، د خور کور به دې پیدا کوم.
تورپیکۍ شنې سترګې ور واړولې، بغور یې لانده ول.
شېرمحمد وخندل:
_زړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې یې.
د نجلۍ سر وځړېد.
شېرمحمد وویل:
_هه! واخله.
تورپیکۍ ور وکتل. سړي توده ډوډۍ ورته نیولې وه.
نجلۍ په غریو کې وویل:
_زړه ته مې نه کیږي.
د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلۍ ډوډۍ ور واخیسته.
ورو یې وویل:
_زما له لاسه سپک شوې.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد وخندل:

ـ دا خبرې راځي.

حرکت یې وکړ، څو ګامه یې واخیستل، غوږ یې ونیو، د سړک پر وړو تیږو د چوټو د لګېدو اوازونه ورپسې ول.

دوی تر یوولسو بجو په کوڅو کې وګرځېدل، خو درک مالوم نه شو، اخر یو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.

دواړه په ټکسي کې کېناستل، شل دقیقې وروسته په نوي ښار کې ول. ښکلې سیمه وه، پراخې او پاکې کوڅې یې درلودې، پاخه، عصري کورونه ډېر ول. د ځینو کورونو مخې ته د لرګي غرفې ښکارېدلې، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.

شېرمحمد یوې غرفې ته ور وګرځېد، د انجنیر حنیف پوښتنه یې وکړه، منفي ځواب یې واورېد.

بلې کوڅې ته لاړل، له یوه ښکلې درې پوړیزې ودانۍ د تورو ښیښو موټر راووت، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه، مخکینۍ ښیښه کښته شوه، دوه ځوانان ناست ول، شېرمحمد د انجنیر حنیف نوم واخیست، ویې ویل چې په کومه موسسه کې کار کوي، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.

دوی د غرمې تر یوې بجې سرګردانه ول، څو کوڅې یې وکتې، نتیجه یې مالومه نه شوه.

دواړه ستړي ستومانه یوه پوخ دېوال ته کېناستل، یو وسلوال راغی، له هغه ځایه یې ولاړ کړل.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په بله کوڅه کې ډله نجوني په مخه ورغلې، ټولې یو رنګ ښکارېدلې، تورې جامې یې په تن وې، پر ویښتو یې سپین لنډ ټکري پراته ول. له هرې یوې سره بکس ښکارېده.
تورپیکۍ په بیړه له یوې نجلۍ وپوښتل:
ـ مامد حنیف پیژنې؟ انجنیر دی.
نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل، غلې ترې تېره شوه.
نورې نجوني په مخه ورغلې، هماغسې جامې یې اغوستې وې، خبرې یې کولې، خندل یې...
دوی د کوڅې سر ته ورسېدل، نجوني ډېرې شوې، ټولې د یوه دوه منزله لوی تامیر له عمومي دروازې راوتلې. مختلفې ونې یې درلودې، وړې، منځنۍ او لوړې، خو ټولو یو رنګه جامې اغوستې وې.
تورپیکۍ سپین دیوال ته ولي ولګول، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو یې وویل:
ـ مکتبۍ دي.
تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست:
ـ زما د خور لور هم مکتب ته ځي.
غلې شوه، دې به هرې تېرېدونکې نجلۍ ته په ځیر ځیر کتل....
مخامخ دوه له عمره پاخه نارینه را روان ول.
شېرمحمد وویل:
ـ زه به د انجنیر حنیف پوښته وکم.
ولاړ شو.
تورپیکۍ غلې وه، شېبه وروسته ، درې نجوني ورته ودرېدې.

یوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تورپيکۍ مخ ور واړاوه، يوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکاربده، وویل:
_څوک غواړې؟
تورپيکۍ په بيړه ځواب ورکړ؛
_انجنير حنيف پيژنی؟ دلته په یوه موسسه کې کار کوي، اصل د غزني دی.
نجونو یوبل ته وکتل..
تورپيکۍ وويل:
_خور مې ورته ناسته ده.
له ونې لوړې نجلۍ د (نه) ځواب ورکړ.
دوهمې نجلۍ چې مخ يې د نوې ځوانۍ په دانو ډک وو، وويل:
_ویښته دي توني کړېدي؟
تورپيکۍ په حيرانۍ ورته کتل....
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
_کليوال خلک توني نه پيژني، ويښته يې خدايي همداسې ښکلي او زيږه دي.
دریيمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده:
_دا طبيعي ښايست لري، ته ورته وګوره، تکې شنې سترګې يې دي، نرۍ پزه او وړه خوله. ما په تلويزيون کې کتې مټ ددې په څېر نجلۍ ليدلې ده، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه.
تورپيکۍ په حيرانۍ ورته کتل...
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:

ـبس ! يوائې تود حمام او پاکې جامې غواړي، خدايکه يې په ټول هرات کې جوړه پيدا کې.
نارينه دروند غږ يې واورېد:
ـنه يې پيژانده.
نجونو ور وکتل، د شېرمحمد سر وځړېد.
خندا په ستونو کې راټوله شوه، وړې نجلۍ پخ وهل، په زوټه يې وخندل، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکري ونيول.
تورپيکۍ په بيړه ولاړه شوه، شنې، غټې سترګې يې رډې راوختې، په غوسه يې وويل:
ـولې خاندئ؟ خپلو مخونو ته مو نه دي کتلي، تر تاسې خو اوس هم ښايسته دی.
ټيټه شوه، وړه ډبره په ګوتو ورغله، نجونو منډه کړه.
شاوخوا يې وکتل، څو نجوني ولاړې وې، په حيرانۍ يې ورته کتل...
شېرمحمد ته يې سترګې ور واړولې، ځمکې ته يې کتل، حرکت يې نه درلود.
د تورپيکۍ شونډې وخوځېدې:
ـد سپي لورانو.
يودم يې سړی تر لاس ونيو ، په زوټه يې وويل:
ـځه ! له دې ځايه ځو.
حرکت يې وکړ، شېرمحمد د ماشوم غوندې پسې روان و.
تورپيکۍ له ځان سره ډونګېدله....
يودم ودرېده، لاس ته يې وکتل، ګوتې يې سستې شوې. سر يې وځړېد.

يوه خبره درته وکم؟

ليکوال: نصيراحمد احمدي

شېرمحمد مخ ور واړاوه، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپينو غومبرو تېره سيوري جوړ کړي ول.

د سړي وړې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ورو يې وويل:

ـ خو زه له دې خبرو سره عادت يم.

تورپيکۍ نيغ ورته وکتل، شنې، زيږې سترګې يې له غوسې ډکې وې، په خشکه يې وويل:

ـ خپلو ځانونو ته يې پام نه و، سمې شيشکې وې.

شېرمحمد وخندل:

ـ راځه، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو، مخکې لاړ، تر څنګ يې وکتل، تورپيکۍ په ټيټ سر ګامونه پسې اخيستل، له خړ ټکرې راوتليو پېچلو ويښتو يې لمر ته سره بخونه رڼا کوله.

(۱۴)

يوه تنکۍ ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه، په کيلي بند کې ټومبلې لو يه کيلې يې د خيرن ميز پر سر کېښوده، پخپله له کوټې ووت.

تورپيکۍ د وره له ليخکي پښه واړوله، کوټه وړه وه، پر سره خيرن فرش يو دوه نفره کټ ايښی و. پر توشکه کات شوي کمپله ښکارېدله.

شېرمحمد ورغی، په کوټه کې بله وړه دروازه يې ټيله کړه، تشناب و، په يوه زاړه کوچيني سطل کې اوبه ښکارېدلې، د اوبو پر سر سره ډولچه ګرځېدله...

ور يې پورې کړ، تورپيکۍ ته يې وکتل، پر کټ ځوړند سر ناسته وه.

شېرمحمد وويل:
ـبله چاره نه وه.
کوم غږ يې وانهورېد.
شېرمحمد لوېې اورسۍ ته ودرېد، لاندې ګڼه ګوڼه وه، خلک يوې بلې خوا ته روان ول، پر پراخ پاخه سړک د روانو موټرو اوږدې ليکې ښکارېدلې. پرته له دې چې تورپيکۍ ته وګورې، ويې ويل:
ـدا ځای لا ښه دی، نه يې تذکره غوښته او نه يې هم د پلار، نيکه پوښتنه کوله.
نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه.
د سړي شونډې وخوځېدې:
ـزه د باندې ځم، ماښام دی، ورځ مو په لوږې تېره کړه، د خوړو له پاره بايد يو څه راوړم.
تورپيکۍ په بيړه ورته وکتل.
شېرمحمد وويل:
ـدروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم.
کيلي يې ور واخيسته، په وره کې يې نوک ونيو، ورو يې وويل:
ـپه ما باور ولره.
د باندې ووت، يو ځل يې بيا مساپرخانې ته وکتل، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په ښه کړ.
په پياده رو کې مخکې لاړ، اذان يې واورېد، جومات و، ور وګرځېد، د ماښام فرض يې په ملا پسې ادا کړل.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یوه لحظه کېناست، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنګېدل، تلاوت یې کاوه.
سړک ته ووت، ګروپونه بل ول، غوړ بوی یې په سپږمو ننوت، چپلي کباب پخېده، ورغی، دوه خوراکه یې په اخبار کې ورته تاو کړل.
درې پاوه وروسته چې یې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجي (کیلي) تاوه کړه، ګروپ بل و، تورپیکۍ ورسی ته نږدې ناسته وه.
نجلۍ د وره له کړپ سره په بیړه ولاړه شوه، دوه ګامه مخکې راغله، په غریو کې یې وویل:
_څه شوي؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل، د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې وې، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد وویل:
_څه خبره ده؟
د تورپیکۍ سر وځړېد:
_اندېښنه مې شوه.
د شېرمحمد پښې مړې شوې، پر تندي یې نرۍ خوله راغله، لاړ او پر کټ کېناست.
باور یې نه راته، اخر داسې نجلۍ پیدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي، دا اندېښنه څومره خوږه وه، ډېره خوږه، له خونده ډکه.
ده په دې شنو سترګو کې څو ځله اوښکې لیدلې وې، خو اوسنیو اوښکو توپیر درلود، ډېر توپیر، دا شنې سترګې دده له پاره له اوښکو ډکې وې.
د داسې چا له پاره چې ټولې دنیا ملنډې پرې وهلې، هیڅ یوې نجلۍ په

مینه نه و ورته کتلي، یوه هم نه وه پسې خپه شوې، خو په لومړي ځل یوه نجلۍ په ده پسې اند ېښمنه وه.
د سړي په سترګو کې اوښکې راټولې شوې، د کلي نجوني یې سترګو ته ودرېدې، هغوی هم اوښکې تویې کړې وې، خو له خندا، ډېرې خندا، بېواکه خندا، دومره خندا چې پای یې اوښکې وې. خو د تورپیکۍ اوښکو توپیر درلود، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه، په ده پسې اندېښنه، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه، یوه ښکلې، له حیا ډکه اندېښنه.
دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده. د کوټې ور ټکېدلی و. شېرمحمد ولاړ شو، هماغه تنکی ځوان و. دی نیغ تشناب ته لاړ، سوځېدلې ګروپ یې بدل کړ، بېرته له کوټې ووت.
شېرمحمد پر لاسونو سړې اوبه تویې کړې، پر کټ کېناست، مېز یې ور وښوياوه. ورو یې وويل:
ـ راځه.
تورپیکۍ ور وکتل، سړي ګوله جوړوله.
نجلۍ وويل:
ـ زړه ته مې نه کیږي.
شېرمحمد په ډکه خوله وويل:
ـ ام م م، خوند یې بد نه دی. راځه، ټوله ورځ مو په ګرځېدو تېره شوه. د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه خوړلي دي؟
ځواب یې وانه ورېد.
نجلۍ ته یې وکتل، په تندي یې ډومبک خوله پرته وه.

ورو یې وویل:
ـتبه دي ده؟
د تورپیکۍ ډکې شونډې وخوځېدې.
ـهو، مړه تبه.
شېرمحمد ولاړ شو.
نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل.
سړي وویل:
ـګولۍ درته راوړم.
تورپیکۍ په خبره کې ور ولوېده:
ـنه، ښه یم.
شېرمحمد وویل:
که دي تبه ډېره شوه، بیا؟
ځواب یې وانهورېد.
نجلۍ له اورسۍ د باندې کتل، د ګروپونو ژېړه رڼا، لاندې پر روانو، سرتورو سرونو او خولیو لګېدله.
سړی کېناست، بله ګوله یې شونډو ته ورنږدې کړه، بېرته یې کېښوده، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت. لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، دوه پاکټه ګولۍ او یو کوچینۍ بوتل اوبه یې پر میز کېښودل. نجلۍ ته یې وکتل، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه.
شېرمحمد وویل:
ـد ډاکټر خبره درته کوم. مخکې تر ګولیو باید یو څه وخورې.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تورپیکۍ ولاړه شوه، یوه ټوټه چپلي کباب یې په لړه ډوډۍ کې ونغاړه، بوتل او ګولۍ یې ور واخیستې، بېرته اورسۍ ته ور وګرځېده.

ښه شېبه ووته، شېرمحمد ور وکتل، تورپیکۍ د بوتل سر نه شوای خلاصولی. ورغی، د بوتل له سره یې زیږې ګوتې راتاوې کړې، کړپ شو، پلاستیکي سرپوښ لاندې ولوېد.

ولاړ شو، څادر یې هوار کړ، نهه رکاته وروسته چې یې کله دعا کوله، د غاښونو ټکا یې واورېده. مخ یې واړاوه، نجلۍ لړزې اخیستې وه.

ورو یې وویل:

ـ ته باید پرېوزې؟

ـ خو ما لمونځ نه دی کړی.

سرې څادر ور پرېښود.

کله چې تورپیکۍ د وروستیو دریو رکاتو سلام وګرځاوه. کټ ته یې سترګې ور واوښتې، لویه، کمپله ورباندې هواره وه، یو بالښت کم و.

شېرمحمد ته یې وکتل، اورسۍ ته نږدې یې پلتۍ وهلې وې، بالښت یې پر ځنګنو پروت و، غټ، زیږه لاسونه یې پر بالښت ایښي ول.

تورپیکۍ وویل:

ـ ته پر کټ ویده شه.

شېرمحمد وخندل:

ـ نه، ځمکه ښه ده.

ـ نو کمپله در واخله.

شېرمحمد وویل:

ـ یوه کمپله ده، ته تبه لرې. سړه تبه.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

نجلۍ وویل:

ـخو یخني ده. لاندې لاړ شه او له هوټلي بله کمپله راواخله.

سړي وخندل:

ـنه غواړم چې بیا کوم چا ته شک ور ولوېږي، زه عادت یم، یو وخت مې د مالونو سوداګرې کوله، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدي، بس، په دې یوه څادر کې ګوزاره کولی شم. کوټ مې هم تود دی.

تورپیکۍ څه ونه ویل، لاړه او په کمپله کې ننوته.

شېرمحمد د کوټ ځنځیر کش کړ، څادر ته یې لاس ور وغځاوه، اوږد پرېوت.

ښه شېبه ووته.

ورو یې وویل:

سهار به بیا منارونو ته ځو، دا وار به د سړک بله غاړه پسې ګورو.

ځواب یې وانهورېد.

غوږ یې ونیو. د یوه، نیم موټر له تېرېدو وروسته به، د نجلۍ د ساه ایستلو یو رنګه منظم اوازونه اورېدل کېدل.

ولاړ شو، ګروپ یې مړ کړ، بېرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامیر د ګروپونو رڼا د کوټې پر دېوالونو لګېدله.

(۱۵)

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

غرمه وه، نرۍ نرۍ باران اورېده، شېرمحمد او تورپیکۍ ځوړند سرونه په یوه کوڅه کې روان ول. ګامونو یې له ځمکې خټه جلا کوله...دواړه غلي ول.

یوې بندې غرفې ته ور وګرځېدل، لاندې ځمکه وچه وه، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سایبان لګېدل.

دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په سترې غږ وویل:

_ښه ! اوس؟

ځواب یې وانه ورېد.

سرې کیڼ لورته وکتل، کوڅه پاخه سړک ته وتلې وه. هیڅوک هم نه و، لیرې یو یو موټر تېرېده.

شېرمحمد وویل:

_سهار اوه بجې راوتلي یو، غرمه شوه.

تورپیکۍ ځمکې ته کتل...

سړي مخ ور واړاوه، د نجلۍ له سپینې زنې، رانه څاڅکي څڅېدل..کېناست، د لرګي غرفې ته یې ملا ولګوله، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ، په خاورو کې یې کرښې لیکې وایستلې.

چوپه چوپتیا وه، په اهن چادر د باران یو لاس څاڅکي لګېدل، د لندو خاورو بوی ته.

تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست، ورو یې وویل:

_هماغه سیند ښه و، اوس به بېغمه وم.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شېرمحمد سر پورته کړ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راتوېدونکو اوبو ته کتل، څو پېچلي نري ویښته یې پر سپینه غاړه سرېښ ول.

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو یې وویل:

ـزړه دې مه خوره، زه خو یم، پیدا به شي.

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو یې وویل:

ـته مهربانه یې.

د سړې سر وځړېد. سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـراځه ! سړک ته به وخېژو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو ، شاته یې مخ واړاوه، تورپیکۍ په خپل ځای ولاړه وه، ده ته یې کتل.

شېرمحمد وخندل:

ـراځه !

نجلۍ حرکت وکړ، دواړه غلي روان ول، د سړي په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راګرځېده:

ته مهربانه یې، ته مهربانه یې، ته...

شېرمحمد پر پاخه سړک بوټونه ټکوهل، مړې ختې ترې تویې شوې، خو لا یې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نیولی و.

ته مهربانه یې، ته مهربانه یې، ته...

د موټر تېز هارن یې په غوږو ننوت، ټوپ یې کړل، یوه سره رنګه کرولا یې تر څنګ تېره شوه، خړې اوبه باد شوې، د سړي پر پایڅو ولګېدې.

شېرمحمد په خشکه وويل:
ـ د غوا زويه.
تورپيکۍ ته يې وکتل، سترګې يې رډې راختلې وې، په هماغه موټر پسې يې کتل...
نجلۍ ناڅاپه چيغه کړه !
ـ اوښې مې.
په موټر پسې يې منډه واخيسته، بل موټر برېک ونيو ، شيرمحمد تر لاس ونيوله، په بېړه يې وويل:
ـ کومه دی؟
ـ په ها ، هاغه موټر کې.
ـ کوم موټر؟
ـ هاغه سور موټر، هماغه چې تاته يې اوبه درو پاشلې.
شېرمحمد يودم منډه واخيسته، تېزه منډه، تورپيکۍ پسې کتل، دی ګڼدۍ روان و، يو ځل د سړک مينځ ته ورغی، د موټرو هارنونه پورته شول، بېرته يې د سړک ژۍ په مخه ورکړه، له پښو څخه يې خړې اوبه بادېدلې، پټکی ورنه ولوېد ، ده د لېونيانو په څير منډې وهلې...
تورپيکۍ ګڼدۍ پسې روانه وه، مخکی لاړه، لوند پټکی يې له خړو اوبو ورپورته کړ، په خپله سينه پورې يې ونيو. موټر په يوه کوڅه ننوت، خو سړي لا په پاخه سړک منډې وهلې.....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.
وخت ووت، تورپيکۍ د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و، خوله يې له خندا نه سره تړولېده، له خوشالۍ يې چيغه کړه !

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـ ما نه درته ویل چې پیدا کوو یې؟
تورپیکۍ ورته وکتل، د سړي تول بدن په ختو لړلی و ، له ښي لستوڼي څخه یې خړې اوبه څڅېدلې...
شېرمحمد په بېړه پټکی ور واخیست، پر خولې یې ړنګ پنګ تاو کړ، په خندا یې وویل:
ـ پیدا شو ، اخیر پیدا شو.
تورپیکۍ غلې ولاړه وه، سړي ته یې کتل...
شېرمحمد وویل:
ـ راځه !
نجلۍ پسې روانه شوه.
شېرمحمد یو دم ودرېد ، تورپیکۍ ته یې وویل:
ـ ډاډه یې چې انجنیر حنیف و ؟
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
سړي یو دم وخندل:
ـ بس ! ستړیا دې ختمه شوه، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...
ناڅاپه غلی شو ، په سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره یې بشپړه کړه:
ـ او زه به غزني ته.
تورپیکۍ ورته کتل....
شېرمحمد یو دم وخندل:
ـ اوس نو خوشاله اوسه، خوشاله
مخ یې واړاوه، روان شو. د یوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ویې ویل:

ـ موټر دلته راتاو شو.
تورپیکۍ مخامخ وکتل، کوڅه لنډه وه، دواړو خواوو ته لس ـ دولس کورونه ښکارېدل. پای ته یې زراعتي ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد وویل:
ـ موټر لېږې و، خو غلط نه یم، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس، په دې لسو، دولسو کورونو کې یو کور ستا د اوښې دی.
تورپیکۍ غلې ولاړه وه، شېر محمد ته یې کتل...
له یوه کوره یو تنکی ځوان راووت، پر سر یې شکرۍ اېښې وه.
شېرمحمد ور مخته شو، په بېړه یې وویل:
ـ د انجنیر حنیف کور کوم یو دی؟
هلک مخامخ ګوته ونیوله:
ـ هاغه! سپینه لویه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنګه کور.
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـ د غزني دی.
هلک وویل:
ـ هو، زامن یې له ما سره یوځای مکتب ته ځي، مشر یې شفیق نومېږي، بل یې عتیق، وړه خور هم لري، وحیده ورته وایي.
شېرمحمد تورپیکۍ ته مخ ور واړاوه، هغې ځمکې ته کتل.
هلک وویل:
ـ زه نانوایي ته ځم، زغالې لندېږي.
شېرمحمد ورغی، د نجلۍ تر مخ ودرېد، ورو یې وویل:
ـ بیا خو غلط نه یو راغلي؟

تورپيکۍ غريو واخيسته:
_نه.
شېرمحمد وخندل:
_نو بيا ولې ژاړې؟
نجلۍ غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل، سړه ساه يې وايسته، ورو يې وويل:
_ښه نو، ما په خپل قول وفا وکړه، ستا د خور کور پيدا شو، زه بايد لاړ شم.
تورپيکۍ په غريو کې وويل:
_دا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ، نجلۍ درې د سرو زرو بنګړي ورته نيولي وو.
سړي ترخه وخندل:
_ملنډې وهې؟
د تورپيکۍ سلګۍ شوې:
_ما درته ويلي و چې تر هراته مې ورسوه، بنګړي يې ستا.
د شېر محمد د تندي ګونځې سره ورغلې:
_خو ما د پيسو له پاره نه يې راوستې.
يودم يې وخندل، جيب ته يې لاس کړ، نمجن نوټونه يې راويستل. ورو يې وويل:
_ما حساب هم درسره ونه کړ، خو خدای شته، ستا يوه روپۍ مې هم بيځايه نه ده لګولې. بس، يواځې يو زرګون راوبخښه، د ببرته تګ کرايه نه لرم.

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تورپیکی په غریو کې وویل:

ـ په جېب کې یې واچوه.

ـ خو

نجلۍ په خبره کې ورولوېده:

ـ مه مې شرموه.

سړي پیسې جېب ته کړې، کله چې یې لاس راویست، په ګوتو کې یې یوه آینه نیولې وه.

ورو یې وویل:

ـ بده یې مه ګڼه، دا درسره وساته، ښکلې جوړه شوې، ته ورته وګوره، په زرتارو کې یې نیولې ده، کله کله پکې ګوره، نه به دې هېرېږم.

نجلۍ لاس ور وغځاوه، آینه یې په ټینګ پورې وینوله. ورو یې وویل:

ـ څوک وایي چې ته بدرنګه یې؟

شېرمحمد وخندل:

ـ ملنډې وهې؟

نجلۍ پورته وکتل، له شنو سترګو څخه یې اوښکو منډه واخیسته، په لندو سپینو بغورو کې د باران له څاڅکو سره ګډې شوې، شونډې یې وخوځېدې:

ـ له زړه وایم.

د شېرمحمد سر وځړېد، ورو یې وویل:

ـ یوه خبره درته وکم؟

د نجلۍ سلګیو زور واخیست.

ـ هو

یوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

سړي په غریو کې وویل:

ـهیڅ

تورپیکۍ هماغسې ور ته کتل...

شېرمحمد مخ واړاوه، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـځه.

نجلی روانه شوه. سړي پسې وکتل، هغه ورو ورو لیرې کېدله، شېبه وروسته سپینې دروازې ته ورسېده، د دروازې پر دستګیر یې لاس کېښود. همالته ځوړند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه، لینګې یې لړځېدل، پښو یې سستي ورکوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو ګامه مخکې لاړ، خو یودم یې تر شا د اوبو چړپا واورېده، په بېړه یې ور وکتل، تورپیکۍ منډې ور وهلې، ټکری یې په غاړه کې پروت و، پلاستیکي چوټې یې له پښو ختلې وې، راغله او د شېرمحمد تر مخ ځوړند سر ودرېده.

شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل، د تورپیکۍ د اوږدو ویښتو له تاو شویو څوکو څخه رانه ځاځکي تو ېدل. نجلۍ یوه شېبه غلې وه، دې په تیزې ساه وهله، وروسته یې په غریو کې وویل:

ـیوه خبره درته وکم؟

د سړي ستونی ډک شو:

ـهو

د نجلۍ سری شونډې ورپېدې:

ـته راباندې ګران یې.

یودم یې د شېرمحمد پر ټټر سر کېښود، په چیغو چیغو یې وژړل...

يوه خبره درته وکم؟

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د سري په سترګو کې راټولو اوښکو لار وکړه. لړزانده ګوتې یې د تورپیکۍ په لندو ویښتو کې ننوتې، د هغې سر یې په خپل ټټر پورې ټینګ کړ.

نجلۍ ژړل او په ژړا کې یې همدا یوه خبره کوله.

_ته راباندې ګران یې، ته راباندې ګران یې، ته...

شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرۍ په پستو، لندو ویښتو ایښې وه. ده څو ګامه لیري، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستیکي چوټو ته کتل، د چوټو پوندې د سپینې لوېې دروازې خواته وې.

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوې شلمه _ کابل

Download from:aghalibrary.com